Quỳnh Dao

Chim Mỏi Cánh

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 1

Hai người vừa cùng sống qua một đêm tân hôn kỳ diệu.

Phương Đông một vùng ánh sáng mờ nhẹ tỏa báo hiệu bình minh, Hà Lộ San nhẹ bước xuống giường, sau đó nàng đi rất êm đến cửa sổ, mở nhẹ cánh cửa và thò đầu ra ngoài, nàng hít một luồng không khí trong lành của buổi ban mai, nhìn những giọt sương còn lắng đọng trên ngàn hoa lá, nàng cầm chậm quay mình trở lại nhìn về phía giường...

Nàng cúi gầm mặt xuống tự thấy e thẹn cho mình. Đôi tay nàng vén những làn tóc rối phủ trước trán. Dường như nàng không dám nhìn về chiếc giường lần thứ hai.

Buổi sáng trời thật êm ả, nàng khó mà quên cái đêm đầu

tiên nầy... Nàng nhẹ bước đến bàn trang điểm và ngồi xuống. Nàng muốn vặn đèn sáng nhưng nghĩ thế nào đó, nàng rút tay lại. Có lẽ nàng sợ đèn sáng làm Cốc Minh sẽ chóa mắt mà thức dậy.

Nàng mỉm cười đứng dậy, bước nhẹ đến cửa sổ lần nữa, kéo tấm màn che kín cửa sổ lại. Màu sắc tấm màn nầy chính nàng và chàng đã rất ưng ý. Tuy tấm màn kéo lại, nhưng ánh sáng cũng soi khá rõ trong gian phòng, soi rõ hình dáng nàng trong tấm kính tủ áo. Nàng nhìn hình dáng mình, lại nhìn Cốc Minh đang nằm trên giường, chàng đang ngủ say sưa; vì đêm qua, hai người đã thức đến bốn giờ khuya mới ngủ, thêm bữa trước là ngày cử hành hôn lễ, cả hai phải lo bù đầu không một phút nghỉ ngơi.

Nhìn hình dáng mình trên kính tủ, bỗng nhiên nàng nhận ra mình đã thay đổi hoàn toàn, nàng nhìn trân trối vào bóng mình, thấy cô gái 17 tuổi hiền dịu ngây thơ của ngày nào, chỉ một đêm qua, cái dáng vẻ của ngày cũ không còn nữa.

Bỗng nhiên như bên tai nàng nghe có tiếng nhiều người gọi: Bà Minh, Bà Minh...

Hổ thẹn? Hay vui mừng? Nàng lập tức rời khỏi kính tủ áo, bước đến bên giường nhìn thấy Cốc Minh trở mình, nhưng chàng chưa tỉnh giấc. Có lẽ chàng đang say sưa trong cơn mộng, đưa tay ra ôm lấy người yêu, lại ôm vào khoảng không. Chàng lập tức ngồi dậy, hô hoảng:

- Lộ San.

Nàng đáp nhỏ:

- Cốc Minh!

- Kìa, em thức dậy hồi, nào mà anh không hay.

Chàng không hay để nàng được yên càng tốt, nếu hay thì chàng sẽ cười nàng, bởi Cốc Minh thường hay đùa cợt trêu nàng. Lộ San đáp:

- Em cũng vừa mới thức dậy.

Cốc Minh kéo nàng ngồi bên cạnh, chàng nở nụ cười thỏa mãn nhìn Lộ San, nói:

- Có lẽ em đã thức trắng đêm nay?

- Em có ngủ chớ.

Chàng siết chặt vòng tay vào lưng nàng, miệng kề sát vào tai nàng mà thì thào:

- Đêm qua thật là tuyệt đẹp!

Nàng tỏ vẻ e thẹn:

- Em không muốn nghe đâu.

Trên làn da mặt trắng như trứng gà bóc của nàng ửng hồng, thực ra Lộ San không muốn ghi nhớ lại những gì đã xảy ra trong đêm qua... Nhưng Cốc Minh không hiểu tâm trạng đó, chàng kéo mặt nàng nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Lộ San! Đêm qua anh đã gặp một thiếu nữ đẹp, nàng thật đáng yêu.

Thực ra, Cốc Minh thấy mình biết được người thiếu nữ

quá sớm cũng phải, bởi chàng vừa 18 tuổi, nàng vừa tròn 17 tuổi, đôi bạn vẫn nguyên trinh, kết hôn nhau chỉ trong vòng gắng gượng. Nếu họ sanh con sớm thì chưa biết phải làm sao? Trách nào Lộ San không úp mặt vào hông chàng nói:

- Cốc Minh! Em hổng muốn đâu.

- Em không muốn đứa con đầu lòng là gái hả?

- Em hổng muốn gì cả.

- Ý, tại sao vậy?

Cốc minh lộ vẻ kinh ngạc, nhưng bàn tay chàng vẫn vuốt nhẹ vào lưng nàng, hôn lên mái tóc nàng, chàng rất yêu mái tóc vừa đen vừa mềm mại của nàng như điên dại.

Hiện giờ, chẳng những mái tóc mà cả quả tim nàng đều đã thuộc về chàng.

- Cốc Minh!

- Chính anh đang chờ nghe em đáp câu hỏi vừa rồi đây. Lộ San! Hãy nói rõ cho anh nghe, em..

- Em còn nhỏ lắm, không biết làm sao mà sanh con, làm sao mà bồng con, khi em thấy trẻ nhỏ mới sanh, luôn mấy ngày em nuốt cơm không vô đây.

Lời của Lộ San dường như nàng không biết chi cả, Cốc Minh cảm thấy không vui, nhưng chàng nghĩ kỹ có vài điểm thú vị, chàng bật cười sặc sụa nói:

- Bởi em thấy trẻ sơ sinh là con của người khác, nếu nó là con của em chắc chắn em sẽ vui mừng.

Có lẽ sẽ vui mừng, Lộ San nghĩ thế, nhưng vẫn lặng thinh. Cốc Minh lay nhẹ nàng, vừa cười vừa nói:

- Lộ San! Ngước mặt nhìn thẳng dây, cho anh xem kỹ coi nào.

- Hổng thèm đâu, em hổng muốn cho anh xem, em muốn anh nhắm nghiền hai mắt lại hè, chờ em trang điểm xong rồi hãy xem.

- Không thể được, em ở kề cận mãi bên anh, chắc chắn đôi mắt anh không thể không ngắm nhìn em được.

- Nói gạt người ta hoài, đêm qua anh ngủ khì trước em.

- Không, đêm qua anh thấy em nhắm mắt ngủ yên, sau đó anh mới ngủ chớ.

- Em chỉ nhắm mắt nằm yên, chớ đâu có ngủ.

- Thôi, bây giờ hãy nằm yên để anh vỗ cho ngủ ngon một giấc được hôn?

- Không đâu, trời đã sáng trưng rồi, ai mà ngủ cho được.

- Ngủ không được thì nằm đây nói chuyện cho đến khi trời thật sáng.

- Em hổng thèm, anh lộn xộn lắm.

Đôi má nàng nóng bừng, úp mặt vào lòng Cốc Minh mà lắc đầu nguầy nguậy. Chàng Cốc Minh 18 tuổi, chờ cho nàng

Lộ San 17 tuổi không còn lắc đầu nữa, chàng bèn dùng đôi tay nâng nhẹ mặt nàng, kề môi vào môi nàng mà hôn lấy hôn để.

Cái hôn tuy êm dịu nhẹ nhàng, nhưng nó hàm chứa một mối tình đậm đà tha thiết, nàng cười nhẹ:

- Cốc Minh, bộ anh tính không chịu dậy sao?

- Ừa, nằm mãi không dậy. Lộ San! Nếu bây giờ anh được như đứa trẻ bại xụi, cứ nằm mãi tại đây càng hay.

- Nói bậy nà.

Nàng khẽ nhíu mày, dùng tay che miệng Cốc Minh lại, không muốn cho chàng nói như vậy nữa. Có lẽ bởi truyền thống của gia đình, nàng và mẹ nàng cùng tin tưởng như nhau về điều chẳng lành, tuy mới 17 tuổi đầu, nhưng không muốn nghe ai nói đến những điều bất lợi, Cốc Minh thấy nàng châu mày, vẫn tưởng nàng vui thích nên nói tiếp:

- Không phải anh nói bậy đâu, nếu hai chơn anh không đi

đứng được, thì bốn mùa anh vẫn nằm mãi trong gian phòng nầy...

- Bộ anh không sợ chuyện lo lắng buồn phiền sao?

- Chỉ cần thấy mặt em đỏ bừng lên, miệng em luôn cười nụ, nội bao nhiều đó là sự sống của anh cũng đầy đủ lắm rồi.

- Từ nầy em không muốn nghe anh nói những lời bất lợi như thế nữa đâu.

- Nếu em không mê tín, sẽ thấy vậy là điều đại kiết lợi.

- Thôi, chúng ta không thảo luận chuyện đó nữa!

- Được rồi. Lộ San, em hãy kề tai đây anh nói nhỏ cho em nghe.

- Chuyện gì đó?

- Anh sẽ nói cho em nghe chuyện nầy hay lắm.

Tuổi chàng tuy còn quá trẻ, nhưng đôi mắt khi liếc nhìn qua, khiến cho đôi má nàng đỏ bừng vì thẹn. Nàng không lạ gì, chàng sẽ hôn lên vành tai nàng, nhưng nàng cũng kề tai lại, không nghe chàng nói gì, nàng hỏi:

- Chuyện gì sao hổng nói đi?

Cốc Minh cảm thấy được vui đùa với nàng vĩnh viễn, chàng cũng không biết chán. Chàng dùng bàn tay vỗ nhẹ vào má nàng vừa cười vừa nói:

- Anh đã nói chuyện thích thú cho em nghe rồi đó.

- Đâu có.

- Thì trong một chiếc hôn đó là đủ rồi.

- Em hổng chịu đâu, anh bây giờ hư hơn trước nhiều.

Nàng không ngớt đấm vào ngực chàng. Cốc Minh cũng dùng thế mạnh mà đối phó lại, khiến cho đôi tay của nàng không thể lay động được.

- Anh nói thật nghe Lộ San, anh đã tốn công đeo đuổi em một thời gian khá dài, anh mơ tưởng em từng giờ từng phút. Trong ngày tháng mơ tưởng đó, anh chỉ mong được một buổi sáng như hôm nay, em không biết cho anh điều đó sao?

- Thì điều đó đã đến với anh chớ còn gì nữa.

- Anh chưa nhìn kỹ em cho lắm, nào, để anh thưởng thức vẻ đẹp của em cho thật kỹ anh mới vừa ý.

- Có lẽ hình dáng của em rất khó coi lúc sớm mai vừa thức dậy.

- Thật vậy sao? Có lẽ anh nghĩ nó rất....

- Nó rất khó xem?

- Im! Đừng lên tiếng, để cho anh xem xét kỹ lưỡng coi nào.

Lộ San là cô gái quá trẻ, nàng chỉ mới 17 tuổi, nàng không biết trau giồi cái vẻ đẹp của mình, tuy không biết săn sóc cái đẹp trời cho, nhưng trông nàng vẫn hấp dẫn như

thường. Nàng chỉ nhắm nghiền đôi mắt lại để cho Cốc Minh tự ý thưởng thức. Ngày đầu gặp nhau, cô dâu nhắm mắt trước sự tò mò của chủ rể cũng là thường, chú rể có thể nói: Có lẽ cũng khá đẹp chớ! Huống chi Lộ San đã có sẵn vẻ đẹp thiên phú, sau khi hoá trang sơ sài cũng gây cho chàng rể mê mệt.

Cốc Minh ngắm kỹ vẻ đẹp của nàng, chàng hôn tới tấp lên má, lên mắt nàng, nhứt là chàng hôn lên đôi tròng mắt của vợ. Chàng vừa hôn vừa cười nói:

- Lộ San! Anh đã thưởng thức vẻ đẹp của em xong rồi đó.

- Có thể nhịn đói liên tiếp mấy ngày được không?

- Được chứ em!

Lộ San thấy chàng vừa đáp vừa nhắm mắt lại, nàng lấy làm e ngại, có lẽ tại mình cho chàng nhìn kỹ, nên chàng xét thấy mình rất xấu vào buổi sớm mai, nàng hôn chàng:

- Cốc Minh! Chắc anh đã chán em lắm.

Chàng lắc đầu, mở to đôi mắt ra, đồng thời hôn lên má nàng nói:

- Lộ San! Em đẹp lắm từ nầy cứ mỗi buổi sáng em phải để cho anh thưởng thức, anh vừa nhắm mắt lại là không phải anh chán em, mà đúng ra là đang say sưa vì vẻ đẹp của em. Lộ San! Em sẽ là một con chim nhỏ vĩnh viễn bên cạnh anh.

- Nhưng con chim ấy nó không muốn giam mình trong chiếc lồng vàng.

- Để cho em tự do bay liệng, dầu con chim ấy có bay đi bao xa nữa, rốt cuộc nó cũng đáp xuống cạnh mình anh.

Đôi vợ chồng trẻ cùng cười lên, trong cái cười ấy nó hàm chứa những gì, có ai biết được?

Lộ San từ từ đứng lên, tuy 17 tuổi, nhưng dáng điệu. nàng không khác cô dâu thuần thục, nàng mặc chiếc áo lót bằng lụa mỏng, càng tăng thêm sức hấp dẫn. Cốc Minh nhìn trân trối, dường như giây phút ấy chàng mới nhận ra sự quyến rũ của nàng.

Lộ San thấy chàng ngẩn ngơ, nàng kêu lên:

- Cốc Minh!

Cốc Minh giựt mình, vẫn tán tỉnh vợ:

- Lộ San! Em đẹp quá.

- Thế là anh đã xem xét kỹ em vào buổi sáng rồi.

- Anh không bao giờ biết chán, nhìn em chừng nào anh càng thích thú thêm chừng ấy.

- Ước mong được mãi mãi như thế.

- Lộ San! Em hãy xem, anh ngồi dậy lẹ làng theo kiểu một học sinh đã được huấn luyện tại quân trường.

Lộ San phá lên cười, chỉ vì động tác của chàng thì nhanh nhẹn phi thường, nhưng lại mặc lộn y phục, Lộ San cầm bộ đồ của chàng lại nói:

- Học sinh được huấn luyện tại quân trường không nên mặc lộn y phục của phụ nữ! Hãy thay ra gấp.

- À, xin lỗi, thánh nhơn còn có lúc lầm lẩn thay, huống gì đứng trước người đẹp, lắm lúc phải lầm ngay.

Cốc Minh có đầy đủ những yếu tố cưới Lộ San làm vợ, chỉ vì miệng chàng có duyên, lại thêm có lúc trầm lặng, u buồn, chững chạc, nàng rất yêu chàng những nét thú vị đó.

Gió lùa vào cửa sổ, làm cho mái tóc nàng lòa xòa phất phơ trước trán, khiến cho nàng không ngớt dùng tay vuốt nó. Cốc Minh bước nhanh đến đóng cánh cửa sổ lại.

Đôi tay chàng chụp lên vai nàng, quay mặt nàng hướng sang mặt kính tủ, chàng vừa cười vừa nói:

- Lộ San! Hãy cười lẹ lên đi.

Lộ San mỉm cười, và liếc mắt sang kính tủ, giây phút đó, trong gương hiện rành rõ đôi bóng người vui vẻ trẻ trung.

Trong lúc đó phía dưới nhà, trên môi của vợ chồng Cốc Á Lâm cũng không ngớt nở nụ cười. Chỉ vì vừa cưới xong nàng dâu rất vừa ý, nên vợ chồng lão vô cùng vui vẻ, hai ông bà có thói quen ngủ dậy rất sớm, hôm nay vừa cử hành xong hôn lễ trọng đại cho con trai, hai ông bà lại càng thức sớm và vui vẻ hơn thường lệ.

Tại nhà khách hiện giờ vẫn còn phảng phất không khí êm ấm vui tươi. Không khác cách đây mấy mươi năm, hôn lễ của vợ chồng lão. Bà Lâm hít một hơi thuốc thơm của chồng, và như nói lên trong ký ức:

- Á Lâm! Tôi nhìn thấy đôi đèn cưới này, bỗng nhớ lại đôi đèn cưới của mình ngày trước, sao mà nó lớn quá, đốt 3 ngày cháy cũng chưa hết, tôi chưa từng thấy đôi đèn sáp nào lớn như vậy.

- Lúc đó em vừa 15 tuổi.

- Còn anh cũng chưa quá 16 chớ gì, do đó, trước đây hai năm, em muốn cưới vợ cho Cốc Minh, bởi hồi năm kia nó cũng được 16 tuổi rồi.

- Không phải năm nó 15 tuổi mà tôi không muốn cưới vợ cho nó, chỉ vì tìm không ra một con dâu 15 tuổi cho xứng đôi, đó cũng là tôi muốn làm vừa ý bà, phải kiếm nàng dâu cho xê xích một tuổi.

- Phải vậy chớ sao!

- Bây giờ thì Cốc Minh 18, Lộ San 17 thì đúng theo ước nguyện của bà rồi.

- Có điều trễ hết hai năm.

- Trai 18 cưới vợ, cũng đã quá sớm rồi.

- Sớm hả? Thật vậy không?

- Đúng vậy.

- Như thế thì hiện giờ chắc ông đã ăn năn vì chúng mình kết hôn quá sớm!

- Có bao giờ tôi ăn năn điều đó đâu.

- Tại sao ông nói cưới vợ cho con quá sớm?

- Tôi nói là thời đại bây giờ, còn thời đại của chúng mình khác nhau chớ.

- Thời đại bây giờ thì sao?

- Theo quan niệm bây giờ 30 tuổi kết hôn mới vừa.

- Trai gái cũng vậy?

- Đương nhiên là con trai kìa chớ.

- Đó là một điều sai lầm, tôi không bao giờ tin theo.

- Như vậy, lập luận của bà đã thắng tôi rồi đó.

- Thế nào gọi là thắng?

- Vì Cốc Minh 18 tuổi, kết hôn với cô dâu 17 tuổi chớ sao.

- Tuy nhiên tôi thấy nó trễ hết hai năm.

Cốc Á Lâm không phải công nhận ý kiến của vợ nhưng ông ta cũng không muốn cãi với vợ vấn đề ấy làm gì, bèn lảng sang chuyện khác.

- Chà, chúng nó chưa dậy sao mà?

- Còn sớm mà, ngày hôm qua lo lắng bù đầu, hôm nay phải để cho chúng nó ngủ trưa một chút chớ! Bắt chúng nó thức sớm như mình sao được.

- Nếu chúng nó thức sớm như mình thì có sao, năm nay bà cũng còn trẻ, bà đã 46 tuổi rồi, mà xem bà vào khoảng 35, 36, đâu bà thử soi gương thì biết, hình dáng nào phải một mụ già.

- Ông cũng vậy chớ gì năm nay 47 tuổi, mà nhìn kỹ cũng như chàng 37 thôi.

- Do đó, tôi cũng muốn cho bọn chúng thứ dậy sớm một chút, bằng không, chúng nó sẽ già trước vợ chồng mình.

- Ông càng nói sao nghe càng ngớ ngẩn quá, tuổi trẻ vừa kết hôn, làm sao mà thức sớm? Làm sao mà ngủ sớm cho

được? Ai mà như ông lúc mới cưới tôi cứ lăn đùng ra trên giường, kêu thế nào cũng không thức.

- Vì lúc đó tuổi còn quá trẻ, nào có biết gì?

Trong khi hai ông bà đang tán chuyện, Cốc Minh trên lầu hướng dẫn cô dâu từ từ đi xuống. Lộ San mặc chiếc áo màu hồng nhạt, trông đẹp lộng lẫy, ai nhìn vào cùng khen ngợi. Cốc Minh vừa đi vừa nói nhỏ bên tai nàng, nàng luôn luôn gật đầu.

Bà Lâm trông thấy con dâu, lộ vẻ vui mừng ra mặt, bà xô ông Lâm nói:

- Kìa, bọn nó xuống tới kia kìa.

- Dạ thưa ba, thưa má! Ba má thức dậy sớm quá!

Vợ chồng Cốc Minh đồng thanh kêu lên và đồng vấn an cha mẹ. Đáp lời con xong, Cốc Á Lâm rít lên một hơi thuốc lộ vẻ khoan khoái. Bà Lâm thì không giống ông, đôi tay bà vịn vào vai của Lộ San, đôi mắt bà nhìn vào mặt mày của Lộ San như tìm kiếm một dấu vết gì, sau đó bà cười thỏa

mãn:

- Lộ San! Má trông con như thiếu ngủ đa?

Cốc Minh thay lời nàng đáp:

- Má à, bởi Lộ San dậy rất sớm, lúc nàng dậy, con không hay chi cả.

Cốc Á Lâm phà một ngụm khói thuốc, nói:

- Nó giống như ba đa. Chắc nó sẽ có thói quen dậy sớm như ba.

Bà Lâm nguýt chồng, cho rằng ông ta nói xàm, Á Lâm trông thấy cử chỉ của vợ nên không nói thêm, ông ta chỉ hít dài một hơi thuốc lá tỏ ra rất khoan khoái.

Trên bàn đã dọn sẵn bữa ăn sáng, Cốc Minh nói:

- Má à, chúng con ngày hôm qua không...

Bà Lâm tiếp lời:

- Má biết rồi, trọn ngày hôm qua chúng con không có ăn gì. Chỉ uống mấy ly rượu mừng, nên bây giờ bụng thấy đói phải không? Hãy ăn đi!

Khi ngồi vào bàn ăn, Lộ San hơi dè dặt, nàng bị bó buộc trong bổn phận của cô dâu mới, nếu ở nhà nàng, thì đã nuốt liền mấy chén vào bụng. Nàng thầm nghĩ, nếu chồng mình là một gã côi cút không gia đình thì chắc chắn sẽ tự do hơn.

Cốc Minh nhìn thấy thái độ của vợ, bèn khuyến khích và gắp những thức ăn ngon cho nàng, tuy bụng thấy đói như cào, nhưng Lộ San không dám ăn tùy thích theo dạ dày đòi hỏi, nàng chỉ ăn trong khuôn phép, nhai và nuốt cũng có chừng mực. Bà Lâm trông thấy thái độ dè đặt của con dâu, bà gọi nàng một cách rất dịu ngọt:

- Lộ San!

- Dạ thưa má!

Mặc dù nàng nhai rất nhỏ nhẹ, nhưng khi nghe mẹ chồng

gọi nàng giựt mình dừng lại. Bà Lâm tiếp lời:

- Con là vợ của Cốc Minh tức là con dâu trong nhà, con đừng ngần ngại, má xem con cũng như con gái trong nhà, chỉ vì má không có con gái, con đây cũng như con gái của má vậy.

Cốc minh rất vừa lòng nói:

- Má à, Lộ San là con gái của má ba mới phải.

Bà Lâm mỉm môi cười nói:

- Phải rồi. Tôi xem Lộ San như con gái tôi đúng trăm phần trăm, còn ba nó thì sao?

- Tôi thì đúng ngàn phần trăm ưng ý.

- Ông nói cho quá nhiều. Thành ra sai lầm những câu nói thông thường.

- Bà nghe lộn chớ, tôi nói là đúng một ngàn phần ngàn.

- Tôi nghe lầm? Cốc Minh, Lộ San, má nghe lầm hay ba con nói lộn?

Lộ San cúi đầu xuống, nàng muốn cười nhưng không dám cười. Cốc Minh bèn phán đoán ngay:

- Đúng là ba đã nói lầm.

Cốc Á Lâm trợn mắt nhìn con trai, nói:

- Vậy hả? Nếu thế thì ba đã nói lộn rồi.

Bà Lâm vẻ hờn dỗi:

- Coi kìa, nói lầm rồi mà cũng không chịu lầm, còn "nếu" nếu cái gì nữa.

Cả nhà cùng cười, Lộ San cũng cười theo. Không khí trong gia đình rất thân mật.

Sau bữa cơm sáng, vợ chồng Cốc Minh đi hưởng tuần trăng mật, bà Lâm căn dặn đủ điều. Bọn họ chọn Đài Nam làm nơi hưởng tuần trăng mật.

Xe lửa tốc hành chạy xuyên, qua cánh đồng bát ngát, ruộng lúa xanh tươi, Lộ San hết nhìn cảnh vật bên ngoài, đến nhìn Cốc Minh khe khẽ mỉm cười, Cốc Minh nắm lấy tay vợ, nếu không phải đang ngồi trên xe lửa, chàng sẽ hôn lên bàn tay trắng nuốt của nàng, chàng tuy vừa 18 nhưng có đủ cách khêu gợi tình cảm nữ giới, chàng dùng một ngón tay vẽ vòng vòng trong lòng bàn tay nàng, khiến cho nàng nhột nhạt khó chịu kêu lên:

- Cốc Minh!

Cốc Minh không lên tiếng, chỉ nhìn nàng mà cười, đôi má ửng hồng vì thẹn, tuy ghế ngồi ngăn cách, nhưng nàng cũng dùng tay trái mà véo vào cánh tay của Cốc Minh, tiếp theo đó, tay mặt nắm chặt bàn tay của Cốc Minh lại. Hai người nhìn nhau cùng cười, Lộ San nhỏ giọng dặn:

- Cốc Minh, từ này em không muốn bà vú và lão Vương gọi em bằng mợ nữa đâu.

- Vì sao vậy?

- Kêu cái kiểu đó thật khó chịu vô cùng, vì em mới 17 tuổi mà.

- 17 thì 17 chớ, có người trạc tuổi em, người ta kêu bằng mợ hoỉ chịu lắm chớ.

- Em thì không muốn vậy!

- Em muốn bà vú và lão Vương gọi em là gì?

- Kêu em bằng cô thì được rồi.

- Sợ má không đồng ý chớ.

- Tại sao má lại không đồng ý?

- Vì em là vợ anh.

- Thì kêu bằng bà Minh là được rồi. Nè! Kêu bằng Bà Minh nghe nó còn được hơn kêu bằng mợ một chút. Cốc Minh! Sáng hôm nay lão Vương kêu em bằng mợ, em nghe qua cơ hồ nó muốn nổi da gà, chịu hổng thấu rồi.

- Lộ San! Bình thường bà vú với lão Vương gọi má bằng bà.

- Bộ em không phải là bà Minh sao?

- Đương nhiên, nhưng gặp lúc má và em ngồi gần nhau, họ gọi bằng bà thì biết họ gọi ai?

Cốc Minh nói rất phải, nhưng Lộ San quyết không đồng ý người khác gọi mình bằng mợ, nàng hỏi nhanh:

- Bây giờ phải tính sao đây?

- Kêu như vầy được không?

- Nói mau cho em nghe đi.

- Từ này anh dặn họ, khi má với em cùng ở một nơi, học kêu em bằng mợ.

- Lúc không có má gần bên em thì sao?

- Họ kêu em bằng cô.

- Như vậy cũng được! Cốc Minh! Chừng về nhà anh nhớ căn dặn họ nhá.

Còi xe lửa rú lên như những tiếng kèn đồng đang hỏa một điệu. nhạc dài vô tận. Nếu còn ở nhà, Lộ San sẽ nhảy nhót ca hát lên, nhưng bỗng nhiên gương mặt nàng hiện vẻ lo âu, nàng tự trách mình sơ sót không hỏi Cốc Minh trước ngày hôn lễ, xem cha chàng có thích ca hát hay không? Nếu không thích thì chán chết.

Bởi Lộ San rất thích nhảy nhót và hát ca, giọng hát của nàng quả là một chim họa mi:

- Cốc Minh, có lẽ ba má thích con gái có tác phong hiền dịu, văn vẻ, điềm tĩnh lắm phải không anh?

- Ba má thường nói trong nhà chỉ có mình anh, thật quá buồn tẻ, nên ông bà rất cần vui vẻ náo nhiệt, từ này em làm ồn lên cũng không sao, bởi ba má rất cần sự vui nhộn trong gia đình.

- Vậy thì hay lắm.

Nghe chàng nói nàng thở một hơi dài khoan khoái. Nàng siết chặt bàn tay chàng lộ vẻ cảm khích. Hiện tại Cốc Minh đối với nàng là một chàng trai đẹp hơn bất cứ chàng trai nào. Mộng đẹp của nàng trong tuần trăng mật là mỗi đêm trăng cùng so vai nhau trên bãi cỏ êm ả trong một công viên, nàng cảm thấy niềm vui vô tận.

Một thiếu nữ có vẻ đẹp mỹ miều, đến đâu cũng có một sức hấp dẫn thu hút mọi người, nàng ngã đầu vào vai chàng. Cốc Minh nghiêng mặt qua hôn lên mái tóc thơm tho của nàng. Đôi uyên ương như quên hết tất cả những gì trên trần thế, họ đang bay bổng dập dìu theo điệu nhạc yêu đương.

Đến Đài Nam, Cốc Minh đỡ nàng xuống xe, tay xách túi hành trang, trong đó ngoài y phục của họ ra, là đồ trang sức của nàng, hóa phẩm tuy không bao nhiêu, nhưng lắm khi dư rất nhiều, chỉ vì Lộ San không thích trang điểm, chàng hỏi:

- Lộ San! Có lẽ em mệt lắm.

- Có mệt gì đâu, em rất thích ngồi xe lửa tốc hành, Cốc Minh, dường như Đài Nam ít náo nhiệt hơn Đài Bắc.

- Đúng vậy. Thành phố này rất nhiều danh lam thắng cảnh. Nghe nói, nơi đây có nhiều di tích cổ mà mọi người đều mong có dịp tìm đến.

- Anh chưa đến đó lần nào?

- Chưa! Còn em?

- Cũng chưa đến lần nào.

- Đừng ngại, ở đây anh có rất nhiều bạn học, có thể tìm họ để hướng dẫn đi du ngoạn.

- Cốc Minh!

Chàng nghe nàng gọi bất thần, chắc chắn nàng đang kỳ vọng điều gì? Chàng trả lời rất êm dịu:

- Lộ San! Anh không nên tìm bạn học, để chúng ta đi du ngoạn, mình cùng tìm xem những danh lam cổ tích được

tự nhiên hơn.

Chàng giải thích như thế, đúng là sở nguyện của nàng, huống chi họ đang khắn khít với nhau, nếu có đệ tam nhơn vào sẽ phá tan mộng đẹp, chàng nói tiếp:

- Nhất định em đã mệt lắm rồi, để anh gọi xe đi tìm một khách sạn khoảng khoát để nghỉ ngơi.

- Cốc Minh! Mình hãy kêu một chiếc xe xích lô đạp, bảo xa phu đạp chầm chậm để em xem phong cảnh của đường phố.

- Hay lắm, anh tán thành hai tay.

Cốc Minh càng yêu nàng hơn, vì mỗi sở nguyện của nàng đều hợp ý chàng. Chàng đỡ nàng lên xe xích lô đạp.

Xa phu từ từ đạp đi, bỗng nhiên Lộ San chau mày nói:

- Cốc Minh! Sau khi đến lữ quán tắm gội xong, em muốn thay y phục gọn gàng mang giày thường để lên xuống xe và chạy nhảy tiện hơn.

- Càng hay.

- À! Em đã quên đem giày thường rồi.

- Lo gì, vào tiệm mua một đôi, nếu cần những gì mình không có mang theo thì mua chớ có sao đâu.

- Cốc Minh, anh tốt với em quá.

- Chỉ cần em được vui vẻ, dầu em muốn xem quả tim, anh cũng móc ra cho em xem.

Đôi bạn khắng khít nhau trên xe xích lô làm khách qua đường tọc mạch dòm hành, vì sự sinh hoạt Cố Đô không giống Đài Bắc.

Vượt qua hai đường phố, Cốc Minh và nàng đồng ý nhờ anh xa phu tìm một lữ quán cho vừa ý.

Vào lữ quán tắm gội xong, chàng và nàng ôm nhau ngủ một giấc để bù lại cuộc lữ hành mệt nhọc.

Sáng sớm Cốc Minh thức trước, chàng nhìn nàng nơi nào cũng lộ vẻ vui cười đẹp đẽ. Lúc 14 tuổi, chàng có ước vọng như thế nào cũng cước cho được Lộ San làm vợ, 4 năm sau, quả nhiên Lộ San kề cận bên chàng.

Xem đồng hồ tay đã 4 giờ chiều, nhưng Lộ San vẫn chưa tỉnh giấc, chàng thầm nghĩ, nàng quá mệt nên để cho nàng ngủ thẳng giấc. Chàng dùng tay phải cho nàng gối đầu, thực ra chàng rất khó chịu, chàng bèn kéo nhẹ tay ra, Lộ San giực mình tỉnh giấc:

- Cốc Minh!

- Em hãy ngủ đi! Anh chỉ rút tay ra khỏi gối đầu để em ngủ cho yên hơn, chớ không có gì.

- Em bắt đền anh phải dỗ cho em ngủ lại, nàng vươn vai biếng nhác, tiếng nàng nhừa nhựa trong cơn say ngủ, cánh tay kê đầu tê buốt khó chịu, chàng khẽ nhíu mày, miễng cưỡng hôn nhẹ nàng:

- Lộ San, hãy ngoan ngoãn ngủ đi! Anh dỗ em đây... Ái chà.

- Chuyện gì vậy anh?

Nàng đang mơ màng trong giấc ngủ, bỗng nghe chàng kêu lên, cơn buồn ngủ đã mất đi. Chàng rất ân hận:

- Tệ quá! Anh đã làm ồn mất giấc ngủ của em.

- Anh làm sao vậy?

- Tay phải của anh dường như tê buốt, ái chà!

Nàng bật ngồi dậy, hôn vào cánh tay chàng. Nàng không phải là đứa trẻ khờ dại là gì? Ai đời cánh tay tê buốt, vì bởi huyết dịch đè ép khá lâu nên không lưu thông được. Chỉ vận động dây lát là nó hết ngay. Nàng lại hôn lên trên đó, làm sao nó hết được.

Nhưng cái hôn của nàng biểu lộ sự yêu thương nồng nàn, chân thật. Chàng hướng sang nàng lộ vẻ thương cảm, đồng thời chàng hôn tới tấp lên má, lên trán nàng.

- Cốc Minh! Từ này em hứa sẽ không nằm trên cánh tay

anh nữa, nhưng em ngủ cũng ngon giấc như nằm trên cánh tay anh vậy.

- Không sao, vì em anh phải đoạn lìa cánh tay anh cũng vui dạ.

- Em hổng chịu đâu, anh đừng nói vậy. À mà mấy giờ rồi?

- Hơn 4 giờ.

- Chắc anh muốn ngủ nữa?

- Còn em?

- Cốc Minh, mình nằm thêm chừng 10 phút nữa thì dậy cũng chẳng muộn gì.

- Em nằm bên anh 10 năm nữa, anh cũng không cảm thấy thời gian dài.

Lời nói của Cốc Minh êm ái nhẹ nhàng như sương buổi sáng đọng trên đóa hoa lòng của Lộ San đang nở. Nụ cười và tư thái của nàng khác chi sự quyến rũ của một

đóa hoa đẹp.

Chàng say sưa với hạnh phúc, cũng như một đứa trẻ khát khao bầu sữa, tim Lộ San cũng rộ rã theo nhịp yêu đương và ôm choàng lấy Cốc Minh. Gian phòng trở lại yên lặng, chỉ còn khua động bằng những hơi thở của đôi uyên ương mặc tình cho ánh sáng và bóng tối tung tăng nhảy múa.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 2

Đến An Bình cổ bảo, nơi mà chàng và nàng nghe tiếng đồn đã lâu, họ dìu nhau bước trên mấy mươi bậc thềm đá. Nàng nói với hơi thở hổn hển:

- A! Cũng mệt chớ.

- Nên nghỉ một chút sẽ đi lên.

Lộ San lắc đầu và nhìn chàng mỉm cười, tiếp tục lên nữa. Nàng đứng lại hướng nhìn về khu chợ, nàng ca tụng:

- Cốc Minh! Anh hãy xem kìa, vĩ đại quá.

- Vĩ đại cũng không hơn tình yêu của chúng ta.

Nàng nở nụ cười dựa vào mình chàng. Chàng nhận thấy ngôi cổ lũy này quá to lớn, đôi bạn vô cùng thích thú trước cảnh hùng vĩ. Bỗng nhiên Lộ San dằn ra khỏi tay chàng, bước đến bên mé tường nhìn xuống.

Chàng kêu lên:

- Lộ San! Hãy coi chừng.

Lộ San reo lên:

- Cốc Minh, anh hãy lại đây xem, phải chăng mình đang đứng nơi cao nhất của Đài Nam.

- Đại khái là vậy, chúng ta đứng tại đây, cảm thấy mình cao hơn tất cả.

Cốc Minh ôm ngang lưng của Lộ San, sợ nàng không đề phòng mà rủi ro, nàng cũng vịn vào thân chàng.

Gió từ biển thổi lồng lộng lên làm quần áo dán sát vào người, họ bước từng bước nhẹ như đi trong không gian, đôi bạn cảm thấy khoan khoái lạ thường.

Đôi lúc họ đứng núp dưới bóng râm mát của tàng cây cổ thụ, như những đứa con yêu quí đang núp bóng mẹ hiền cười vui.

Đôi bạn đi khắp một vòng, mua một ít món kỷ niệm, và sửa soạn ra về. Bỗng nhiên có tiếng người gọi lớn:

- Ê! Hà Lộ San, đến hồi nào đó? Lâu quá không gặp nhau.

Đôi bạn nghe kêu nhìn lại, thì ra Tạ Đào Ý và anh của nàng là Tạ Cách Luân. Lộ San tỏ vẻ vui mừng kêu lên:

- Tạ Đào Ý! Lâu quá mình không gặp nhau, mạnh giỏi chớ?

- Trừ cái già nó đến sồng sộc thôi, ngoài ra không có chi thay đổi cả.

- Nhưng có vẻ liến xáo hơn trước nhiều.

- Đúng rồi, mình quên giới thiệu., đây là anh của mình.

Tạ Cách Luân bèn nhìn Lộ San mà gật đầu đáp lễ, đồng thời đưa tay ra bắt tay Cốc Minh và tự giới thiệu:

- Tạ Cách Luân.

- Cốc Minh.

Tạ Đào Ý bèn giới thiệu thêm:

- Anh à, đây là cô Hà Lộ San, chẳng những đẹp, mà khiêu vũ khá điêu luyện, hát cũng hay, nói chuyện cũng hoạt bát nữa.

Lộ San tỏ vẻ không bằng lòng nói:

- Thôi đi, khuyên đừng làm rộn quá vậy.

Tạ Đào Ý hướng sang Cốc Minh vừa cười vừa nói:

- Có đúng vậy không, Cốc tiên sinh?

Cốc Minh chỉ mỉm cười mà không đáp, Cốc Minh cũng khá thông minh, chàng lập tức nắm tay Lộ San đưa tới lui như

đánh đu, dụng ý của chàng nói lên cho anh em Tạ Đào Ý biết sự thâm tình của họ. Cũng lạ, không hiểu sao Lộ San không mời Tạ Đào Ý dự hôn lễ? Có lẽ Tạ Đào Ý cũng không xem được báo tin hôn lễ của nàng? Trong lòng Cốc Minh đang thắc mắc, bỗng nghe Tạ Cách Luân nói:

- Bấy lâu nghe danh tài đa nghệ của cô Lộ San, hôm nay hân hạnh mới được gặp mặt tại đây.

Cũng rất lạ, dường như Lộ San không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Tạ Cách Luân. Tạ Đào Ý nói:

- Kính xin nhị vị hướng dẫn anh em tôi du ngoạn một vòng cổ lũy coi nè! Sau đó chúng ta sẽ cùng về.

Lộ San đáp lời ngay:

- Càng tốt. Xe của chúng tôi đang neo chờ ở dưới.

Cốc Minh cũng không phản đối, vì mọi việc chàng đều muốn làm vừa lòng nàng, nhưng không còn hứng thú nữa, vì chàng và nàng đã xem qua rồi.

Tạ Đào Ý vừa đi vừa giảng giải cho anh nàng nghe, khi thì khen ngợi, lúc thì giả i thích những gì đẹp đẽ của cổ lũy.

Tuổi của Tạ Cách Luân lớn hơn Cốc Minh chừng 7, 8 tuổi, nhưng hình dáng chàng không giống như Cốc Minh, Tạ Cách Luân có sức thu hút phụ nữ khó nàng nào chống lại được, một khi chàng muốn. Cốc Minh dắt tay Lộ San, chàng thấy nàng không nói một lời, chàng cũng lặng thinh, đôi tay họ vẫn còn đưa tới lui như đánh đu.

Thực ra, chẳng phải nàng không có chuyện để nói, nhưng nàng đang hồi tưởng lại trong ký ức, cách đây hai năm, nàng đã gặp Tạ Cách Luân trong một vũ hội, nàng có cùng chàng nhảy một bản. Càng nhớ lại, mặt nàng càng ửng hồng, từ vũ hội đó, nàng ngấm ngầm yêu chàng, nhưng không có dịp gặp lại chàng lần thứ hai. Bóng chàng vẫn còn chôn kín tận đáy tim nàng, chàng không hay biết, cũng chẳng ai hay biết.

Hôm nay gặp lại bỗng nhiên Lộ San cảm thấy thương hại cho mình, vì Tạ Cách Luân không còn nhớ buổi sơ ngộ ấy một tí nào cả. Nhưng Lộ San vẫn không trách chàng, chỉ vì năm ấy nàng vừa 14 tuổi, so với bây giờ thì khác nhau

nhiều.

Chàng cũng như ngày nào, sắc diện không hề thay đổi, cũng vẫn hào hoa phong nhã như xưa.

Ba năm qua chàng đã đi đâu? Hôm nay không hẹn mà gặp lại nơi đây. Trong quá khứ Lộ San cũng không biết Tạ Đào Ý là em Tạ Cách Luân. Cốc Minh hỏi nhỏ Lộ San:

- Lộ San, có gì em không vừa ý?

Lộ San lắc đầu mỉm cười:

- Không... không có gì.

Tạ Đào Ý quay mình gọi lớn:

- Hà Lộ San! Xem đã xong rồi, về nè!

Bốn người đi chậm chậm theo bậc thềm đá mà xuống, có điều trái ngược nhau, một đôi là vợ chồng, một đôi là hai anh em.

Tài xế thấy khách đến, bèn bước tới mở cửa. Lộ San cười cười hỏi:

- Chúng ta đi kiếm gì ăn uống nè!

Lên xe, Cốc Minh ngồi phía mặt, Lộ San ngồi giữa, TạĐào Ý ngồi bên trái, chỉ riêng Tạ Cách Luân ngồi cô độc nơi phía trước. Xe chạy rất nhanh theo hướng về. Tại lớp học, Tạ Đào Ý là cô học sinh vui tính và hay trào lộng nhất, do đó trong lớp, chị em bạn học đặt cho nàng một biệt hiệu. gọi trại âm là "Thái đào khí" (có nghĩa là liến xáo giỡn hớt, lắm khi đáng ghét).

Không bao lâu xe đến khu chợ, xe ngừng lại đường Trung Chánh, lúc bấy giờ các tiệm buôn đã tấp nập khách, Tạ Cách Luân bèn đề nghi. với em:

- Không mấy khi cô Lộ San và Cốc tiên sinh đến Đài Nam chơi, vậy em khá để tâm chọn nơi ăn uống cho đàng hoàng nhé.

Cốc Minh đỡ lời:

- Chúng tôi rất cảm Tạ lòng tốt của tiên sinh, bữa khác xin đến bái kiến tôn phủ.

Tạ Đào Ý mau mắn trả lời:

- Cốc tiên sinh, ông đừng từ chối, lúc tôi còn đi học tại Đài Bắc, thường đến làm khách nhà Lộ San, nay có dịp cũng nên để chúng tôi đáp ơn ấy.

Tạ Cách Luân tiếp lời:

- Gần đây có tiệm cơm lớn.

Tạ Đào Ý kéo tay Lộ San, nói:

- Đừng do dự, ăn gì? Hay sợ mình đãi không nổi?

Vợ chồng Lộ San không thể từ chối lòng tốt của anh em họ, nên đành theo vào Quốc Tế đại phạn điếm. Bốn người cùng ngồi xong, Tạ Đào Ý lễ độ:

- Bây giờ khách dùng gì đây, chọn món ăn đi!

Cốc Minh nhìn Lộ San cười nói:

- Chúng tôi xin nhường cho cô Ý chọn.

Lộ San đẩy thực đơn sang Tạ Cách Luân:

- Tốt hơn hết là giao phần Tạ tiên sinh chọn món ăn.

Tạ Cách Luân từ chối:

- Không, tùy sở thích của khách phải hơn chớ.

Tạ Đào Ý cầm thực đơn hỏi:

- Không ai chịu chọn món ăn hết sao đây?

Lộ San tiếp lời:

- Đừng chọn theo ý bồ, nhiều lắm nhé!

Tạ Đào Ý nhìn Cốc Minh:

- Mời khách thì phải cho phong phú mới được, tôi quyết

định 8 món, các người ăn không hết thì tôi ăn. Mỗi người phải chọn hai món, trước nhất phần tôi chọn một con gà hấp rượu, một món canh.

Tiếp theo đó, Tạ Cách Luân chọn hai món, Cốc Minh và Lộ San mỗi người một món. Tạ Đào Ý bổ khuyết thêm cho đủ số 8 món xong, bèn gọi hầu bàn:

- Chúng ta dùng cơm.

Không bao lâu, thức ăn dọn ra đầy bàn. Lộ San nói:

- Tạ Đào Ý, nếu tụi này ăn không hết, còn dư lại, tiểu thơ dám ăn hết không?

- Không thành vấn đề, bản nhân có hiện thực lượng kinh người lắm.

- Nếu ăn bằng miệng không hết, sẽ lấp vào lỗ mũi đa?

Cả bọn cười ầm lên. Cốc Minh nhận thấy Tạ Đào Ý là cô gái hoạt bát đáng yêu.

Tạ Cách Luân ân cần mời khách:

- Cốc tiên sinh và Hà cô nương cứ tự tiện.

Tạ Đào Ý hài hước:

- Tôi cứ lo dạ dày của tôi, ai thì mặc ai.

Cùng nhau ăn và chuyện trò vui vẻ, đúng là một bữa ăn dồi dào ý nghĩa vui tươi. Ăn xong, Tạ Cách Luân nhắc em:

- Em không mời Cốc tiên sinh và Hà tiểu thơ tham gia dạ hội vào 8 giờ này sao?

Tạ Đào Ý hướng vào vợ chồng Lộ San nói:

- Phải rồi! Hãy ngồi xuống. Kính mời nhị vị tham gia vũ hội của chúng tôi tổ chức vào 8 giờ tối nay, gọi nó là hoan tống vũ hội.

Lộ San hỏi:

- Đưa ai đi đâu?

Tạ Đào Ý pha lửng:

- Đó là một vũ hội đưa người anh đáng chán của mình sang du học Mỹ Quốc. Trước khi lên đường, anh ấy nhờ mình tổ chức cho một phiên hội gọi là cái gì hoan tống đó.

Lộ San nhìn Cốc Minh. Chàng biết nàng thích khiêu vũ, chàng vui vẻ đáp:

- Chúng tôi được tham gia buổi hội này thật thấy làm vinh hạnh, huống chi nó là một cuộc hội hợp để tiễn hành Tạ tiên sinh lên đường du học.

Tạ Cách Luân lễ độ nói:

- Nếu được hai vị tham gia vũ hội này vô cùng khỏi sắc.

Tạ Đào Ý nói:

- Hay lắm, thôi các người đừng khách sáo. Hà Lộ San, bây giờ chịu đến nhà mình chưa?

- Còn sớm, để bọn này về khách sạn thay đồ.

Nghe Lộ San nói, Tạ Cách Luân thầm giựt mình. Chàng nghĩ, không lẽ bọn họ đã kết hôn. Tạ Đào Ý như ra lịnh:

- Được rồi, cái người hãy về lữ quán mà thay đổi đi.

Nàng bèn hướng sang Tạ Cách Luân:

- Anh à, khoảng 7 giờ 40 phút, anh hãy lái chiếc xe của ba đến lữ quán mà rước quý khách. Ghi nhớ, đừng chạy lẹ đa!

Tạ Cách Luân gật đầu:

- Tuân lệnh!

Cốc Minh khiêm nhượng:

- Chúng tôi không dám làm nhọc quý vị đến thế đó.

- Có điều gì mà không dám. Bởi anh tôi không phải là một Bác sĩ, khi về nước có thể làm tài xế xe nhà, sang Mỹ có

thể làm mướn để có tiền ăn học chớ có gì đâu. Anh à, có lẽ anh đã làm mướn rồi chớ?

Tạ Cách Luân đáp lại một cách rất rõ ràng:

- Lúc ba tôi không có có gởi tiền qua, tôi có làm mướn một vài lần, sau đó tôi thề nguyện không làm gia bộc cho họ nữa, ai đời đường đường thân trai bảy thước như vầy, mà đi đến xứ người lại đi làm thuê ở mướn thì chịu sao nổi. Nếu sau nầy mà ba tôi không gởi tiền cho, thà là trở về nước đến mấy trạm xe lửa đánh giày cho khách coi còn được hơn.

Lời của Cách Luân gây cho cả bọn cùng tức cười, riêng Lộ San thì nàng thích thú hơn ai hết, nàng thầm khen Cách Luân có chí khí. Lộ San liếc sang chàng, đôi má nàng đỏ bừng vì thẹn, nàng cúi xuống giả bộ lấy khăn tay trong xách, nàng chỉ sợ Cốc Minh sẽ phát giác ra.

Tạ Đào Ý đang cầm tấm thực đơn tính tiền. Lộ San lấp tức nói:

- Cốc Minh! Tính tiền đi anh.

Tạ Đào Ý trợn mắt nhìn Lộ San:

- Lại có chuyện khách tính tiền nữa sao? Các ngươi hãy xem đây thì biết, họ đã biên vào sổ của ba tôi rồi.

Anh em Tạ Cách Luân đưa vợ chồng Lộ San đến lữ quán. Lộ San cự tuyệt, cho rằng hai người ở lữ quán rất xa, nên họ cùng chia tay nhau, khi anh em Đào Ý đi rồi, Cốc Minh nói:

- Lộ San! Cô bạn học của em lanh quá.

- Trong trường, bạn học tặng cho nàng là Học hiệu hoa, chỉ vì cô ta rất liếng xáo, nên họ tặng cho biệt hiệu. là "Hoa khôi cà rởn".

- Anh hy vọng dạ hội đêm nay em được mãn ý.

- Cám ơn anh! Trong thời gian chúng ta hưởng tuần trăng mật, lại gặp bạn học chí thân, lại có....

- Có gì nữa?

- Không... không có gì.

Lại có chàng trai mà Lộ San yêu từ thuở nào nay nàng đã kết hôn rồi, gặp lại chàng là ngoài ý muốn. Nàng cắp tay Cốc Minh từ từ bước đi, nhưng thâm tâm nàng vẫn nhớ đến Tạ Cách Luân, chàng cùng em đi du ngoạn, có lẽ chàng hiện giờ không có bạn gái cũng chưa biết chừng? Nàng tự buồn cười cho mình, hơi đâu mà quan tâm đến vấn đề không đâu, hơn nữa, Tạ Cách Luân là một du học sinh, đừng nói chàng không có bạn gái, không chừng tại Mỹ Quốc chàng đã có bằng lố bạn gái mũi cao, tóc vàng, mắt đục cũng chưa biết chừng. Lộ San đang miên man suy nghĩ bỗng nghe Cốc Minh hỏi:

- Lộ San! Từ lúc chúng ta kết hôm đến nay, anh chưa từng thấy em viết thơ cho một bạn học nào hết vậy?

- Em cũng nghĩ đến họ, nhưng không biết địa chỉ.

- Họ tưởng anh là bạn trai của em.

- Thì họ ngợi khen chớ sao?

- Phải rồi. Anh được một bạn gái như em thì anh rất kiêu ngạo.

Lộ San nở nụ cười tươi như hoa buổi sáng, Cốc Minh tiếp lời:

- Nếu anh không lầm, Tạ Cách Luân cũng say mê phong thái của em.

- Chỉ ngại rằng em đã kết hôn rồi.

- Lộ San!

- Em đã vĩnh viễn thuộc về anh, Tạ Cách Luân hay hoặc bất cứ ai sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Chàng rất mãn ý về câu trả lời của nàng. Cốc Minh tự nhủ thầm, có vợ đẹp là miếng mồi để cho các chàng trai thèm thuồng nhưng từ nay mình nên rộng rãi thêm, bởi Lộ San đã thuộc về của riêng mình rồi mà.

- Cốc Minh! Anh đang nghĩ gì?

- Anh đang nghĩ về vũ hội đêm nay. Nhứt định em sẽ là hoa khôi của vũ hội.

- Anh có cho phép các chàng trong vũ hội nhìn em không?

- Đương nhiên anh xem đó là điều vinh hạnh.

Đôi bạn vừa đi vừa chuyện trò, về đến lữ quán, nàng hầu phòng cho biết, quần áo của hai người đã giặt và hấp xong, hiện đang sẵn sàng trong tủ áo.

- Lộ San, em muốn tắm gội ngay không?

- Em muốn chớ, vì cảm thấy nóng bức quá.

Cả hai tắm gội xong thì đồng hồ chỉ 7 giờ, cũng đã gần giờ hẹn với Tạ Cách Luân. Lộ San mở tủ áo, nàng nghĩ nên hỏi ý kiến của Cốc Minh về lối ăn mặc cho dạ hội, Cốc Minh nói:

- Lộ San, đến đây em phải tùy theo lối ăn mặc của bạn học, có thể ăn mặc thế nào để đến Đài Nam Công Viên,

đến miếu Khổng Tử, Thủy Tiên Cung, Xích Khám lầu thảy đều hợp cả.

- Ngày mai mình định đi chơi đâu?

- Sáng mai chúng ta dậy thật sớm.

Sợ e khó dậy sớm, không hiểu dạ hội đêm nay đến mấy giờ giải tán? Nàng bèn hỏi:

- Cốc Minh! anh chọn giúp cách ăn mặc đêm nay cho em coi nào?

- Để anh xét lại... A, nên mặc đồ dài.

- Tại sao vậy?

- Em đã quên rồi sao, thân hình em có những đường cong tuyệt đẹp?

- Em lại thích mặc kiểu quần riêng áo riêng.

- Tại sao vậy?

- Em không muốn mình ăn diện như một ngươờn đàn bà đã có chồng.

Cốc Minh nhìn thẳng vào nàng nói:

- Em là vợ vừa cưới của anh kia mà.

- Em mới 17 tuổi mà kết hôn, đứng trước mấy con bạn khó coi lắm.

- Tùy ý em, mặc kiểu quần tây cũng đẹp cũng quyến rũ vậy.

- Cốc Minh, em không đánh phấn thoa son.

- Được, để cái đẹp tự nhiên càng hay, giống như cô học sinh 17 chớ gì.

- Anh không thích em như thế đó hả?

- Thích chớ, Lộ San! Nói thực, dầu em mặc quần áo rách, đối với anh vẫn thấy em đẹp.

- Cốc Minh! Anh hãy nhắm mắt lại đi.

- Chi vậy?

- Em thay đổi quần áo.

- Chúng ta là...

- Là gì cũng không được nhìn hết a!

- Được rồi, anh nhắm mắt đây.

Lộ San thay đổi y phục rất nhanh, nàng lại kêu lên:

- Cốc Minh! Anh hãy giúp đeo chiếc vòng cho em coi.

- Phải nhắm nghiền đôi mắt lại giúp em hay sao?

- Khỏi cần nhắm.

Cốc Minh bước đến giúp đeo nhẹ chiếc vòng vào cho nàng, chàng sợ nàng trầy da thịt, nên cố gắng đeo vào rất

nhẹ cho nàng, xong đâu đấy, chàng hôn vào ót nàng tới tấp và nói:

- Lộ San!

Chàng êm ái gọi nhỏ. Nếu không đi dự hội, chàng sẽ ôm nàng đến giường ngay. Nàng nhìn vào gương thấy chàng đang ôm nàng phía sau, nàng vả nhẹ vào má chàng:

- Cốc Minh, anh đang nghĩ gì vậy?

- Vừa rồi em đã bảo anh nhắm mắt lại kia mà.

- Anh có nhắm không?

- Chẳng những anh nhắm lại, mà còn dùng tay đè lên mắt nữa là khác, chỉ hi hí một chút thôi.

- Anh đã nhìn lén em rồi đó?

- Nhìn chút ít thôi.

- Anh hư lắm, em hổng chịu đâu.

- Thôi mà, anh nói gạt em chớ đâu có dòm lén, anh đã nhắm nghiền mắt lại, nào có thấy gì đâu.

- Quỉ mà tin anh á!

Họ cùng say sưa trong phút giây đầm ấm, họ cùng khắng khít không rời nhau, tại Cốc Minh quá tham lam? Hay tại Lộ San tham lam? Đúng ra họ cùng tham lam cả, chỉ vì họ đang trong tuần đầu của tân hôn kia mà! Trong phút giây say sưa, nàng thì thào:

- Quỉ nà, anh làm cho quần áo bàu nhàu hết, làm sao mà đi dự hội.

Cốc Minh ôm nàng mà khiêu vũ, tự nhiên nhịp bước rất đẹp, vì họ đã biết nhảy rất rành từ lúc 13, 14 tuổi.

- Chúng ta khiêu vũ, giống như mây trắng bay phất phơ trước luồng gió nhẹ.

- Cốc Minh à, em có một vấn đề muốn nói, nhưng chưa biết anh đồng ý không?

- Chỉ trừ em yêu người khác, kỳ dư anh thảy đều đồng ý cả.

Lộ San cười khanh khách nói:

- Ngốc tiểu tử ơi! Hiện giờ em là vợ anh, sao em lại đi yêu người khác? Từ nầy em hổng chịu nghe anh nói vậy nữa đâu.

- Hay.

- Cũng không đồng ý anh suy nghĩ theo kiểu đó nữa.

- Hay lắm.

- Chỉ còn không đầy 10 phút nữa, hãy thay đồi đi, đừng để cho Tạ Cách Luân đến phải chờ đợi.

- Được rồi.

- Cốc Minh, nếu có người hỏi, chúng ta sẽ nói chưa kết hôn nhau thì càng tốt.

- Cũng được.

- Cũng bất tiện quá, ngày hôm qua mình đã nói kết hôn, vì sao hôm nay lại nói chưa kết hôn?

Cốc Minh vừa thay y phục vừa kêu lên:

- Lộ San!

- Nếu trong vũ hội có nhiều cô gái, chỉ một mình em là đàn bà, thật khó chịu quá.

- Điều đó có hề chi?

- Em không muốn vậy.

- Cũng được!

- Chắc anh không vừa ý?

- Đâu có.

Điểm này chàng cũng đồng ý, tuy nhiên chàng đáp lời nàng một cách gượng ép. Bỗng trước cửa có tiếng kèn xe inh ỏi.

- Cốc Minh, chắc chắn anh Tạ Cách Luân đã đến.

- Tiểu thơ! Chúng ta hãy đi mau.

Nghe Cốc Minh gọi mình bằng tiểu thơ, Lộ San rất thích thú, lẹ làng hôn vào má chàng và họ ra khỏi phòng trọ.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 3

Tại vũ hội, không có cô nào mặc đồ dài, cũng may cho Lộ San đã mặc kiểu quần áo riêng nên rất hợp thời trang.

Sau khi nhảy xong hai bản nhạc, Tạ Cách Luân tiếp đãi Cốc Minh và Lộ San rất ân cần. Tạ Đào Ý đi một vòng tiếp đãi khách, sau cùng nàng ngồi xuống bên cạnh Lộ San,

trông cử chỉ nàng rất thích Cốc Minh, tự nhiên trong sự mến chuộng thông thường mà thôi, không phải nàng yêu Cốc Minh, vì Cốc Minh là bạn trai của Lộ San.

Lộ San gọi đùa cợt:

- "Thái Đào Khí" chắc mệt lắm hả?

- Mình là chủ mà, phải nhảy hết một vòng, không lẽ khiêu vũ với người nầy lại lạnh nhạt với người kia.

- Trong tương lai chắc chắn bồ sẽ là phu nhân của một viên chức ngoại giao nào đó.

Lộ San bỗng nhiên tự hối, nàng chỉ sợ Tạ Đào Ý sẽ hỏi mình đã kết hôn chưa thì khổ. Cũng may, Tạ Đào Ý đáp câu nói của nàng:

- Trời! Mình rất chán làm phu nhân của viên chức ngoại giao, chỉ vì mặt trăng của Trung Quốc không sáng lắm.

Âm nhạc lại trỗi lên, Tạ Đào Ý lập tức đưa tay ra hiệu. mời khách, Lộ San bèn nói nhanh:

- Chúng mình hãy nói chuyện thêm một chốc đã.

- Càng hay.

- Còn hai bác đâu vắng?

- Đừng hỏi. Ba tôi ở trên lầu đang quay đao múa kiếm, dầu chúng ta có làm ồn, ổng cũng không cần biết. Còn má của mình đang khổ công xây thành đắp lũy. Mình và anh Luân thì khiêu vũ. Ba mình thì ổng mê mẩn tiểu thuyết võ hiệp, má của mình thì say sưa điều binh khiển tướng, lão tài xế thích xem hí kịch, bà vú khi gặp mình thì nói tía lia, mình đặt cho bà cái biết hiệu. là "mệ tía lia" cả nhà mạnh ai nấy mê theo sở thích của mình,cũng vui nhộn.

Kỹ thuật bông đùa của nàng vô cùng khéo, rất hấp dẫn gay cho kẻ đối thoại không ngưng được tiếng cười. Trừ Lộ San ra, Cốc Minh thấy có Tạ Đào Ý nói chuyện thôi cũng đủ thích thú.

Tạ Đào Ý và Cốc Minh đàm thoại, Lộ San vẫn ngồi cùng bàn, nhưng nàng không để ý nghe hai người nói những

gì? Màu sắc của ánh đèn hồng mờ nhạt; khiến cho khách có cảm giác lâng lâng, trong không khí huyền ảo, Lộ San chỉ theo dõi hình ảnh chàng trai anh tuấn là Tạ Cách Luân, chàng đang dìu một cô bạn khiêu vũ, cô gái tóc lòa xòa phủ lên đôi vai, xoay quyanh trên sàn nhảy, phất phơ như ánh mây trôi, trong vô cùng đẹp mắt.

Tạ Cách Luân quả là tay cao thủ trong làng khiêu vũ, chàng nhảy luôn, không nghỉ bản nào, rất nhiều cô gái nhảy với chàng, Lộ San không sao biết cô nào là bạn gái của chàng.

Cô gái nhảy với Tạ Cách Luân mà nàng đang thưởng thức, đúng là mẫu người quí phái, nhịp bước nàng rất chững chạc, nàng lặng yên theo điệu nhạc, không hề nói lời nào.

Thật rất mâu thuẫn, nàng mơ ước được Tạ Cách Luân mời nàng nhảy một bản như lần đầu gặp gỡ, nhưng sao cùng nàng lại ước mong chàng đừng đến mời nàng.

Tại sao lại mâu thuẫn vậy? Bởi nàng rất ngại bản thân mình không tự chủ nổi trước sức hấp dẫn của chàng tra

mà nàng cho rằng, khi lưy ý đến nàng nào thì khó ai mà chống lại. Nếu gặp nhau trong những ngày qua, dầu cho mặt kề mặt cũng không đến nỗi nào, bây giờ nàng đã kết hôn, chồng nàng hiện ngồi tại đây.

Mẹ nàng thường bảo: Muốn cho chồng trung tín với mình, trước hết mình phải trung tín với chồng. Theo ý nàng, người phụ nữ đã kết hôn mà còn lưu ý đến chàng trai nào đó, cũng như những chàng trai đã kết hôn, lại thưởng thức vẻ đẹp một cô gái khác cũng là thói thường. Huống chi, nàng đã ghi đậm hình ảnh của Tạ Cách Luân từ năm 14 tuổi, trừ nàng ra, Thượng Đế chưa chắc đã biết điều bí mật đó. Nếu Tạ Cách Luân đến mời khiêu vũ chưa biết nàng nên đồng ý hay khước từ?

Cốc Minh gọi nhỏ:

- Lộ San, anh sẽ mời nữ chủ nhảy một bản.

- Ờ! Nàng chỉ ờ theo câu hỏi của Cốc Minh, chớ lòng nàng đang suy nghĩ chuyện đâu đâu. Tại sao mình lại từ chối? Hôm nay mục đích của mình đến dự vũ hội, mình cũng là một cây mê vũ kia mà. Nếu Tạ Cách Luân mời, nhứt định

mình sẽ nở nụ cười tươi như hoa, để chàng dìu mình ra sàn nhảy, nhảy...

Dứt bản nhạc, Cốc Minh và Tạ Đào Ý cùng trở lại bàn. Tạ Đào Ý rời khỏi bàn của vợ chồng nàng. Cốc Minh nói:

- Lộ San! Qua bản nầy, em sẽ nhảy cùng anh.

... Lộ San chỉ nở nụ cười.

Tạ Đào Ý bước đến nhìn Cốc Minh nói:

- Anh Minh, cô em bạn dì tôi nhảy rất đẹp, qua bản nầy thỉnh anh mời cô ấy nhảy một bản. Hà Lộ San, bồ không có ý kiến chớ!

... Lộ San lại chỉ nở nụ cười.

Tạ Đào Ý hướng vào Cốc Minh nói!

- Anh Minh! Hãy đến mời cô ấy đi, em sẽ giới thiệu. Hà Lộ San! Xin phép bồ, giây lát sẽ trở lại đàm đạo nhé.

Bọn họ cùng ra sàng nhảy, Lộ San nghe bản nhạc tuyệt vời, nhịp bước rất ảo diệu., trong lòng nàng vô cùng thích thú.

Giây lát sau, Tạ Đào Ý không trở lại, mà người đến trước mặt nàng là Tạ Cách Luân, thấy Tạ Cách Luân đến, tim nàng hồi hộp từng cơn. Thực ra đến vũ hội, đươc người mời nhảy là chuyện thường, có gì mà phải hồi hộp?

Nhưng trong ấy nó có nhguyên nhân, cái người sắp mời nàng khiêu vũ là chàng trai mà nàng đã yêu thầm từ ba năm trước.

Tạ Cách Luân vẫn hào hoa, vẫn lễ độ mời nàng, tin nàng vẫn không ngớt đập nhanh trong lồng ngực, nhưng nàng vẫn làm tỉnh đứng lên để cho Tạ Cách Luân dìu nàng ra sàn nhảy.

Lúc đầu hai người không nói một lời nào, Lộ San có cảm giác động tác của Cách Luân và Cốc Minh không giống nhau. Cốc Minh thì gây cho lòng người khoan khoái đơn thuần. Tạ Cách Luân thì gây cho đối tượng những phút say sưa thâm trầm và tế nhị Phong cách chàng không

khác một chất men mà không giống chất rượu thường; chất men của chàng khi uống vào nó sẽ ngấm từ từ vào cơ thể. Nhịp bước của chàng cũng không giống Cốc Minh hay những người khác, luôn cả nụ cười rất hào hoa trang nhã, khiến cho Lộ San có cảm giác thân hình nàng nhẹ nhàng phơi phới...

Lộ San quên tất cả, nàng để cho chàng dìu nàng bước theo cung nhạc say sưa, thanh thoảng, yên lành, vui vẻ... Nàng đang say mê trong điệu. nhạc dìu dặt, nhịp bước nhẹ nhàng, bỗng nghe tiếng thì thầm bên tai:

- Lộ San! Cô nhảy hay quá.

Nàng ngửa mặt lên nhìn chàng:

- Tại sao anh nói chuyện với em?

- Không nên nói hả

- Sao khi nãy em thấy anh cũng cô kia nhảy trọn bản không nói một lời nào, không khác những học sinh trong trường câm điếc vậy?

- Ạ!

- Tự nhiên có ly do nào đó chớ.

- Cô muốn nghe lý do đó hả?

- Nếu chuyện nghe được mà không cho nghe, sợ e sẽ thiếu lễ độ với khách chớ.

- Tôi không thể nói bây giờ, chịu trở thành thất lễ thôi.

Họ cùng cười say sưa, không khác đôi bạn tình quen thuộc. Tuy Lộ San đã có chồng nhưng nàng mới 17 tuổi. Nàng nhỏ giọng:

- Có lẽ anh đành chịu thất lễ?

- Tôi không nghĩ điều đó trước mặt cô.

Lộ San lại ngước mặt lên nguýt chàng, hàm chưa những hổ thẹn và vui thích. Tạ Cách Luân tiếp lời:

- Tôi có thói quen, khi khiêu vũ với cô nào mình không thích, thì tuyệt đối không nói chuyện.

- Ạ!

- Cổ quái lắm hả cô?

Cổ quái thật, hiềm vì bản nhạc quá ngắn, bằng không, nàng nhất định phải hỏi cho ra lẽ, thực ra chàng trai nàng đã yêu từ trước, tánh tình rất cổ quái, nhưng đối với phái nữa chàng có cái hấp dẫn kinh người, có lẽ cũng vì nhờ tánh cổ quái đó cũng nên.

- Lộ San! Gương mặt cô ửng hồng.

- Đâu có chi.

Nàng bạo dạn mà trẻ lời, nhưng đôi má nàng cảm thấy nóng rang. Chàng khiêu vũ và nói chuyện, quả nhiên nàng say thích lời nói và cử chỉ của chàng.

Bỗng Lộ San cảm thấy kiêu ngạo, cảm thấy lo lắng. Kiêu ngạo vì trong dạ hội nầy, chàng chỉ thích một mình nàng.

Lo lắng vì chàng say mê nàng quá trễ.

- Lộ San! Hôm nay được biết cô, lòng tô cảm thấy muôn vàn sung sướng.

Câu nói ấy dường như chàng đã nói tại An Bình Cỗ lũy rồi? Hiện giờ chàng nói thêm lần nữa, khiến cho quả tim của Lộ San cảm thấy đau nhói, hôm nay chàng mới nhận biết nàng, nhưng mấy năm trước đây nàng đã yêu chàng, nàng giả vờ như không lưu ý nói:

- Tự nhiên! Do đó anh đã quên những phụ nữ mà anh đã gặp.

- Có lẽ chúng ta đã từng gặp nhau, để tôi nhớ lại xem... Xin lỗi, nhớ không ra rồi.

- Anh còn nhớ cách đây ba năm tại một vũ hội ngày lễ đản sanh không?

- Để tôi nhớ lại. A phải rồi! Có phải cô là một nữ học sinh đi cùng một cô nữ sinh Đại học.

- Lúc đó, tôi tưởng cô ấy là bạn gái của anh.

- Cô ấy không phải là bạn học, cũng không phải là bạn gái của tôi, tôi đến đó là do người khác hướng dẫn.

- Tôi còn nhớ cô ấy mặc mày hồng, khi khiêu vũ xong, bèn hướng anh mà làm dáng.

Như chạm đến ký ức của Tạ Cách Luân, chàng nhìn trân Lộ San với vẻ thích thú:

- Tôi nhớ ra rồi, lúc đó cô là một cô gái nhỏ rất lí lắc. A! Sau đó ba năm, trở thành một cô gái đẹp duyên dáng. À, hôm nay tại Cổ lũy An Bình, chắc cô đã nhớ lại tôi?

- Nhớ chớ.

Nói xong, nàng cúi xuống, sợ Cách Luân nhận xét vẻ mặt của nàng. Dứt bản nhạc, Tạ Cách Luân đưa nàng về vị trí cũ, chàng nói khẽ:

- Cô Lộ San, hai khúc nhạc nầy khiến cho lòng tôi khó thể quên được.

Nàng chỉ liếc sang Tạ Cách Luân mỉm cười mà không nói, thật ra nàng đã mất bình tĩnh.

Đến lúc nàng nhảy với Cốc Minh, lòng nàng có cảm giác rất băn khoăn. Cốc Minh đối với nàng rất đẹp, mới kết hôn trong tuần đầu trăng mật, không nên có một chút ý tình nào với Tạ Cách Luân. Trong quá khứ yêu chàng hào hoa đó thì còn tha thứ được, hiện giờ nàng là gái đã có chồng!

Phong thái đơn thuần của Cốc Minh khiến cho nàng rất khoan khoái, cái khoan khoái đó nói đã cảnh tỉnh nàng trong cơn mê? Nàng như siết chặt mối đây ân ái với Cốc Minh, có thể chuộc tội lỗi về tinh thần mình đã óc ý nghĩ lệch lạc? Nàng có cảm giác nên rời nơi đây càng sớm càng tốt, bằng không, Tạ Cách Luân sẽ đến mời, nàng không muốn lần thứ hai sa vào vực thẳm của tình cảm. Tạ Cách Luân đúng là một chàng trai có sức hấp dẫn nếu nàng không dằn nổi dục vọng sẽ ngả vào vòng tay chàng, chừng ấy sẽ giải thích thế nào với Cốc Minh.

Nghĩ thế, nàng quả quyết rời khỏi nơi đây, chỉ vì nàng biết rất rõ, nếu khiêu vũ với Tạ Cách Luân nữa, nàng không

thể tự chủ được. Cái hình ảnh đã giấu kín trong tim mấy năm qua, nó rất dễ dàng sống dậy, nàng cố gắng áp chế:

- Cốc Minh! nhảy xong bản nầy chúng ta nên về.

- Em...

- Bỗng nhiên trong mình em cảm thấy hơi mệt.

Cốc Minh lộ vẻ kinh hoảng:

- Chúng ta ngồi chờ dứt bản nhạc nầy sẽ từ giã anh em của Cách Luân.

- Cũng được.

Trong quá khứ, không khi nào Lộ San đi khiêu vũ lại bỏ về nửa chừng, nàng có thể nhảy luôn một lượt mười bản nhạc cũng không thấy mệt. Trong lúc đó, ngoài sàn nhảy họ dìu nhau nhảy nhót như họ quên tất cả sự vật bên ngoài.

- Lộ San! Anh dắt em ra ngoài để cho có không khí trong

lành.

- Em ngồi nghỉ giây lát đã.

Nàng lưu ý thấy Tạ Cách Luân không hề nghĩ ngợi chàng nhảy rất đẹp, rất thư thả. Sắc mặt chàng bỗng nhiên biến đổi, dường như chàng phát hiện không thấy bóng Lộ San trong sàn nhảy. Mắt chàng chăm chú hướng sang Lộ San, chàng muốn cấp tốc đến hỏi nàng tại sao không khiêu vũ nữa?

Còn Lộ San? Nàng cũng rất ân hận không được nói lớn lên rằng, em đã có chồng rồi. Bản nhạc vừa dứt, anh em Tạ Cách Luân bước thảng đến chỗ nàng ngồi, Tạ Đào Ý cướp lời:

- Tại sao không khiêu vũ nữa?

- Chỉ vì...

Lộ San tiếp lời Cốc Minh:

- Trong mình tôi bỗng nhiên cảm thấy không được khỏe,

chúng tôi xin kiếu về trước.

- Cám ơn anh và cô Đào Ý hết lòng khoản đãi trong buổi dạ hội hôm nay.

Cốc Minh vừa khách sáo xã giao, vừa cầm chiếc xách tay hộ Lộ San, anh em Tạ Cách Luân thấy không thể gữ lại được, bèn đưa khách ra cửa. Cách Luân mở cửa xe cho khách lên, đồng thời chàng mở máy cho xe chạy. Không bao lâu xe ngững trước lữ quán. Cốc Minh đôi ba lần cám ơn chàng. Tạ Cách Luân quơ tay giã biệt chàng, đôi mắt không quên hướng sang Lộ San.

Cốc Minh dìu nàng lên lầu, Lộ San không tỏ ra một chút mệt nhọc nào, chỉ vì tim nàng vọng động, vừa rồi lại bị đôi mắt của Cách Luân chiếu sáng nàng, khiến cho tâm thần càng bất định thêm. Quả tim nàng vẫn đập liên hồi.

Đã 10 giờ rồi, chắc Cách Luân đã về đến nhà, chàng chạy xe rất nhanh, Lộ San thầm sợ cho chàng sẽ gặp rủi ro? Nàng như có cảm giác lạ, bèn gọi Cốc Minh:

- Cốc Minh! Sao anh không gọỉi điện thoại...

- Gọi cho ai? Em muốn mời y sĩ hả?

- Không, em muốn anh gọi điện thoại cho anh em Tạ Đào Ý để cám ơn họ một lần nữa.

- Biết địa chỉ đâu mà gọi?

- Coi kìa! Tạ Cách Luân đã có đưa danh thiếp cho anh?

- Phải rồi, anh đi lấy danh thiếp.

Cốc Minh gọi điện thoại xong, trở lại nói:

- Đã xong rồi, chính Tạ Cách Luân tiếp chuyện.

- Ạ, Cách Luân đã về đến nhà rồi. Thế là hay lắm!

Cốc Minh không lưu ý đến lời nói của nàng, chàng chỉ lo lắng cho nàng:

- Lộ San! Có nên mời y sĩ đến không?

- Không. Cốc Minh, anh không nên lo lắng lắm, chỉ tại vũ hội em cảm thấy chóng mặt một chút thôi, hiện giờ đã hết rồi. Cốc Minh, chắc anh mệt lắm!

- Không thấy mệt. Anh sẽ săn sóc cho em nghỉ trước, anh sẽ nghỉ sau.

Nàng úp mặt vào ngực chàng:

- Cốc Minh! Chỉ lớn hơn người ta một tuổi mà đòi dỗ người ta ngủ chớ.

- Ở nhà thì khác, đi ra đường nhứt định phải săn sóc cho em, dầu cho lớn hay không lớn hơn, là chồng. Anh phải có bổn phận.

- Từ nầy em sẽ làm tròn bổn phận vợ hiền.

- Lộ San! Anh chọn em đều đó, nên lúc em vưà 15 tuổi, anh đã bắt đầu yêu em.

Nàng bỗng nhiên nhớ ra, lúc 14 tuổi nàng đã biết yêu Tạ Cách Luân. Khi kết hôn, trong tuần trăng mật lại gặp người

yêu cũ. Điều đó không thích thú sao? Phải rồi, rất thích thú nhưng đáng sợ.

- Lộ San! Em nghĩ gì mà không ngủ?

- Em đâu có nghĩ gì.

- Em muốn đi tắm không?

- Muốn.

Nàng ngồi dậy lẹ làng, tự nghĩ nên đi tắm cho khỏe khoắn và có thể gột rửa hình ảnh của Tạ Cách Luân lảng vảng trong đầu óc, hình ảnh đó, càng vướng bận chừng nào càng sợ chừng ấy.

Hình ảnh của Tạ Cách Luân pha trộn trong sự yêu đương của Cốc Minh.

Phải rồi, Cốc Minh yêu nàng cũng đủ lắm rồi, nàng ước mong phương thuốc yêu đương của Cốc Minh nó sẽ gột rửa hình bóng của Tạ Cách Luân.

Tuy Cốc Minh thấy vợ mình có vẻ thất thường, nhưng chàng tự nhủ, các cô gái trẻ mới kết hôn thảy đều như thế, huống chi nàng mới 17 tuổi, bỗng nhiên bị gọi bà Minh hay mợ Minh về tâm lý có phần khó chịu.

Chàng đâu có ngờ, không ngờ cô dâu nho nhỏ, khi vừa 14 tuổi đã biết yêu một người, hôm nay gặp lại người đó, khiến cho biển lòng nàng lại đậy sống ba đào. Cũng may cho nàng còn vữa tay chào lái con thuyền lý trí, cố lái cho thuyền đó đến bờ bến. Cốc Minh hối thúc:

- Lộ San! Hãy đi tắm đi.

Nàng uể oải ngồi dậy, Cốc Minh lấy đôi giày đem đến cho nàng, nàng vươn vai nói:

- Cám ơn anh.

Giọng nàng có vẻ xúc động nếu tại nhà, chàng sẽ bồng nàng vào phòng tắm, một bước chàng cũng không để cho nàng đi, bởi sợ nàng mệt.

- Cốc Minh! Em có cần thay đổi quần áo không?

- Kìa, anh đã mang đến cho em rồi đó.

Nàng tắm lần nầy là lần thứ ba trong ngày, nàng đến nằm nghỉ khoan khoái trên giường. Cốc Minh vì lo cho cô vợ mới mà làm tất cả việc lớn đến việc nhỏ, tuy nhiên, chàng cảm thấy rất thích thú và siêng năng.

- Lộ San! Có cần anh giặt vớ cho em không?

- Thôi mà, anh hãy đi nghỉ đi!

Nàng nhìn Cốc Minh và tự nghĩ, nàng ưng Cốc Minh làm chồng thật rất xứng đáng, chẳng những chàng yêu nàng rất nồng nàn, êm dịu, gia đình lại giàu có.

Trong lúc nàng nhìn Cốc Minh để nhận xét thì trong đầu óc nàng lại hiện lên hình ảnh của Cách Luân, khối óc nàng nào phải là chất mật, mà Tạ Cách Luân mãi theo vấn vít?

Trong ảo giác mơ màng, nàng tưởng người nằm bên cạnh mình là Tạ Cách Luân, may mà Cốc Minh vừa gọi nàng, bằng không nàng sẽ mớ gọi tên Tạ Cách Luân cũng không

chừng?

- Lộ San! Chắc em nhớ nhà?

Nhớ nhà? Nghe nói đến hai tiếng nhớ nhà, bỗng nhiên nàng cười khúc khích, Cốc Minh nghe nàng cười, chàng lấy làm vui. Chàng bèn đưa cánh tay cho Lộ San gối đâu, quên những cái gối đầu tê buốt của ngày qua. Trong lòng Lộ San cảm thấy khó yên, nàng chỉ còn nghĩ cách xoay mình trở lại, ôm lấy Cốc Minh mà hôn tới tấp, nàng cố ý dùng cái thích thú ấy mà xui đuổi hình bóng của Tạ Cách Luân lại càng to lớn hơn, càng sống động hơn, không khác một con cá to lớn đang bơi lội trong linh hồn nàng.

Nàng không thể khắc chế được, bèn lo sợ kêu lên:

- Cốc Minh! Em sợ...

Chàng siết chặt vòng tay vào thân hình nàng:

- Tại sao tự nhiên lại sợ gì? Lộ San, đừng sợ gì cả, không phải anh ôm em nằm trên giường đây sao mà sợ?

Lộ San úp mặt vào ngực chàng. Nàng bỗng cảm thấy mình rất vô lý, vô cớ lại sợ gì? Chuyện thế đó, khiến cho Cốc Minh đã mất hoàn toàn niềm vui. Chàng chỉ còn dỗ cho nàng ngủ mà thôi. Lộ San đã mất ngủ hẳn lúc tỉnh lúc mê, trong cơn mê, nàng kêu lớn:

- Cốc Minh? Anh giúp em đi mua đồ cho em được không anh?

- Em thấy bụng đói hả?

- Không, em cần uống thuốc ngủ.

Như sét đánh bên tai, chàng lật đật ngồi dậy, nhìn nàng hỏi:

- Lộ San! Nếu em thấy trong mình không khoẻ. Hãy nói cho anh biết để đi rước thầy thuốc.

Lộ San thấy chàng lo lắng, khiến nàng không yên lòng, nàng gắng gượng nhoẻn miệng cười nói:

- Cốc Minh! Ngày hôm kia, hôm qua, ngày nay chúng ta

không ngủ được nhiều, đêm nay nên ngủ sớm hơn một chút.

- Lộ San! Anh không làm rộn em. Hãy ngủ đi.

- Em muốn có được một liều thuốc ngủ để ngủ sớm một chút, bằng không, gương mặt em mệt mỏi khó coi lắm.

Chàng vỗ nhẹ vào lưng nàng:

- Anh sẽ đi mua thuốc cho em.

- Gọi người hầu phòng đi mua thì được rồi.

- Họ đi mua mình không yên lòng, để anh đi chắc ăn hơn.

Cốc Minh mặc y phục đi rồi, nàng cảm thấy ăn năn lời nói dối của mình, tại sao lại dối gạt người chồng chân thành? Bằng không, cũng chẳng biết phải tính sao?

Nàng nằm một mình nhỏ đôi giòng lệ sám hối. Đêm nay nàng dùng mấy liều thuốc ngủ để xua đuổi hình ảnh của Tạ Cách Luân.

o0o

Trời chưa sáng hẳn, một giấc mộng kỳ dị làm cho nàng giựt mình sực tỉnh, đầu hôm quên tắt đèn, làm cho nàng chóa mắt. Cốc Minh liếc nhìn nàng đang nằm ngay nằm ngay ngắn ngủ say. Chàng rất vui mừng, chàng say sưa nhìn tư thái ngủ say của vợ. Chàng muốn hôn vợ, nhưng sợ nàng giựt mình thức giấc.

Sáng ra, chàng thấy rất vui, vì nàng còn đang say trong giấc ngủ. Chàng muốn thưởng thức trọn vẹn hình dáng nàng đang ngủ, nên định trở mình lại, Lộ San cũng trở mình, nhưng chưa thức giấc, lúc bấy giờ hai mặt đối chiếu nhau, trong khi Cốc Minh thích thú nhìn nàng bỗng chàng phát hiện ra trên má nàng hiện còn dấu nước mắt, chàng không thể giải thích tại sao?

Lòng chàng băn khoăn khó chịu, không biết việc gì đã xảy

ra khiến nàng không vừa ý? Chàng kề sát miệng lại, dùng lưỡi liếm lẹ những vết nước mắt còn đọng trên má nàng.

- Ư... ư... Nàng giựt mình tỉnh giấc nàng gọi nhừa nhựa:

- Cốc Minh!

- Ờ! Anh đây.

- Mình ngủ tại đâu đây?

- Lộ San, em ngủ bên cạnh anh.

- Tại nhà mình hả?

- Em quên sao? Chúng đi hưởng tuần trăng mật trong lữ quán tại Đài Nam.

- Chỉ có em với anh hả?

- Đúng rồi, em hãy mở mắt ra xem.

- A! Mặt trời rất đẹp, Cốc Minh! Anh hãy mau buông rèm

cửa sổ xuống.

- Bóng đèn, chớ đâu phải mặt trời.

- Trời lại không ánh sáng sao?

- Chưa sáng.

- Em không chịu ánh đèn sáng đâu. Cốc Minh! Em hổng thèm rửa mặt đâu, em hổng muốn anh nhìn em, xấu lắm.

- Hiện tại em rất đẹp kia mà.

- Thật hả? Cốc Minh! Chỉ cần anh nói em đẹp là được rồi, anh hãy tắt đèn đi.

- Để anh tắt đèn.

Trời chưa sáng rõ lắm, tắt đèn trong phòng vẫn còn bóng tối lờ mờ, chỉ nghe tiếng Lộ San:

- Cốc Minh! Hãy đến gần đây, em sợ!

- Lộ San, đừng sợ gì. Anh ôm em trong lòng đây, em lại sợ gì?

- Hết sợ rồi. Cốc Minh! Sao lông chân nhiều vầy nè?

- Con trai lông chân nhiều sẽ gặp vận may, bởi vậy anh kết hôn với một người vợ vô cùng đẹp đẽ.

- Em đẹp lắm sao?

- Thật đẹp, muôn ngàn lần đẹp.

Trong phòng lại lặng lẽ, Lộ San lại nghĩ đến Tạ Cách Luân, chàng ta là người con trai thiếu vận may. Gặp nhau quá trễ, nên chàng không cưới nàng làm vợ, có lẽ trên chân chàng ít lông hơn Cốc Minh!

- Lộ San! Em nhìn thấy mặt anh rõ không?

- Không.

- Anh cũng nhìn không thấy em. Chúng ta bày ra trò chơi nầy được không?

- Làm sao?

- Thí dụ, em chỉ định coi anh phải hôn một nơi nào chẳng hạn như: Môi, mũi, mắt, tai... Nếu anh hôn không trúng thì anh thua.

- Rất hay.

- Em chỉ định nơi nào?

- Để nghĩ xem... Hôn mắt đi.

... Cốc Minh làm theo lời giao ước.

- Ê, thua rồi, hôn vào mũi người ta.

- Anh thua rồi. Em phạt thế nào tùy ý?

- Em hổng biết, anh nói đi.

- Phạt anh hôn lại lần nữa.

- Em hổng chịu đâu.

Lộ San không muốn cho chàng thất vọng, nên để cho chàng tự do hôn nàng, bởi chàng là chồng rồi chớ gì nữa!

Nàng dịu giọng:

- Cốc Minh, chắc anh đã thất vọng?

- Không, anh không bao giờ thất vọng, Lộ San! Em hãy nhìn ra cửa sổ, trời đã sáng rồi, chúng ta còn đi du ngoạn đừng để phải kéo lê chiếc thân mệt mỏi coi được?

- Anh đối xử rất đẹp với em.

- Lộ San! Chúng ta cùng đùa giỡn một khoảnh khắc là anh cũng đủ vui rồi.

Họ quấn quýt nhau đến trời sáng rõ, bổng nhiên Lộ San đề nghị:

- Cốc Minh! Chúng ta nên chấm dứt hay hủy bỏ chương trình du ngoạn Đài Nàm nầy đi!

Cốc Minh lộ vẻ kinh ngạc:

- Lộ San! Em nói sao?

- Không khí Đài Nam không mấy tốt, em muốn về sớm là hơn.

Thực ra không khí Đài Nam tốt hơn Đài Bắc nhiều Cốc Minh không thể ngờ, cũng không hề biết được điều thầm kín tận trong đáy lòng người vợ trẻ... Chỉ vì có sự hiện diện của Tạ Cách Luân ở Đài Nam. Nếu không sớm rời nơi đây, nhứt định sẽ gặp lại Tạ Cách Luân. Khi gặp chàng trai hào hoa đó, nàng sợ mình không thể vùi chôn những cảm tình đã có với chàng.

Hiện nay, Lộ San gặp lại người yêu từ ba năm trước, nàng cảm thấy còn yêu chàng hơn. Nhưng nàng là gái đã kết hôn, không thể một lần cùng yêu hai gả đàn ông. Lý trí nàng bảo nàng phải cương quyết loại hẳn Tạ Cách Luân, chỉ yêu một Cốc Minh mà thôi.

Cốc Minh như một chàng ngớ ngẩn, không hiểu được lý

do nào khiến nàng hủy bỏ cuộc du ngoạn nầy? Chàng đâu có ngờ càng sớm rời Đài Nam càng có lợi cho chàng.

- Lộ San, Đài Nam là nơi có nhiều thắng, cổ tích, đẹp nhứt để cho em thưởng lãm, em không thích du ngoạn sao?

Lộ San cũng có phần rúng động, nhưng cái điều quan hệ là nàng đang in dấu hình bóng Tạ Cách Luân, nàng không tiện nói ra.

Cốc Minh tiếp lời:

- Tùy em, sau nầy có dịp chúng ta sẽ đến đây lần nữa. Lộ San! Chúng ta sẽ đến du ngoạn Đại Bối Hồ. Tả Đinh Xuân Thu Các. Chiều lại, đến Ái Hà đi tản bộ, sau đó sẽ tìm một thảm cỏ bằng phẳng mà ngồi để trò chuyện, nếu em đồng ý nghe chuyện tích Hằng Nga du nguyệt điện, anh sẽ kể cho em nghe, sau đó anh sẽ khen em đẹp như Hằng Nga. Được không?

- Cốc Minh! Em vô cùng cảm khích lòng tốt của anh có lẽ...

Có lẽ nhờ Cốc Minh cứu vớt nàng, vì nàng đang đắm chìm

trong sóng gió của biển tình. Cốc Minh tiếp:

- Em không nên nói tiếng cảm khích. Lộ San! Hãy đi, chúng ta đi chuyến xe lửa sớm, trời còn mát.

- Hay lắm.

- Em còn bận trang sức, anh sẽ gọi người hầu phòng đem đồ điểm tâm.

- Ờ! Sau khi dùng điểm tâm xong, hai người cùng rời lữ quán để xa rời Đài Nam, Lộ San cắn chặt răng lại, nàng không gọi điện thoại cho anh em Tạ Đào Ý hay tin, vội vã đi như trốn nợ.

Tám giờ rưỡi, Tạ Cách Luân từ trên lầu đi xuống, chàng vừa đi vừa huýt gió, bước sang phía hữu vỗ cửa phòng của Tạ Đào Ý gọi:

- Đào Ý! Hãy thức dậy, mau đi.

Giây lát, trong phòng nghe tiếng nhựa nhựa:

- Gọi gì vậy? Đêm qua thức nhảy mệt gần chết. Bây giờ không cho ngủ nữa. Chán quá.

- Em quên rồi sao, ngày hôm qua đã hứa với Lộ San, sáng hôm nay đi dạo mà? Dậy mau đi.

Tạ Đào Ý như tỉnh giấc, lật đật cài khuy áo, tóc rối bù. Gương mặt ngái ngủ mở cửa bước ra. Tạ Cách Luân nhìn nàng mà lắc đầu:

- Trông hình dáng của em, thật anh khó mà nín cười cho được.

- Cũng may anh là anh của em chớ không phải là bạn trai.

- Bạn trai của em đêm qua sao không đến?

- Có lẽ hắn không yêu em.

- Em thất vọng lắm hả?

- Em tuyệt nhiên không nhỏ một giọt lệ.

- Chắc rầy rà nhau rồi hả?

- Hắn thích làm ồn lên!

- Chắc chiều hôm qua em không mời hắn?

- Em là gái mà mời con trai là đạo lý gì?

- Em là nữ chủ nhơn nếu không mời hắn đi, cũng thông báo cho hắn biết chớ.

- Chừng nào hắn đến năn nỉ em, rồi sau đó sẽ hay!

- Thật em đúng là gàn.

- Anh khỏi cần biết đến.

- Chỉ còn hôm nay vì ngày mai anh phải đi rồi. Hãy mau rửa mặt, còn đi dùng điểm tâm nữa chớ.

- Cần ăn quái gì?

- Ý! Không ăn điểm tâm chịu sao nổi!

- Tại nhà không có sao?

- Được, thôi thì ăn tại nhà. Mau đi, trễ quá, bọn Lộ San sẽ rời lữ quán đấy.

- Em hổng đi.

- Ý, sao vậy? Chiều hôm qua nói nghe hay lắm mà, đã hẹn với người ta đúng tám giờ, bây giờ đã chín giờ rồi, lẹ đi!

- Em hỏi anh, tìm Hà Lộ San làm gì?

- Thì nàng là bạn học của em, có mấy khi nàng đến Đài Nam, không lẽ chúng mình chẳng hướng dẫn người ta đi du ngoạn? Hơn nữa, xe của ba có ở nhà.

- Sao anh biết hôm nay ba không đùng xe?

- Anh có hỏi chiều qua rồi.

- Anh muốn gặp Hà Lộ San để tính toán gì?

- Không, đâu có chi mà tính toán.

- Nhứt định anh đã yêu nàng?

- Không.

Tạ Đào Ý bỗng cười lên khanh khách, Cách Luân bị em chộ, chàng cảm thấy khó chịu bèn hỏi:

- Em cười gì vậy?

- Cười anh ngoan cố, không thú nhận mình đã yêu Hà Lộ San chớ gì.

- Vậy hả? Có lẽ khó...

- Khó một điều là Hà Lộ San đã có bạn trai khá thân mật chớ gì?

- Kể gì chuyện đó, bọn họ dường như chưa kết hôn.

Anh em họ thuộc vào hạng người nói thật làm thẳng, họ không màng hỏi thăm nên không biết Hà Lộ San đã kết

hôn chưa? Nhưng họ đã biết Hà Lộ San và Cốc Minh quan hệ thế nào rồi? Không khắng khít sao lại cùng ở chung khách sạn?

Thấy thái độ của anh. Đào Ý lấy làm lạ hỏi:

- Tác phong của anh thế nào mà nghĩ điều đó?

- Tác phong Tây phương.

- Cũng không nên theo đuổi kỳ như vậy.

- Vậy em không thấy ngày hôm qua anh đàng hoàng đó sao?

- Làm dáng phớt tỉnh như quân tử Ăng Lê.

- Đào Ý, em có ấn tượng Cốc Minh như thế nào?

- Theo ý anh...

- Chàng ta là người hiếu động.

- Em không lưu ý làm gì, không khéo tình bạn học sẽ hoá ra tình địch.

- Có lẽ em không thể quên đặng gã bạn trai hay làm ồn ào với em đó hả?

- Em với hắn tuy hay cãi vã, nhưng khó quên nhau.

- Đó là vấn đề sau nầy; bây giờ chúng ta chưa tiện nói đến. Tiểu thơ! Xin cô hãy rửa mặt và thay đổi y phục cho lẹ đi, mọi việc nên gác lại.

- Xem dáng điệu. anh đủ biết hôm nay quyết theo đuổi Hà Lộ San cho được.

- Tiểu thơ! Đã chín giờ rồi.

Mặc cho chàng hối thúc, đến 9 giờ 15 phút, cô em trang điểm mới xong, anh em họ cùng ra xe.

- Anh à, em có bịnh đau tim, khuyên anh đừng bay xe quá nhanh.

Tuy nói thế, nhưng Tạ Cách Luân bay một mạch đến trước cửa lữ quán vợ chồng Lộ San ở:

- Ái chà! Thượng Đế ôi! Con còn sống hay sao?

- Tiểu thơ! Cô còn sống thì tốt lắm rồi.

Tạ Cách Luân chất chứa niềm vui thích trong lòng, nên khi bước lên xe là anh ta sảy một mạch đến lữ quán. Tạ Đào Ý không xuống xe vì nàng đang còn kinh hồn lạc phách vì ông anh lái xe chạy như điên. Giây lát sau, thấy ông anh từ khách sạn đi ra, nàng hỏi lớn:

- Bọn họ đã đi rồi hả anh?

Tạ Cách Luân vừa bước lên xe mở máy vừa nói:

- Họ đã rồi Đài Nam từ sáng sớm.

Tạ Đào Ý lấy làm lạ nói:

- Tại sao họ không gọi điện thoại cho mình biết cà?

- Cũng tại nơi em.

- Em...

Tạ Đào Ý đành lặng thinh. Cách Luân tiếp:

- Em đối với Cốc Minh không một điểm cảm tình nào phải không?

- Em không thích nhìn một người con trai chạy đuổi theo một cô con gái khác.

- Ờ!

- Trừ Hà Lộ San ra.

- Tại bạn học của em họ thích anh, chớ không phải nhờ em thổi phồng anh, bởi anh là một lưu học sinh có phong cách tây phương, có điều gì đó không hợp với họ, có lẽ vì thế mà Hà Lộ San không muốn gặp lại anh? Luôn cả điện thoại nàng cũng không gọi, lại sẽ lén mà rời Đài Nam.

- Em lầm rồi.

- Có thể tại anh yêu người ta vồn vã quá cũng không chừng?

- Cũng có phần đúng.

- Đừng ở đây tán chuyện mộng mơ, hãy trở về nhà. Dạ dày em nó đã kêu rồi, kiến gì ăn cái đã.

- Ở nhà cũng có thức ăn vậy

Tạ Đào Ý nguýt anh, vừa bực tức vừa tức cười. Nàng lặng thinh giấy lát nói:

- Khi ra đi thì phóng nước đại như bay, bây giờ trở về lại rề rề như con bò vậy đó.

- Phóng xe mãi ghê quá, có lẽ đã kinh nghiệm nhiều thâùy tử nạn về phóng xe rồi nên anh cũng ngán.

- Xuỵt, xuỵt! Nói kiểu đó nghe thật là...

Tạ Cách Luân không đáp, chàng cho xe chạy nhanh hơn.

Tạ Đào Ý hỏi:

- Hôm nay anh có muốn tìm bạn học của em để đi du ngoạn không?

- Không cần.

- Tại sao vậy?

- Tại muốn ngủ cho khỏe để mai lên đường. Hơn nữa bao tử của anh lúc nầy cảm thấy không được khỏe.

- Hà Lộ San đi rồi nên anh sanh đủ chứng bịnh, cũng may Hà Lộ San không phải là bạn gái của anh, bằng không, đi Mỹ Quốc anh cũng không đi nữa. Nghĩ ma lực của con nhỏ đó ghê thật.

- Cô ấy bây giờ đẹp quá, anh đâu ngờ cô nhỏ trước đây ba năm, khiêu vũ xong là nhăn mặt giễu cợt, hôm nay dè đâu cô ta đẹp mặn mà vậy.

- Bây giờ anh có tính gì không?

- Không, đến nhà thì em xuống xe.

- Anh đi đâu?

- Phóng xe một vòng.

- Đừng, tình cảm anh đang xao động mạnh không nên chạy xe nhan mà nguy hiểm...

Chàng nháy cô em gái:

- Xuỵt, xuỵt! Nói kiểu đó thật là...

- Ê! Xin đừng si tình cô bé mà hành động kiểu đó không nên đa nhé!

Tạ Đào Ý vừa nói vừa tìm cách ngăn anh, nàng kéo Cách Luân ra ngoài xe, đi thẳng đến nhà khách. Nàng hỏi người ở cho biết, mẹ nàng chưa dậy, ba nàng vừa tập thể thao xong, ông chưa đến sở, vì phải xem gấp bộ võ hiệp tiểu thuyết.

Tạ Đào Ý kéo Cách Luân ngả nghiêng ngả ngửa vào nhà

trong. Cách Luân thấy phòng của em người ở chưa dọn đẹp, nên rất lộn xộn, bèn nói:

- Đào Ý! Anh tin rằng phòng của Lộ San không giống như kiểu phòng của em đâu.

- Luôn cả chỗ đại tiện của Lộ San cũng thơm hơn em nữa chớ gì?

- Xuỵt xuỵt! Nên giữ vệ sinh chút chớ!

- Anh à, ngày mai anh lên đường, không nên để cho tinh thần điên đảo, nếu muốn theo đuổi Hà Lộ San thì khi trở về sẽ đeo đuổi. Nhớ, lần sau đó về phải mua gì cho con nhỏ nầy à.

- Anh hỏi em, sau nầy anh về, em có giúp anh không?

- Giúp theo đuổi người đẹp Hà Lộ San hả?

- Em biết rõ, còn hỏi anh làm gì nữa.

- Được, em sẽ giúp anh.

- Hay lắm, em muốn gì anh mua cho.

- Em muốn toà lầu đài chọc trời tại Nữu Ước, anh mua vô bao gởi về cho em được hôn?

- Em có toàn ý nghĩ trong giấc mộng mơ không à.

- Nầy, em muốn các loại áo kiểu, và đồ trang sức, nhớ nghen? Em sợ mãi nhớ Hà Lộ San rồi dặn sớm mai chiều lại quên đi hết.

- Tiểu thơ! Kẻ nầy xin hứa giữ lời.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 4

Thắm thoát thời gian qua mau, Cốc Minh và Lộ San đã qua một tuần trăng mật, đôi bạn du ngoạn Nhựt Nguyệt Đàm và họ trở về Đài Bắc.

Lúc hai người xuống trạm xe lửa Đài Bắc thấy lão tài xế họ Vương đã đứng nhìn tới nhìn lui. Cốc Minh bèn kêu lớn:

- Lão Vương, chúng tôi ở đây nè.

Lão Vương nghe tiếng quen thuộc, bèn châu mày tìm kiếm, khi nhìn thấy Cốc Minh lão bèn nở nụ cười, lão chạy lại xách túi hành lý của chàng và nàng, rồi cười hì hì nói:

- Cậu mợ đã về. Chắc vui vẻ lắm. Tôi ở nhà hằng cầu phước, cho cậu mợ.

- Cám ơn ông. Cốc Minh đối với lão Vương rất có lễ độ.

Trái lại Lộ San châu mày như không quen biết với lão Vương. Lão là một gia bộc trung tín, chăm sóc cho Cốc Minh từ bé chí lớn, còn Lộ San chỉ không thích lão gọi mình bằng mợ.

Khi lên xe, Cốc Minh mới nhớ ra nàng không thích xưng hô như vậy. Lão Vương quay đầu lại nói:

- Cậu, mợ, hai người...

Cốc Minh bèn mỉm cười nói:

- Chúng ta mau về nhà. Lão Vương nè! Từ nầy khi đứng trước má tôi ông sẽ xưng hô như vậy, ngoài ra nên gọi mợ bằng cô.

Lão Vương nghe nói lấy làm lạ nói:

- Thưa cậu, mợ, không, cô! Tôi xin ghi nhớ.

Lộ San ngả đầu vào mình của Cốc Minh, nàng phát tức cười. Nhìn vào kiếng chiếu hậu, lão Vương thấy đôi vợ chồng trẻ vui vẻ với nhau, lòng lão cũng cảm thấy vui lây.

Bà Lâm yêu thương Cốc Minh vô cùng. Riêng lão Vương cũng bồng bế Cốc Minh cho đến lớn, cho nên lão rất yêu thương chàng. Hơn nữa khi lão nhìn đến Cốc Minh còn nhớ thằng con của lão là Quốc An, lão còn nhớ thằng con của lão có nốt ruồi rất lớn trên bắp đùi bên mặt. Lão cũng thường nói với vợ, cái nốt ruồi của thằng Quốc An đó là hiện tượng gặp vận may. Nhưng Quốc An đã mắc kẹt tại đại lục, năm nay mười tám tuổi rồi.

Xe ngừng trước cửa, bà Châu cũng cười hì hì chạy đến bên xe, bà vừa xách phụ túi hành trang với lão Vương vừa kêu lớn:

- Cậu! Mợ! Bà ở nhà đang trông tin.

Cốc Minh lễ độ vấn an:

- Bà vú! Mạnh giỏi.

- Dạ, Cậu mợ đi rồi, tôi ở nhà buồn ghê vậy đó.

Lộ San vẫn châu mày, nàng chưa quen bà Châu, nhưng bà nầy rất hiền dịu, giỏi dắn, mọi việc gì lo liệu. cũng rất chu đáo. Có thế nói, bà Châu là một trung bộc của vợ chồng Cốc Minh, bà là vú nuôi Cốc Minh từ thuở bé. Ngày cưới vợ cho Cốc Minh bà vui mừng đến sa nước mắt.

Lộ San rất thích bà Châu, nhưng nàng không quen nghe bà gọi nàng bằng mợ, nhưng bà Châu lại gọi:

- Thưa mợ...

Cốc Minh bèn cười nói:

- Bà vú! Kể từ nầy trừ phi trước mặt má tôi, bà sẽ gọi vợ tôi bằng mợ, ngoài ra nên gọi bằng cô.

Bà Châu cũng lấy làm lạ, vì từ trước bà chưa nghe nàng nào đã có chồng mà lại gọi bằng cô, nhưng bà lập tức vừa cười vừa trả lời:

- Cậu muốn vậy, tôi xin ghi nhớ.

Vừa đến nhà khách, bà Lâm trông thấy con dâu, mặt bà lộ vẻ vui mừng vô hạn. Vợ chồng chàng cùng gọi lớn:

- Má!

- Các con vừa về đến. Lộ San! Hãy đến đây má xem nào, trải qua mấy ngày dan nắng, con hơi đen một chút. À! Không phải nắng mà đen, đàng này hơi xậm hơn một chút thôi.

Bà Châu đứng một bên tiếp lời:

- Bà! Cô đẹp hơn khi trước.

Bà Lâm tỏ vẻ không hài lòng:

- Bà Châu, sao lại?

Bà Châu lật đật đính chánh:

- Thưa bà, tôi nói lộn chớ, mợ mà.

Bà Lâm bèn cười lên, xưng hô là mợ mới phải, sao lại gọi là cô? Bà Châu liếc sang Cốc Minh, bèn xách túi hành trang vào nhà. Bà Lâm ôm con dâu, nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc; bởi chồng cũng yêu, mẹ chồng cũng thương, nàng rất cảm động:

- Má!

Bà Lâm với giọng hiền lành:

- Các con hãy vào tắm rửa cho khỏe.

Cốc Minh tiếp lời:

- Con với Lộ San sẽ tường thuật lại cuộc đi du ngoạn cho má nghe.

- Ừ, nói cho má nghe đi.

- Ba đi đâu vắng rồi má?

- Ba con đã ra đi từ sớm. Lộ San! Con là dâu hiền của gia đình nầy. Cốc Minh từ sớm giờ đã quên hỏi thăm ba nó,

con lại nhớ mà hỏi. Tốt lắm, các con hãy vào phòng nghỉ đi.

Bà Lâm đứng nhìn vợ chồng trẻ dắt nhau vào phòng, bà cảm thấy khoan khoái. Bỗng nhiên bà nhớ lại mình không có con gái, cưới được nàng dâu như Lộ San thì đủ thỏa nguyện lắm rồi. Bà tự cho là vận rủi, sanh bảy lần không nuôi được lần nào. Do đó, bà mong sớm cưới vợ cho Cốc Minh, nên khi chàng vừa 14 tuổi, bà đã chọn dâu rồi. Khi gặp Lộ San 13 tuổi, bà vừa ý quá, muốn cưới nàng ngay cho con. Bà nghĩ, tại quê hương hiếm chi người cưới vợ cho con trong lứa tuổi đó.

Đang lúc bà suy nghĩ vẩn vơ, Cốc Á Lâm vừa về đến cửa, bèn kêu lớn lên:

- Bà ơi, khuyên bà đừng trông vợ chồng thằng Minh làm gì, hôm nay nó chưa về, ngày mai, ngày mốt, ngày bữa kia thế nào nó cũng về. Hai đứa nó lớn rồi mà lo nổi gì?

- E cho nửa năm hoặc một năm nó cũng chưa về chớ.

- Bà nói gì lạ vậy?

- Tôi nói tụi nó đã đi Nhựt Bổn rồi.

- Làm sao nó đi?

- Thì đi bằng máy may chớ khó khăn gì. Cho ông hay, tụi nó không thích kiểu già đền như ông và loại gái xề như tôi nữa.

Lão Lâm cuống cuồng lên kêu lớn:

- Bà Châu ơi, đem cặp kính cho tôi. Tin đó đâu, đưa coi.

Từ trong phòng, Cốc Minh nghe tiếng ba bèn bước ra:

- Ba nói chuyện gì với má vậy ba?

Lão Lâm sững sờ, dường như lão đã nghe lầm và nhìn lầm, lão nhướng mắt lên hỏi:

- Cốc Minh, Lộ San đâu mà con về có một mình vậy? Bọn bây không đi Nhựt Bổn sao?

Cốc Minh có vẻ khó hiểu:

- Chúng con đi Nhựt Bổn?

Bà Lâm cười lớn:

- Cốc Minh, má nói chơi, mà ổng tin thật đó chớ.

Bà Châu xăn xái bước ra:

- Thưa ông, kính của ông đây.

- Khỏi cần kính nữa.

Mẹ con Cốc Minh cùng cười, lão Lâm hơi khó chịu. Bà Châu không hiểu chi cả cũng cười.

o0o

Lộ San khó mà quên được bóng hình chàng trai hào hoa, anh tuấn đó. Có lúc hình bóng chàng hiện ra rõ ràng hơn trước. có lúc như chàng đứng trước mặt nàng.

Trong lúc Cốc Minh vắng nhà, nàng tiếp được một lá thư do mẹ nàng trao lại, nhưng trong thư không nói điều gì quan trọng, lại đề cập đến tin của Tạ Cách Luân. Nàng mở ra xem thấy tuồng chữ của Tạ Đào Ý. Nàng lẩm nhẩm đọc:

"Lộ San

Sáng hôm đó, anh của mình đến đấm cửa phòng đùng đùng, làm cho mình đang say sưa trong giấc mộng đẹp bỗng giựt mình tỉnh dậy, bồ nghĩ coi có tức không? Giấc mộng của con gái 18 tuổi đang khát vọng yêu đương mà. Mình nổi giận hầm hầm xô cửa bước ra nhìn trực thị vào ảnh.

Lộ San! Bồ có biết ảnh đến phá giấc mộng đẹp của mình để làm gì không? Ảnh bảo mình phải nhanh lên để cùng đi với bồ xem cổ tích của Đài Nam. Nếu không phải lý do đó thì cánh cửa sẽ đóng lại một cái rầm, xin lỗi, để cho em tiếp tục giấc mộng đang dang dở.

Kết quả, mình phải đau tim ba, bốn lần, vì cái nước phóng xe của ảnh đi tìm bồ. Xe ngừng trước lữ quán, mình chưa hoàn hồn thì anh ấy với bộ dạng thiểu não đi trở lại.

Chỉ vì các người ra đi không một lời từ giã, cho đến một cú điện thoại mà cũng hà tiện nữa.

Được rồi; chờ mình đến Đài Bắc sẽ đòi món nợ đó, bồ không thể biết bao giờ mình sẽ đến, chỉ chờ khi tình yêu kém đậm đà, thân hình khô héo, chừng đó sẽ đến bồ để xin nhỏ dùm đôi giòng lụy.

Kỳ sau, có đến Đài Nam xin cho biết trước, để mình vẽ sẵn biểu ngữ hoan nghinh bồ tại trạm xe lửa.

Các hạ; mình viết hết nổi nữa rồi, chỉ nghĩ anh mình tại Mỹ quốc đang thắc thẻo tâm tình.

Hẹn gặp lại

Tạ Đào Ý"

Lộ San đọc đi đọc lại: anh ấy đang thắt thẻo tâm tình, anh ấy đang thắt thẻo tâm tình... nàng nghĩ, hôm nọ ra về không cáo biệt là vô lễ. Chẳng những không phải với Tạ Đào Ý, lại khiến Tạ Cách Luân đi tìm càng làm nàng say mê Tạ Cách Luân hơn. Có lẽ tâm trạng Tạ Cách Luân hiên giờ tại Mỹ quốc, giống như tâm trạng nàng hồi năm 14 tuổi, chỉ vì yêu một người, người đó chính là nàng? Tiếc gì nàng không tự do viết thơ gởi sang Mỹ, cho chàng biết rằng, "đừng yêu người ấy nữa, bởi nàng đã có chồng rồi". Khuyên chàng cố gắng học hàng đỗ đạt, trở về nước sẽ có thiếu chi người yêu khác đẹp như hoa.

Nếu viết thơ cho chàng, rủi Cốc Minh bắt gặp, sẽ hiểu lầm, chừng đó biết ăn nói làm sao? Yêu Tạ Cách Luân chỉ là chuyện dĩ vãng, hiện giờ đã kết hôn với Cốc Minh thì có điều gì không vừa lòng đâu. Đừng nói chuyện viết thơ cho Tạ Cách Luân, nếu chỉ ngẫu nhiên mơ tưởng đến Cách Luân, cũng là sái quấy đối với Cốc Minh rồi vì Cốc Minh mang đến cho nàng cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Có nên gởi thơ trả lời cho Đào Ý không? Vấn đề đó cần phải xét lại! Nếu gởi thơ trả lời cho Đào Ý mà không đề cập đến Tạ Cách Luân, sau nầy phải trả lời với Đào Ý như

thế nào?

Sau cùng nàng viết thư cám ơn Đào Ý, cảm tạ nàng một cách đơn giản, nhưng khi đọc lại bức thơ của Đào Ý, tuy nàng mỉm cười gượng làm vui, nhưng trong thâm tâm vô cùng khổ sở. Nàng nghĩ thế nào đó, bèn xé nát bức thơ đang viết dang dở. Xé nát bức thơ là biện pháp tốt nhứt, để bảo vệ mối tình của nàng và Cốc Minh, để cho chàng không có dịp xem qua. Tuy nhiên cũng chưa đủ, bởi phong thơ của Tạ Đào Ý còn nàm trên bàn, trên phong bì vẫn còn địa chỉ của Tạ Đào Ý.

Lộ San vốn rất hay quên, nhưng địa chỉ của Tạ Đào Ý nàng lại ghi nhớ rất rõ, nhớ luôn lời lẽ trong thơ của Đào Ý đã viết. Chẳng hạn như câu: Anh ấy đang "thắt thẻo tâm tình". Dường như nó đã khắc sâu vào đầu óc của nàng.

Đài Loan có rất nhiều thắng cảnh, tại sao lại tìm đến Đài Nam mà hưởng tuần trăng mật? Đài Nam cũng có nhiều nơi du ngoạn sao tại tìm đến An Bình Cổ Bảo? Nếu không đến An Bình Cổ Bảo đâu có gặp Tạ Đào Ý, gặp Tạ Đào Ý cũng không quen hệ gì, nhưng anh nàng xuất hiện mới sanh ra điều rắc rối.

Nàng xé nát bức thư đã viết, và vò tròn thư của Tạ Đào Ý tung ra ngoài cửa sổ, cùng lúc đó Cốc Minh bước vào tươi cười nói:

- Lộ San, em muốn bỏ màn cửa sổ xuống hả?

Nghe chàng nói, Lộ San rất bồn chồn trong dạ, nhưng nàng vốn là người nhiều cơ trí phản ứng kịp thời, nàng đáp nhanh,

- Một mình em cảm thấy rảnh rang, chỉ ngồi cửa sổ nhìn trời, không ngờ anh về sớm thế nầy.

Cốc Minh bước đến nắm hai tay nàng, chàng vô cùng lo lắng hỏi:

- Em ở nhà một mình chắc buồn lắm?

- Cốc Minh, anh đi vắng nhà, lòng em cảm thấy hoang manng.

- Tại sao vậy em?

- Em cũng không biết.

Nàng hoang mang chỉ riêng nàng biết nhưng không có cách nào khác chế điều hoang mang ấy. Nếu chàng biết vợ mình đang hoang mang, tinh thần bất định vì một chàng trai khác, chắc chắn chàng không thể chịu nổi. Có lúc chàng tỏ ra rất thông minh, có lúc chàng rất chân thật thuần hậu, chàng không hề hoài nghi nàng. Chỉ vì chàng và nàng kết hôn trong niềm thông hiểu quá lời lẽ thiết tha mà yêu nhau. Huống chi kết hôn chưa được bao lâu, có lý do nào mà nghi kỵ lẫn nhau.

Cốc Minh cũng biết rõ, từ ngày kết hôn đến nay, nàng chưa hề giao thiệp với một bạn trai nào. Có chăng những bạn trai gặp nhau trong các cuộc khiêu vũ mà thôi.

Chàng đâu ngờ, hình ảnh của Tạ Cách Luân đã in sâu vào tim óc nàng. Dầu cho Lộ San có nói rõ ra chàng cũng không tin. Thật ra, cũng khó mà tin được, ai đời một cô gái vừa 14 tuổi, chỉ khiêu vũ với chàng trai lạ một lần, rồi lặng lẽ nhớ trộm thương thầm, điều đó thật hiếm có và quá lãng mạn.

- Lộ San, anh đã biết...

Lộ San nghe chàng nói, nàng giựt mình:

- Anh biết chuyện gì?

- Theo anh biết, một người đang sống trong hoàn cảnh quen thuộc nào đó, bỗng nhiên bị thay đổi làm sao khỏi buồn phiền, vì nếp sống chưa quen.

Lộ San thở phào nhẹ nhõm, nàng mỉm cười, chàng tiếp tục nói:

- Tự nhiên lâu dần sẽ quen đi. Lộ San, từ nầy em đừng lo sợ nữa, anh sẽ kề cận bên em.

- Cốc Minh, từ nầy lòng em không còn lo lắng, tinh thần em không bị rối loạn nữa đâu.

- Lộ San, vì sao mà tinh thần em rối loạn?

- Em cũng không biết nữa.

Mỗi khi nàng nói tâm thần loạn, chàng nghi ngờ hỏi thì nàng nói không biết tại sao. Lần nầy nàng nói tiếp:

- Lúc anh không có ở nhà thì tinh thần em rối loạn, có lẽ em nghi ngờ anh yêu một nàng khác.

Chàng cười lớn nói:

- Mợ nó! Anh...

Nàng nũng nịu:

- Coi kìa. Anh nói vậy đó.

- Bà Minh! không, Cô San! Không, Lộ San! Anh...

Lộ San ngắt lời chàng:

- Cốc Minh! Theo ý em, anh gọi em bằng Lộ San, em thích hơn tất cả.

- Được, anh sẽ gọi em bằng Lộ San vĩnh viễn!

- Ừa! Em chịu vậy đó.

- Anh cũng cam kết vĩnh viễn không yêu cô gái nào khác, anh vĩnh viễn không nghĩ đến cô gái nào khác, trong lòng anh chỉ có một Lộ San.

Nàng rất cảm động, ngả đầu vào vai chàng, nàng không để cho chàng nhìn thấy sự biểu lộ trên nét mặt mình. Nàng tin rằng, Cốc Minh nói thật nhưng trong trái tim nàng lại ghi đậm hình bóng Tạ Cách Luân.

Nàng cố gắng xua đuổi cái hìng bóng ác hại đó, nhưng không cách nào xua đuổi được. Chàng hôn tới tấp vào cổ vào mặt, vào tai nàng, lúc chàng ngừng lại, bỗng nhiên chàng kinh hãi:

- Lộ San, tại sao đôi mắt em ngấn lệ?

Lộ San lặng lẽ gật đầu.

- Lộ San, anh không thích đôi mắt em có một giọt lệ nào. Tại sao lại như thế?

Nàng cố gắng lau khô đôi giòng lệ, gượng cười:

- Chỉ vì anh đối xử với em rất đẹp, em quá xúc động.

Thật ra nàng quá xúc động vì chàng đối xử rất đẹp, nhưng nàng phải khóc bởi vì mình đối xử với chàng không được trọn vẹn một mối tình. Cốc Minh thấy nàng cảm động mà ứa lệ vì chàng, chàng rất yêu nàng hơn bao giờ hết, vì vợ chàng đã một lòng một dạ:

- Lộ San, anh không biết lấy gì mà so sánh mối tình chân thật của em, chỉ vì hạnh phúc của đôi ta, anh lấy sanh mạng mà bảo đảm cho tình yêu.

- Cốc Minh!

- Em không nên quá xúc động nữa, để anh cho em hay một tin mừng.

- Vâng!

Tạm thời như nàng quên hình bóng của Tạ Cách Luân, Lộ

San gật đầu, tóc trước trán nàng phủ xuống lòa xòa trên nét mặt, trạng thái ủ rũ của nàng khiến chàng đắm say mê mệt, có lẽ do đó mà tâm tình của Tạ Cách Luân đang thắt thẻo nơi Mỹ Quốc:

- Nói gì, sao anh không nói đi!

Cũng rất lạ, đã nói là tin mừng, mà tại sao chàng như ngượng ngập không mở lời? Xem hình dáng thì dường như chàng lộ vẻ ăn năn. Sau đó, chàng giả đò vui vẻ:

- Anh đã trúng tuyển.

- Còn em?

- Anh là người đáng trách... Chỉ vì anh cầu nguyện cho em, nhưng anh được trúng tuyển, còn em thì không trúng tuyển.

Nghe chàng nói đến đây, nàng khóc òa lên. Trên bảng không tên mình, thì ai lại không khóc.

- Em không nên khóc, tuy em không trúng tuyển, nhưng

riêng anh thì cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Lộ San! Chỉ vì anh quá yêu em anh không muốn cho em học thêm nữa, vì anh sợ người khác sẽ có cơ hội theo đuổi để chiếm đoạt em.

- Điều đó là lý lẽ riêng anh.

- Nó cũng phát sanh từ tình yêu nồng nàn mà ra.

- Em đã biết điều đó.

- Được như thế anh cũng đủ thỏa nguyện lắm rồi.

- Em không còn cơ hội học thêm nữa, từ nầy anh sẽ vào đại học hoặc xuất dương du học chớ đừng trở thành một cô gái tốt nghiệp cao trung lòng dạ không chừng đổi như em.

- Một sinh viên, không phải chuyên nghiên cứu lòng dạ phụ nữ không chừng đổi, nhưng nếu một sinh viên không chân thành yêu vợ, có tâm tánh không chừng đổi, tức là không thực sự yêu nhau, là phá hoại nền đạo nghĩa vậy.

- Cốc Minh, em hoàn toàn tin ở anh.

- Anh có thể đưa em đi du ngoạn, hoặc xem xi- nê.

- Hổng chịu đâu, em mới vừa khóc đây mà.

- Vậy, anh nằm nghỉ với em nhé.

- Ừa!

- Anh xin thề cùng em...

Nàng bụm miệng chàng lại, vẻ hờn dỗi:

- Em hổng chịu anh thề đâu.

Cốc Minh gỡ tay nàng ra nói:

- Lộ San, anh yêu em thắm thiết, bất cứ một việc gì, anh cũng có thể làm thay em, miễn là em vui.

Chàng đỡ nàng nằm xuống, Lộ San quay mặt sang Cốc Minh:

- Anh đã thưa với ba má chuyện của chúng mình?

- Chuyện anh thi đỗ còn em thì không?

- Đúng đó!

- Ba má rất vui. Chỉ khuyên anh nên an ủi em.

- Ba má rất hiền từ mà nói vậy.

- Ba má hoà thuận nhau cũng như anh yêu em vậy. Lộ San em đã có nhiều thay đổi.

- Em thay đổi những gì?

- Vì như em thích ca hát, hiện giờ không còn hát ca nữa. Em thích khiêu vũ; hiện giờ không có dịp nhảy nhót nữa.

Đúng vậy, cũng tại gặp lại Tạ Cách Luân, bị ma lực của chàng mà tâm thần nàng biến đổi, hiện giờ đã không thi vào đại học, nên tâm thần nàng sầu thảm hơn.

- Em muốn vui chơi ca hát gì cũng được, em vui chơi ca hát còn gây cho ba má vui thích hơn lên.

- Hay lắm, vậy chiều mai chúng ta mở một vũ hội, mệnh danh là vũ hội "chúc mừng tên anh đề bảng hổ", còn em thì trợt vỏ chuối.

Nghe nàng nói, chàng rất tức cười, một tay ôm cổ nàng, một tay vén những sợi tóc phất phơ trước trán nàng. Nàng hỏi tiếp: Anh cười mà không trả lời, chắc anh không đồng ý?

- Không, anh đang nghĩ cuộc dạ vũ chiều mai, không khí sẽ vô cùng hào hứng, khiến em vui thích cái không khí đó, trên nét mặt không còn lộ vẻ rầu rầu nữa.

- Anh kkông nên lo lắng cho em, miễn em thấy anh vui là em cũng vui lây.

- Chúng ta nên gọi điện toại mời bạn học tham gia.

- Mời những bạn học đã đậu, cũng như thi rớt.

- Không màng đến điều đó, chúng ta chỉ nhắm vào mục đích giải trí mà thôi.

- Hay lắm, chúng ta thành thật mời họ.

Vũ hội khai mạc từ 8 giờ đến 11 giờ mới giải tán, trong ba tiếng đồng hồ, họ khiêu vũ không biết chán, họ nhảy trong sự say mê riêng nữ chủ nhân càng say sưa hơn ai cả, hành động của nàng là bắt chước theo Tạ Cách Luân, là không phụ lòng một bạn nào. Nàng xem như Tạ Cách Luân từ Mỹ mới về, có lẽ chàng đang tham dự vào vũ hội nầy? Quay cuồng trong say mê, đắm chìm trong sóng nhạc, nàng xem như Tạ Cách Luân đang ôm nàng mà nhảy trong điệu. nhạc tuyệt vời...

Buổi dạ hội bế mạc, Lộ San theo Cốc Minh tiễn khách ra về, nàng đưa tay cũng như Tạ Cách Luân đưa tay, nàng hình dung như Cách Luân đang ngồi trên xe rất hào hoa, đang hướng vào mọi người mà gật đầu giã biệt. Mơ màng, thắc thỏm. Bỗng nhiên nàng sực tỉnh, nơi đây đâu có Tạ Cách Luân hoàn toàn là mộng ảo.

Nàng nhìn Cốc Minh đang ngủ say bên cạnh, nếu chàng

tỉnh giấc, chàng yêu cầu điều gì nàng cũng đồng ý ngay, được như thế nàng sẽ thấy vơi đi phần nào những tư tưởng sái quấy đối với chàng.

Cốc Minh vươn vai nói nhừa nhừa:

- Lộ San em đã thức rồi. Ngủ ngon quá, không chiêm bao gì cả.

Lộ San sợ chàng chiêm bao thấy nàng ôm Tạ Cách Luân mà nhảy trong điệu. nhạc mê ly. Chàng xoay mặt qua nàng hỏi tiếp:

- Lộ San, em làm gì mà nhìn trân trối lên trần nhà vậy? Phải chăng em hồi tưởng lại những ngày chúng ta vừa yêu nhau? Yêu như điên cuồng? Yêu say đắm?

Nàng khá thương cho người chồng trẻ. Nghĩ thế, nàng giả bộ say đắm, vui vẻ gật đầu:

- Vì thế, trong khi anh đang ngủ say sưa, em không dám trở mình sợ phá giấc ngủ của anh.

- Đừng lo, khi anh tỉnh giấc nhìn thấy em, là điều sung sướng duy nhứt của anh.

Nàng không nói lời nào, nhưng dùng tay rờ vào mặt chàng, động tác của nàng bộc lộ sự yêu thương tột cùng. Nàng hy vọng chàng nói những lời êm đẹp và say sưa. Nàng muốn cho chàng vui thích, say sưa phấn khởi lên, để khỏa lấp cái hình ảnh ma quái của Tạ Cách Luân, nó mãi lảng vảng trong tim óc nàng. Nhưng nàng không hiểu vì sao

Cốc Minh lặng lẽ? Khi Cốc Minh vừa mở miệng, thì chàng vội vàng lắc đầu ngăn trở... Đêm ấy, nàng và chàng theo đuổi ý nghĩ riêng mình, cho đến khuya họ mới ngủ được.

o0o

Sau buổi cơm trưa, Cốc Minh gọi:

- Lộ San! Lộ San!

Tiếng kêu nghe rất hăng hái, Lộ San thầm nghĩ, Cốc Minh ngày chí tối rất vui vẻ, rất yêu đời, nếu chàng biết được trong tâm nàng có hình bóng của Tạ Cách Luân ngự trị, chưa biết lòng chàng sẽ ra sao? Nàng hỏi:

- Anh kêu chi đó Cốc Minh?

- Anh chuẩn bị gọi điện thoại, mời bạn học đến tham dự buổi dạ vũ vào chiều mai.

Tinh thần nàng hơi rung động, nàng nghĩ đến giấc mộng đêm qua, nàng thấy mình ôm chầm lấy Tạ Cách Luân mà nhảy như điên. Trên vẻ mặt nàng nụ cười bỗng nhiên biến mất, hiện lên những nét đăm chiêu u buồn. Nàng không biết phải trả lời thế nào.

- Lộ San, chắc em thấy trong mình không đặng khỏe?

- Không... Em vẫn như thường.

- Thần sắc của em như người mệt nhọc vậy.

- Chỉ vì chân em bỗng nhiên phát tê buốt.

- Để anh đỡ em bước đi cho hết ê.

Nàng đã nói dối với chàng thì phải giả bộ giả dối luôn. Do đó, nàng để cho Cốc Minh dìu nàng bước tới lui trong phòng.

- Em đã hết rồi anh à.

Chàng dìu nàng đến bàn trang điểm ngồi xuống, chàng đứng phía sau lưng nói:

- Lộ San à, chắc em còn nhớ, có lần anh dùng cánh tay gối đầu cho em nằm, vì quá lâu nên nó tê buốt, anh lập tức rút ra nó hết ngay.

- Còn em tê dưới chơn mà.

- Hiện giờ đã hết chưa? Em đưa chỗ tê đó cho anh xem.

- Ơ hổng chịu đâu.

Nàng đùa dùng chiếc lược thọt vào hông chàng, chàng lẹ làng hôn lên má nàng:

- Ái da, mới ăn cơm xong miệng hôi mỡ dầu chết đi thôi.

- Xin lỗi, anh quên lau miệng.

- Cốc Minh, hủy bỏ vũ hội chiều mai nghe anh?

- Sao lạ vậy?

- Em rất sợ...

- Sợ gì?

Nàng rất sợ trong khi khiêu vũ, hình bóng của Tạ Cách Luân sẽ xuất hiện trong tâm não. Nàng e cho tinh thần mình bất định sẽ làm không tròn bổn phận nữ chủ nhân. Nàng nói tránh:

- Cốc Minh, em sợ làm ồn ba má không ngủ được.

- Đừng lo, ba má có thể nhảy với chúng ta nữa là khác.

- Má biết, mà không thích, nhưng không phản đối khiêu vũ.

- Chiều mai đừng mở hội thì tốt hơn, em thấy má đang ho khúc khắc, chắc không được khỏe.

- Cũng được, thật em rất có hiếu.

Nàng dối gạt chồng lại được lời khen ngợi, khiến nàng cảm thấy hổ thẹn. Nàng ân hận Tạ Cách Luân sao mãi cứ hiện ra trước mắt. Càng hận nàng lại càng khó quên. Không khi trong gian phòng nầy khiến cho Lộ San khó thở, nàng không thể đứng thừ người bất động, cũng không thể nằm xuống trong hôn mê:

- Cốc Minh, anh hãy đi chơi cùng em giây lát.

- Em muốn đi đâu?

- Đi đâu cũng được.

- Chờ anh thay đồ.

Khi họ đến hoa viên, thấy lão Vương đang tưới hoa. Cốc Minh hỏi:

- Lộ San, em muốn đi xe không?

Lộ San lắc đầu, chàng bèn hướng sang lão Vương đưa tay ra hiệu. ngăn lão lại. Chàng lại hỏi:

- Tự anh lái đưa em đi nhé?

- Em chỉ muốn đi bộ từ từ thôi.

- Em quên đem dù theo, để anh trở lên lấy nhé.

- Không cần, anh sợ em đen hay sao?

- Sợ em dang nắng chịu không kham chớ.

Nàng nhìn chàng nở nụ cười duyên dáng. Nhưng nàng nghĩ lại, nên phơi nắng cho đen, như người da đen trong hiệu kem đánh răng càng tốt thì Tạ Cách Luân không còn nhìn ra mình, cũng không để ý đến mình nữa. Được thế,

kể từ nầy nàng chỉ yêu độc nhất Cốc Minh một lòng một dạ với Cốc Minh.

Xét ra không nên trách nàng, vì nàng cố tìm ra đủ cách để đánh đuổi hình bóng Tạ Cách Luân, nhưng trong nhứt thời chưa có kết quả. Nàng cũng tự tin lý trí mình sẽ thắng tất cả để trọn tình với Cốc Minh vì chàng đối xử với nàng rất đẹp, tình yêu của chàng thật khắng khít đậm đà.

- Lộ San, chúng ta hãy bách bộ dọc theo mé sông nghe em?

- Hay lắm.

- Có lẽ em mang giày gót thấp thấy khoan khoái hơn để anh đi lấy cho em nhé?

- Không hề gì, từ đây đến mé sông chẳng bao xa.

Chàng mới chỉũ 18 tuổi, nhưng đã biết đủ cách để nuông chìu nàng. Tuy nhiên, Lộ San vẫn chưa thể quên đặng Tạ Cách Luân, nàng cũng không thể xa lìa được người chồng đối xử quá tốt với nàng; cũng như nàng không thể xa cách

chàng. Mọi vấn đề khó giải quết là do tinh thần nàng quá mềm yếu chăng hay do cái hình bóng huyền hoặc của Tạ Cách Luân. Lộ San cũng không thể giải tích tâm trạng của mình, dầu có yêu chàng vào buổi đầu, là chuyện dĩ vãng, sau nầy có gặp lại nhau rong vũ hội cũng là chuyện thường,không thể dựa vào đó mà đặt thành vấn đề yêu đương mật thiết.

Phái nam đứng trước phái đẹp, họ tán tỉnh lời đường mật là thường. Trước nàng gặp Tạ Cách Luân nếu nàng chưa kết hôn với Cốc Minh mà yêu chàng, cũng là sự thường. Nhưng nay nàng là gái đã có chồng, mà chồng nàng đối xử rất đẹp, có lý nào trong thâm tâm lại lưu luyến một hình bóng khác?

Đến bờ sông, nàng tỏ vẻ mỏi mệt, bèn ngồi dưới bóng cổ thụ, Cốc Minh giúp nàng cởi giày cao gót xa rồi ngồi xuống bên nàng.

- Tiếc gì nước cạn, không bơi lội được.

- Lộ San, em muốn đi dạo hồ Bích Đàm không? Anh sẽ gọi lão Vương đưa đi.

- Cốc Minh, sao em lại sợ nước sau quá đi.

- Gần đây dường như tâm thần của em không đặng bình thường, dầu em ra sao anh cũng phải săn sóc em. Lộ San, tuy em bơi lội rất khá, nhưng sợ nước sau là tâm tánh đã mất bình thường rồi vậy!

- Em cũng không biết lý do nào mà tinh thần bổng nhiên hoảng hốt.

- Như thế nên tránh bơi lội càng tốt.

Lộ San ờ một tiếng, đôi mắt nàng nhìn thẳng vào giòng sông, nàng muốn phá lên cười, cái cười trong rối loạn. Nàng sợ đến bơi lội tại Bích Đàm, hình ảnh của Tạ Cách Luân sẽ hiện lên bơi lội với nàng. Sợ Tạ Cách Luân bỗng nhiên lặn xuống đáy hồ, nàng cũng bắt chước mà lặn theo?

Ngồi cạnh nàng, thỉnh thoảng Cốc Minh nhìn thấy vợ trầm ngâm không nói, nét mặt nàng hiện ra niềm lo âu, chàng lên tiếp phá tan bầu không khí vắng lặng đáng sợ ấy:

- Lộ San, khi anh học đến cấp ba, có lần anh cùng bạn hữu rủ nhau đến bơi lội tại Bích Đàm, lúc anh đang đứng trên cầu treo chuẩn bị nhảy xuống hồ, cả bọn nhìn anh mà sợ toát mồ hôi, nhưng anh nào biết sợ gì, anh vận dụng thân hình như một con chim én sắp vươn cánh bay đi, anh hét lên một tiếng, thân hình chao đi...

- Đừng nói, đừng nói nữa!

Thấy Lộ San bịt đôi tai lại, nàng la hoảng lên, Cốc Minh giựt mình hỏi:

- Lộ San, em làm sao vậy?

- Em sợ lắm!

- Chúng ta hãy về!

Chàng mang hộ giày vào cho nàng, đồng thời dìu nàng về nhà. Chàng đỡ nàng nằm xuống giường, dùng hai chiếc gối kê đầu nàng cho cao lên, rồi chàng cởi giầy cho nàng. Lộ San nằm thẳng ra vẻ thất thần.

Chàng lập tức gọi mẹ đến. Bà Lâm nhìn thấy thần sắc của nàng dâu, bà lộ vẻ kinh hoàng, dùng tay sờ lên trán nàng để thăm dò nhiệt độ, bà hỏi:

- Lộ San, có lẽ thằng Minh nó không chìu theo ý con?

Nàng như tỉnh như mê vội vẻ trả lời:

- Thưa má, không có.

- Con đừng ngồi dậy, hãy nằm nghỉ cho khỏe! Cốc Minh, con hãy gọi điện thoại mời Vương y sĩ đến ngay.

- Thưa má, con không có bịnh hoạn chi.

- Hãy chờ y sĩ xem mạch, chừng nào mấy ổng nhìn nhận con không có bịnh má mới yên lòng.

Nghĩ đến mẹ chồng quá thương yêu mình mà Lộ San muốn khóc lên được, bà đối xử không thua gì mẹ ruột của nàng. Chỉ vì hình bóng của Tạ Cách Luân gây cho tinh thần nàng thất thường, khiến cho mẹ chồng và chồng

nàng phải lo lắng. Nếu cha chồng hay được chắc ông cũng cuống cuồng lên.

Giây lát sau, bà vú đến đứng sau lưng bà Lâm, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Lộ San nghẹn ngào nói:

- Thưa má, con không có bịnh chi cả.

- Con, dầu con có bịnh hay không, để y sĩ xác nhận sẽ hay. Có lẽ con chưa sống trong khung cảnh lạ, và sự sinh hoạt giữa tình vợ nghĩa chồng, đều ấy lần lần nó sẽ quen đi.

Khi Y sĩ chẩn mạch, không thấy bịnh chi đáng ngại, ông ta chỉ nói cơ thể nàng chỉ nóng đôi chút thôi. Bà Lâm đến thăm, và lau mồ hôi cho con dâu. Sau đó đưa y sĩ về, Lộ San thở phào nhẹ nhõm. Nàng thầm nghĩ, cũng mau là một thầy thuốc tầm thường, không thể đoán ra tâm bịnh của nàng.

Trời! Nếu y sĩ đoán ra căn bịnh của nàng, chừng ấy không biết ăn nói làm sao đây? Cốc Minh trở vào, chàng ngồi lên giường dùng tay sờ nhẹ vào lưng nàng vui vẻ kêu lên:

- Lộ San, anh nghe y sĩ nói em không có bịnh chi, anh vui mừng như muốn nhảy dựng lên được.

Nàng quá xúc động ôm chần lấy tay chàng và muốn nói điều chi nhưng dừng lại, nàng muốn thú thật với chồng để tỏ ra tự hối. Nàng xét kỹ không nên nói ra điều đó, nếu Cốc Minh biết niềm u ẩn, chỉ vì đóm lửa ái tình giữa nàng và Tạ Cách Luân đã tắt hẳn từ lâu, nay bỗng nhiên bừng cháy lên:

- Cốc Minh, thật em cam lỗi cùng anh.

- Lộ San, em đừng nói vậy, em có gì không phải với anh đâu, anh sẽ ở mãi bên em từ đây.

Chàng không khác một y tá chăm sóc cho nàng, chàng đi rót nước và đem thuốc thối nhiệt cho nàng uống, tay trái lòn vào cổ mà đỡ nàng dậy:

- Lộ San, nếu anh có thể bịnh thay cho em, nếu anh uống thuốc thay cho em được thì anh cũng tình nguyện, vì hai viên thuốc nầy rất khó uống.

- Cốc Minh, em không có bịnh gì mà uống thuốc!

- Phải rồi, chỉ ấm đầu một chút thôi, nên uống, nên uống liền thuốc thối nhiệt này cho khỏi. Nào, em hãy hả miệng ra... Được rồi, hãy nuốt đi!

Xong đâu đấy, chàng lại đỡ nàng nằm xuống ngay ngắn, chàng ngồi bên giường, cúi xuống an ủi bà hôn lên trán của Lộ San; nàng giẫy nẩy:

- Đừng anh à, em vừa uống thuốc mùi đắng hôi lắm hôn không đâu. Cốc Minh à, em yêu anh, chỉ yêu mình anh thôi, không thể yêu ai hơn nữa.

- Anh tin nơi em, và vĩnh viễn anh tin nơi em, bởi trừ anh ra, em không còn yêu người nào khác.

Lộ San ôm đầu chàng ép vào ngực nàng để cho quả tim không giao động. Tuy chàng vẫn hôn nàng say sưa, nhưng đôi mắt ươn ướt của nàng vẫn nhìn lên trần nhà. Như nàng khuyến khích chàng vuốt ve âu yếm trong yêu đương, để chàng không thấy đôi mi nàng rướm lệ

Nàng lập tức úp ngực vào chàng, không để cho chàng nhìn thấy dấu vết nước mắt ràn rụa. Nhưng trong giây lát chàng cũng phát hiện ra:

- Lộ San, dường như em khóc, có phải em khóc hay chăng?

- Vâng! Em đã khóc.

- Anh không muốn nhình thấy em khóc, có việc gì mà em thương tâm đến phải khóc.

Lộ San ngẩn ngơ nhìn thấy đôi mắt của chàng cũng đã ứa lệ Nàng như tức giận cho mình, ghì chặt lấy chàng, mắt nhắm nghiền răng cắn chặt lại, nàng cơ hồ như khóc lên thành tiếng. Chàng nắm lấy vai nàng, nàng cảm thấy đôi tay chàng run run. Cốc Minh vốn là chàng trai vui vẻ yêu đời, hiện giờ chính chàng cũng đang sa vào vực thẳm kinh hoàng của nàng. Điều đó cũng vì chàng quá yêu thương người vợ đẹp mà ra.

Và giờ đây tinh thần của Lộ San rất êm ả, vì hình ảnh của

Tạ Cách Luân không còn nhảy múa trong đầu óc nàng nữa, nàng xô nhẹ Cốc Minh ra, gượng cười:

- Cốc Minh, cũng vì em quá xúc động mà rơi nước mắt.

- Em nên nằm nghỉ và ngủ một giấc đi, anh sẽ ngồi tại ghế mà xem sách, nhứt định không khuấy rầy em.

- Cám ơn anh, đối với em rất tốt.

Cốc Minh mỉm cười rời khỏi giường. Lộ San chờ cho chàng xem sách, rồi nàng nhắm nghiền mắt lại. Nhưng nàng cảm thấy mình đã dối gạt chồng, thật ra nàng không thể ngủ được.

Rất là kỳ quái! Khi nàng chớp mắt, lại thấy một bóng người bước đến nhìn nàng mỉm cười, tuy trong lòng nàng không thấy khoan khoái, nhưng cảm thấy say mê lạ thường, không thể ngoảnh đi với nụ cười của chàng được. Bóng hình đó chính là Tạ Cách Luân. Tim nàng đập rộn rã, thần tình nàng như gấp rút không khác một con cọp đói, hướng vào mà vồ mồi. Nàng muốn kêu lên, nhưng kêu không ra tiếng, đầu óc nàng xao động.

Nhưng nào có Tạ Cách Luân đâu, chỉ tại tư tưởng nàng rối loạn mà ra. Nàng dùng tay phải đè lên ngực để cho tim bớt đập, sau đó nàng nằm úp mặt xuống giường khiến cho Cốc Minh không nhìn thấy đôi mắt ngơ ngác của nàng.

- Lộ San, em hãy ngủ một giấc cho khỏe đi!

- Vâng... ạ!

Chương 5

Ba ngày sau, vào một buổi chiều, Lộ San đang ngồi vặn máy hát nghe âm nhạc, bỗng bà vú gọi nàng:

- Thưa mợ, không, thưa cô! Có điện thoại của cô.

Có lẽ điện thoại của Cốc Minh gọi về? Nàng đi ngay đến phòng điện thoại, nhắc ống nghe kề vào tai.

- A lô, chị đó hả? Lộ San đây, có chuyện gì đó chị?

- Ba với má nhớ em quá đi.

- Phải rồi, bởi từ lâu em không về nhà.

- Em mạnh giỏi chớ?

- Vâng, mạnh giỏi.

- Có thể về nhà được không?

- Phải về chớ, em đâu có mất tự do mà không về.

-... Tiếng cười từ đầu dây bên kia.

- Chờ Cốc Minh về, em sẽ cùng đi với chàng.

- Cũng được. A lô! Có phong thư cho em.

- Từ đâu gởi đến đó?

- Từ tiểu bang California bên Mỹ quốc.

- Ở đâu?

- Từ Ca-li-phọt-ni-a bên nước Mỹ.

-... chị à, chuẩn bị bữa cơm trưa cho bọn em nhé.

- Được rồi, hẹn gặp lại.

Lộ San tiếp xong cú điện thoại, nàng đứng thẫn thờ bất động. Tin từ Mỹ quốc gởi về đây, không phải của Tạ Cách Luân thì còn ai vào đó?

o0o

Cốc Á Lâm từ văn phòng tiếp được cú điện thoại, lão vừa phì phà khói thuốc vừa hỏi:

- A lô, Lộ San hả? Con gọi ba có chuyện gì?

- Thưa ba, con muốn trình với ba một việc...

- Bất cứ việc gì ba cũng chìu ý con, chuyện gì hãy cho ba nghe.

- Được rồi, con muốn Cốc Minh cùng đi với con không?

- Anh ấy không có ở nhà.

- Con bảo lão Vương lái xe đưa con đi.

- Ba rất tốt với con.

- Lộ San, con nên trang điểm cho đàng hoàng để ba má xem con như nàng công chúa của ba má nhé.

- Thưa ba, con biết điều đó. Cám ơn ba.

- Hẹn gặp lại.

Cốc Á Lâm tiếp xong cú điện thoại, lão hít một hơi thuốc xì gà, nhả khói bay từng vòng trên trần văn phòng. Lão rất vui mừng được một nàng dâu xứng đáng, lão xem nàng như con gái của mình.

"Cốc Minh!

Em vừa tiếp được điện thoại của bà chị, nói rằng cha mẹ em đang nhớ em, nên em phải về thăm nhà. Ba đã gọi lão

Vương lái xe đưa em đi. Đến chiều nay anh lái xe đến rước em.

Em yêu anh

Lộ San"

Lộ San viết thư để lại cho Cốc Minh, để trên bàn trang điểm, nàng tin rằng khi chàng về sẽ gặp ngay. Nàng mang xách tay, soi gương lần chót, miệng lẫm bẩm:

- Nếu mình khôngbị hình ảnh của Tạ Cách Luân theo vấn vít, quả nàng là một công chúa sung sướng nhứt đời. Nàng đi đến phòng bà Lâm nói: Thưa má, con đã sửa soạn rồi.

- Lão Vương chưa đem xe ra, Lộ San! Con hãy xoay mình lại má xem nào, chà! Cái áo màu xanh lợt rất thích hợp với con, nếu ba con mà trông thấy, chắc chắn lão sẽ khen con là một nàng Công Chúa đẹp nhứt đời.

- Thưa má, ba vừa nói chuyện với con trong điện thoại, ba bảo con nên trang điểm cho tuyệt đẹp, để về nhà ba má

xem con như nàng công chúa để ba má con vui mừng.

Bà Lâm cười toe toét, hôn lên má nàng nói:

- Như vậy mới phải chớ? Thằng Minh không biết nó đi đâu mà không đưa công chúa về nhà!

- Con đã viết thư cho ảnh, dặn ảnh chiều nay đến rước con.

- Con hãy đi, chờ nó về má sẽ nói lại.

- Con cám ơn má.

Tiếng bà vú nói ong óng trước cửa.

- Cô ơi! Lão Vương đã lái xe về rồi.

Bà Lâm nghe mụ vú gọi Lộ San bằng cô bà không được hài lòng:

- Cái bà vú nầy thật là lạ, thường nghe bả kêu dâu tôi bằng cô mãi hè. Bà vú ơi, bà vú!

Bà vú từ ngoài chạy vào:

- Thưa bà, lão Vương đã đem xe về rồi, bà để cho lão đưa mợ đi!

- Từ nay về sau không nên gọi Lộ San khi thì bằng cô khi thì bằng mợ nữa. Lộ San, con về nhà nói lại, má gởi lời viếng an ba má của con nhé.

- Dạ!

- Con hãy đi cho sớm!

Bà vú rất thích nàng, bà đứng nhìn chiếc xe từ từ chạy ra khỏi cửa, sau cùng bà hướng nhìn Lộ San quơ tay vẫy chào rồi bà mới quay vào nhà đóng cửa lại.

Xe chạy rất nhanh, nhưng trong lòng của Lộ San cũng rất nôn nóng, nàng muốn lập tức về đến nhà để xem tin thư từ Mỹ quốc gởi về. Không bao lâu, xe đã đến nhà cha mẹ nàng dừng lại, nàng không quên lễ độ:

- Cám ơn ông đưa tôi đến đây.

- Thưa mợ! Không, thưa cô! Chừng nào tôi sẽ đến rước cô?

- Được rồi, tôi sẽ gọi điện thoại cho Cốc Minh.

- Chào cô. Lão Vương chỉ là một tài xế, nhưng lão rất hiền lành và được coi như một người cha tốt.

Lộ San đưa tay nhận chuông cửa, người ta mở cửa là Lộ Ni nàng vừa thấy em về reo lên:

- Kìa, em!

- Chị mạnh giỏi!

Đã lâu rồi chị em họ không gặp nhau, khi gặp họ ôm nhau tỏ tình thân mật mà không nói lời nào. Sau cùng Lộ Ni nói:

- Em, chúng mình hãy vào nhà, ba má đang nhớ em. Nhưng ba đã đi vắng.

Hai chị em thân mật đắt nhau vào nhà, khi tới nhà khách, Lộ San vùng khỏi tay chị chạy sang ôm mẹ:

- Má!

- Con gái cưng của má!

Mới ngày nào đây mà họ đã xem như xa nhau bằng thế kỷ nay lại được trùng phùng, nàng buồn vui lẫn lộn, ôm mẹ mà khóc sướt mướt.

- Lộ San, con làm sao vậy?! Con sống khó khăn lắm phải không? Hãy nói cho má nghe đi?

- Không có, bên chồng con đối xử với con rất đẹp.

- Tại sao con lại khóc?

- Con muốn khóc trong lòng má thật lâu cho vơi đi thương nhớ.

- Chị mầy đưa khăn cho kìa, hãy lau cho khô nước mắt đi.

Nội tâm của nàng như uất ức đã lâu, khóc thật nhiều cho lòng thơ thới nhẹ nhàng. Vì bóng hình của Tạ Cách Luân lảng vảng mãi trong tâm trí, khiến cho cuộc sống của nàng không yên ổn. bình thường tại nhà chồng, nàng giả ra vui vẻ, khiến cho bên chồng không hiểu rõ nàng có tâm sự thầm kín mà phải ưu sầu. Nàng nói chuyện với mẹ giây lát rồi đến phòng của chị:

- Chị à, thư gì của em đâu?

Lộ Ni lấy thư trao cho em, vừa cười vừa nói:

- Không ngờ tại Mỹ Quốc em cũng có bè bạn, người bạn nầy ở California đang làm gì?

- Em không biết.

- Sao em lại không biết?!

- Có lẽ đi học.

- Bạn trai hay gái vậy?

- Bạn trai.

Lộ Ni kinh ngạc hỏi:

- Bạn trai? Duyên cớ nào biết nhau, có thân mật lắm hay không?

- Chị muốn em phải giải đáp thế nào đây?

Lộ Ni lại kinh ngạc và nghi ngờ hơn:

- Em à, chắc gặp gỡ nhau trong một cuộc vui nào đó, hiện giờ em là gái đã có chồng, nếu Cốc Minh mà biết được, chắc không xong đâu, Cốc Minh có biết hay chưa?

- Chưa biết chị à, người nầy không phải là bạn trai của em, em chưa từng tin thư qua lại lần nào, chẳng qua chỉ gặp nhau hai lần, có lẽ chàng theo đuổi em thì phải.

- Hãy xem thư coi ông ấy nói gì.

- Được rồi, nhưng em yêu cần chị chớ nên cho Cốc Minh biết.

- Em không hiểu tánh nết của chị à, chị nào phải như những người quanh năm chỉ theo tọc mạch chuyện của thiên hạ hay sao?

Tay Lộ San run run, một mặt mở thư ra, một mặt trả lời:

- Tuy không có chuyện gì quan trọng, nhưng em sợ chị vô ý lỡ nói ra cho Cốc Minh biết, nó sẽ có ảnh hưởng đến tâm tánh vui vẻ của chàng. chị à, Cốc Minh tuy mới 18 tuổi, nhưng chàng là người biết cách nuông chìu vợ con.

Lộ Ni không trả lời, Lộ San tập trung tinh thần để xem lá thư của Tạ Cách Luân. Lộ Ni ngồi một bên xem quyển sách Anh Văn. Thư của Tạ Cách Luân rất ngắn:

"Cô Lộ San

Hiện tôi đang ở một nước phồn thịnh, vui vẻ, nhưng khó mà xua đuổi được sự vắng lặng, lạnh lẽo nơi cõi lòng, mỗi lúc màn đêm trùm phủ vạn vật, tôi rất buồn nhớ quê hương, không biết đến ngày nào mới trở về nhà? Trong tương lai tôi muốn phục vụ cho tổ quốc, cũng vì tiếng nói

giọng cười của cô.

Mỗi khi có tiệc tùng, dạ hội, là tối nhớ lại trong ký ức những khúc vũ với cô, thật là đ.ep tuyệt vời...

Đừng trách em tôi, nó đã cho tôi biết địa chỉ của cô, điều đó không phải do tôi bảo nó cho biết. Nếu cô trách nó, xin hãy phiền tôi.

Thôi, Giáo sư đã đến rồi, tôi không muốn cho người ngoài hiểu rõ những ẩn tình của mình. Kính... Cầu chúc cô được nhiều hạnh phúc

Tạ Cách Luân"

Lộ San xem tới lui hai ba lượt, nhưng chưa thỏa lòng, nên xem lại lần nữa. Xem xong, Lộ San như bị một hình bóng vây hãm trong ký ức, đêm vũ hội ngày Chúa Giáng Sinh cách nay ba năm nó sống lại trong tâm tưởng của nàng. Từ thể chất đến tâm tư còn mê hoặc vũ khúc của Tạ Cách Luân. nàng rất hận mình sau quá thấp, chỉ đứng đến mang tai của chàng, nàng cũng tự hỏi tại sao mình không đi giày cao gót, nếu được thế thì cao hơn một chút. Nàng thầm

nghĩ và bội phục nhịp bước khéo léo của chàng. Do đó, khi vũ xong, nàng lột mặt nạ ra, nhìn Tạ Cách Luân mà nhíu mày làm dáng, cũng thầm muốn cho chàng biết rằng, nàng là một người đẹp.

Âm nhạc lại trỗi lên, nàng khước từ khiêu vũ với những người khác, trong lòng chờ đợi Tạ Cách Luân mời nàng, nhưng chàng đã rời khỏi sàn nhảy tự bao giờ, lòng nàng cảm thấy thất thẻo xót xa. Nàng sợ vẻ mặt bồn chồn của mình rất khó xem, nên lật đật mang mặt nạ lên, từ hai lỗ trống mặt nạ, nàng vẫn chú ý tìm chàng. Nhưng sàn nhảy đã vắng bóng người thanh niên có nhịp bước tuyệt vời đó. Luôn mấy bản nhạc, nàng vẫn không thấy bóng chàng, nàng biết rằng chàng đã đi rồi, nên nàng sẽ lén rời khỏi dạ vũ. Từ dạo ấy nàng nhớ nhung mê mệt cái người cùng nàng đã nhảy một bản nhạc...

Nàng nhớ đến đây, Lộ Ni gọi lớn:

- Lộ San, Lộ San! Trong thơ nói những gì? Chắc trong ấy có những lời ngọt ngào đẹp đẽ lắm.

Trái lại, bức thư không có hương vị ngọt ngào văn chương

bóng bẩy gì, nhưng nó gợi một ký ức đã qua. Nàng đáp:

- Chị muốn xem không?

- Đừng cho chị xem trong gắng gượng.

- Hiện giờ em rất muốn cho chị xem. chị à, thật em rất rối loạn, không biết tính sao cho phải?

Lộ San thấy em nàng như đang trong cơn mê lập tức bước đến lấy bức thư xem. Xem xong, nàng rất nhẹ nhàng vô tư lự:

- Có gì mà khó, mặc cho hắn nói chi thì nói chớ gì.

... Lộ San cắn chặt môi, không nói lời nào.

- Trong quá khứ em không tiếp đặng bức thơ nào kiểu nầy sao? Tạ Cách Luân không phải là bạn trai thân mật của em! Có gì mà tinh thần bất an! Để chị giúp em xé bỏ nó vào xọt rác là yên chớ gì.

- Ý!

- Em muốn để nó mà làm gì? Điều cần thiết là không nên lưu trữ loại thư nầy, nó sẽ gây cho chồng em hiểu lầm.

Lộ San cúi đầu trầm giọng:

- Cũng được. Bỏ nó vào xọt rác hay làm gì tùy chị.

- Chị sẽ xé nát nó ra từng mảnh vụn.

Lộ San đè nén sự đau khổ:

- Tùy ý chị Tốt hơn nên đốt nó cháy rụi cho không còn thấy dấu vết nào.

Lộ San xé nát bức thư của Tạ Cách Luân, không khác nào đã xé quả tim của chàng, nàng cố đè nén sự đau khổ, nhưng hai khoé mắt đôi giòng lệ chảy dài xuống má. Nhân đó, Lộ Ni cảm thấy tâm sự của em không tầm thường như nàng tưởng. Nàng xé vụn lá thư để trên bàn, đồng thời cầm tay Lộ San:

- Tại sao em tỏ ra khích động? Xem đôi giòng lệ cũng đủ

biết Tạ Cách Luân đang in sâu hình bóng vào tâm nàng, có thể còn đậm đà hơn hình ảnh của chồng?

- Chị!

- Trong quá khứ, chị chưa nghe một lần em nói đến danh hiệu Tạ Cách Luân, chuyện xảy ra như thế nào, tại sao em không cho chị hay biết?

- Từ trước, em chưa hề nói lại với ai.

- Chị là người thân thích với em, tình cảm của chị em ta rất thân thiết, em đã quên rồi, từ trước có việc gì em cũng tìm chị để vấn kế, tại sao chuyện liên hệ với Tạ Cách Luân em không cho chị biết?

Lộ San tỏ vẻ sợ sệt:

- Chị! chị dám thề với em không?

Lộ San đưa tay lên:

- Nếu cần giải trừ điều thống khổ cho em chị có ngại gì mà

không thề.

- Xin chị đóng cửa buồng lại, em không muốn cho má nghe, bà sẽ lo lắng vì em.

Lộ Ni làm y theo lời em, nàng bèn dìu Lộ San đến ghế ngồi xuống, nàng vỗ vai êm dịu hỏi:

- Em hãy nói đi!

Trầm ngâm giây lát Lộ San gật đầu nhìn chị.

Đại khái chừng một tiếng đồng hồ, Lộ San kể rành đầu đuôi cho Lộ Ni nghe, vấn đề khởi thủy là nàng đã yêu Tạ Cách Luân. Lộ Ni đứng dậy, hai tay vòng trước ngực, nàng lắng nghe Lộ San kể rõ đầu đuôi, dường như nàng không mấy tin, một cô bé gái vừa 14 tuổi lại đi yêu mê mệt một người con trai, nếu không phải do em nàng tường thuật, nàng nghe qua tai nàng muốn điếc đi được. Nàng đứng ngay người nhìn thẳng vào mặt Lộ San, thỉnh thoảng châu mày, không biết khởi đầu bằng câu gì? Nên khuyên nhủ hay trách cứ. Sau cùng, nàng kêu lên:

- Em!

Lộ San không trả lời, nàng cúi đầu xuống, làn tóc phất phơ tựa như liễu rũ cạnh hồ. Lộ Ni lắc đầu, lại gọi một tiếng nữa:

- Em!

- Vâng!

Nàng kêu lên một tiếng nghe rất thương cảm, khiến cho Lộ Ni phấn khởi nói:

- Em hãy quyết tâm đi, cố hết sức để xóa nhòa cái hình bóng của Tạ Cách Luân, đừng lưu lại một dấu vết nào trong tâm khảm nữa. Hiện giờ em là vợ của Cốc Minh, chị nghe em nói nhiều lần, Cốc Minh là chàng trai rất vui vẻ, biết yêu chiều vợ, không gả em cho Minh thì không ai đáng tin hơn được, một chàng trai tuổi vừa 18 lại luôn làm tròn bổn phận người chồng. chị còn nhớ rõ lời em thường nói: chị à, có Cốc Minh cạnh bên, thì em cảm thấy đầy đủ lắm rồi.

- Em đã từng nói như vậy.

- Em đã biết nói như vậy, tại sao lại để cho hình bóng của Tạ Cách Luân gây cho tinh thần em rối loạn?

- Em không làm chủ mình được, biết làm sao đây?

- Chị cũng biết, người con gái không thể dễ quên mối tình đầu, nhưng chỉ khó quên đó thôi, chớ không tỏ ra rối loạn trông rất thảm hại, luôn cả mấy hôm bỏ cơm bỏ nước như em.

- Nếu thời kỳ trăng mật không gặp lại chàng thì em đâu còn nhớ đến mối tình cũ.

- Tại em hứa lời đi dùng cơm cùng người, lại còn hứa lời đến nhà người ta mà khiêu vũ nữa.

- Chị không hiểu, không thể khước từ lời mời với lòng tốt của người.

- Thực ra, cũng tại em muốn đi gặp Tạ Cách Luân, để tìm xem lối sinh hoạt của người mình yêu, nên em phải hứng

chịu đau khổ.

Nghe chị nói, Lộ San ngẩn ngơ, quả chị nàng nói đúng như vậy. Lộ Ni lại tiếp lời.

- Nếu không có mặt chồng em, khiến cho em cảm thấy lầm lỗi với chồng, mà sớm lìa vũ hội, nếu em không tự chủ sớm rời Đài Nam, thì sẽ xảy ra những điều khác nữa.

Những lời của Lộ Ni đã đánh trúng của Lộ San, nàng buồn rầu nói:

- Em không ngờ vấn đề ấy nó sanh ra những điều rắc rối cho em, trong đó chỉ muốn gặp lại để xem cho biết mà thôi.

- Đối với mối tình đầu, tuy qua giây phút, nhưng có thể nó sanh ra sự lầm lẫn suốt đời. Từ nay, em không nên nghĩ đến Tạ Cách Luân, sẽ tránh khỏi những điều lầm lẫn sau nầy nữa.

Lộ San nhìn chị bằng đôi mắt van cầu:

- Chị à, xin chị giúp em sau nầy.

- Được, chị hứa sẽ giúp em, chỉ vì hiện giờ vợ chồng em vô cùng hạnh phúc, hy vọng em sẽ lạt lẽo với cuộc tình duyên vô lý đó đi.

- Em không có lý do nào phản bội tình yêu của Cốc Minh, do đó, luôn luôn em nghe lời chàng.

Lộ Ni với nụ cười an ủi, nàng cũng không thể quên ký ức lúc nàng 13 tuổi, cũng yêu mến chàng trai cạnh nhà lớn hơn nàng một tuổi. Sau khi chàng trai ấy dọn nhà đi nơi khác, khi ra đi chàng không hề biết nàng yêu chàng, chàng rất vui vẻ hồn nhiên, dời nhà đi mà chẳng chút lưu luyến gì. Nghĩ đến đây, nàng tự buồn cười cho mình. Lộ San hỏi:

- Chị cười em hả?

Không kể đến lời em hỏi, Lộ Ni tiếp tục nhớ lại. Ngày đó, nàng sẽ lén đứng tại phía cửa sau, xem chàng trai ấy đang vui cười nhíu mày trợn mắt, trong khi nàng tự ứa nước mắt. Nhưng trước mặt những người hàng xóm, nàng không dám ra mặt chuyện vãn với chàng. Đã sáu năm

qua, chàng ấy hai mươi tuổi, nàng mười chín tuổi và là chị cả trong gia đình. Sáu năm không gặp nhau, nếu giờ gặp lại chàng, chưa biết có như tình trạng của Lộ San không hay phát sanh ra những sự biến đổi nào khác nữa?

- Chị à, tại sao chị không trả lời em?

- Đâu có, tại... chị đang suy nghĩ chớ.

- Chị đang tìm biện pháp giúp em à?

Lộ Ni ậm à nói:

- Ờ, chị đang tìm cách giúp em.

- Chị đã nghĩ ra chưa?

- Chị sẽ từ từ tìm ra cách giúp em.

Trong lúc đó, Hà ba Châu về đến trước cửa, ông ta ho lên hai tiếng. Khiến cho bà Châu, Lộ Ni và Lộ San cùng chạy ra.

Bà Châu mỉm cười hỏi:

- Đố ông ai đứng sau lưng đây?

Lộ San gắng gượng mỉm cười bước ra nói:

- Ba!

Hà ba Châu lộ vẻ phấn khởi nói:

- Ạ, con gái tôi về đây mà. Lộ San, con về đây thăm má hay thăm ba?

- Con thăm cả ba lẫn má!

Bà Châu tiếp lời:

- Ông sao kỳ quá, con gái đã có chồng rồi, mà ông giỡn với nó như còn con nít vậy.

Lộ San nũng nịu:

- Con không chịu vậy đâu?

- Con không đồng ý thì mai mốt ba sẽ giỡn với cháu ngoại chớ có sao đâu.

Lộ Ni lộ vẻ hổ thẹn hỏi:

- Bà à, ba...

Hà ba Châu nhìn hai con hỏi:

- Ý! Lộ San, Cốc Minh không có về cùng con sao?

Lộ San xem đồng hồ:

- Ờ! Chiều nay ảnh đi đến rước con.

Hà Ba Châu bỗng nhiên nhìn thẳng vào nàng và lo lắng hỏi:

- Lộ San, ba hy vọng rằng ba đã nhìn lầm vẻ buồn rầu lộ ra trên nét mặt con.

Nàng thất kinh, liếc nhìn chị, Lộ San không muốn gây cho

ba mẹ lo lắng. Lộ Ni đỡ lời:

- Ba đã lầm rồi, Lộ San không phải buồn rầu, mà nó chờ ba rất lâu, tự nhiên sanh ra vẻ nôn nóng đó chớ.

- Ạ, điều đó không quan trọng, bọn nó mới kết hôn, hai đứa nó rất đầm ấm mà.

Đầm ấm thì đầm ấm thật, nhưng từ ngày có bóng dáng của Tạ Cách Luân lảng vảng thì Lộ San thường nếm những mùi cay đắng. Bà Châu đang lặng lẽ bỗng nhiên vui mừng kêu lên:

- Ngoài cửa có tiếng xe, chắc chắn Cốc Minh đến.

Đúng là xe của Cốc Minh, chàng lái xe vào trước cửa nhà khách, tắt máy xong bước xuống đi vào:

- Ba má, chị và Lộ San!

Bà Châu lộ vẻ đắc ý nói:

- Tôi nói xe của Cốc Minh đến đâu có lầm, nghe tiếng kèn

và tiếng thắng xe gắp rút cũng đủ biết Cốc Minh đến rồi.

Cả nhà cùng vui cười, chỉ có Lộ San tuy vui vẻ bên ngoài, nhưng trong lòng nàng cảm thấy không yên. Hà ba Châu nghiêm sắc mặt nói:

- Chiều nay có đủ mặt con gái và rể, nhứt định phải tăng thêm thức ăn, gọi là tăng phần danh dự, nếu ba má dùng không hết phần danh dự đó, là không vui hết mình với con cái.

Bà Châu tỏ vẻ quan tâm:

- Ông sao nguyên tắc quá...

Hà Bá Châu chỉ vào bụng nói:

- Càng hay chớ sao, bụng nầy chứa không nổi ba cân sao?

Lộ Ni đùa cợt:

- Ba! Nếu theo chương trình tăng gia dinh dưỡng của ba,

chúng con cả thảy bốn đứa sợ e theo không kịp ba.

Cốc Minh cũng phụ họa theo:

- Con hy vọng ba mập mạp thêm, người phát phì sẽ tăng thêm phúc đức.

Hà Ba Châu vỗ nhẹ vào vai con rể:

- Tốt lắm, buổi cơm tối con nên dùng thêm thịt mỡ, con sẽ thấy nó mau lên cân.

Lộ Ni tiếp lời:

- Ba! Nếu trên thế giới nầy mọi người đều quan niệm như ba thì chắc chắn trái đất sẽ chở nặng thêm mà không quay nổi.

Hà Ba Châu bị con gái khôi hài, ông ta ngồi trên ghế sofa với chiếc thân phì nộn, muốn đứng lên cũng khó khăn. Con và rể của ông ta thấy thế bèn đến tiếp đỡ cho ông.

Sau bữa cơm chiều, cả nhà vui vẻ, vợ chồng Cốc Minh từ

giã ra về. Trên đường về, Cốc Minh lái xe chạy rất chậm. Màn đêm sắp trùm phủ không gian, trên đường phố xe và người rất ít qua lại. Cũng vào khoảng đường nầy, có lần Cốc Minh chở Lộ San chạy vòng tới lui cho đến sáu lần. Nhờ sáu lần chạy tới chạy lui đó, mà chàng thành công không ít trong việc cầu hôn nàng.

Kỷ niệm đẹp hơn hết là đêm trăng mờ dưới bóng cội đại thọ, Cốc Minh dừng xe lại, chàng thử hôn lên má nàng. Tuy lộ vẻ sợ sệt, nhưng nàng cũng đồng ý với chàng. Cái hôn lần đầu tiên nầy cũng là sự giao cảm đầu tiên của chàng và nàng.

Hôm qua cũng đến dưới cội đại thọ nầy, chàng vừa lái xe, vừa ôn lại chuyện cũ. Nhưng chàng không hiểu tại sao nàng ngồi cạnh bên mà không nói lời nào. Có lẽ đến khoảng đường nầy nàng nhớ lại chuyện đã qua? Cốc Minh bèn thăm dò:

- Lộ San! Có phải đến đây em hồi tưởng lại chuyện dĩ vãng của chúng ta...

Nàng trả lời rất êm ái:

- Cốc Minh, em đang suy nghĩ rất nhiều.

Nghe tiếng trả lời nhỏ nhẹ của nàng, chàng hình dung nàng không phải là vợ, mà là một tình nhân hiền dịu thì đúng hơn. Chàng bèn ngừng xe lại dưới bóng cội đại thọ cũ. Lộ San hỏi:

- Cốc Minh, sao anh không cho xe chạy nhanh hơn? Em nhứt định muốn cho xe chạy thật nhanh.

Chàng cảm thấy thất vọng, nhưng nghe nàng hối thúc cho xe chạy nhanh, chàng rất kinh ngạc vì nàng ước muốn có cảm giác mạnh. Thường thường, chàng cho xe chạy nhanh một chút thì nàng hô hoảng lên. Hiện giờ chàng lấy làm lạ hỏi:

- Lộ San, em muốn việc gì, anh đều đồng ý, nhưng bảo anh cho xe chạy nhanh, anh không muốn vì có em ngồi bên cạnh. Anh sợ hai đứa cùng gặp nguy hiểm.

Chàng không nghe nàng đáp, cũng không thấy nàng tỏ thái độ nào, chàng vô cùng hoang mang, có lẽ không chạy

nhanh theo ý nàng, nên nàng không bằng lòng? Bỗng Lộ San nắm chặt lấy tay chàng nói:

- Cốc Minh, có lúc em muốn nói mà không ra lời, vì lòng tốt của anh đối với em làm em xúc động quá.

Chàng đang hoang mang, bỗng nghe nàng nói thế, chàng cũng yên tâm phần nào. Chàng mỉm cười:

- Lộ San, chiều ý em anh cho xe chạy nhanh một chút để tượng trưng cho lối phóng xe, mà em vừa đề nghị.

- Đừng anh, chạy chậm lại đi, chạy nhanh quá sẽ bị cảnh sát phạt cho mà xem.

Nói xong, nàng bèn cầm tay lái của Cốc Minh để lên tay lái, nàng nói tiếp:

- Lái xe bằng hai tay mới chắc ăn hơn, Cốc Minh, anh đồng ý lời em căn dặn không?

- Chỉ cần có em ngồi cạnh bên anh thì anh lái xe an toàn trăm phần trăm.

- Nếu em không có trên xe, anh cũng phải lái xe bằng hai tay, chớ lái một tay em không vừa ý đâu. Đụng người em cũng sợ, mà tai nạn cho mình em cũng ghê sợ lắm!

- Được rồi, anh ghi nhớ lời em dặn.

- Cốc Minh, vừa rồi em xúi anh phóng xe, là điều quấy quá, xin anh tha thứ lỗi cho.

- Dầu việc gì quan trọng nữa, anh cũng tha thứ cho em.

Dầu việc gì? Nếu là việc ta thầm yêu Tạ Cách Luân được nói rõ ra, chàng có tha thứ không? Tuyệt nhiên là không, chỉ vì mọi người ai cũng biết hờn ghen, nhưng không khác chi nhau, nếu chàng có người yêu, nàng cũng không thể tha thứ được. Cốc Minh cũng không vượt ra ngoài thông lệ đó.

Hai người cùng yên lặng cho đến khi xe quẹo vô cửa.

Nghe tiếng xe ngừng, bà vú chạy ra nói:

- Cậu với cô về đến rồi. Ông bà cùng đi Lưu Công quán không có tại nhà. Cô cậu nên du ngoạn một vòng?

Cốc Minh mỉm cười đáp:

- Chúng tôi đã đi du ngoạn rồi.

- Cậu à, khi cậu đi không bao lâu, có một cô gái gọi cho cậu.

Lộ San nghe nói có người phụ nữ gọi diện thoại cho chàng, nàng nhìn Cốc Minh trân trối.

Cốc Minh vẫn bình tĩnh hỏi:

- Ai gọi tôi vậy bà vú?

- Không biết, tôi hỏi thăm tên họ, người ấy nói, chờ giây lát sẽ gọi lại...

- Người ấy gọi lại chưa?

- Chưa gọi.

Cốc Minh rất lễ độ nói:

- Vú à, từ rầy con đi học nếu có diện thoại thì vú nên gọi vợ con đến nghe.

Cốc Minh muốn biểu lộ chân tình cho vợ tin tưởng rằng chàng không hề có bạn gái bên ngoài. Lộ San cũng hiểu như vậy, nàng thầm cười cho tâm tính mình quá hẹp hòi, vừa nghe có bạn gái gọi điện thoại cho chồng thì trong lòng cảm thấy khó chịu. Hai người vừa bước lên lầu, bỗng bà vú nói:

- Cậu ơi, có tiếng cô hồi sớm gọi cậu.

Chàng quay lại nói:

- Lộ San, em hãy tiếp chuyện thay anh, hỏi xem là ai? Có chuyện gì cần gặp?

Lộ San trả lời rất rõ ràng:

- Anh có ở nhà mà em tiếp chuyện thay anh nỗi gì.

Nghe nàng nói thế, chàng bèn vội vã trở lại cầm điện thoại lên:

- A lô, Cốc Minh đây, A! Bạch Lăng đó hả, tôi vừa mới về đến, nghe nói cô có gọi điện thoại cho tôi một lần. Tôi biết, sao? Cô đã cãi vã với Trương Hiểu Phong? Chuyện gì vậy? Ờ! Ờ! Chuyện nhỏ nhoi mà, hà tất phải cãi vã nhau? Ờ! Ờ! Bạch Lăng tôi khuyên các người nên nhớ đã yêu nhau từ trước, tuy chưa thành chồng vợ, nhưng hiện giờ đã đính hôn rồi, hai người nên nhường nhịn nhau ở đời. Từ nay Lộ San sẽ tiếp điện thoại nhé, tốt hơn nên rủ bọn nầy cùng đi chơi một bữa thì vui vẻ lại chớ gì. Được! Được! Lát sau tôi sẽ điện thoại cho Hiểu Phong, hy vọng hắn sẽ xin lỗi cô. Ờ! Ờ! Tôi biết, thôi nhé, tôi hy vọng từ nầy đôi bạn đừng cãi vã nhau nữa, sẽ gây tổn thương cho người đẹp chớ không ích lợi gì. Hẹn gặp lại.

Cốc Minh tiếp xong diện thoại, bèn quay số gọi Trương Hiểu Phong, nói chuyện xong bèn đi thẳng lên lầu, vỗ cửa đùng đùng. Lộ San từ bên trong hỏi:

- Phải Cốc Minh không?

- Phải rồi, cho phép anh vô được không?

- Cứ tự nhiên khỏi phải hỏi ý kiến.

Chàng vui vẻ đẩy cửa bước vào, nhìn thấy nàng nằm ngay trên giường:

- Em muốn ngủ hả?

- Em ngủ hổng được, chỉ nằm nghỉ đấy thôi.

Chàng ngồi xuống cạnh giường, nắm lấy cườm tay nàng vừa cười vừa nói:

- Lộ San, đố em ai gọi diện thoại vậy?

- Em không nghĩ ra, có lẽ bạn mới kết giao của anh.

Chàng cười ha hả, hôn tay nàng nói:

- Trong thiên hạ thiếu chi gái đẹp, mà anh chỉ thích có một mình em thôi.

- Nếu như em chết rồi thì sao?

- Anh ở vậy suốt đời. Lộ San, em đâu có chết bây giờ, mà phải sống ít nữa cũng chín chục tuổi.

- Già từng đó tuổi khó coi lắm.

- Em càng già càng đẹp, vì mùa xuân sẽ theo em mãi mãi.

- Ai gọi điện thoại cho anh đó?

- Bạch Lăng.

- Chắc rầy rà nhau rồi chớ gì?

- Em nghĩ rất đúng, bọn họ chẳng rầy to cũng cãi nhỏ, không khi nào dứt.

- Tại sao vậy? Chắc có một người quấy?

- Không có chuyện chi gọi rằng quấy hay phải, Bạch Lăng vốn là cô gái hiếu động, hay tiếp xúc làm ồn với nhiều bạn

bè, hôm qua cô ta mời bạn học đến đãi đằng và nhảy nhót, nhưng cô tổ chức không được chu đáo, nên thức ăn khiếm khuyết.

- Rồi sao họ cãi vã nhau?

- Không điều chi phải rầy rà, sau khi dùng xong, Bạch Lăng sợ bè bạn phê bình, bèn hát âm nhạc lên, mời chúng bạn nhảy nhót, Bạch Lăng tìm không ra Trương Hiểu Phong.

- Anh ấy đi đâu?

- Chỉ vì chàng sợ Bạch Lăng bực tức, nên đã lén rút lui trước.

- Cốc Minh, sao anh biết rõ quá vậy?

- Anh vừa gọi điện thoại, Trương Hiểu Phong đã thuật rõ cho anh nghe, hơn nữa bữa tiệc nầy, Bạch Lăng có mời anh tham dự, nhưng bận đi rước em.

- Chuyện xảy ra như vậy, theo ý anh thì sao?

- Anh khuyên Trương Hiểu Phong hãy đến chịu lỗi với nàng, vì chàng đã ra đi mà không từ giã.

- Thái dộ của Trương Hiểu Phong ra sao?

- Anh ta vẫn thở dài, cũng phải đến xin lỗi người đẹp một phen.

- Thế là anh đã nhiều lần hoà giải giữa đôi bạn nầy.

- Anh không cho đó là một tiền lệ.

Vô hình trung, Lộ San đem Cốc Minh và Trương hiểu Phong ra so sánh. Cốc Minh thật đáng yêu.

Chương 6

Lộ San vận dụng lý trí để cố xua đuổi hình bóng Tạ Cách Luân. Nếu ngẫu nhiên nhớ, thì không khác một ánh lưu tinh phớt qua, cũng khiến cho nàng có đôi phút nhớ nhung buồn khổ.

Do đó, nàng không ngớt đi du ngoạn, ca hát, trải qua mấy tháng trường, Lộ San cảm thấy hạnh phúc. Cốc Minh đã nhập học, nàng cũng không cảm thấy vắng vẻ cô đơn, tự tìm lấy thú vui riêng mình, chờ chàng đến ngày nghỉ trở về nhà sẽ cùng chàng so vai du ngoạn.

Muốn cho mặt nước trong ao hồ được phẳng lặng êm ả, không gợn sóng răn reo, thì đừng một ai gieo đá xuống ao.

Tạ Cách Luân từ Mỹ Quốc thường gởi tin cho Lộ San, lúc

đầu nửa tháng một lần, hiện giờ mỗi tuần một lần. Tình ý của chàng rất sâu đậm, nhưng Lộ San không có cơ hội được xem qua. Vì thế tâm hồn nàng vẫn bình thản như mặt nước ao hồ.

Điều nầy cũng nhờ công của chị của nàng là Lộ Ni. Mỗi khi nàng nhận được thư của Tạ Cách Luân, nàng không cần nội dung lá thư thương hại hay chán ghét, đều gói nó lại mà giấu vào trong hộc tủ, chờ dịp sẽ gởi trả lại cho Tạ Cách Luân.

Lộ San được hạnh phúc là phải, vì nhờ nơi chị nàng dấu nhẹm tất cả, do đó, nàng là cô gái đẹp đã có chồng, nhưng không bị ma lực của các chàng trai nào cám dỗ.

Hiện giờ Lộ Ni và Tạ Đào Ý không hề là gạch nối giữa Lộ San và Tạ Cách Luân, Lộ Ni cương quyết cắt đứt mối giao tình bất chánh giữa hai người.

Hạnh phúc đó nó xuất hiện một cách thần diệu. vào một ngày chủ nhựt đẹp trời, nhơn lão Vương cảm gio’ nằm giường bịnh. Vợ chồng Cốc Á Lâm muốn đi dự hội, phải bảo Cốc Minh lái xe đưa ông bà đi. Vợ chồng Cốc Á Lâm

sắm sửa ra đi. Cốc Minh vội vã lên lầu xô cửa ra nói:

- Lộ San, lão Vương mang bịnh, ba với má muốn đi dự hội, nên anh phải lái xe đưa đi, trong giây lát anh sẽ trở về.

- Anh về nhớ mua trái "toan mai" cho em nhé.

- Được rồi, anh sẽ mua cho em. Cốc Minh đưa cha mẹ đến Lưu Công Quán. Đồng thời ghé lại phố mua toan mai cho nàng.

Chàng thầm nghĩ, từ trước Lộ San không hề dùng trái toan mai, tại sao hôm nay lại dặn chàng mua. Hay là... Chàng gấp rút vọt xe trở về nhà. Chạy một mạch lên lầu xô cửa phòng gọi:

- Lộ San!

Chàng không nghe tiếng cùng không thấy bóng Lộ San đâu.

Trong lòng rất hồi hộp, lập tức chạy xuống lầu gọi lớn:

- Vú ơi, Lộ San đi đâu vắng?

- Cô ấy vừa vào phòng tắm.

Chàng đến nhà tắm gõ cửa, nàng bên trong hỏi:

- Ai đó?

- Kẻ nô bộc của em chớ ai.

- Có chuyện gì đó anh?

- Anh đã mua quả mơ về cho em đây.

- Em đang tắm.

Cốc Minh hé cửa thò đầu vào phòng tắm miệng chàng vui cười hỏi:

- Tui có thể vô được hôn?

- Ê, bộc dịch của người ta sao lại đòi vô. Kỳ hôn.

- Bây giờ đã hết là nô bộc rồi, là chồng vô được hôn? Nói xong bèn xô cửa bước vô.

Chàng khóa cửa lại, chàng không đến nơi bồn tắm, đứng dựa cửa nói:

- Cô! Ước ao được cô đồng ý cho tôi làm huấn luyện viên, kỳ lưng một cách đàng hoàng kỹ càng cho cô.

Tiếng cười của Lộ San hòa lẫn với tiếng nước từ gương sen ào ào. Giây lát tiếng nước tiếng và cười đã ngừng hẳn, Lộ San nói:

- Tui hổng muốn ai kỳ lưng. Tui hổng phải là người cả tuần lễ hổng tắm đâu.

- Được phục vụ cho em, anh cảm thấy rất vinh hạnh và sung sướng.

- Kỳ lưng thì kỳ, nhưng anh nhắm mắt lại em mới chịu nè!

- Cô à, chuyện kỳ lưng đâu có điều kiện đó.

Chàng vừa nói vừa bước đến bồn tắm. Lộ San vẫn thản nhiên nằm dài trên bồn tắm, không khác một mỹ nhơn ở cung thủy tinh. Tim Cốc Minh đập liên hồi. Nhưng chàng cố dằn dục vọng, lấy ra một trái toan mai mà đút vào miệng nàng. Sau đó kỳ cọ lưng nàng từ trên xuống dưới.

- Cốc Minh, hãy cho em một trái toan mai nữa đi.

- Nghe rồi, nghe rồi, một trái khá lớn, có lẽ em ăn rất ngon.

- Cốc Minh, anh hãy đi lấy khăn lông cho em, gọi bà vú đem cho em đến bây giờ cũng chưa có?

- Em tắm đã xong rồi hả?

- Ừ! Khi anh vừa về đến, em đã tắm xong, nhưng em rất thích khi tắm xong, nằm lại bồn tắm giây lát, cảm thấy khỏe khoắn vô cùng.

- Để anh đi lấy khăn lau mình cho em.

- Cốc Minh!

Chàng xoay mình lại hỏi:

- Em còn muốn cần dùng gì nữa?

- Không muốn gì khác nữa, em muốn nói: Cốc Minh, anh đối xử với em rất đẹp, em thề yêu anh vĩnh viễn.

- Chờ anh lấy khăn lau xong, anh sẽ tắm cùng em.

- Anh cũng muốn tắm?

- Không phải muốn tắm, mà muốn được gần em hơn.

- Hông đâu, anh hư lắm.

- Không hư đâu, anh tốt lắm mà!

- Hổng chịu đâu, hổng chịu đâu... ha ha...

Tiếng cười rộn rã và tiếng nước ào ạt, trong khi bà vú đem khăn lau đến phòng tắm, bà đứng giây lát bèn quày trở lại thầm nghĩ: Tuổi trẻ họ vui vẻ yêu đời, chờ khi cô gọi sẽ đem đến cũng chẳng muộn!

Tuy họ cùng vui vẻ, nhưng trong người nàng cảm thấy mỏi mệt và lo lắng, nàng muốn nói rõ với Cốc Minh, nhưng chưa thốt ra lời. Vì sao Cốc Minh nhìn không ra điều đó? Không phải Cốc Minh không nhìn ra vẻ mặt nàng. Lúc chàng mua toan mai cho nàng thì chàng nghĩ đến điều đó, nhưng khi đến phòng tắm, nhìn cảnh hấp dẫn trước mắt nên quên phứt đi. Hiện giờ đang nằm cùng nàng tại phòng riêng, chàng chỉ nhìn Lộ San mà cười, Nàng hỏi:

- Cốc Minh, anh phát giác ra điều gì, mà cười có vẻ bí mật vậy?

... Cốc Minh vẫn giữ nụ cười như cũ.

- Anh hổng nói cho em biết, em sẽ giận cho mà coi.

- Lộ San! Nhìn hình dáng em mệt nhọc, khiến cho anh càng yêu em nhiều hơn.

- Không, trăm ngàn lần không, sắc diện mỏi mệt mà gây cho người yêu say đắm, không ai có thể tin được điều đó.

- Em không tin thì anh tin.

- Cốc Minh, em muốn ăn thêm một trái toan mai.

- Bỏ quên tại nhà tắm, để anh đi lấy cho em.

Chàng mặc áo vào, nhanh nhẹn đi ra ngoài. Lộ San nằm một mình tại giường, nàng cười sùng sục không ngừng.

Nàng nghĩ đến anh chồng vừa 18 tuổi, có lúc không khác một trẻ con. Nghe tiếng chân đi gấp rút, nàng biết chàng đã trở lại, nàng giả bộ nhắm đôi mắt như muốn ngủ. Bỗng nhiên tiếng chân nhẹ nhẹ đến bên giường. Chàng cu'i mình xuống, hôn lên mi mắt nàng.

- Lộ San, anh từ phương xa mới về đến, tại sao em không hoan hỉ đón anh?

Trông mười ngón chân nàng không khác chân một con chim nhỏ bay mỏi mệt vừa nghỉ cánh. Lộ San giả bộ ngủ, nàng không hề lên tiếng trả lời, nhưng Cốc Minh đã biết nàng giả bộ, chàng lấy ra một trái toan mai lớn để trên môi nàng.

Đôi mắt nàng vẫn nhắm nghiền, nhưngmôi nàng hé mở, chàng ôm chặt nàng lại và hỏi:

- Lộ San, em không muốn ăn toan mai nữa sao?

Lúc tắm nàng đã ăn xong hai trái cũng đủ chua rồi, bảo chàng đi lấy toan mai là đùa với chàng nào phải muốn dùng thêm nữa. Không ngờ một chàng trai rất thông minh mà bây giờ lại quá ngốc nghếch thế. Chàng đút trái toan mai cho nàng, nàng cảm thấy chua đến phải nhíu mày, Cốc Minh sờ mặt nàng nói:

- Lộ San, em ăn chua nhíu mày càng thấy đẹp hơn.

Nàng hổ thẹn, úp mặt vào ngực chàng. Cốc Minh hỏi:

- Phải không Lộ San? Phải vậy không? Em đừng gạt anh nhé? A! Anh say sưa yêu mến em, anh biết em không bao giờ dối gạt anh. Ha ha... Vĩ đại thay Cốc Minh, mai nầy mình sẽ làm một người cha vĩ đại rồi.

Đây là chuyện mà khiến cho mọi người hiếm muộn con

mừng vui như điên, chàng dở khăn đắp mặt nàng lên, hôn nàng tới tấp, nàng nũng nịu:

- Em hổng chịu đâu, hổng chịu đâu! Cốc Minh! Nhột gần chết em đi!...

Chàng lấy khăn lông đắp lên người nàng và cười bẽn lẽn:

- Lộ San, xin lỗi em, bởi anh quá vui thích mà.

Không thể trách chàng, vì quá vui mừng mà hôn vào những nơi khiến cho người yêu phải nhột nhạt chịu không nổi, nếu sau này có người biết việc nầy, nhứt là bạn học của chàng nghe được họ sẽ cười vỡ bụng.

Nàng không một lời nào, chỉ dùng ngón tay vẽ vòng tròn vào ngực chàng.

- Lộ San, khi em sanh con ra, anh lập tức bảo nó cung kính thưa má nó trước.

- Khờ ơi là khờ! Khi trẻ mới sanh chỉ biết khóc chớ nào biết kêu má bao giờ.

- Chắc nó khóc rất hay, không khác gì âm nhạc.

- Anh chán tiếng trẻ nít khóc không?

- Không đâu, anh nghe tiếng trẻ con khóc chừng nào càng thích thú chừng nấy. Lộ San, em hãy dở khăn ra để anh lắng tai nghe tiếng nó khóc xem có hay không?

- Hông đâu... kỳ quá!

- Lè lẹ đi, cho nghe thử coi nào.

Nàng dùng ngón tay điểm lên chót mũi chàng:

- Mũi nầy hư lắm nè, anh há không biết nó...

- Nó... Nó... Phải rồi, con chúng ta nó chưa thành hình, nó chưa thành hình mà.

Hai người đối mặt nhau cùng cười vang, chàng tự nghĩ, trên đời này chàng là một thằng con trai có vận may, chỉ chờ sau ngày tốt nghiệp, được làm cha bốn đứa con, tối

thiểu cũng ba đứa. Ước muốn ngày tốt nghiệp có Lộ San cùng bốn đứa con ăn vận rất đẹp, đến tham dự lễ. Lộ San thì đứng một bên nhìn mình mà cười nụ. Đứa con gái lớn rất thật thà nhìn mình mà hỏi, trên đầu ba đội cái gì vuông vuông. Mình bảo nhỏ, đây là mão của học sĩ. Nó lại hỏi, con đội được không? Mình bèn nói, sao lại không, chờ con lớn lên, học đến tốt nghiệp sẽ đội nó.

Nhưng nó lại muốn đội tức khắc cho được, mình không biết phải làm sao, muốn lột xuống cho nó đội.

Như vậy trở thành một vị tiểu học sinh con, và một đại học sinh cha cùng đậu tốt nghiệp. Ba con gái kia đứng bên mình mẹ nó. Đứa gái nhỏ thì Lộ San ôm trong lòng. Cuộc lễ bế mạc, toàn thể học sinh đều qui tụ đến, từng người một thảy đều khen ngợi chẳng tiếc lời, họ khen mình có vợ đẹp, khen có bốn đứa con ngoan. Mình đứng cạnh bên rất đắc ý, tay cầm chiếc mão hướng vào bạn đồng học nói:

- Bọn người thấy kế hoạch của tên học sinh 18 tuổi không, chỉ đến 20 tuổi là thành công! Chờ khi bọn công chúa lớn lên các người sẽ thấy...

- Cốc Minh, anh đang nói gì đó?

- Ờ!...

- Chắc anh đang chiêm bao?

- Chiêm bao hả? Không phải thật sao? Lộ San! Anh vừa nghĩ đến chuyện rất đắc ý, nhưng tiếc thay...

- Tiếc thay em đã đánh thức anh?

- Vừa rồi em không nghe anh đã mớ trong cơn mơ? Anh có bốn con gái...

- Bốn đứa con gái?

- Anh đã hướng vào bọn đàn ông mà tuyên bố, muốn theo dõi con gái ta thì cứ theo dõi, nhưng tuyệt đối không dùng võ lực.

- Đúng là một giấc mộng.

- Ý! Không phải mộng đâu, chúng ta sẽ có ngày như ý

chớ.

- Anh không thích con trai sao?

- Thích chớ, miễn là đứa trẻ ấy kết tinh bởi tình yêu chúng ta mà sanh ra, anh chăm sóc nó, anh yêu nó.

Nàng mỉm cười, vuốt nhẹ làn tóc phất phơ trên trán, Cốc Minh lại nói tiếp:

- Trước khi chưa biết yêu đương là gì, anh đã từng nghiên cứu qua những sách vở chỉ dạy cho người có tình nhân. Trước khi chưa kết hôn, anh đã từng xem qua những sách vở có liên hệ đến tư cách là chồng. Chưa có con, anh đã nghiên cứu những sách vở chỉ dạy cách làm cha.

- Anh mà thi đậu vào đại học, cũng nhờ thượng đế.

- Tại sao vậy?

- Bởi anh đã đành một phần lớn thời gian để nghiên cứu những vấn đề làm chồng, làm tình nhân, làm cha, còn thì giờ đâu mà học các môn khác!

- Chỉ vì anh muốn em được đầy đủ hạnh phúc.

Lời nói chân thành của chàng, khiến cho Lộ San vô cùng cảm động. Nàng hình dung như được dựa vào thân chàng ngồi trên bãi cỏ dưới bóng trăng mờ ảo thơ mộng, cùng yêu nhau rất say sưa.

- Lộ San, anh có điều đặc biệt muốn đề nghị với em.

- Chuyện chi, hãy nói nghe thử?

- Chỉ vì anh quá cảm kích sự sanh sản khó nhọc của em, anh muốn cho con nó gọi má nó trước, sau đó sẽ kêu ba nó. Lộ San chắc chắn lúc con chúng ta nó gọi ba kêu má, không biết mùi vị đó nó thơm tho đến mức độ nào?

- Em chưa biết điều đó.

- Có lẽ sự vui mừng đến sa nước mắt. Lộ San, mùi vị đó nhứt định sẽ ngọt dịu vô cùng.

Nàng xem dáng điệu của Cốc Minh đang thiết tha với bổn

phận làm cha, bắt nàng cũng nghĩ đến bổn phận làm mẹ của mình. Không khí trong phòng lặng lẽ giây lát, bỗng nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, bà vú gọi:

- Cậu ơi, ông vừa gọi điện thoại về, bảo cậu đem xe đến rước ông.

- Tôi biết rồi vú ơi, giây lát sẽ đi. Chàng bèn hướng qua Lộ San nói tiếp: Lộ San, nhứt định em đã mệt rồi, anh sẽ không nói chuyện với em nữa, em hãy ngủ đi! Anh đi rước ba và má về.

- Anh đừng lo cho em lắm, trông anh cũng mệt mỏi lắm rồi.

Chàng mặc vội vàng quần áo, bèn đến bên giường cúi xuống hôn vào trán của Lộ San:

- Em hãy ngủ đi, anh đi đây.

Trước khi đi, chàng bèn lấy chiếc khăn lông đắp lên thân nàng. Lộ San trông thấy người chồng hiền hậu, nhè nhẹ khép cánh cửa lại, nàng nhắm đôi mắt lại, có thể trong giấc mộng, nàng đã quên hình bóng của Tạ Cách Luân.

Sau khi vợ chồng Cốc Á Lâm hay tin nàng đâu đã thọ thai, vợ chồng ông ta vô cùng mừng rở, nhứt là bà Lâm miệng cười toe toét tối ngày, khi thấy mặt con thì chạy qua bên hữu dặn dò một câu, chạy qua bên tả dạy bảo chàng một lời, tất cả phải hế tlòng chăm sóc Lộ San. Chỉ vì bà Lâm muốn rút kinh nghiệm những thảm trạng đã qua của bà mà dạy cho con dâu.

Có hôm, bà đi đến chùa cầu khẩn Phật trời hộ độ cho con dâu trẻ đáng thương của bà, cầu xin đừng xảy ra những nạn đẻ non nớt như bà.

Bà Lâm lại thường căn dặn bà Vú:

- Bà vú à, khi cậu đi học thì bà ở nhà nên thường săn sóc mợ, bà cố gắng đừng để cho mợ buồn, trong tương lai mợ sẽ vui vẻ mạnh khỏe mà nuôi con.

Lời dặn dò đó, bà vú đã nghe không biết bao nhiêu lần, làm thế nào bà quên đặng, do đó, bà chỉ nhìn bà Lâm gật đầu mà mỉm cười. Không phải đối với bà vú mà thôi, đối với lão tài xế họ Vương, bà Lâm cũng căn dặn:

- Lão Vương, mợ đang mang thai. Nếu chở mợ đi trên xe hơi, thà là chạy đường vòng mà êm ái, còn hơn chạy đường tắt mà xấu, đá gồ ghề hay ổ gà sẽ gây cho mợ mệt nhọc.

Lão Vương gật đầu vâng lời. Cốc Á Lâm từ văn phòng về, bà Lâm bèn hướng vào ông nói:

- Ba thằng Minh, tôi rất thèm bồng một đứa cháu nội quá.

Á Lâm không đợi vợ nói dứt, ông cắt lời:

- Tôi rất tán thành bà bồng đứa cháu nội, ngày nào bà cũng treo nó ở đầu môi. Con dâu vừa có mang là bà nói liền miệng. Tôi đánh cá với bà một số tiền, bà hãy van vái đi, con dâu nó sẽ sanh gái, mà bà van vái nó sanh trai thì tôi chịu thua bà.

Vẻ mặt bà Lâm không được vui:

- Ông đánh cá với tôi ít quá mà!

- Bà muốn đánh cá ăn thua lớn với tôi hả?

- Trái lại, tôi muốn đánh cá với ông mạng già nầy.

Cốc Á Lâm thấy vợ nổi giận bèn bọc xuôi:

- Thử nói chơi mà giận sao bà?

- Hôm nay ông có điều gì không vui mà đem đổ trút lên đầu tôi?

- Không, trái lại tôi rất sung sướng đó chớ.

- Sao ông nói những lời nghe không mấy êm tai vậy.

- Không phải đâu, tôi chỉ nói chuyện nghe vậy thôi.

- Được rồi, Từ nay tôi không nói gì nữa với ông, để ông khỏi buồn phiền.

Lý do là bà Lâm đã cầu khẩn nhiều chuyện rồi nhưng không kết quả hôm nay mỗi khi đi làm về, lão Lâm thường nghe bà cầu nguyện liên miên, bà đã nói những lời không

có nội dung gì cả. Lão Lâm dầu muốn có ý kiến với bà, nhưng vẫn giấu tận trong tâm, nếu nói ra thì như lửa chế thêm dầu. Do đó, ông đấu dịu:

- Bà! Chúng nó đã đi đâu rồi?

- Chúng nó, chúng nó, chúng nó là ai chớ?

- Cốc Minh với Lộ San chớ ai.

- Sao không nói Cốc Minh, Lộ San lại nói chúng nó?

Điều đó không phải là bới lông tìm vết là gì? Lão chỉ mới đấu dịu bằng nụ cười mơn trớn, có lẽ lại muốn sanh chuyện cãi vã? Cốc Á Lâm nguýt vợ và không nói tiếng nào nữa lão hít mạnh một hơi thuốc xì gà. Bà lại càu nhàu:

- Tôi đã nói với ông nhiều lần, mong ông nên giảm bớt hút thuốc, ông chẳng những không nghe lại càng hút càng nhiều hơn nữa, bộ ông không sợ hại đến tâm cang tì phế mà bỏ mạng hay sao?

- Được rồi, nếu bà giảm bớt nóng giận bà sẽ sống thêm

được mười năm...

- Ông phải biết, nếu hút nhiều thuốc sẽ chết trước số mạng hai mươi năm.

- Không nên bàn luận chuyện đó nữa, tôi rất mong được bồng đứa cháu gái.

Bà Lâm nở nụ cười thắng lợi trên nét mặt. Lão Lâm thấy trời đã trong sáng sau cơn mưa to, lão hỏi:

- Có nên gọi điện thoại không?

- Để làm gì?

- Để thay bà kêu tay đến gầy sòng lại, chớ chi?

- Để gọi bà Vương đến. Bà ấy có điệu bộ đánh bài khá đẹp, nếu thua cũng không nổi giận nữa.

- Bà ấy cũng khá đẹp, từ ván bài đầu đến ván bài sau cùng, bà ấy luôn nở nụ cười mê ly.

- Bà đã nói chuyện ngoài rồi? Chúng ta đã kết hôn trên mười năm nay, tôi đối với bà rất thành thật chưa sanh hai lòng một lần nào.

Tuy nói thế, nhưng trong thâm tâm bà Lâm cảm thấy không yên, bà suy nghĩ: Hiện giờ không nên nói thế đó, nếu bà Vương hay được thì khôn gcó ý tốt đối với mình, bởi vì bà Vương là người đàn bà rất đàng hoàng, do đó bà Lâm mỉm cười nói:

- Á Lâm! Nên gọi họ đến nhà của kỹ sư Thạch đi. Lão Thạch dầu có ăn hay thua cũng rất vui vẻ.

- Ông ấy có vẻ hào hoa anh tuấn lắm, từ lúc vào cuộc đến tan sòng, dáng điệu của ông ta nhẹ nhàng uyển chuyển vô cùng.

- Ông lại nói lạc đề rồi đó? Á Lâm, chúng ta kết hôn nhau đã mấy mươi năm nay, tôi vẫn một lòng một dạ với ông.

Vợ chồng nhìn nhau cùng cười, chỉ vì họ đã biết đó là những chuyện nói chơi cho vui. Ông Lâm nói tiếp:

- Hẹn họ đến nhà chúng ta không được sao?

- Không nên. Lộ San hiện có thai, nên để cho nó yên nghỉ.

Từ ngày Cốc Minh kết hôn đến nay, trong nhà chưa đánh bài lần nào. Cốc Minh tuy không phản đối, nhưng nó rất chán ghét bài bạc.

- Được rồi nên hẹn họ đến nhà lão kỹ sư Thạch. Ý chà, có ba người, thiếu một tay biết tìm ai đây? Ạ, có rồi.

- Ông định tìm ai đó?

- Bà Tăng quả phụ.

- Á Lâm, tôi không đồng ý ông thường đánh bài với một người đàn bà góa có cốt cách phong lưu đó nữa.

- Cũng được, vậy thì tôi không chơi bài với đàn bà góa nữa, mời Lý giám đốc được không?

Sau khi Cốc Á Lâm trả lời với vợ xong, lão nghĩ đến giấc mộng chiều ngày qua.

- Đố bà tại sao hôm nay tôi đặc biệt nghĩ đến chuyện chơi bài?

- Tại ngứa tay.

- Không phải, tại vì hôm qua tôi chiêm bao thấy... Đố bà tôi chiêm bao thấy gì?

- Thấy ngồi đánh bài với người đàn bà góa phong lưu đó chớ gì?

- Bà lại nói sai rồi, cho bà hay, tôi chiêm bao thấy một chân mình xuýt đạp dính phân.

- Xuýt xuýt! Thế là sao?

Mấy lúc gần đây bà Lâm rất vui vẻ, chẳng có việc gì làm bà thích thú hơn là mơ ước được bồng cháu nội.

o0o

Tâm tánh của Lộ San đã biến đổi, nàng hối hận sự kết hôn quá sớm. Tuy bụng chưa nổi lên cao, nhưng nàng hình dung khi bụng to lớn thật khó chịu, đi đến đâu cũng ngỡ ngàng.

Nếu bụng lớn lên, chắc chắn nàng không bao giờ muốn bước ra khỏi cửa. Từ ngày nàng mai thai, cha mẹ, chồng cho đến bà vú, lão Vương thảy đều căn dặn nàng nên cẩn thận. Vì họ quá lo lắng mà khiến cho nàng vô cùng khó chịu. Ngày nọ, nàng nhớ đến khiêu vũ, nói với Cốc Minh:

- Cốc Minh, anh hãy đưa em đi khiêu vũ.

Cốc Minh uyển chuyển đáp:

- Lộ San! Em có đọc báo không? Hôm nay có hai phim khá hay, anh sẽ đưa em đi xem xi-nê nhé.

- Em muốn đi khiêu vũ, trong khi bụng em chưa lớn, em còn có thể nhảy được.

- Hiện giờ em không nên làm những việc phải vận động mạnh.

- Em không cần lo em muốn khiêu vũ mà.

- Lộ San! Nếu má hay được má sẽ qui tội cho bởi má không cho anh dắt em đi khiêu vũ.

Nàng không vừa ý, nên nằm dài trên giường làm bộ ngủ không nhìn đến Cốc Minh. Khó xử nhứt là Cốc Minh, nếu từ chối thì nàng buồn, bằng làm vừa lòng thì bị mẹ khiển trách.

- Lộ San!

- Mặc em.

- Xin em hãy nghĩ dùm anh, má không cho anh dắt em đi khiêu vũ, vì thương em, chắc em cũng dư biết điều đó, má anh...

- Má anh từng sanh non hai lần chớ gì?

- Do đó mà sợ em vận động quá nhiều.

- Khiêu vũ mà có hề gì, bởi má anh có chồng mới 15 tuổi quá sớm đó thôi.

- Lộ San, không phải người lớn tuổi mà không lưu sản.

Lộ San không lên tiếng, chỉ vì nàng tưởng người con gái kết hôn từ hai mươi tuổi sẽ không lưu sản, Cốc Minh lập tức kéo nàng quay lại, giọng tha thiết:

- Anh đồng ý dắt em đi khiêu vũ, nhưng anh yêu cần em một điều?

- Điều kiện gì đó, có đặt thành thông lệ không?

- Không, anh chỉ yêu cầu em nhảy chầm chậm thôi.

- Cốc Minh! Em không còn muốn đi khiêu vũ nữa, anh hãy đưa em đi xem xi-nê!

- Hay lắm!

- Em muốn xem phim Tây.

Nhưng Cốc Minh lại do dự, vì mẹ chàng thường nói, người đàn bà có thai không nên quá vội vàng và kinh sợ, bằng không, sẽ động đến bào thai, có thể khi sanh nở sẽ ra quái thai. Cốc Minh sợ xem gặp loại phim kinh hãi mà có hại cho nàng, chàng bèn đứng dậy nói:

- Lộ San, anh đi xem lại báo, coi rạp nào chiếu phim Tây phương.

Nàng nhìn theo bước chân của Cốc Minh ra cửa, tâm hồn nàng cảm thấy vui vui đôi chút. Bởi nàng rất thích phim đấu võ của Tây phương, càng kinh sợ, kích thích thần kinh càng tốt. Nàng đang ngồi hồi tưởng những cuốn phim bắn súng cỡi ngựa. Cốc Minh trở vào nói:

- Gần đây không rạp nào chiếu phim Tây phương cả. Lộ San, nên xem phim khác được không?

Nàng buông xuôi:

- Cũng được! Vũ cũng không nên, muốn xem xi-nê cũng không có phim mình thích, âu cũng là số mạng.

Cốc Á Lâm không có tại nhà, trước khi đi, chàng đến phòng mẹ:

- Má à, con dắt Lộ San đi xem xi-nê nghe má.

- Con đừng gạt má để đi khiêu vũ! Lộ San là vợ của con, nên lo lắng cho nó.

- Con biết, Lộ San muốn đi khiêu vũ, con không đồng ý, nên sửa lại đi xem xi-nê.

- Nên chọn phim nào vui tươi nhẹ nhàng. Má thường căn dặn, con có nhớ không?

- Con ghi nhớ, má không hề chịu làm bà nội của một đứa cháu nội quái dị chớ gì.

Bà Lâm phì cười, bà nghĩ lại cũng vì bà quá lo lắng mới thốt ra những lời nói ấy:

- Nên nhớ, bảo lão Vương chạy xe cho êm ái nghe con.

- Dạ!

Cốc Minh rời khỏi phòng me, chàng đi qua phòng khách bỗng thấy tờ báo nằm trên ghế sofa, chàng lật đật đem giấu tờ báo đi, vì nơi trang quảng cáo có đăng một phim Tây phương rất hay, chàng sợ nàng sẽ cho rằng chàng nói dối.

Cốc Minh dắt vợ đi rồi, bà Lâm ngồi tại nhà nói liền miệng:

- Từ ngày tôi biết Lộ San nó mang thai, chỉ một mình tôi lo cho nó, cho đến ngồi trong sòng bài tôi cũng van vái cho nó. Sợ Cốc Minh nó không biết mà gây cho vợ sợ hãi. Tôi không ưng ý cho nó đi khiêu vũ, không muốn nó phải lao động, phần sàn nhảy rất trơn, nếu rủi nó trợt té. Ý chà... Nói đến đây bà rùng mình, nghĩ đến mình đã bị lưu sản hai lần, hai lần trẻ chết non, bà không muốn sự kiện đó tái diễn với nàng dâu. Bà nói làm xàm một lúc, lại cầu nguyện cho thần Phật hộ độ cho con dâu.

Bà tự nói tự khóc một mình. Bà vú thấy bà Lâm một mình

nói làm xàm, tự xúc động, tự thương tâm, bà vú chỉ thấp thoáng ngoài cửa phòng, nhưng bà Lâm đã trông thấy bèn hỏi:

- Bà vú, có chuyện gì đó?

- Thưa bà, ông điện thoại về nói, trưa nay không về nhà ăn cơm.

- Ờ!

- Dường như bà khóc.

- Khóc mãi không biết chừng nào thôi. Bà vú, muôn ngàn lần cũng rán mà chăm sóc cho Lộ San, chỉ vì nó có thai.

- Bà đừng lo lắm, tôi chăm sóc cho Lộ San cũng không khác chi bà.

- Bà vú à, trên danh nghĩa thì tôi với bà là chủ tớ, nhưng thực tế, chúng ta như tình bậu bạn hay chị em ruột thịt.

- Tôi biết điều đó, nên rất cảm khích tấm lòng bà đối xử với

tôi.

- Do đó, tôi yêu cần bà lưu tâm đến Cốc Minh...

- Thưa bà, tôi tuyệt đối không tiết lộ cho ai biết điều gì.

- Chuyện đó ngoài ông nhà ra, chỉ có bà biết mà thôi.

- Dầu có chết cũng không ai cạy răng tôi được nữa, bà quên rằng tôi đã thề cùng bà sao?

- Tôi chẳng quên, chỉ sợ bà không nhớ.

- Bà đối xử với tôi ân nặng như biển rộng non cao, có lý nào tôi lại nói cho người ngoài nghe chuyện riêng của bà?

- Ý chà! Số mạng tôi sao bi thảm quá. Bà vú! Bà tuy nghèo mà có hạnh phúc hơn tôi.

- Tôi theo bà vừa đúng một năm thì ông nhà tôi lìa đời, nếu bà đối xử với tôi không tử tế, chưa biết thân tôi bây giờ sẽ ra sao?

Bà Lâm nhớ lại việc đã qua, khi tại Nam Kinh mướn bà vú vào làm công vừa đúng 20 tuổi, hiện giờ bà đã 40 rồi. Nếu bà đồng ý cho bà vú nghỉ việc, có lẽ hôm nay bà vú tái giá và có con cả bầy rồi. Thời gian trôi qua rất mau, bà vú theo làm cho vợ chồng ông Lâm thoát đã 17 năm ở góa rồi. Mấy năm trước đây, có lần bà Lâm đề nghị, nếu gặp người nào xứng đôi, bà sẽ giúp cho bà vú một số tiền để tái lập gia đình. Nhưng bà vú từ chối.

- Vú à, gần đây tôi thấy Lộ San nó không được vui.

- Điều đó người nào mới mang thai cũng vậy.

- Do đó đừng để cho nó buồn.

- Chắc bà thấy, hôm nay bụng mợ đã ló dạng rồi đó.

Bà Lâm lộ vẻ hài lòng, cười hì hì luôn miệng:

- Bụng của Lộ San hôm nay đã thấy lớn rồi, tiếc gì nó không lớp gấp trong một ngày để sanh ra đứa trẻ đáng yêu, nếu sanh song thai một trai một gái thì hay hơn nữa.

- Xin bà đừng lưu tâm đến việc sanh gái hay trai, trai hay gái cũng quí cả.

- Bà vú nói rất phải, miễn có đứa cháu cho tôi bồng là tốt rồi.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 7

Tại nhà của Hà Ba Châu hiện giờ có một nữ khách rất đẹp, đang được tiếp đải tử tế, người ấy là Tạ Đào Ý. Lộ Ni nói:

- Khi ra mở cửa, mình đâu ccó ngờ quí khách là Tạ Đào Ý cô nương.

- Chị Lộ Ni, em đến trong đêm tối, làm ccho chị phải bận tâm, thật là em không yên lòng.

- Có sao, rất hoan hỉ tiếp đón Ý chớ. Từ Đài Nam đến hả?

- Phải rồi, vừa bước xuống xe lửa là đến ngay đây.

- Sao Ý không viết thư báo trước, để mình đến trạm xe

đón rước.

Ý đã viết nhiều thư cho Lộ San. Nhưng không được một tin hồi âm. Vì lý do nào đó họ không nghĩ đến mình? Đào Ý muốn hỏi điều đó, nhưng do dự, bèn hỏi sang chuyện khác:

- Hai bác đi đâu vắng rồi chị?

- Giây lát sẽ về. Chắc ba má tôi gặp Ý sẽ vui mừng đáo để.

- Chiều nay tôi hy vọng được viếng thăm hai bác.

- Giây lát ba má về, mặc sức cho Ý thăm.

- Chị Lộ Ni à, Lộ San không có ở nhà hả chị?

Lộ Ni rất khó mà trả lời, nàng cúi đầu suy nghĩ giây lát, bèn từ từ nhìn thẳng sang Tạ Đào Ý nói:

- Lộ San có nhờ tôi chuyển lời cáo lỗi cùng Ý.

- Chuyện gì vậy chị?

- Ngày nó kết hôn không có cho Ý hay.

Không khác một thùng nước lạnh tạt vào mặt của Tạ Đào Ý, khiến cho nàng nói không ra lời, bởi hôm qua nàng viết một phong thư rất dài gởi sang Mỹ Quốc cho Tạ Cách Luân, dầu gặp hoàn cảnh khó khăn nào cũng đáp ứng lời anh giao phó. Nay rõ ra tình thế nầy, không thể cầu hôn Lộ San cho anh nàng được, vì nàng không ngờ Hà Lộ San đã kết hôn nhanh như chớp nhoáng.

- Có lẽ Ý không được vui?

- Không... Đâu có.

- Lộ San nó tự thấy rất thất lễ với bạn học, do đó trước khi nó đi lấy chồng, nó nhờ tôi thay mặt mà Tạ lỗi với bạn bè, đặc biệt là Tạ Đào Ý.

- Lộ San hiện giờ ở đâu?

- Kết hôn xong, thì đi Phi Luật Tân hưởng tuần trăng mật

rồi.

- Đi Phi Luật Tân...?

- Phải rồi, tại đấy có thân thích bên chồng. Sau tuần trăng mật sẽ đi Hương Cảnh ở chơi mấy tháng.

- Hương Cảng?

- Phải rồi, có bà dì tại Hương Cảng, nhiều lần viết thư gọi bọn họ sang đó chơi.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó về Đài Loan để chồng nó nhập học. Không được nghỉ học quá lâu.

- Em có lời chúc phúc cho vợ chồng Lộ San.

Thực ra bọn họ kết hôn đã lâu rồi. Nếu ở tại nhà, Tạ Đào Ý sẽ lăn đùng ra ngủ bực tức. Không phải nàng tức vì Lộ San không mời, mà bực tức vì Lộ San đã có chồng khiến cho anh nàng phải thất vọng. Bởi anh Luân nàng yêu Lộ

San rất sâu đậm.

Lộ Ni thấy Tạ Đào Ý ngồi trầm ngâm, nàng bèn dịu dàng hỏi:

- Ngồi xe lửa chắc mệt lắm, hãy đi tắm rồi nghỉ ngơi, sáng mai tôi sẽ cùng đi du ngoạn với Ý.

Nơi đây có vui vẻ gì mà du ngoạn, điều cần thiết là ngồi xe lửa trở về Đài Nam vĩnh viễn sẽ không đến Đài Bắc nữa, cũng như vĩnh viễn không gặp Lộ San mà làm gì, nên viết thư gấp cho anh Luân, bảo anh nên giết chết tình yêu đối với Lộ San, vì kể từ nay Lộ San không còn là cô gái cho anh Luân mơ tưởng nữa.

- Ý còn dụ dự gì mà chưa chịu đi tắm? À, Ý dùng cơm chưa vậy?

- Tôi đã dùng trên xe lửa rồi. Nàng nghĩ, dầu cho nhịn đói ba ngày nuốt cũng không vô.

- Để tôi đi lấy y phục của tôi cho Ý thay, Ý tắm gội xong, y phục để ngoài nhà tắm, mai người ở họ giặt cho.

- Chị Lộ Ni đối xử với em rất tử tế.

- Có gì đâu, em là bạn học rất thân mật của em chị, bổn phận chị phải đối xử hết lòng chớ có sao đâu.

Bỗng nhiên điện thoại reo vang. Lộ Ni đứng dậy mỉm cười:

- Xin lỗi, ngồi chơi để tôi đi tiếp điện thoại.

Lộ Ni nhấc ống nghe lên, bỗng sắc mặt nàng hơi biến đổi vì chính Lộ San gọi đến, nếu nàng nói chuyện với Lộ San, tức nhiên Tạ Đào Ý sẽ biết, nàng bèn gọi lớn:

- A lô! Cô đã gọi lầm rồi, nơi đây không phải số đó.

Nói xong, nàng cố ý buông ống điện thoại xuống, đi đến bên Tạ Đào Ý mỉm cười nói:

- Thật chán ngấy, họ thường gọi lầm số điện thoại mãi.

Tạ Đào Ý đứng dậy, Lộ Ni tưởng là nàng chuẩn bị đi tắm, bèn đứng lên vội vàng nói:

- Để tôi gọi cô ở sửa soạn nước nôi cho đàng hoàng.

Tạ Đào Ý gượng cười nói:

- Chị Lộ Ni, tôi tính muốn ra về.

- Đi về? Gần tối rồi mà về nổi gì? Để tôi bảo người ở sửa soạn phòng của Lộ San cho Ý ngủ.

Lại ngủ trên giường của Hà Lộ San, điều đó lại càng khó ngủ hơn, ra về thì hay hơn hết. Nghĩ thế, Tạ Đào Ý cương quyết:

- Trước khi tôi đến, không định ngủ lại đây, vì tôi đã viết thư báo tin trước cho cậu tôi, chiều nay sẽ đến nhà cậu.

- Thật vậy hả Đào Ý?

- Vâng ạ!

Giọng nàng miễn cưỡng như muốn khóc. Thật ra nàng không muốn đến Đài Bắc làm gì. Bỗng nghe Hà Lộ Ni nói:

- Để tôi gọi xe đưa Đào Ý đi, ngày mai đến chơi hay không?

Hừ! Ngày mai? Cho đến sang năm cũng không đến, một lần nầy cũng đủ lắm rồi, nàng gắng gượng nói:

- Nếu rảnh tôi sẽ đến viếng chị.

- Hay lắm, Ý thường đến đây chơi nhé.

Từ phòng khách nàng bước từng bước nặng nề ra cửa. Tay xách túi hành trang, nàng cảm thấy bước đi rất uể oải mệt mỏi. Hà Lộ Ni gọi xe xong, bèn bắt tay Tạ Đào Ý thân mật giã từ. Xe mở maý rồ ga, hình dáng Tạ Đào Ý không khác một chiến binh bại trận, nàng gục đầu xuống sàn xe. Tài xế hỏi nàng đi về đâu đến hai lần, nàng trả lời rất xẵng giọng với anh tài xế.

Lúc bấy giờ Tạ Đào Ý rất chán Đài Bắc, nàng thấy không nơi nào đáng yêu cả, có lẽ cũng tại chuyện Lộ San đã kết hôn? Nàng thấy Đài Bắc tuy đông người, nhưng không một người nào nàng có cảm tình cả. Xe ngừng tại cửa của

cậu nàng. Bỗng nhiên nàng ăn năn, muốn đổi ý tại sao không bảo tài xế đưa luôn mình đến trạm xe lửa?

Nhưng chiếc xe đã chạy xa rồi.

Việc đời thật khó mà lường trước được, lúc nàng đi mang theo tất cả niềm hy vọng, nhưng thể xuất ngoại đến một quốc gia vui vẻ mà nàng đã thâu hoạch những điều quan trọng. Nhưng, giờ đây chỉ cô độc riêng mình đứng trước cửa nhà cậu, nàng đã đưa cánh tay nặng chĩu lên nhận chuông, nàng thầm nhủ: Thật đáng thương hại cho anh Luân, giờ cũng đáng thương hại cho mình. Bên trong có tiếng người, nàng dừng tay lại chờ đợi.

o0o

Tiếng điện thoại reo vang, bà vú gọi lớn:

- Cô ơi có điện thoại của cô nè.

Với nét mặt vui tươi Lộ San đoán có lẽ Cốc Minh đã gọi nàng, không biết vì sao mà chàng không về lại gọi điện thoại.

- A lô! chị đây! Em à, chị sẽ cho em biết một việc. À mà có Cốc Minh tại nhà không?

- Không, trước khi chị hỏi thăm các việc khác, chị hãy cho em biết trước đây em có gọi điện thoại cho chị, người tiếp chuyện rõ ràng là tiếng chị, tại sao lại nói là em gọi lầm nhà?

- Chuyện đó nó có quan hệ đến em. A lô! Đố em ngày qua nhà mình có khách, em biết khách là ai không?

- Ai mà biết được.

- Tạ Đào Ý.

- A! Nàng có đến hả?

- Bộ chị nói gạt em sao? Không gạt em nhưng chị gạt Tạ

Đào Ý.

- Nàng từ Đài Nam đến tìm em hả?

- Xem thời thế là vậy.

- Chắc nàng đã ngủ rồi.

- Đã đi rồi.

- Tối rồi mà đi đâu? Sao chị không cầm lại ngủ nhà mình?

- Chị khẩn thiết yêu cầu, Đào Ý cương quyết ra đi, chị không biết phải làm sao hơn.

- Chị biết Ý đi đâu không?

- Ý nói đến nhà cậu nàng.

- Sáng mai em sẽ đến thăm nàng.

- Em đừng nôn nóng để chị nói em nghe, chị đã nói với nàng là em đã kết hôn rồi.

- Đó là sự thật, sao chị nói là gạt người ta.

- Trước thì nói thật, sau thì nói gạt. Chị nói vợ chồng em đã đi Phi Luật Tân hưởng tuần trăng mật, sau đó đến Hương Cảng ở chơi một tháng rồi mới trở về Đài Loan.

- Chị đã trở thành chuyên viên nói láo rồi đó.

- Chung qui cũng vì em mà ra. Tuy quá khứ em là bạn học tốt với Tạ Đào Ý, nhưng hiện giờ chị thấy em tạm thời xa lánh nàng càng nhiều càng hay.

- Tại sao vậy?

- Bởi Tạ Đào Ý có thể là nguyên nhân của một vở kịch giữa em và anh của nàng.

- .....

- Em à, dường như nàng đã ôm mối thất vọng mà ra đi. Khi về nhà chắc sẽ báo tin cho Tạ Cách Luân hay gấp, cho biết em có chồng rồi. Tạ Cách Luân sẽ tuyệt vọng, không

còn vấn vít theo em nữa.

- Chị à, em...

- Em hãy nghe lời chị, Tạ Đào Ý đã đến đây, chị hy vọng em khoan về nhà đã, nếu Ý chưa về Đài Nam, xảy rủi hai người gặp nhau thì càng khó, nhứt là chị đã nói láo với người ta, chừng ấy sẽ ăn nói làm sao đây? Lúc em gọi điện thoại là lúc Tạ Đào Ý đang ngồi tại bàn nhà mình, nên chị phải nói em gọi lầm số điện thoại. Thế nào, cái bụng hôm nay đã được bao lớn?

- Thật em chán vô cùng, chị hỏi mà làm gì.

- Đừng nói xàm. A lô! Chuông cửa reo vang, chắc ba má về, để chị đi ra mở cửa. Hẹn gặp lại.

Biển lòng Lộ San bình an phẳng lặng đã lâu, nay bỗng nhiên bắt đầu gợn sóng. Tiếp xong cú điện thoại, nàng trở về phòng thấy mình rất vô tình với Tạ Đào Ý. Tiếp theo đó, hình bóng Tạ Cách Luân lại lảng vảng trong tâm trí nàng. Tạ Đào Ý có phải là một ngòi lửa trong bi kịch của nàng và Tạ Cách Luân không?

Thế nào mà chị nàng gọi là bi kịch?

Chẳng nên nghĩ đến Tạ Cách Luân, đừng nghĩ đến Tạ Cách Luân, vĩnh viễn không nên nghĩ đến chàng. Lộ San muốn kêu lên, nhưng chẳng thốt nên lời.

- Lộ San! Lộ San! Em làm sao vậy? Tại sao em nắm chặt hai bàn tay và tỏ vẻ giận dữ vậy?

Vừa bước vào cửa, Cốc Minh thấy trạng thái của vợ như thế, bèn ôm chặt nàng và hỏi lớn. Không nghe nàng đáp, chàng bèn gọi tỉnh nàng:

- Lộ San! Cốc Minh của em đây!

- Ừ... a! Cốc Minh!

- Đã xảy ra chuyện gì mà em muốn khóc vậy?

- Cốc Minh! Anh vẫn yêu em?

- Sao em hỏi những lời ngớ ngẩn như vậy? anh đang yêu

em tha thiết, yêu em vĩnh viễn.

- Anh à, em rất sợ, em sợ lắm.

- Sợ nỗi gì. Lộ San, dù địa cầu kia xoay tròn chuyển động, nhưng đôi ta luôn luôn vẫn ở bên nhau, có anh là có em.

- Xin anh đừng xa rời em. Cốc Minh, anh đừng rời em một bước nào. Không có anh bên cạnh thì tâm thần em thường hay mê sảng.

- Em hãy nghe anh, đừng lo một cách vô căn cứ. Chúng ta đã chẳng cùng yêu nhau và sắp có con sao? Lộ San, em hãy mạnh dạn lên, hạnh phúc của chúng ta không hề suy giảm.

Lộ San vẫn rơi lụy. Cốc Minh không hiểu lý do gì, chàng hỏi:

- Hay là anh về trễ, khiến cho em phải phát giận?

Nàng nhỏ giọng:

- Không phải, tại em... Nàng nghẹn ngào rất lâu, nhưng không biết nói ra làm sao? Không lẽ vợ lại đi tố cáo với chồng rằng mình có tình nhân, thậm chí còn thường thấy gương mặt của tình nhân trong giấc mơ đến nỗi hồn phách mê loạn. Như vậy quả là ngu ngốc lắm sao.

- Lộ San!

- Em không có gì cả, bỗng nhiên phát cáu lên vậy thôi.

- Đó là sự thường của những người đàn bà mang thai.

- Cốc Minh anh không trách em, thật anh rất tốt.

- Việc xảy ra thế nào anh cũng không trách em, dầu sự tình có sao đi nữa anh cũng tha thứ cho em.

Lộ San cúi đầu suy nghĩ. Thật vậy sao? Nếu em yêu Tạ Cách Luân anh cũng tha thứ nữa à? Nếu một ngày nào đó em ngả vào lòng Tạ Cách Luân, anh cũng không trách em nữa à? Nghĩ đến đây nàng không lạnh mà phát run, thật là điều nguy hiểm.

- Em ngủ hả Lộ San?

- Ừ... a!

Cốc Minh lập tức bồng nàng lên giường, chàng cởi giày cao gót cho nàng, chàng và nàng như hai viên đá nam châm gắn liền nhau. Tâm tình mê loạn của nàng tạm thời được giải trừ, nàng say sưa với những chiếc hôn của chồng nên tinh thần không còn mâu thuẫn nhau nữa.

Cốc Minh nở nụ cười hiền dịu nói:

- Lộ San! Anh sẽ đi lấy những đĩa nhạc em thích cho em nghe nhé.

- Cám ơn anh.

- Để anh mở máy hát to cho em nghe?

- Đã khuya rồi.

- Cũng được, ngày mai sau khi anh đi học, em sẽ mở nho nhỏ mà nghe.

- Cốc Minh, anh hãy lại đây ngủ với em. Đêm nay em rất cần có anh bên cạnh.

o0o

Tạ Đào Ý ôm chiếc gối rất lớn, nhưng vẫn lăn qua trở lại không ngủ được. Nàng cắn chặt hàm răng, nhắm nghiền đôi mắt cũng vẫn vô dụng. Nàng nhận thấy rõ mình mất ngủ. Có lẽ tại đêm nay nằm giường lạ nên không ngủ được. Nhưng không phải là nguyên nhân chánh, đúng ra tại nghe tin Hà Lộ San đã kết hôn nên nàng không ngủ được, dầu cho ở tại nhà cũng khó dỗ giấc cho yên. Nàng mở đèn sáng lên, muốn mở cửa bước ra ngoài để ngồi dưới trăng hóng mát, nhưng đang ở tại nhà cậu, tuy cậu và mợ thương nàng như con ruột cũng không thể nửa đêm mở cửa ra ngoài mà đi tới đi lui.

Nàng như phát nổi giận lên, muốn dùng tay đấm vào cái

gối cho đã nư giận, nhưng xét ra rất vô lý. nàng cắn góc gối và bật ngồi dậy, xô gối sang một bên. Nàng xuống giường đi đến bàn viết vặn đèn lên, nàng sợ đèn quá sáng nên dùng giấy che thêm phía trên. Khi tâm thần nàng không còn giao động, nàng kéo hộc tủ lấy giấy ra, định viết một phong thư gởi cho anh Luân, chắc anh Luân hay được sẽ nát lòng vì Lộ San đã có chồng.

Viết thế nào đây? Nàng suy nghĩ rất lâu, nhưng không hạ bút được. Nàng gắng gượng viết được vài hàng nhưng thấy không ổn, bèn xé nát thành từng mảnh vụn.

Nàng cắn chặt cán viết chừng mười phút, ngàn muôn lời, ngàn muôn chữ, nhưng nàng không biết phải viết thế nào cho ổn.

Bình thường nàng viết thư cho bạn trai rất trôi chảy, trong một phút có thể viết được cả ngàn lời. Hiện giờ viết thư cho anh mà nàng vẫn cắn viết, đôi mắt nhắm nghiền. Nàng thầm nghĩ nếu lúc nầy có bạn trai mình ngồi cạnh bên thì hay biết mấy. Chàng sẽ dùng những lời đẹp đẽ mà xua đuổi những điều buồn phiền thắc thẻo.

Nàng không thể tự chủ được, lại viết lên những dòng chữ gởi cho tình nhân...

Bỗng nhiên giựt mình tỉnh lại, nàng cầm tờ giấy mà xé nát, đồng thời tự mắng mình là ngu. Nàng đặt biệt gò gẫm viết lá thư để gởi cho anh, nàng cố vững tinh thần không để cho rối loạn nữa:

"Anh!

Lá thư trước em gởi chắc đã tới tay anh, lá thư nầy chắc anh đọc xong sẽ chó'ngmặt quay mòng mòng, vì nó là cái tin ác hại, sẽ đưa anh vào 18 từng địa ngục. Người đẹp mà anh yêu mến đáo để, đã nằm trong vòng tay một người con trai khác rồi.

Thật là khó nghĩ, ai có ngờ được Hà Lộ San đã kết hôn, đến em là một bạn học rất điệu, nó cũng không thèm mời, bây giờ em không muốn nhắc đến sự thân mật giữa em với nó làm gì nữa.

Anh đừng trách em không hết lòng hết sức với anh, thực ra em đã cố gắng hết sức mình rồi. Đêm nay viết tin nầy

cho anh không phải tại Đài Nam, mà tại nhà cậu ở Đài Bắc. Trong khi đêm vắng lặng, mọi người đều say giấc nồng, chỉ riêng em khó dỗ giấc cho yên, nên ngồi dậy viết thơ cho anh. Anh ơi! Tâm thần em lộn xộn vô cùng, anh không thể tưởng tượng nổi.

Không viết gì được nữa, thư nầy viết cho anh là ngắn nhứt, cũng là rối loạn nhứt, khi khác em tỉnh táo sẽ viết rõ ràng hơn.

Chúc anh mạnh

Em của anh"

Cố viết cho xong nàng không hề xem lại. Khi xếp lá thư toan vô bao để gởi, nàng rất do dự, suy nghĩ không biết có nên cho anh Luân nàng biết chuyện đau khổ nầy chăng? Hay nên gởi càng sớm càng tốt, để tránh cho anh nàng vì quá say mê Lộ San mà lại gởi thư về, không khác nào liệng đá vào lòng biển cả.

Cuối cùng nàng cho thư vào bao thì đã hai giờ khuya rồi, nàng ngáp dài, tắt đèn, nằm lăn ra ngủ.

o0o

Cốc Minh chiêm bao bằng một cơn ác mộng, chàng giựt mình ngồi dậy, trống ngực vẫn còn đánh liền hồi, với tay vặn đèn trên đầu giường, nhìn thấy Lộ San còn đang say ngủ chớ không bị kẻ cướp mang đi như trong giấc mộng! Chàng liếc nhìn trên ngực vợ, thấy khuy áo của nàng đã sút ra để lộ bộ ngực nõn nà chàng cài khuy áo và đắp chăn cho vợ, sợ làm ồn ào nàng sẽ thức dậy.

Chàng bèn tắt đèn, bóng tối lại bao trùm cả gian phòng.

Cốc Minh bị cơn ác mộng làm chàng thức giấc, chàng không thể nào ngủ lại được, trăn trở trong canh khuya vắng lặng, đến hơi thở của chàng cũng nghe rõ ràng. Bình tĩnh giây lát, chàng nhớ lại giấc mộng vừa qua.

Chàng chiêm bao thấy mình lái xe đến một khoảng đường

vắng bổng thấy một gả đại hán mặt mày hung ác, từ trong bóng tối bước ra đón đường. Buộc lòng chàng phải ngừng xe lại. Gả hung ác ra hiệu bảo chàng xuống xe, gả chìa súng vào người chàng nói, vợ chàng trước kia là người yêu của hắn. Hiện giờ hắn đã tìm được, nên chờ chàng tại đấy quyết một trận hơn thua.

Tự nhiên ai thắng sẽ làm chồng nàng.

Chàng bị đại hán bức bách không biết phải làm sao, chỉ còn cách tiếp khẩu súng lục. Nhưng điều kiện quyết đấu của hắn không phải đổ máu, mục tiêu chỉ là trụ đèn điện, đứng cách xa ba trượng ai bắn trúng luôn ba phát thì thắng cuộc. Chàng bắn ba phát đều trật cả. Gã đại hán bắn luôn ba phát đều trúng đích. Hắn bèn nhe răng cười nham hiểm, bước đến ôm Lộ San chạy đi. Chàng lái xe rượt theo, đụng phải trụ đèn, nên giựt mình tỉnh dậy.

Cốc Minh nằm nghiêng mình lại, nghĩ cơn ác mộng, chàng tự tức cười cho mình. Trong khi ấy chàng nghe Lộ San nói ú ớ trong giấc mộng:

- Em không chịu đâu, không chịu đâu, Cốc Minh sẽ hay

biết...

Việc gì mà không chịu? Việc gì mà sợ Cốc Minh biết? Hiện giờ Lộ San đang chiêm bao thấy nàng ở tại đâu? Quả thật, trong giấc mộng nàng không có chàng, nàng đang nằm mộng thấy ai? Người trong mộng đã làm sao nàng?

Một loạt nghi vấn, khiến lòng Cốc Minh nóng như lửa đốt, chàng chuẩn bị sáng mai sẽ hỏi nàng. Có lẽ lúc ban ngày đã gặp những gì kinh sợ, nên ban đêm sanh ra mộng mị.

Có phải là ác mộng? Hay giấc mộng của nàng...

- Hí hí... Em không chịu, thật tình em không chịu...

Cốc Minh đưa tay vặn đèn sáng lên, chàng không thể nhẫn nại được nữa kêu lên:

- Lộ San! Lộ San!

- Em không chịu đâu!

- Cái gì mà không chịu? Lộ San, anh là Cốc Minh đây.

- Anh là Cốc Minh? A! Cốc Minh!

Khi Lộ San tỉnh giấc, nàng tỏ ra rất đau khổ không yên, nàng úp mặt vào ngực chàng, dường như nàng sợ chàng bắt gặp sự mất bình tĩnh hiện trên nét mặt mình.

Cốc Minh lộ vẻ ôn hòa hỏi:

- Em nằm mộng thấy những gì, có thể cho anh biết với được không?

Giấc mộng nầy không thể nói cho chàng nghe được nếu chàng hiểu rõ không khỏi thương tâm, chàng lại hỏi tiếp:

- Vì sao em không nói rõ cho anh biết? Vì sao em phải lo sợ? Anh sẽ chia xẻ đều lo lắng cho em.

Chàng vô cùng nghi ngờ, vì thấy nàng lặng thinh không đáp. Khuy áo của nàng đã sút, nhưng nàng cũng không gài lại, dường như nàng đã quên tất cả. Chàng chỉ chăm chú nhìn nàng, may ra tìm được một dấu vết nào hiện trên nét mặt. Chàng dùng tay vén làn tóc phất phơ phủ trước

trán nàng, vén mái tóc xuôi lại phía sau vành tai trắng nuốt của nàng. Đôi tay chàng không ngớt mân mê sau ót nàng:

- Lộ San! Em...

- Em sẽ nói rõ cho anh giấc mộng vừa rồi.

- Bất cứ là giấc mộng gì, anh thảy đều lượng thứ cho em được cả. Lộ San! Em là của anh, anh rất yêu em.

- Cốc Minh! Anh đã hoài nghi em không yêu anh?

- Không, trăm ngàn lần không.

- Em rất chân thành yêu anh.

- Phải rồi, chúng ta chân thành yêu nhau, bằng không, chúng ta đâu có kết hôn, đâu yêu thương như ngày nay.

Cốc Minh lại quên hỏi giấc mộng của nàng, chàng dùng tay điểm lên bụng nàng:

- Nếu không chúng ta sao lại sắp có con như ngày nay.

Chàng đề cập vấn đề thai nghén, khiến cho nàng lấy làm khó chịu. Nàng trề môi nhìn xuống tỏ vẻ không hài lòng.

Đèn màu hồng nhạt, soi vào gương mặt ửng hồng của nàng, càng tăng thêm vẻ đẹp lộng lẫy đam mê. Chàng hỏi:

- Lộ San, em đã quên thuật lại giấc mộng cho anh nghe.

Làm sao mà quên được, tưởng chàng đã quên rồi, nếu quên thì khỏi phải nói lại cho chàng nghe:

- Cốc Minh, vừa rồi em chiêm bao thấy theo chị em chơi trò nhảy sào, chị ấy nhảy cao, tư thái của chị càng đẹp tuyệt vời. Đến phiên em, chị ấy bảo em nhảy, em nói không thể nhảy được, chị em buộc phải nhảy cho được mới nghe, em nói rằng Cốc Minh không đồng ý cho em hoạt động mạnh, vì bụng của em...

- A! Bụng em đang mang thai...

- Em không chịu, chị ấy không nghe...

- Kết quả em cũng phải nhảy?

- Ờ! Em phải nhảy, khi nhảy qua rồi em rất sung sướng cười lên hí hí.

- Rất may chỉ là giấc mộng, bằng không anh sẽ chống thẳng với chị điều đó, em thử nghĩ, trên đời nầy có ai mang bụng chửa mà lại bắt người ta nhảy sào bao giờ?

- Vậy mà em nhảy chớ.

- Bởi vậy anh nói nó là giấc mộng.

Cốc Minh tin là thật, nên áng mây mù nghi kỵ tự nhiên tiêu tan đi.

- Cốc Minh à.

Nghe tiếng nũng nịu của nàng, chàng như bị luồng điện giựt, bèn rút tay lại. Chỉ còn sờ nhè nhẹ vào bụng của nàng, Lộ San giả bộ ngủ, giây lát sau, Cốc Minh cũng dừng tay lại mà ngủ quên đi, đèn chàng quên tắt.

Đêm thâu canh vắng, Lộ San vẫn còn thức, nàng đang nhớ lại giấc mộng vừa qua: Trong giấc mộng, nàng thấy Tạ Cách Luân ngang nhiên đi vào phòng nàng, dường như chàng biết Cốc Minh không có tại nhà. Tạ Cách Luân chẳng những to gan mà phong độ của chàng rất hấp dẫn, chàng đi thẳng đến bên giường nàng, vừa mỉm cười vừa gật đầu. Chàng tốc mền ra, và nằm cạnh bên nàng, tim nàng đập liên hồi như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, nàng mềm nhũn, không còn sức kháng cự.

- A! Không chịu đâu... Sau đó nàng phát lên cười sặc sụa. Cũng may, Cốc Minh đã gọi tỉnh nàng, bằng không, nàng sẽ phạm lỗi lầm với Cốc Minh rồi. Lúc nàng úp mặt vào lòng chàng, cũng là lúc nàng muốn khóc òa lên. Nhưng đến lúc Cốc Minh hỏi phăng, nàng tìm cách nói chiêm bao nhảy sào với chị để dối gạt Cốc Minh. Nàng vẫn biết, dối gạt là mang lỗi, nhưng sự dối gạt nầy chắc sẽ được tha thứ.

Lòng nàng băn khoăn khó an, nên trời đã rạng sáng mà nàng không sao ngủ được.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 8

Á Lâm! Từ nay tôi không đánh bài nữa, vậy phải cấm ông luôn.

- Tại sao bỗng nhiên bà lại ra lệnh như vậy?

- Khỏi cần hỏi, phải triệt để chấp hành.

Cốc Á Lâm tìm lời chọc cười vợ:

- Ý! Tôi nhớ gần đây tôi không có ngồi đánh chung sòng với bà góa phong lưu đó mà.

- Bà đó cùng ông đi càng hay, mỗi ngày tôi khỏi phải lo cho ông chớ gì.

- Vậy thì bà góa phong lưu đưa tôi về đến cửa, bà cũng xem thường chớ gì?

- Ừ!

- Có người vợ hiền hậu như bà, cũng đủ thỏa mãn rồi, dầu phải nhảy vào chảo dầu sôi năm phút cũng được.

- Khi ông nhảy vào chảo dầu, xin ông đừng kêu tôi, tôi không dám nhìn ông nữa.

Lão Lâm đang hít một hơi thuốc xì gà, nghe bà Lâm nói thế ông cười lớn nên bị ho không ngớt.

- Nhìn ông không khác con bà đói vừa thả ra khỏi chuồng, khuyên ông bớt hút thuốc cũng không chịu, hút làm gì mà ho khô ho khan như vậy, trong rất nực cười. Hãy uống nước vào đi!

- Cám ơn bà.

Thực ra, bà Lâm trông thấy chồng ho khô ho khan trong lòng rất khó chịu, giọng bà trầm buồn:

- Ông nghĩ, nước mắt của ông không phải tốn tiền, nên ông hút thuốc vào ho khan, nước mắt chảy ra ràn rụa như vậy.

- Những người nhiều nước mắt, tình cảm rất dồi dào như tôi với bà, ở với nhau đã 10 năm cũng như ngày đầu, vẫn tuyệt đối giữ thủy chung, không san xẻ cho người nào khác.

Bà Lâm cảm động vì điều đó là sự thật. Lão Lâm thấy vợ không nói gì, vội hỏi:

- Bà cấm không cho chơi bài thật không? Hay là nói nghe cho vui nhà vui cửa?

- Tôi có bao giờ nói chơi với ông đâu?

- Rồi phải làm gì đây? Tôi không thích trò chơi nào cả!

- Ông đã quên sao, dâu ông nó đã có mang thai 8 tháng rồi?

- Nó mang thai thì mang thai, đánh bài đâu có ảnh hưởng gì đến việc sinh đẻ!

- Sao lại không ảnh hưởng. Tôi ước mong ngày đứa bé chào đời, cả nhà đều có mặt đầy đủ, để chào mừng cho tương lại hạnh phúc của đứa cháu nội chớ.

- Tôi chưa hề nghe ai nói như vậy.

- Bữa nay thì phải nghe!

- Ai mà biết đến bao giờ nó mới sanh?

- Không lâu đâu.

- Ai nói mà bà biết nó sanh mau?

- Thầy thuốc chớ ai. Hôm qua Cốc Minh dắt nó đi khám, thầy thuốc đã nói như vậy.

- Họ nói chừng mấy ngày nữa?

- Độ chừng một tuần.

- Còn lâu. Nếu Kỹ sư Thạch hay Lý giám đốc gọi điện thoại đến nói thiếu một tay thì phải tính sao đây?

- Ông trả lời là nhức đầu đi không được.

- Nhức đầu đến cả tuần lễ sao?

- Sao lại không được, có nhiều người nhức đầu nhiều hơn nữa chớ.

- Bà hy vọng tôi như vậy hả?

Bà Lâm như ăn năn, lẽ ra không nên nói với chồng như vậy, bà gượng cười nói:

- Tôi xem ông rất ham vui, không thể giả nhức đầu được. Hình dung sẽ được bồng đứa cháu nội, ai lại còn mê đánh bài cho được.

- Tôi sẽ tuân mệnh lệnh của bà không đi đánh bài một tuần lễ.

Bà Lâm tỏ vẻ hài lòng vừa cười vừa nói:

- Điều cam kết đó không được sai chạy đa.

- Giả như con dâu sanh cháu lúc ban ngày thì sao?

- Sanh ban ngày càng tốt, sanh ban ngày, tương lai đứa trẻ sáng láng lỗi lạc, sanh ban đêm sẽ thông minh lanh lợi.

- Tôi nói, nếu nó sanh ban ngày thì tôi với Cốc Minh không có ở nhà kia.

- Ban ngày không có các người ở nhà cũng được.

- Chúng tôi sẽ không thể có mặt để chào mừng tương lại hạnh phúc cho đứa trẻ.

- Đừng nên tìm xương xóc trong nồi đậu hũ mà, ý tôi không muốn cho ông đi đánh bài vào lúc ban đêm.

Bà Lâm bèn quay vào trong gọi lớn:

- Bà vú ơi!

- Có tôi đây, bà dạy việc chi?

- Bà ráng lưu ý đến mợ nhá. Có điều chi động tịnh thì lập tức cho tôi hay, đừng tin một tuần lễ nữa mới sanh, có thể ngày nay hay đêm mai mợ sanh cũng không chừng?

Cốc Á Lâm tiếp lời:

- Đưa con dâu đến sanh tại y viện, hay rước y sẽ về sanh tại nhà vậy bà?

- Có bà vú và tôi tại nhà thì cũng như có hai cô Hộ sinh tài ba rồi phải không bà vú?

- Bà nói đúng như vậy, theo ý tôi không nên đưa mợ đến y viện, cũng khỏi cần mời y sĩ chuyên khoa sinh sản. Tự mình săn sóc cũng khỏi phải lo lắm.

Bà Lâm tiếp lời:

- Bà vú nói không lầm, Á Lâm, chỉ cần lúc ban đêm ông ở nhà và gan dạ một chút thì đủ rồi.

Cốc Á Lâm vừa cười vừa nói:

- Hay lắm, tôi sẽ ở nhà để đón rước cậu bé quang lâm. Bà à, sao bà không bắt mấy con gà mái làm thịt cho Lộ San ăn để nó thêm chất bổ.

- Ông mà biết cái giống gì, không thể để cho nó ăn trước.

- Ý, sao lạ vậy?

- Vì sợ đứa trẻ nó quá lớn, sanh đẻ rất khó khăn, hay nói cách khác, Lộ San nó sanh con so không nên để nó trục trặc.

Cốc Á Lâm như đã lãnh hội:

- Bà đã dạy cho tôi một bài học về sanh nở.

Bà Lâm không để ý đến lời nói của chồng, kêu bà vú:

- Vú à, bà đẩy cửa nhè nhẹ vào thăm coi Lộ San nó đã thức giấc chưa? Khi nó tỉnh giấc thì trong mình nó sẽ có gì

rồi đó.

Bà vú vâng lời, lật đật đi thẳng lên lầu. Bà Lâm ngồi nhớ lại, đã cùng Cốc Á Lâm chung sống với nhau gần suốt đời, thật là hạnh phúc và vui vẻ, bà vừa vui mừng vừa cảm thấy hổ thẹn vì là đàn bà mà không có cho ông Lâm được đứa con gái nào.

o0o

Từ ngày Tạ Đào Ý trở lại Đài Nam, trong lòng cảm thấy như mất một cái gì, nàng không hiểu tại sao Hà Lộ San đã quên hẳn tình bạn hữu với nàng. Phải chăng vì sợ anh nàng theo đuổi, dầu sao Hà Lộ San cũng viết thư cho mình biết. Lẽ nào Lộ San không có thì giờ viết cho nàng một bức thư, chắc chăn đến bây giờ Lộ San cũng không hề xem thư của nàng và anh Luân?

Trước đây không bao lâu, nàng tiếp được lá thư của Tạ

Cách Luân từ Mỹ gởi về, anh Luân hay Lộ San đã kết hôn, anh ấy rất đau khổ và căm hận, và tính kết hôn cùng một cô kiều bào tại Mỹ quốc. Nàng nghĩ, chờ anh nàng kết hôn, nàng sẽ tính với ba loan tin khắp báo chí trong nước. Một mặt cho các bạn thân hay tin mừng, mặt khác để Hà Lộ San xem cho biết, cái người theo đuổi nàng không phải là một gã tầm thường, một người không có bạn gái. Kết hôn với người ở hải ngoại còn có danh dự hơn là cưới một cô gái trong nước.

Tạ Đào Ý muốn vậy vì ghen tức với Lộ San. Thực ra, trong lòng nàng rất chán vấn đề anh nàng kết hôn với một kiều bào ở hải ngoại, loan tin trên mặt báo trong nước cốt làm cho rùm beng để cho mọi người biết, nhứt là Hà Lộ San.

Với dụng ý đó mà Tạ Đào Ý luôn phản đối quan niệm của ba nàng, dù là A Miêu hay A Cẩu gì đi nữa miễn là kết hôn tại ngoại quốc thì nàng vừa lòng.

Nàng bảo: Không lẽ cưới vợ ở nước ngoài rồi quên tổ cũ hay sao?

Nàng đã tranh luận với ba nàng không biết bao lần, rốt

cuộc lão dùng một câu trào phúng để kết luận:

- "Chưa ăn nho nên cho là nho chua".

Có lúc nàng không muốn tranh luận với ông nữa, nhưng vẫn bảo thủ ý nàng.

Nghĩ tới tính lui, nàng không tán thành giải pháp anh nàng cưới vợ tại Mỹ quốc mà đăng lời rao mừng ở trong nước. Vì anh nàng nào phải là một nhân vật hữu danh Quốc tế, mà là một lưu học sinh, nếu làm cho rầm rộ lên, sao cho khỏi bị người thức giả họ chê cười? Nàng bèn viết thư cho Tạ Cách Luân, nhưng tuyệt đối không cho biết tin tức của Lộ San.

o0o

Qua mấy ngày không đánh bài, khiến cho Cốc Á Lâm ngồi đứng không yên. Lão tính lại từ ngày vợ lão bỗng nhiên ra

lệnh cấm đến nay đã hơn một tuần, mà cái bụng của nàng dâu càng ngày càng lớn, dường như đứa nhỏ chưa chịu ra chào đời. Lão không chịu nổi nữa bèn hỏi:

- Bà à, nên đổi y sĩ khác khám cho Lộ San xem? Ông ấy nói một tuần lễ đã không đúng rồi?

- Không lâu đâu đại khái chừng ít hôm nữa.

Mau lắm, mau lắm, khi hỏi bà thì bà nói mau lắm, có thể hàng tháng cũng chưa sanh nữa? Cốc Á Lâm rất bực bội nên cằn nhằn nhưng lão không dám cằn nhằn trước mặt vợ.

Bỗng chuông điện thoại reo vang. Cốc Á Lâm lật đật chạy đến nghe:

- A lô! Tôi đây, Á Lâm đây! A lão Thạch hả? Mạnh giỏi chớ? Lãng xây cất cái đó rồi chưa? Sao? Có ba thiếu một hả? À! Ông, Lý giám đốc với bà Vương hả? A lô! Lão Thạch, xin lỗi ông, tôi đang nhức đầu, ờ! Đầu nhức dữ dội lắm. Được, được, để tôi hỏi lại xem.

Cốc Á Lâm buông điện thoại xuống chạy vào hỏi bà Lâm:

- Bà à, Kỹ sư Thạch vừa gọi điện thoại, ông ấy đang thiếu một tay, tôi nói để hỏi bà coi đi được không?

- Kỹ sư Thạch gọi lại hả?

- Tôi gạt bà hay sao? Ông ấy nói rất thích đánh bài với bà, bà chơi bài rất đàng hoàng, từ gần sòng đến xên, ăn hay thua gì cũng vui vẻ.

- Nhưng tôi không thể đi được, sợ Lộ San chiều nay nó sanh nở thì làm sao.

- Nếu bà không đi được thì tôi trả lời cho lão Thạch biết?

- Khoan đã ông, kỹ sư Thạch đã có nhã ý gọi điện thoại đến mời, mình không đến dự coi sao cho được. Thôi ông đến chơi với lão ta một sòng đi.

Lão Lâm lập tức gọi điện thoại:

- A lô, lão Thạch! Bà nhà tôi không đến được, bả phái tôi

đến so tài với các ông đây. Ha ha ha... Thuốc nhức đầu thật hay, vừa uống xong là hết ngay. Lão Thạch, nhứt định đêm nay mình sẽ trả mối thù cho được mới nghe nhé.

- Á Lâm!

- Bà còn căn dặn điều gì nữa?

- Hễ ông nghe đánh bài là thích chí tử. Kỹ sư Thạch nói những gì mà ông cười ầm lên vậy?

- Ổng nói, bịnh nhức đầu của tôi hễ có binh tướng trước mắt là hết ngay.

- Kỹ sư Thạch nói nghe có duyên quá chớ.

- Trước mặt tôi mà bà khen lão Kỹ sư Thạch, thật lòng tôi cảm thấy chua xót vô cùng.

- Ê, đi đâu thì đi đi mà!

- Được. Tôi đi đây, chào bà.

- Nè! Đánh với ai đây?

- Không có cái bà góa phong lưu đâu.

- Ông không chịu khai, tôi sẽ theo ông xem thử.

- Được, để tôi khai, lão Thạch nè, Lý giám đốc nè, với một vị 7, 8 mươi tuổi là bà Vương nữa, vừa lòng chưa?

- Bà Vương đánh rất hay, ngồi trên tay bà ấy nên coi chừng.

- Không sao, bà tin nơi tài bộ của tôi mà. Bà vú ơi, bảo lão Vương đem xe ra đưa tôi đi.

Bà vú ứng thanh chạy ra nói:

- Ông đã quên rồi sao, lão Vương lái xe đưa cậu đến nhà bạn học rồi.

Vừa lúc ấy, Cốc Minh vừa về bước vào nói:

- Con đã về đây, ba muốn đi đâu thì đi.

Cốc Á Lâm bước nhanh đi, Cốc Minh lại gần mẹ:

- Má dặn con mua dồi, con đã mua đủ hết cho má đó.

- Được rồi, con hãy giao cho bà vú đi.

- Má không coi lại sao?

- Không, má giao cho con mua vật gì má đều vừa ý cả.

- Má à, con có một người bạn học, mỗi khi con có việc gì khó khăn, thường đến nhờ anh ta giúp ý kiến, anh ta cũng sẵn lòng giúp con mọi mặt.

- Con nên đến tạ ơn người ta, cậu ấy nhà ở gần đây hả?

- Không, đến giờ học con mới gặp anh ấy. Má ơi! Nếp sống của ảnh vô cùng kham khổ, chỉ có một mình, không gia đình thân thích. Một hôm, con gặp ảnh đánh giày trên đường phố, lòng con thấy khó chịu vô cùng.

- Đó là một học sinh tốt, chẳng những kiếm thêm tiền nuôi

sống cho bản thân, mà còn kiếm thêm tiền để dùng vào việc học hỏi, thật khó tìm ra người như vậy.

- Má à, con nghĩ nên giúp đỡ cho anh ấy làm phước.

- Má tán thành ý kiến của con, nhưng trước khi giúp đỡ, má muốn biết mặt cậu ấy.

- Ngày mai con sẽ dắt ảnh đến ra mắt má.

- Nếu đúng theo lời con nói, cũng nên cho cậu ấy ở đậu nhà mình để yên tâm học hành, khỏi phải đi đánh giày nữa.

- Má đối xử như vậy thì tốt lắm.

- Cốc Minh, con mãi bàn vấn đề khác mà quên hỏi thăm vợ con.

Nghe mẹ nói, chàng lập tức đi thẳng lên lầu. Lộ San còn đang ngon giấc, Cốc Minh cúi xuống hôn lên mái tóc nàng, chàng không muốn gây cho nàng giựt mình. Cốc Minh nhìn bụng vợ khá lớn, lòng chàng rất vui mừng.

Giây lát sau, Cốc Minh trở xuống lầu, thấy bà Lâm đang ngồi lặng thinh tại phòng khách. Chàng nói:

- Má à, Lộ San đang ngon giấc, con vào phòng, vợ con cũng không hay.

- Đáng thương cho Lộ San, đã mấy tháng rồi, nó không đi ra khỏi cửa.

- Vợ con nó e thẹn.

- Đời bây giờ khác hơn hồi trước quá, có mang chớ có gì mà khó chịu không biết nữa?

- Trông vợ con nó sanh nở xong, chừng một tháng sau con sẽ dắt nó đi chơi, để bù lại những ngày nó khó nhọc.

- Cốc Minh, cách nay mấy hôm, Lộ San nó e ngại sợ khó sanh nở.

- Sao con thấy bụng của Lộ San có phần lớn hơn những đàn bà chửa khác. Con cũng sợ sanh đẻ khó khăn!

- Đừng nói xàm, hình dáng của vợ con không đáng lo cho lắm.

Cốc Minh thấy vợ đến thời kỳ mà chưa sanh, nên chàng rất nôn nóng. Chàng thường lén so sánh bụng của nàng với những đàn bà chửa khác. Nhìn kỹ, bụng của nàng quả nhiên lớn hơn.

- Cốc Minh, con đang suy nghĩ gì vậy?

- Con đang nghĩ, ngày giờ qua mau quá.

- À, đến lúc ngủ con nên cẩn thận một chút, nhứt là hai chân, không khéo khi ngủ quên sẽ đạp trúng bụng của Lộ San.

- Má yên lòng đi, lúc ngủ, con giữ gìn không khác nào bị trói vậy đó.

Bà Lâm nở nụ cười hài lòng. Mỗi khi nói chuyện với Cốc Minh, bà cảm thấy vui vẻ lạ thường, vì Cốc Minh ở với cha mẹ rất thảo thuận.

Khi Cốc Minh trở lên lầu, bà Lâm ngồi một mình suy nghĩ đắn đo, bà nhớ lại, còn thiếu những vật dụng cho trẻ nhỏ chơi. Bởi bà chưa biết con dâu sanh trai hay gái? Do đó, bà chuẩn bị quần áo trai cũng có mà gái cũng có, bà rất khao khát được bồng đứa cháu nội. Lộ San có hạnh phúc hay không cũng do nơi mẹ chồng. Bà đã xem nàng như con gái, đối với chuyện sanh đẻ của nàng, bà vô cùng lo lắng.

Vào buổi chiều hôm sau khi vào lớp, Cốc Minh bèn gọi Khổng Vân ra ngoài trường. Khổng Vân thắc mắc hỏi:

- Cốc Minh! Bộ có chuyện bí mật lắm sao mà không nói trong trường được?

- Mình... muốn hỏi thăm Vân một việc.

- Cứ nói thẳng ra nghe, hà tất phải dè dặt? Minh muốn hỏi gì, mình sẽ trả lời tức khắc.

Cốc Minh lộ vẻ cảm động, nắm tay Khổng Vân nói:

- Thật vậy hả? Khổng Vân!

- Tuyệt nhiên là vậy..

- Dường như Vân muốn giải thích bài học cho tôi?

- Đúng vậy! Tôi lúc nào cũng sẵn sàng.

- Tôi hỏi anh, mỗi buổi chiều anh đi làm việc gì?

- Đi đánh giày.

Khổng Vân đáp rất tự nhiên, trên nét mặt không thấy khó chịu chút nào. Khiến cho Cốc Minh khó mà phản ứng kịp.

- Nè! Lần sau nếu thấy giày dơ, Cốc Minh cứ để mình đánh giúp cho.

- Khổng Vân, tôi vô cùng kính phục anh. Nếu mãi khốn khó như thế đó, nó rất ảnh hưởng đến việc học hành, hơn nữa, anh là một sinh viên học giỏi.

- Thực ra, tôi không hy vọng đến ngày đội mão tốt nghiệp.

- Hôm qua, tôi có nói chuyện về anh với má tôi.

- Nhà giàu có, lại bàn đến chuyện gã đánh giày, thật rất khó coi!

- Má tôi muốn gặp anh.

- Chắc Minh đã đề cao tôi?

- Phải rồi, tôi tường thuật những gian khổ của anh để kiếm tiền mà ăn học cho má tôi nghe, bà muốn gặp anh, đồng thời cũng ngỏ ý muốn mời anh về ở chung nhà, cùng sống chung với tôi để lo học hành.

- Thật bà rất nhân từ, khiến tôi cảm động vô cùng...

- Khổng Vân, anh có đồng ý không?

Hai tay Khổng Vân đút vào túi quần, chàng bước đi chầm chậm đầu cúi xuống suy nghĩ, vì sự kiện xảy ra rất đột ngột, sau cơn suy nghĩ đắn đó giây lát:

- Thật tình tôi cám ơn bà mẹ nhân từ. Cốc Minh, anh đối xử với bạn rất thâm tình, khiến cho vĩnh viễn tôi khó mà quên được, nhưng xin tha lỗi, tôi không thể chấp nhận được.

- Có lẽ anh không tin lời tôi? Thật tình tôi không có nửa lời giả dối, xin anh tin ở tôi.

- Tôi hoàn toàn tin nơi anh. Nhưng xin anh lượng thứ cho, chỉ vì tôi chấp nhận gian khổ để không quên phải phấn đấu.

Cốc Minh cảm thấy thất vọng vô cùng, chàng cúi đầu xuống, bước chầm chậm theo Khổng Vân. Lòng chàng vô cùng bội phục.

- Khổng Vân, nếu anh có đều chi cần thiết, xin nói thật cho tôi biết. Tuy chúng mình là bạn học, nhưng tôi không hề dám xem nhẹ tình bạn đối với Khổng Vân.

- Nhìn nét mặt, cũng đủ bộc lộ lòng thành thật của Minh rồi, tôi rất cảm kích lòng tốt đó.

- Nhưng tôi ước mong anh chấp nhận sự giúp đỡ của mẹ tôi.

- Còn cựa quậy được, tôi chưa thể chìa tay mà nhận sự giúp đỡ.

- Xin lỗi anh, tôi đã lỡ lời.

- Có hề gì, bởi anh có lòng tốt đối với tôi mà.

Đôi bạn nhìn nhau cùng cười, và sánh vai đi vào lớp.

Tan học, Cốc Minh về nhà, lấp tức đến phòng mẹ:

- Mà à, Khổng Vân không đáp ứng theo lời mình.

- Cốc Minh, chuyện gì mà không đáp ứng?

- Con nói Khổng Vân không đáp ứng chuyện mình giúp đỡ.

- Khổng Vân là ai?

- Là người bạn học con đã nói với má đó, con đã nói y theo lời má, anh ta rất cảm kích, nhưng thà là đi đánh giày kiếm tiền ăn học chớ không chịu người khác giúp đỡ.

- Ý! Sao vậy?

- Anh ấy nói: Chịu sống gian khổ mới không quên chí phấn đấu. Chưa nằm xuống thì chưa nhận viện trợ của người khác.

- Chà! Cậu trai đó rất có chí khí.

- Má à, đời sống của anh ấy thật đáng thương, tại Đài Loan nầy không có một người thân thích.

- Cốc Minh, cậu ấy trong tương lai chắc chắn sẽ trở thành một vĩ nhân.

- Con nguyện cầu Thượng Đế hộ độ cho anh ta thành công.

- Để má đi khẩn cầu chư vị Bồ Tát độ cho người có chí!

- Má à, nhờ oai lực của chư thần độ cho Khổng Vân được mạnh giỏi.

- Muôn việc đều cho Phật Trời độ thì đủ rồi.

- Để con lên lầu thăm Lộ San.

- Đi lẹ đi, không ai cần thiết cho bằng người chồng.

Cốc Minh vừa đến cửa phòng vừa kêu lên:

- Lộ San! Lộ San!

- Cốc Minh, em đang chờ anh đây.

Cốc Minh bước vào hôn nhẹ lên trán nàng, chàng đưa tay sờ bụng nàng vừa cười hỏi:

- Nó có đánh trống trong nầy không?

Nàng lộ vẻ hổ thẹn và mệt nhọc, dựa lên mình chàng:

- Lúc hơn ba giờ, trong bụng em hơi đau.

- Em có cho má hay không?

- Không có, vì nó đau một chút thôi.

- Từ nay, nếu có đau ít hay nhiều cũng phải cho má hay. Lộ San, có lẽ không còn lâu đâu.

- Cốc Minh, em sợ quá.

- Đừng sợ gì cả, em sanh đẻ sẽ dễ dàng mà.

- Em không biết lúc sanh con thì mùi vị nó ra sao?

- Mùi vị nó rất thơm tho chớ sao. Có nhiều người khi nghe tiếng trẻ khóc oa oa, đều vui vẻ mỉm cười, anh thì khác.

- Tại sao vậy?

- Anh thì say sưa nhảy dựng lên, cho đến phải va đầu vào trần nhà chớ sao.

- Nhảy cao dữ vậy.

- Ờ! Nếu nhà không có nóc, không chừng anh nhảy lên đến chín từng mây nữa chớ.

Cốc Minh làm cho nàng thấy vui vẻ cười lớn Lộ San như nhớ ra chuyện gì, nàng thật thà:

- Cốc Minh! Em thấy con gà mái nó đẻ trứng rất mau!

- Em sanh đẻ cũng mau như gà mái vậy chớ gì. Lộ San, đến lúc em sanh tinh thần đừng lo lắng và sợ hãi. Bởi trời sanh phái nữ thì phải sanh đẻ, có gì mà đáng sợ. Hay nói cách khác, anh luôn ở bên cạnh em, trông nom em.

- Em chưa hề gặp ai sanh đẻ, bây giờ em có cảm giác hơi là lạ, đến lúc ấy có lẽ vui lắm.

Cốc Minh mỉm cười chớ không trả lời. Chàng nghĩ, chừng đó sợ nàng kêu ba má không ngớt.

- Cốc Minh, khi con mới sanh ra, cho nó mặc quần áo gì đây? Nên mặc đồ tây cho nó nhé?

- Trẻ mới sanh cò nhỏ xíu mà mặc đồ tây nỗi gì, chỉ cần dùng đồ đắp cho nó thôi.

- Anh hiểu rất nhiều, em không biết gì cả.

- Không trách điều đó, vì em chưa kinh nghiệm.

- Anh đã có kinh nghiệm làm ba rồi hả? Chẳng vậy sao anh quá rành.

- Khờ ơi! Ai mà làm cha bao giờ, chỉ vì anh thường đọc các loại sách phổ thông thường thức, nhờ đó mà anh được biết khá đó thôi.

- Cốc Minh, mấy hôm nay em rất lo sợ, nhưng không tiện nói ra, anh nên đến rước má em đến đây ít hôm.

- Đương nhiên, sau bữa cơm chiều anh sẽ đi rước má.

- Anh đối xử với em rất đẹp, suốt đời em vẫn yêu anh, suốt đời em ở cạnh bên anh.

- Lộ San, chúng ta đã nguyện chung sống suốt đời, một

đứa con chào đời sẽ mang thêm niềm vui cho chúng ta.

- Đã quá năm ngày rồi, sao chưa sanh không biết nữa à?

- Không lâu đâu, Lộ San! Em nên nhẫn nại một chút, chúng ta hãy đi ăn cơm.

Vợ chồng Cốc Á Lâm đã ngồi sẵn tại phòng khách, Cốc Minh vừa trông thấy kêu lên:

- Ba về rồi. Má à, Lộ San nói, chiều qua hơi đau bụng.

Bà Lâm lộ vẻ lo lắng, hỏi:

- Sao bà vú không cho má hay, má đã bảo bà vú trông chừng vợ con mà!

Lộ San tiếp lời:

- Tại con muốn để cho vú nghỉ ngơi đó má.

- Lúc nầy phải có người kề cận để chăm sóc con. Lộ San, con không khác nào con gái cưng của má kia mà.

- Dạ!

Bà Lâm lại hướng sang lão:

- Ba nó, mấy hôm nay nhiều cú điện thoại cho biết, còn thiếu một tay, mà ông cũng không đi.

- Như vậy bà vui lắm à?

- Đương nhiên là vui rồi. Ông há không nghe cháu nó nói chuyện trong bụng mẹ nó làm cho má nó đau bụng đó sao.

Hy vọng Lộ San sanh càng sớm càng hay, nàng dâu sắp sanh nở, đến ông cha chồng cũng phải trụ tại nhà, không được phép đi đánh bài. Cốc Á Lâm muốn nói điều đó, nhưng không nói ra lời, chỉ phì phà với điếu thuốc xì gà to tướng.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 9

Vào một ngày chủ nhựt đẹp trời. Vợ Chồng Cốc Á Lâm, bà Châu, Cốc Minh và bà vú, tất cả đều nôn nóng, vì Lộ San đã quá ngày tháng mà chưa sanh. Lộ San mang thai 9 tháng lẽ 18 ngày rồi. Nhưng Lộ San sao chưa thấy triệu chứng sanh nở.

Ngày tháng đủ hay dư cũng mặc, nàng vẫn nằm trên giường mà ngủ trưa ngon lành. Nàng không hề biết cả nhà đang nôn nóng nhìn nhau trước phòng khách. Cốc Á Lâm thì nằm dài trên ghế sofa phì phà thuốc, có lúc lão nhắm mắt lại như ngủ, lúc thì nhả khói bay mù mịt trên trần nhà, trông lão có vẻ thong dong. Bà Lâm nói chuyện liền miệng với bà sui (má của Lộ San), nội dung câu chuyện không ngoài vấn đề sanh đẻ của Lộ San. Cốc Minh đứng nép mình tại cửa sổ hướng mắt nhìn trời, không ai biết chàng

đang cầu khẩn hay lo lắng? Bà vú đi tới đi lui, nhưng đặc biệt bà đi rất nhẹ, không nghe tiếng chân. Lão tài xế trung hậu họ Vương cũng lặng thinh ngồi với một bên với ánh mắt lo lắng, lão trong lên lầu, có lúc nhìn Cốc Minh, dường như Cốc Minh lo lắng bấy nhiêu thì lão cũng lo lắng bấy nhiêu. Lão muốn bước đến vỗ vai Cốc Minh khuyên nhủ, nhưng như có nỗi lo âu đè nặng trên vai, lão không thể đứng dậy nổi.

Vì vậy, không khí trước phòng khách như dừng sững lại, bỗng Cốc Á Lâm ngáp dài đứng dậy nói:

- Này bà, theo ý tôi, không lẽ chúng ta mãi ngồi tại đây để chờ cháu nội chào đời, thí dụ đến chiều mai Lộ San nó mới sanh, không lẽ cả bọn phải ngồi tại đây mà chờ cho đến chiều mai? Hay nói cách khác, không lẽ chị sui đến đây, không cho chị nghỉ ngơi, trong lúc Lộ San nó đang ngon giấc, chị sui lên lầu nghỉ ngơi chớ!

- Ông nói phải, xin mời chị sui lên lầu ngủ một giấc!

Thời gian trôi qua trong chờ đợi không biết bao lâu, Cốc Minh đi nhè nhẹ lên lầu, khi vừa tới cửa buồng bỗng chàng

chạy như điên trở xuống, kêu lớn:

- Mau lên đi, Lộ San đã kêu đau bụng rồi, dường như đau dữ lắm.

Bà Lâm vội vã dặn dò:

- Bà vú ơi! Mau đem nước đến, lão Vương hãy đi lái xe đi rước thầy thuốc lẹ đi.

- Phải rồi, chuyến này nó sanh thật rồi.

Lão Lâm tay cặp điếu xì gà, vui vẻ bước lên lầu trong khi lão nghe tiếng rên ái da, ái da của nàng dâu, lão bèn đứng tại cửa phòng nhìn vào. Lộ San kêu rên dữ dội, trên trán nàng xuất mồ hôi hột. Bà Lâm, bà Châu và bà vú cùng đứng chung quanh coi sóc. Vấn đề sanh nở không phải dễ dàng như Lộ San đã tưởng, hiện giờ nàng đau bụng như đứt từng đoạn ruột. Mồ hôi và nước mắt nàng nhỏ đầu đìa, nàng kêu lên:

- Cốc Minh, anh hãy ra đi, em xấu lắm.

Chàng không nỡ rời nơi đây, vừa bước ra đến cửa. Cốc Á Lâm nắm chàng lại hỏi:

- Cốc Minh, vợ con sắp sanh phải không?

- Dạ phải.

Lão Lâm trấn tĩnh chàng:

- Đừng vội vàng lắm, đàn bà sanh đẻ ai cũng vậy, khi sanh rồi thì mẹ con mạnh khỏe như thường.

Trong phòng lại phát lên tiếng ái da, ái da không dứt. Trong lòng Cốc Minh như muôn ngàn lưỡi dao cắt tim gan, chàng không thể tỉnh táo theo lời lão Lâm chỉ bảo, và Lộ San không còn mơ ước làm một bà mẹ vui vẻ nữa.

Cốc Minh bồn chồn khác nào con kiến đang bò trên miệng nồi rang, chàng không ngớt đi tới đi lui ngoài cửa buồng, khiến cho lão Lâm cũng phải theo nhịp bước của con trai, hai cha con không khác hai gã Vệ binh đang chờ kẻ địch tấn công. Cốc Minh nắm chặt hai bàn tay lại, giọng run run:

- Ba nghe coi, Lộ San quá đau đớn sợ nó chịu không thấu. Từ nay con hết ham có con rồi. Con không thể chịu nổi sự đau đớn của Lộ San, con không thể nhìn Lộ San lăn lộn. Lộ San! Anh đã ở không phải với em.

- Cốc Minh, con nên bình tĩnh, vợ mầy sanh con rồi, nó sẽ quên đau đớn chớ gì.

- Nhứt định vợ con nó không quên được, vợ con nó không thể quên được...

- A! Cốc Minh, con có nghe không? Tiếng trẻ khóc đó. Vợ con đã sanh rồi.

Cốc Minh bất kể chi nữa, chàng chạy thẳng vào phòng, trên mặt nàng nước mắt mồ hôi ràn rụa, chàng vừa hôn vừa kêu lên:

- Lộ San! Lộ San!

Bà Lâm nở nụ cười toe toét:

- Con hãy đi ra ngoài,vợ con mệt lắm để nó nghỉ ngơi!

Nghe mẹ nói, chàng chạy trở ra, lão Lâm đón chàng tại cửa hỏi:

- Con trai hay gái vậy?

- Con không biết.

Thực ra Cốc Minh không hề biết, khi chàng chạy vào phòng, nào kể là con trai hay con gái, chàng chỉ chú ý vào việc an ủi Lộ San. Cùng lúc ấy, chàng nghe tiếng lão tài xế gọi:

- Cậu ơi! Thầy thuốc đã đến rồi.

Chàng chạy nhanh xuống lầu, gặp thầy thuốc đã vào tới phòng khách, chàng vui vẻ tiếp rước:

- Cám ơn y sĩ! Nhà tôi đã sanh rồi, mẹ con vẫn mạnh khỏe. Y sĩ hãy ngồi chơi giây lát, lão Vương! Xin ông lo việc đưa y sĩ về.

Đưa y sĩ ra cửa, nói ít lời hàn huyên, chàng đứng tại cửa

nhìn lão Vương cho xe chạy từ từ ra cửa. Chàng liền xoay mình chạy trở lên lầu, Á Lâm từ trên lầu lẹp xẹp chạy xuống gọi lớn:

- Cốc Minh! Sanh rồi một đứa.

- Ba! Cái gì một đứa?

- Hì... Hì... Lộ San nó sanh rồi một đứa. Song thai.

- Thật vậy hả ba?

- Việc nầy vui quá. Bà vú nói một cặp gái.

- A! Lộ San!

Chàng lại chạy như điên trở lên lầu. Chạm mặt bà vú tại cửa buồng:

- Vú à, hai đứa thật hả vú?

- Kính mừng cậu, một lần mà được làm cha hai công chúa.

- Có còn nữa không?

- Có chớ.

- Vú nói có gì? Có đứa thứ ba nữa hả?

- Tôi nói lần sau có thai nữa chớ.

- Lần sau tôi hết thích rồi. Vú à! Con không nhẫn tâm nhìn Lộ San đau đớn.

- Cậu chờ giây lát sẽ vào, đừng lo gì cả. Tôi đem nước vào phòng.

Chàng thật không dám vô, nhưng cũng hé cửa nhìn vào.

Chàng thấy một cặp gái. Đúng là kết quả của tình chàng và nàng.

Đúng là hai đứa, chàng tưởng là trong giấc mộng chớ không phải sự thật, vợ chồng lão Lâm, bà Châu, và bà vú lại cho là sự thường, chỉ tội nghiệp cho Lộ San, nàng mệt đừ ngủ thiếp đi, nước da nàng trắng xanh như tờ giấy

bạch. Vì muốn cho nàng yêu nghỉ, nên chàng không dám vào nữa. Bỗng nhiên chàng nghĩ đến gọi điện thoại. Lập tức chạy xuống lầu đến quay số điện thoại:

- A lô, chị đó hả? Lộ San sanh rồi chị ơi.

- Thật vậy hả? Mạnh giỏi chớ.

- Tốt lắm! Nhưng Lộ San quá khổ sở thôi.

- Sanh trai hay gái?

- Con gái. Em đố chị mấy đứa?

- A lô! Nói lớn lớn một chút. Dượng vừa nói gì?

- Tôi đố chị mấy đứa?

- Cái gì mấy đứa?

- Con trẻ mới sanh chớ gì.

- Có lẽ song thai hả?

- Chị nghĩ đúng đó. Thật em không ngờ.

- Hay quá. Chúc lành cho dượng đó.

- Cám ơn chị.

- Tôi có lời chúc Lộ San nhé!

- Tôi thay lời cám ơn chị. À, ba có nhà không chị?

- Không, để bà về tôi thuật lại cho ba ngạc nhiên chơi.

- Chị làm ơn chuyển lời em cám ơn, vì ba đã thương em gả con gái của ba cho em.

- A lô, có phải Cốc Minh gọi điện thoại tại y viện không?

- Không, gọi tại nhà.

- Sanh tại nhà sao?

- Phải rồi.

- Được rồi, khi ba về chị sẽ đến thăm Lộ San.

- Cám ơn chị. Hẹn gặp lại.

Cốc Minh vui mừng đến run lên, chàng không buông điện thoại, vì muốn cho những người quen biết hay tin, chàng đã làm cha một lần hai đứa con gái. Có lẽ chàng quá mừng, nên không nhớ số điện thoại thứ hai và phải gọi ai.

Bỗng có người vỗ nhẹ lên vai:

- Cốc Minh, con muốn gọi ai nữa?

- Thưa ba, con chưa biết gọi cho ai đây.

- Hãy để điện thoại xuống, chừng nhớ ra sẽ gọi chớ muộn gì.

- À! Con quên mất!

Lão Lâm hít một hơi xi gà, mỉm cười nói:

- Thật con là nhứt rồi. Một lần được hai đứa không phải là chuyện dễ.

Cốc Minh nghe ba nói như vậy, chàng không biết trả lời nào, bèn ngập ngừng:

- Thưa ba! Ba nói...

- Ba... à! Lão Lâm rất vui mừng, lão muốn nói chỉ cần một đứa cũng khó kiếm, huống chi đến hai đứa, vì thế mà lão quá vui mừng nên kéo dài lời nói. Cốc Minh nói:

- Ba không thích sao vậy ba?

- Con nói lạ, một lần được hai đứa cháu gái mà không thích thú sao được. Coi kìa, con hãy đỡ má con xuống lầu. Cốc Minh nhìn thấy bà Lâm đang lần lần đi xuống lầu.

Cốc Minh chạy đến đỡ mẹ và chàng rất cảm kích kêu lên:

- Má!

- À, Cốc Minh, con hãy lên lầu thăm vợ con, đừng làm kinh

động, Lộ San nó đang mỏi mệt lắm.

Chàng đi rồi, tại phòng khách chỉ còn lại vợ chồng lão Lâm. Lão nhìn thấy trên mặt vợ lộ vẻ đắc ý, lão có cảm giác như bà vợ đã trẻ lại 10 tuổi. Bà Lâm nói:

- Ông à, chín tháng lẻ 18 ngày mới sanh, cũng là điều lạ.

- Bây giờ đã hết lạ rồi, chỉ vì hai chị em nó nhường nhịn lẫn nhau nên trễ ngày tháng chớ gì.

- Chưa ra đời mà biết nhường nhịn lẫn nhau, trong tương lai chắc chúng nó là hai đứa cháu nội tốt, hiền, ngoan và học giỏi.

- Trên đời nầy rất nhiều người tranh nhau đi trước, nhưng hai đứa nhỏ lại không giống người lớn.

- Không giống ông nội nó, một khi đánh bài thì giành đánh trước, đến bà nội nó cũng không nhường nữa.

- Chuyện đó có trời mà biết.

- Nè, dừng nói chuyện bài bạc, đừng cho tụi cháu nội nó nghe thấy mà không nên.

- Bà nói mãi! Bọn chúng nghe được chớ làm thế nào mà thấy cho được.

- Ai nói nó nghe chớ không thấy được?

- Tôi nói chớ ai.

- Tôi nói nó vừa nghe vừa thấy tất cả.

- Được rồi, bà nuốn "cường từ đoạt lý" tôi biết làm sao bây giờ?

- Không phải tui "cường từ doạt lý" đâu, cho ông hay, hai đứa cháu nội nó nghe được, thấy được, chỉ nói không được thôi.

- Được rồi, nó nghe thấy được thì mình nói nho nhỏ một chút, bằng không, tụi cháu nội nó nghe thấy được sẽ cười ông nội bà nội nó hư lắm.

Vợ chồng lão Lâm hôm nay thật vui vẻ, yêu đời, như họ đã trẻ lại 10 tuổi, và khắng khít nhau như thời còn trẻ.

- Bọn nó thật hay quá, một bào thai lại sanh được hai đứa, còn chúng mình... Bà Lâm nói đến dây bỗng nhiên dừng lại, nét mặt bà hiện rành lên sự thương tâm. Lão Lâm cũng thấy nổi thống khổ của vợ, tuy bà chưa nói dứt câu, nhưng lão đã biết rõ bà muốn nói những gì rồi. Do đó, lão cũng không lên tiếng, chỉ hít liên tiếp xì gà, hết hơi nầy đến hơi khác, lão dang thả hồn ra khỏi chốn nhơn gian. Bà Lâm bị hơi thuốc nên sặc mà ho lên mấy tiếng, làm cho lão giựt mình tỉnh giấc:

- Cốc Minh nó không giống ông một điểm nào cả, thuốc không hút, rượu không uống, bài không biết đánh...

Đúng ra Cốc Minh không giống lão Lâm ít hay nhiều lão cũng có trí thông minh, lão biết lúc nào nên cãi với vợ, có lúc làm thinh là thượng sách, bà Lâm khi thì nói bên nầy lúc thì nói bên kia, không mấy thứ lớp:

- Chị sui với bà vú hai người làm mụ rất giỏi, nên họ giúp cho Lộ San sanh dẻ rất thuận buồm mát mái.

Lão Lâm làm thinh rất lâu, nghe vợ nói thế bèn cười theo:

- Bà dừng quên, tôi cũng là một tay làm mụ tài tình. Ba bà cộng lại chưa chắc đã hơn tôi đâu.

- Phải rồi, ông đừng lo gì cả, không mất chức ông nội đâu mà sợ.

- Ý! Tui tuy không làm gì động móng tay, nhưng cũng có công lo lắng ghê lắm chớ.

- Để tôi lên lầu thăm nó.

- Nầy bà, dừng quên đặt tên cho bọn cháu nội nghe bà, nếu không đặt tên thì nội nó không biết đứa nào chị đứa nào em đa.

- Đợi tới ông nhắc, khi hai đứa nó vừa lọt lòng me, tui đã dặt tên cho mỗi đứa rồi chớ.

- Thật chẳng hổ có một bà vợ vừa đẹp, vừa không, vừa sang cả, vừa giàu kinh nghiệm.

- Nói khùng mãi.

Bà nũng nịu mắng yêu chồng, rồi lật đật chạy trở lên lầu, ông ngồi trên ghế sofa đắc ý cười ha hả::

- Lần đầu tiên làm ông nội. Ha... Ha... Ha...

o0o

- Lộ San, em xem hai đứa nó nhìn gì mà mở to đôi mắt vậy?

- Nó nhìn ông cha con nít của nó.

- Không chịu nhận là cha con nít đâu, nếu là cha con nít sao lại tạo được hai bào thai? Lộ San! Em sanh cho anh hai con gái đẹp đáo để.

- Mau quá, mới đây mà đã hai tháng quá hai ngày.

- Khùng quá! Tui là ba nó mà không biết cô nào chị cô nào em, xin bà mẹ con nít của nó chỉ giùm.

- Mẹ con nít? Mẹ con nít sao lại tạo được hai bào thai?

Đôi vợ chồng cùng nhau cười khanh khách. Cốc Minh lại kêu lên:

- Lộ San! Nói mau đi!

- Con chị là Tiểu lộ, con em là Nhị Lộ.

- Sao em biết được?

- Dây lưng đỏ là Tiểu Lộ.

- Anh đã đến tiệm thợ bạc đặt làm hai tấm lắc bạc, trên mặt khắc Tiểu Lộ và Nhị Lộ đeo trên cườm tay mỗi đứa. Nếu rủi bà vú có đeo lộn cũng khó mà biết được. Nói xong, Cốc Minh móc trong túi ra hai tấm lắc: Này em xem, một cái khắc tên Tiểu Lộ, một cái khắc tên Nhị Lộ.

- Hãy đeo vào tay chị em nó đi.

- Em hãy đeo con chị, anh thì đeo cho con em.

Vợ chồng đeo vào tay con xong, Lộ San cười hí hí nói:

- Tiểu Lộ! Hãy cám ơn ba đi.

- Nhị Lộ! Hãy cám ơn má đi.

- Cốc Minh, anh nhìn xem chúng nó giống ai?

- Nhứt định nó đẹp giống em.

- Nó giống anh mới phải chớ!

- Tại sao vậy?

- Bởi vì má nó không tốt.

- Lộ San! Ngoài vấn đề yêu em, anh còn cảm kích sự đối xử tốt của em nữa, anh thầm nghĩ, em không có một

khuyết điểm nào cả.

Lộ San đứng dậy, bước chầm chậm đến giường nằm xuống, mắt nhìn lên trần nhà. Bởi mỗi lần Cốc Minh tỏ nỗi lòng yêu mến chân thành, nàng rất xúc động như khó nói ra những bí ẩn không mấy đẹp trong lòng.

Chỉ vì lúc Cốc Minh không có tại nhà, nàng lại nhớ đến hình bóng của Tạ Cách Luân. Khi nàng nghĩ đến Tạ Cách Luân thì nàng cũng không dám nhìn hai đứa con đang nằm trong nôi. Nàng cũng tự xét, Từ nay trăm ngàn lần cũng không nên nghĩ đến hình bóng Tạ Cách Luân, nhưng ấn tượng đó như đã châm gốc châm rễ trong tim óc nàng.

Càng lâu nàng càng không thể xua đuổi hình bóng đó, có lúc Cốc Minh đi học, nàng ngồi mà tự khóc một mình. Đã là má hai đứa con không đủ để nhắm một đường thẳng mà đi sao? Lại còn suy nghĩ đến mối tình vớ vẩn đó.

- Lộ San! Em làm sao vậy?

- Không... không sao cả, anh quên rằng, mỗi khi em quá xúc động một điều gì thì nói chẳng ra lời.

Lời nói ấy nó đã che dấu những tâm sự của nàng.

Dầu có nghi ngờ, Cốc Minh cũng phải tin. Chàng khuyên nàng:

- Lộ San! Em đừng quá xúc động, nên nghỉ ngơi nhiều tốt hơn.

- Không, anh hãy nói chuyện với em, để em quên chớ.

- Em nhớ những gì?

Tự nhiên nhớ đến hình bóng Tạ Cách Luân. Nhưng nàng làm sao nói rõ đều ấy ra được. Nàng cười cười đáp:

- Để quên những gì xúc động.

Lời nói dối rất có hiệu quả, khiến cho Cốc Minh vui vẻ trả lời:

- Được rồi, anh sẽ nói chuyện với em luôn. Bây giờ chúng ta nói chuyện gì đây?

Nói chuyện gì lại không được. Một người chồng ngồi trước mặt vợ lại không biết nói chuyện gì. Thật không phải là cao thủ. Nhưng không thể trách chàng, lắm khi trước mặt Lộ San chàng không biết nói những gì cho thích hợp, quá yêu nên ý tưởng chàng bị lệ thuộc vào nàng.

- Cốc Minh, bỗng nhiên em muốn uống rượu.

Chàng sững sờ, tưởng là tai mình nghe lầm. Vì từ ngày nàng kết hôn với chàng chưa bao giờ biết uống rượu.

- Lộ San, có phải em nói muốn uống một ly rượu?

- Anh rót đem đây, em sẽ uống cạn cho anh xem.

- Em hãy nghe anh hỏi, tại sao bỗng nhiên lại đòi uống rượu.

- Tại vui thích. Cốc Minh! Anh á không biết hiện giờ em đang vui thích sao?

- Anh biết.

- Em muốn anh đi rót rượu giúp em, mau đi!

Dầu có chiếc gậy phép cũng khó mà dò được trong đầu óc nàng đang nghĩ gì. Chàng chỉ hồ nghi, nhưng cũng đi thẳng đến phòng khách đến tủ rượu của ba chàng, nhìn tới lui các thứ rượu, chàng bèn lấy ly rót cho nàng một ly đem lên phòng cho nàng:

- Lộ San, hãy dậy đi, rượu đây nè.

- Sao anh rót có nửa ly vậy?

- Sợ em uống nhiều, sẽ...

- Không say đâu, tại em muốn uống một ly. Cốc Minh, anh đã nói yêu em, tại sao một ly rượu anh cũng không cho em uống.

- Không phải hà tiện với em, nhưng nửa ly cũng đủ rồi.

- Em muốn anh cùng uống một ly với em.

- Được, anh sẽ đi rót đầy.

Chàng đi rồi, trên nét mặt nàng hiện lên nụ cười đắc thắng. Nàng thầm nghĩ: Phải chi lúc nầy có chuyện vui để xua đuổi hình ảnh của Tạ Cách Luân, cũng bởi hình ảnh ma quái đó nói gây cho tâm tình nàng mê loạn, muốn uống rượu cho thật say, để đàn áp cái hình bóng Tạ Cách Luân không còn đứng vững trong đầu óc nàng nữa. Hiện giờ nàng đối với Tạ Cách Luân yêu và giận lẫn lộn đang làm đảo lộn trái tim non trẻ của nàng.

Nàng tiếp lấy ly rượu của chàng, đưa lên trước mặt chàng vừa cười vừa nói:

- Cốc Minh, hãy lại đây, vì tình yêu trong tương lai của chúng ta, anh hãy cạn ly cùng em.

- Tùy ý em!

- Tùy ý? Có lẽ anh đối với tình yêu trong tương lai của chúng ta, không mấy nhiệt tình?

- Anh chỉ sợ uống không hết.

- Dù có chết cũng phải uống cạn ly nầy, một ly mà có bao nhiêu.

- Lộ San!

- Anh không cạn chén cũng được, em đã uống gần cạn rồi.

- Được anh sẽ uống cạn, vì em mà anh uống cạn ly nầy.

- Đừng nói gì nữa, hãy lại đây, cụng ly.

Cụng ly xong, hai người cùng đi một hơi can ráo. Lộ San lật ngược ly lại nói:

- A! Thật thích thú, anh hãy xem, không còn một giọt.

Uống cạn một ly không phải là một chuyện dễ, Cốc Minh nhíu mày lại, sau đó tiếp ly trong tay Lộ San nhìn nàng đang cười khanh khách rồi nằm dài xuống giường. Cốc Minh để chiếc ly lên bàn. Có lẽ không quen uống rượu, nên chàng xây xẩm để chiếc ly không trúng bàn; một tiếng "rổn" chiếc ly rơi xuống bàn bể tan từng mảnh vụn. Chàng

liếc nhìn chiếc ly chớ không cúi xuống mà lượm những mảnh ly bể. Bước loạng choạng đến giường nằm xuống gần nàng.

Họ cùng vấn vít nhau và hôn nhau như điên... Lộ San chỉ sợ không thể xua đuổi hình ảnh của Tạ Cách Luân, nhưng đã mỏi mệt và say nhừ, nên ngủ thiếp đi. Hai đứa trẻ trong nôi cũng ngủ vùi, trong giấc ngủ vô tư, bình thản...

o0o

Không ai hiểu rõ tâm lý của Khổng Vân như thế nào mà chàng không nhận người khác giúp đỡ, người ta chỉ biết chàng đã từ khước sự giúp đỡ của người bạn học tốt!

Hai ngày trước khi hai đứa bé đầy tháng, Cốc Minh có mời chàng đến nhà, nhưng chàng khước từ không đến.

Thật là một quái nhân, tôi muốn gặp quái nhân ấy coi ra

sao? Bà Lâm ngồi tại phòng khách tự nói một mình, sau đó bà gọi lớn:

- Bà vú ơi!

- Thưa bà, dạy việc chi?

- Bảo lão Vương sửa soạn xe sẵn sàng để đi công việc với tôi. Gọi vú em bồng cặp cháu nội đến để hôn chúng nó rồi sẽ đi.

- Dạ, hai cô bé đang ngủ.

- Thôi để tôi về sẽ hôn nó cũng được.

Hai mươi phút sau, lão Vương đậu xe tại cổng trường gần một báo quán. Bà Lâm xuống xe tự đi tìm Khổng Vân.

Trước khi đi bà không cho Cốc Minh hay, nào phải bà chẳng tin nơi con, nhưng muốn chính mình tìm hiểu lối sinh hoạt của Khổng Vân để xem anh học trò khó nầy có phải là một thiên tài theo lời Cốc Minh đề cao hay không?

Theo Cốc Minh, Khổng Vân thường đánh giày dưới chân thang lầu dãy chung cư nầy. Bà thấy chàng trai đang ngồi gần thùng dụng cụ đánh giày mà xem sách.

Bà Lâm muốn gọi chàng đánh giày lại cho bà tiện việc hỏi chuyện, nhưng bà do dự, không lẽ gọi một sinh viên đánh giày cho mình thì cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên, tìm không ra cách nào hay hơn, rốt cuộc bà cũng phải ngồi xuống cho chàng đánh.

Có khách, chàng bèn buông quyển sách, lập tức lấy đồ nghề ra bắt đầu công việc. Chàng làm việc rất mau và rành rẽ, bà Lâm xét thấy chàng thuộc vào hạng nhà nghề chớ không phải mới tập sự. Bà nhìn kỹ, chàng là một thanh niên đẹp trai, có gương mặt thông minh, ngũ quan ngay thẳng, thân hình vừa tầm thước và gọn gàng, tiếc gì không gặp hoàn cảnh thuận lợi. Bà Lâm cảm thấy thương xót, bắt đầu gợi chuyện:

- Cậu đánh mũi giày cho bóng thêm một chút.

- Xin bà đừng lo, đánh xong cam đoan bà sẽ vừa lòng. Từ nay nếu bà thấy vừa lòng, xin bà chiếu cố.

Bà Lâm mỉm cười nói:

- Cậu có phải người chuyên nghiệp đánh giày không?

- Khi đánh xong, nếu bà không vừa lòng tôi sẽ đánh lại.

Bà Lâm không ngờ chàng thanh niên đánh giày lại sử sự đủ đầy lễ độ với khách. Trong gương mặt và lời nói của chàng không một chút nào lộ ra vẻ có khí tiết và hiên ngang. Dó đó, bà hơi hoài nghi lời Cốc Minh đề cao, bà dò dẫm:

- Cậu làm nghề nầy mỗi ngày kiếm được bao nhiêu tiền?

- Dạ, chỉ kiếm đủ duy trì sự sống thôi.

- Hằng ngày tôi đi qua đây, sao ít khi thấy cậu?

- Dạ, tôi chỉ đánh giày vào buổi chiều thôi.

- Buổi sớm mai cậu làm gì?

Khổng Vân chỉ cười cười mà không trả lời.

- Cậu học anh văn hả?

- Dạ, tùy tiện xem vào lúc rảnh rỗi thôi.

- Có lẽ cậu là một sinh viên.

Khổng Vân nghĩ thầm, cái bà nầy cũng lạ, mới đánh giày cho bà một lần, bà lại tìm hiểu đủ điều. Chàng ngước mặt lên nhìn bà Lâm. Khi chàng cúi trở xuống làm việc, chàng có ấn tượng tốt về bà Lâm, bà ta là người đàn bà hiền hậu.

- Cậu đánh thủng thỉnh cũng được mà.

Đánh chầm chậm thì một giờ được mấy đôi. Tuy bà Lâm nói thế, nhưng chàng vẫn đánh rất mau, khi xong, chàng bèn đem đôi giầy mà để trước chân bà. Bà Lâm mở xách tay lấy tấm giấy mười đồng trao cho chàng.

- Cậu nhận chút ít nầy chi dụng, khỏi phải tìm mối đánh giày nữa.

- Thưa bà, tôi chỉ nhận tiền công một cắc bạc thôi, không dám nhận của khách nhiều hơn nữa.

Bà Lâm vừa mang giày vào vừa nói:

- Xin lỗi, bởi tôi chưa biết tánh đặc biệt của cậu.

Khổng Vân cười chớ không nói thêm lời nào nữa. Dường như chàng không muốn nói chuyện thêm, nên lấy quyển sách Anh Văn lên xem. Bà Lâm bỗng nhiên nói:

- Sao cậu không đến nhà Cốc Minh chơi?

Như đánh trúng tâm lý của chàng, Khổng Vân hơi kinh ngạc nhìn thẳng vào mặt bà Lâm. Bà hỏi tiếp:

- Cậu có phải là Khổng Vân không?

Khổng Vân hơi nghi hoặc, nhưng cũng phải gật đầu thừa nhận.

- Tôi là má của Cốc Minh đây.

- Cháu xin lỗi đã thất kính với Cốc bá mẫu.

- Cốc Minh thường đề cặp đến cháu, nó rất kính nể cháu.

- Dạ, Cốc Minh cũng nó nói lại với cháu, bác rất thương mến cháu.

- Cháu với Cốc Minh là bạn học tốt với nhau, những gì của Cốc Minh cháu xem như của cháu, đừng ngại ngùng gì cả.

- Cháu chưa có dịp đến viếng bác, thật cháu cam thất lễ.

- Bác vẫn biết ngày giờ của cháu rất quí, nên bác đến đây.

- Cám ơn bác.

- Vừa đi học, vừa kiếm tiền, ai săn sóc cho cháu.

- Tự cháu lo liệu lấy.

- Thật đáng thương.

- Thưa bác, cháu rất hài lòng.

- Thật bác có lỗi, bác không dè dặt.

Khổng Vân thấy bà Lâm tỏ vẻ tự hối, chàng không yên lòng, bởi câu nói quá tự thị của mình, chàng bèn lễ độ:

- Xin mời bác ngồi đỡ đây với cháu.

- Bác không muốn kéo dài chuyện thêm, làm phí công việc làm ăn của cháu, theo ý bác, thấy cháu mỗi buổi chiều vừa đi kiếm tiền vừa khổ công học tập thật rất có chí.

Chàng muốn trả lời cho bà Lâm, nhưng một người khách đến ghế đưa giày cho chàng đánh, bà Lâm thấy thế nói tiếp:

- Bác đi nghe cháu, bác rất mong cháu thường gặp Cốc Minh để anh em vui chơi với nhau.

Xe bà Lâm về đến cửa, Cốc Minh ra mở cửa cho xe vào và tiếp rước mẹ, chàng hỏi:

- Hôm nay má đi đâu có một mình vậy má?

- Đâu có đoán chừng má đi đâu?

Một mặt đỡ mẹ xuống đi vào phòng khách, một mặt chàng suy nghĩ, nhưng không hiểu bà đi đâu, chàng lắc đầu:

- Con không thể biết má đi đâu, nhưng xem thần sắc má rất vui vẻ.

- À, má đã tìm gặp bạn học Khổng Vân của con rồi.

- Chắc hắn không biết má?

- Má đưa giày cho nó đánh, quả thật tay đánh giày nhà nghề.

- Má có nói chuyện với anh ta không?

- Có, cậu ấy quả là một chàng trai có khí phách, thà đi đánh giày kiếm tiền ăn học chớ không nhận của ai, tương lai cậu ấy xứng đáng là một đại học sinh.

- Anh ta có nhắc đến con không?

- Có, khi biết má là má của con, cậu ấy rất lễ độ.

- Có thể mời ảnh một lần nữa ảnh sẽ đến nhà mình.

- Cốc Minh, sợ cậu ấy không đến đâu, má xem ý cậu ta không muốn nhờ vả vào ai cả, má chỉ mong con thật tình đối xử đẹp với cậu ấy.

- Má có lòng tốt, con sẽ cố gắng gần gũi để khuyên nhủ anh ta từ từ tiếp nhận sự giúp đỡ của má.

- Ờ, chỉ mong cậu ấy đồng ý thôi. Cốc Minh, Đại Lộ, Tiểu Lộ và Nhị Lộ đâu?

- Tụi nó đã ngủ rồi. Má à, con muốn nhờ anh Khổng Vân giúp cho một việc.

- Con đi rót cho má một ly trà, má khô cổ quá rồi.

Sau khi chàng rót ly trà xong, ngồi xuống cạnh mẹ đôi tay vò xát nhau không ngớt, bà Lâm thấy thế bàn hỏi:

- Má trông vẻ mặt con như không yên vậy?

- Má à, Lộ San bỗng nhiên đối với con rất cộc cằn lợt lạt, con không hiểu do đâu mà ra?

- Chắc con có điều gì làm cho nó không vừa ý, dâu con tự kiểm thảo lời nói và việc làm của mình lại coi.

- Con đã xét kỹ, không điều nào mà con không chiều theo ý vợ con.

- Nhưng có một vấn đề, chắc con chưa nghĩ đến.

- Do đó, con nhờ má chỉ bảo.

- Cốc Minh, tuổi Lộ San còn quá trẻ, bỗng nhiên lại sanh một lần hai đứa con, lòng dạ sao tránh khỏi đôi chút thay đổi, lắm khi nó phát cáu với con, nó cũng không hiểu được mình nữa.

- Con lắm lần khẩn khiết hỏi vợ con, thì nó nói không biết tại sao, mười lần như mười nó đều úp mặt vào lòng con

mà khóc.

- Má nói có lầm đâu! Bởi thế, trước mặt vợ con phải tập tánh nhịn nhục, lắm khi Lộ San nó phát cáu với con, nó cũng không thể chứng minh rằng nó chán ghét con điều gì.

- Con cũng thấy vợ con nó chân thành yêu con.

- Cốc Minh, má cử lệ một bằng chứng xác thực, má đây lắm khi cũng phát cáu với ba con. Nhưng ba con tập tánh nhịn nhục, do đó, sau một lần má cự nự với ba con, là một lần má yêu ba con hơn.

- Con xin vâng theo lời má dạy. Má hãy đi nghỉ đi.

- Ba con đi đâu vắng?

- Con quên nói cho má hay, ba con đã đi đánh bài rồi.

- Ai mời ba con vậy?

- Dạ, kỹ sư Thạch.

Bà Lâm nghe chồng đi đánh bài tại nhà kỹ sư Thạch. Bà không một chút hờn giận ông, vì bà rất mến kỹ sư Thạch. Ông ấy ngoài việc đánh bài cầu vui, không hề ham một việc gì khác nữa vợ ông ấy cũng đàng hoàng.

Do đó, bà chẳng những không trách chồng mà còn khuyến khích thêm nữa, là khác. Xét ra bà rất khôn ngoan, thà để cho chồng chơi với người tốt, hơn là chơi với người xấu sẽ hư thân, bà nhìn nhận kỹ sư Thạch là điển hình cho hạnh người tốt. Bà rất chống ông làm bạn với phụ nữ, cũng như uống rượu. Bà bèn gọi bà vú ra cùng bàn chuyện vợ chồng Cốc Minh và chuyện bí mật riêng của Cốc Minh.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 10

Lão Vương không hề biết bí mật về Cốc Minh, nhưng trong linh cảm nào đó ông ta thường mơ tưởng đến con trai mình qua hình bóng chàng. Cốc Minh nghỉ hè, chàng muốn tưởng thưởng sự sinh sản khó nhọc của nàng, nên hướng dẫn nàng đi du ngoạn. Hai đứa bé có vú em trông nom. Hai vợ chồng đi du ngoạn từ ngày nầy sang ngày khác rất vui vẻ, cả hai đều quên bổn phận làm cha làm mẹ của mình, mãi vui chơi thỏa thích như hồi mới gặp nhau.

Có một hôm Cốc Minh biểu lộ sự mến thương chăm sóc:

- Lộ San, lúc nầy em hơi đen.

- Do đó, anh giảm bớt yêu em?

- Không, anh còn yêu em nhiều hơn nữa.

- Cốc Minh, em ước sao người anh rắn chắc thêm một chút.

- Anh đồng ý điều đó.

- Hôm nay chúng ta đi đâu chơi đây?

- Tùy em, riêng anh cảm thấy cùng đi chơi với em, dầu cho ở giữa sa mạc anh cũng thấy vui.

- Chúng ta đi bơi lội nhé?

- Hay lắm, em muốn mặc áo tắm màu gì?

- Mày đỏ xậm.

- Khi đến hồ bơi, mọi người nhìn chúng ta như những ngọn lửa đỏ rực đưới ánh mặt trời.

- Em không muốn trở thành ngọn lửa thiêu rụi anh.

- Lộ San, không bao giờ có thế, vĩnh viễn cũng không xảy ra như vậy.

- Chúng ta cùng đi hè.

- Chờ anh hôn hai chị em Tiểu Lộ đã. Chà, hai đứa nó ở nhà, ba má nó thì đi bơi lội.

Nửa tiếng đồng hồ sau, lão Vương lái xe đưa họ đến bãi biển, xe ngừng lại, họ cùng xuống xe đi xuống bãi biển, họ không phải cần đi tắm, mà cần xem khách tắm biển và xem phong cảnh luôn thể. Cốc Minh và Lộ San từ phòng thay y phục đi ra, đi thẳng xuống bãi biển. Lão Vương ngồi trên bãi biển mà vạch cát và suy nghĩ chuyện đời.

Vợ chồng tiểu chủ của ông xuống biển tắm có vẻ thích thú lắm. Nhứt là bà chủ nhỏ mặc bộ đồ tắm màu đỏ chói chang, khiến cho mọi người chú ý. Không phải riêng bộ đồ, mà thân hình nàng rất đẹp khiến cho khách càng chú ý thêm.

Vợ chồng Cốc Minh đến gần, lão Vương mỉm cười:

- Không lội được, tôi đã khui mấy chai nước ngọt sẵn rồi, cô cậu hãy uống đi rồi sẽ lội.

Cốc Minh bước đến cầm chai nước ngọt và nói:

- Ông cứ tự tiện dùng đi, mình đem theo nhiều lắm mà.

- Tôi tự nghĩ, mình không lội thì không được phép uống nước ngọt.

Lộ San vui vẻ nói:

- Phải rồi, tại sao ông không tập lội như người ta đó?

- Bởi lúc nhỏ tôi vừa mới tập lội, thiếu chút nữa phải chết chìm. Từ đó bà nội tôi cấm tuyệt không cho xuống nước, do đó mà đến già rồi cũng không biết lội.

Cốc Minh bèn an ủi:

- Không biết thì thôi, điều đó cũng chẳng quan hệ gì.

Sau đó ba người cùng uống nước ngọt, lão hướng nhìn về

biển cả như đang thưởng thức cảnh trời nước bao la, để tránh chen vào sự thân mật của đôi vợ chồng trẻ, bỗng lão nghe nàng nói:

- Cốc Minh, Tạ Đào Ý lội rất giỏi.

- Cô bạn học của em ở Đài Nam đó hả?

Nàng bèn đứng dậy nói:

- Ờ, chúng ta đi lội nè!

Lão Vương xoay mình trở lại, thấy Cốc Minh mặc đồ tắm với đôi chân trần để lộ bên đùi mặt, một nốt ruồi đen rất lớn. Làm lão Vương xúc động và gợi lại lòng mến tưởng của lão. Chỉ vì con của lão là Quốc An tại lục địa cũng có nốt ruồi giống hệt như tiểu chủ, Quốc An cũng trạc tuổi với thiếu gia, năm lão rời quê hương đến Đài Loan thì con lão mới vừa một tuổi.

Hiện giờ không biết nó ra sao?

Nốt ruồi cũng tại đùi bên mặt, chuyện trùng hợp làm lão

suy nghĩ. Lão Vương không ngớt nghĩ ngợi về ông chủ nhỏ của lão sao có vận may, còn thằng Quốc An của lão thì chắc rủi hơn? Nó đang sa vào bàn tay của bọn ma đầu.

Lão nghĩ đến đây, khóe mắt lão từ từ tuôn hai dòng lệ nhỏ xuống bãi cát hồi nào lão cũng không hay biết. Lão dùng tay chùi hai dòng lệ, không ai có thể ngờ được, người thì đang vui cười đùa giỡn, lại có người đang ngồi tại bãi cát mà khóc một mình.

Cốc Minh và Lộ San từ ngoài biển lội vào. Lão Vương lại nhìn chòng chọc vào nốt ruồi của Cốc Minh không hiểu sao cái nốt ruồi lớn của chàng làm lão rất chú ý. Cốc Minh thấy lão Vương nhìn mình chăm chú vụt hỏi:

- Lão Vương nhìn gì dữ vậy?

- Không... Không có gì. Tôi đang nhìn hồ tắm, ủa nhìn vào biển thấy người ta đang tắm lội vui vẻ, nhưng không biết nói thế nào cho hết ý.

Cốc Minh nói với Lộ San:

- Nếu em không tắm nữa thì chúng ta về nè!

Nói xong, họ vào nhà thay đổi y phục. Lão Vương lấy làm lạ, không hiểu sao bỗng dưng cô chủ không muốn bơi lội nữa? Theo lời của tiểu chủ vừa nói hình như không được vui vẻ. Từ trước chưa nghe tiểu chủ nói chuyện với vợ nặng nề như vậy.

Lão Vương bèn thâu góp đồ đạc đem đến xe, lão vừa đi vừa nghĩ miên man, có lẽ cô chủ không muốn tắm nữa vì ánh nắng quá gắt? Nhưng ý nghĩ của lão hoàn toàn sai sự thật, sở dĩ Lộ San bỗng nhiên không tắm nữa, vì nàng vô ý đề cập đến Tạ Đào Ý bơi lội rất giỏi, nên trong đầu óc nàng hiện lên hình bóng của Tạ Cách Luân, mỗi khi nàng hụp xuống thì dường như nhìn thấy Tạ Cách Luân mỉm cười và đưa tay ngoắc nàng lại. Dó đó, nàng luôn rời Cốc Minh mà tự động lặn xuống sâu một mình, nàng không dám bơi lội nữa, nên chương trình lại bỏ ngang.

Lão Vương mở máy cho xe chạy về, lão nhìn vào kính chiếu hậu thấy nàng nằm dựa vào mình chàng. Nhìn vào mặt nàng thấy hiện lên nét ưu sầu. Sự ưu sầu của Lộ San, đừng nói đến lão Vương, mà người chồng đã cùng chăn

gối với nàng cũng không thể biết.

o0o

- Em à, em không biết sao mà còn hỏi, em quên là em đã hỏi chị chuyện đó rồi hay sao?

- Nếu chị có bạn trai cho em biết có hề gì, không lẽ em biết rồi em cướp bạn trai của chị sao?

- Hiện giờ em chưa biết ban trai của chị sao?

- Người ấy tên gì? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì? Lòng dạ thế nào? Hình dáng ra sao?

- Em làm như mình là một chuyên viên điều tra?

- Không phải điều tra, nhưng đó là lòng em đang lo lắng cho chị đó.

- Chàng đang học tại đại học, trên hai mươi tuổi. Tâm tánh chàng ai hiểu thảy đều ưa thích, trả lời như vậy, cũng đủ cho em vừa lòng rồi.

- Điều quan hệ là tên gì, mà chị chưa hề cho em biết.

- Hiện giờ chưa tiện cho em biết, trước khi chàng chưa tốt nghiệp, chị không hề nói chàng là bạn trai của chị. Chàng cũng không nói cho ai biết chị là bạn gái của chàng.

- Chị lén lúc mãi như thế sao? chị cũng không phải là gái có chồng, anh ấy cũng không phải là trai có vợ.

- Chuyện đó nó có ẩn ý những điều hay, em đừng nên tò mò mà làm gì.

- Đúng là hai quái nhân gặp gỡ nhau.

- Tùy em muốn gán cho chị thế nào cũng được, miễn là chị và chàng vui vẻ thì thôi.

- Ngày nào đó, em sẽ theo Cốc Minh mà gặp anh ấy thử

xem cho biết.

- Chỉ trừ một nơi thôi, kỳ dư nơi nào khác, chị và chàng không hề xuất đầu lộ diện.

- Luôn ở tiệm khiêu vũ, quán cà phê cũng vậy sao?

- Luôn cả công viên, bờ sông, đường phố nữa.

- Vậy mà nói yêu nhau mỗi gì?

- Miễn hợp ý nhau thì thôi. À, còn hai công chúa thế nào?

- Dì nó không đến thăm, nó rất giận chớ sao.

- Nếu biết giận hờn như người lớn, chắc bọn nó trợn trừng ngộ lắm.

- Không sao, Hà Lộ San nầy sanh con chắc chắn đẹp, thông minh và sang cả như mẹ nó, tương lai chắc sẽ gả chúng cho Vua hoặc Tổng Thống.

- Điều đó còn xét lại.

- A lô! Nói thật xem chừng nào đến chơi đây!

- Khi nào Cốc Minh nghỉ ở nhà. Nghe nói, các người đi du ngoạn thong thả lắm.

- Có lúc cũng không vui vẻ lắm. Chỉ vì...

- Chỉ vì hình bóng của Tạ Cách Luân vươn nanh múa vuốt nhìn em hả? Em à, được thằng chồng như Cốc Minh không phải dễ dàng gì, theo ý chị, chồng em không có một khuyết điểm nào. Em à, tự mình nên cảnh giác lấy mình, tuyệt đối đừng cho tâm hồn xao xuyến, ngày chí tối mình làm mẫu hậu một Quốc gia trẻ nít không sung sướng hay sao?

- Em vẫn tự đề cao cảnh giác cho chính mình và đề phòng tâm mình đừng xao động.

- Quên tất cả đi, nên nhớ hiện giờ mình đã có hai đứa con mủm mỉm dễ thương là đủ rồi. Chúng ta không nên bàn đến vấn đề đó nữa. chị hỏi em, ngày hôm qua đi chơi đâu?

- Cốc Minh hướng dẫn em đi tắm biển, bơi lội không bao lâu thì trở về.

- Xuỵt! Không sợ dan nắng sẽ đen như A Tam của ấn Độ sao? Thôi nhé, chị có việc cần phải đi.

- Đi đâu? Có phải đi phó hội bí mật không?

- Em nghi đúng lắm. Hẹn gặp lại.

Lộ Ni và Lộ San vừa nói chuyện bằng điện thoại. Nói xong, nàng trang điểm sơ sài, rồi cầm ít quyển sách đi ra cửa.

Nàng đón xe buýt đến một xóm nhà thấp lè tè khi đến ngay địa chỉ bèn cúi mình vào khe vách. Thấy chàng đang xem sách, Lộ Ni liền đi vòng ra trước cửa, dùng tay gõ cửa cộp cộp...

- Ai đó?

- Nếu là Lộ Ni có thể vào được không?

- Trừ Lộ Ni ra, không tiếp ai cả.

Cửa mở ra, cả hai nhìn nhau cùng cười. Lộ Ni nhìn lại gian phòng, có đôi phần khác hơn trước:

- Nếu anh không có ở nhà, tôi sẽ tưởng anh dọn nhà đi nơi khác rồi chớ.

- Chỉ thay đổi giường ngủ, và dời tủ sách nơi khác chớ có đổi thay gì nhiều. Lộ Ni, em thấy dọn như vậy rộng hơn trước không?

- Chẳng những rộng, mà còn đẹp hơn trước nhiều.

- Lộ Ni! Nếu có cuộc tuyển lựa tình nhân đẹp, chắc chắn em sẽ được trúng tuyển.

Nghe bạn trai nói, Lộ Ni tỏ vẻ vui mừng ra mặt, nàng xoay tầm mắt đầy thâm tình và tư thái ôn hậu nhìn chàng. Chàng tiếp lời:

- Lộ Ni, càng nhìn, thấy em càng đẹp thêm, không khác buổi sáng sớm nhìn hoa Bá Hợp đang đua nở.

- Em có gì đặc biệt mà anh so sánh với hoa Bá Hợp.

- Vì như hoa Bá Hợp chẳng những có màu sắc đẹp thật, mà lại đáng yêu nữa.

- Tạ ơn anh có lòng khen ngợi quá đáng.

- Lộ Ni, anh trịnh trọng tuyên bối với em, anh sẽ mua một bộ ghế đặc biệt để dành riêng cho em ngồi.

- Anh đối xử với em quá đẹp, em biết lấy gì tạ ơn anh?

- Anh khuyên em, vĩnh viễn không nên dùng hai tiếng tạ ơn.

- Nếu nói thế, anh cũng tạ ơn em đã cổ võ anh, và yêu mến anh hay sao?

- Nếu không có em thì anh cũng tự tạo sự sinh hoạt riêng cho mình, không cần ai giúp đỡ có sao đâu.

- Bởi có mặt em sẽ giúp cho anh phấn khởi hơn nhiều.

- Bất quá em chỉ gây cho anh tiết kiệm chút ít tiền thôi, nếu mỗi tháng tiết kiệm thì có được là bao nhiêu.

- Mỗi tháng nhiều lắm chớ.

- Ngày mai nào là trả tiền thê phòng, nào là mua một bộ ghế.

- Chúng ta không nên mua đồ tốt,phải tiết kiệm để cần vào việc khác, em cũng đừng cho ai biết, anh chỉ muốn sống một mình thôi, phòng của anh tuy nghèo nàn, nhưng không muốn cho ai ngồi. Không thể mãi để cho em không có chỗ ngồi đặc biệt! Anh mua bộ ghế mới cho em để tỏ lòng anh chân thành yêu em.

Lộ Ni nghe chàng nói, nàng vô cùng cảm mến, nàng thấy mình rất hãnh diện.

- Lộ Ni, chiều hôm qua anh đánh được mười hai đôi giày.

- Khổng Vân, anh không nên làm mệt quá sức mình!

Khổng Vân? Đúng người bạn trai của Lộ Ni là Khổng Vân,

chàng đã được bà Lâm mẹ của Cốc Minh mời về ở chung nhà nhiều lần. Nhưng chàng từ chối.

Nghe nàng khuyên giải, chàng chống nạnh nói:

- Lộ Ni, có gì đâu mà mệt, anh còn khỏe lắm mà?

- Em chỉ ngại anh rất ít ngủ, không một chiều nào em chẳng nghĩ đến anh đang ngồi dưới chân thang lầu mà đánh giày gặp những lúc mưa em lo ngại quá.

- Em chẳng từng nói, người không dày dạn gió mưa nhiều thì làm sao có đầy đủ kinh nghiệm?

- Anh đừng quên lo cho bản thân mình.

- Anh lo lắm chớ, chẳng những bây giờ, mà mấy năm trước đây anh đã lo rất nhiều đến mình.

- Có lúc anh tự nghĩ, tại duyên cớ nào mà em không sớm biết anh.

- Vì anh chưa gặp vận may, từ ngày biết được em, anh đã

thấy mình có hạnh phúc lắm rồi. Nhớ lại một hôm, em đem đến cho anh hai chiếc bánh in nhân trứng, để dành khi gặp mưa to gió lớn anh không mua được đồ ăn.

Quả nhiên mưa giông liên tiếp bao vây anh tại căn nhà nầy hai ngày đêm liền. Nhờ hai chiếc bánh in đó nó cứu anh sống. Lộ Ni, trong khi anh cắn từng miếng bánh, chiếc bánh chẳng những ngon miệng, mà nó còn tỏa ra hương vị hạnh phúc nữa.

- Hai cái bánh in trị giá là bao, mà anh nhắc tới nói hoài vậy.

- Thật ra hai chiếc bánh giá không là bao, nhưng trong đó nó chứa cả tình lẫn ý, khiến cho anh không bao giờ quên được.

- Khổng Vân, em hy vọng anh được mạnh lành để sớm trả lại căn phòng thuê quá mắc, còn dư được mỗi tháng hơn 500 đồng.

- Mua một bộ ghế để xài, anh còn gởi hợp tác xã hơn 400 đồng.

- Về phương diện ăn uống cũng phải tùy tiện.

- Anh đã biết điều đó.

- Khổng Vân, ví như hiện giờ em đề nghị giúp đỡ anh, thì anh nghĩ thế nào?

- Lộ Ni, anh cần em khuyến khích anh thôi, ngoài ra anh không cho em giúp anh gì cả.

Học phí của anh không thành vấn đề, sinh hoạt của anh cũng không thành vấn đề, mỗi tháng anh còn có tiền dư nữa vậy em muốn giúp gì cho anh?

- Sao anh không nghỉ nghề đánh giày đi?

- Chắc em rất chán nghề đó.

- Anh đừng hiểu lầm, em không hề có ý nghĩ đó, nhưng sợ anh đi đánh giày phí rất nhiều thì giờ. Nếu anh đồng ý em giúp đỡ cho anh thì anh không thấy tốt hơn sao?

- Lộ Ni, em nói rất có lý, trước đây không bao lâu, mẹ của một người bạn học thương anh lắm muốn giúp đỡ cho anh, nhưng anh đã từ chối. Lộ Ni! Đến khi nào cần thiết, anh sẽ nhờ đến em giúp đỡ.

- Lúc cần em giúp đỡ, anh lại không cho biết thì sao?

- Do em quyết định chớ.

- Chừng đó em sẽ liệng thùng đồ nghề của anh là cùng.

- Ha... Ha... Ha...

- Khổng Vân, bất cứ thế nào, em cũng lo cho sự học hành của anh.

- Vì điều đó, chẳng những anh đã yêu người đẹp mà còn yêu cả đức hạnh của người đẹp nữa.

Lộ Ni muốn nói thêm cả muôn ngàn lời nữa nàng mới vừa lòng, nhưng nàng vừa hổ thẹn vừa yêu mến chàng nên không thể tìm ra lời xứng đáng với tấm tình tri kỷ của chàng. Nàng ngước mặt nhìn lên, chàng đưa tay vuốt mặt

nàng và, lần đầu tiên chàng hôn vào má nàng. Phút giây thần tiên đó thoáng qua trong lòng, nhưng nàng cảm giác như nó đã in sâu vào tâm khảm khó quên.

o0o

Tay Lộ San lắc lư hai chiếc nôi của hai con không ngừng, tuy sống trong bầu không khí thân mật đáng yêu, nhưng đôi mắt nàng nhìn ra cảnh trời xanh bát ngát mà suy nghĩ mông lung.

Lộ San như ngưng thần trong ảo tưởng, nàng thấy mình đang đứng tại sân bay, khi Tạ Cách Luân từ máy bay bước xuống, nàng tiến đến tiếp rước chàng, đôi quả tim đang nồng nhiệt mong chờ, chàng say sưa hôn nàng tới tấp, để bù lại những ngày xa vắng.

Khi nàng bừng tỉnh ra, nào phải nàng và Tạ Cách Luân hôn nhau, mà chính nàng đang hôn Tiểu Lộ. Nhận thấy

mình vô lý, sống lòng bỗng nhiên lại dâng lên cuồn cuộn, nàng tự trách mình sao lại sa đọa vào cảnh trạng mê mang bất định, thế là tự thấy mình đang rất nhiều tội lỗi với Cốc Minh, cũng như cha mẹ chàng và hai đứa con.

Trong khi đó, bỗng nhiên nghe tiếng nói ấm áp của Cốc Minh cảnh tỉnh nàng:

- Chà! Một bà mẹ trẻ đáng yêu, đang ngồi lắc tới đưa lui dỗ cho hai đứa trẻ yêu quý ngủ, tụi nó ngủ chưa? Để anh đến gần xem chúng có biết ông cha trẻ của chúng không?

Lộ San lập tức đúng dậy, nhường chỗ cho cha con họ thân thiết nhau. Chàng vừa hôn con vừa nói:

- Lộ San, chúng nó lớn mau quá chớ, năm tới thì chúng chạy giỡn khắp nhà rồi. Anh vô cùng biết ơn em đã sanh cho anh một cặp gái đáng mến.

- Anh hãy nói nho nhỏ một chút, bằng không, bọn nó sẽ giựt mình thức khóc ầm lên, em chỉ thích bọn chúng ngủ.

- Lộ San, em muốn ăn uống gì anh sẽ đi mua cho.

- Anh mới vừa về đến, em không muốn anh vì em mà phải mỏi chơn, mệt sức.

- Không sao, nếu là cho em vui lòng, dầu anh có què hai chơn cũng chịu đa.

- Em không muốn ăn uống gì cả, chỉ muốn ngủ một giấc.

- Cũng được, anh sẽ ngủ với em.

- Không, em chỉ muốn ngủ một mình, có anh lộn xộn lắm.

- Bảo đảm không lộn xộn.

Cả hai cùng cười, đồng thời đến giường ngủ, cùng nằm song song với nhau. Cốc Minh muốn phá lệ:

- Lộ San, anh muốn hủy lời bảo đảm, em đồng ý không?

- Tùy ý anh.

o0o

- Cốc Minh à, ngày sinh nhật của Lộ San, con muốn tổ chức thế nào hai con cứ định liệu.

- Má à, theo ý con muốn tổ chức một dạ hội.

- Hay lắm, nếu vậy thì ngày sinh nhật của con dâu, má với ba con cũng nhảy một vài bản giúp vui.

- Lộ San mà nghe tin nầy, nhứt định nàng rất thích.

- Má muốn làm thế nào cho vợ con nó thấy vui thích với sự sinh hoạt trong gia đình, nên má luôn chìu theo ý muốn các con.

- Chúng con tạ ơn má.

- Khỏi cần bọn bây tạ ơn, sang năm nó sanh cho má một cặp như vậy nữa, còn hơn là ơn nghĩa. Nếu vợ con nó

sanh liền hai lần song sanh, má thủ vai bà nội chúng, vật gì má cũng lo chu đáo cho cả.

- Chưa biết Tiểu Lộ và Nhị Lộ chừng nào mới biết gọi bà nội được?

- Không lâu đâu.

- Chờ khi chúng lớn, con sẽ dạy chúng khiêu vũ.

- Ý má muốn một đứa trở thành nhà hội họa, một đứa trở thành nhà khiêu vũ, sang năm nó có sanh đôi nữa thì một đứa là khoa học gia, một đứa là nhà văn học.

- Nếu có đứa thứ năm thứ sáu thì là gì?

- Đến lúc đó thì nhà mình có đủ mọi ngành và vô cùng hạnh phúc, con và Lộ San sẽ thường xuyên kề cận ba má.

Bà Lâm rất thích thú, bà luôn miệng cười ha hả. Cốc Minh đã quên sự khổ sở của vợ lúc sanh sản. Lúc đó thì anh ta nói mình không thích trẻ con, bây giờ thì khác.

o0o

- Cốc Minh à, anh muốn tổ chức một vũ hội vào ngày sinh nhựt của em, theo em nghĩ, vũ hội đó mình mời đông khách càng hay.

- Phải rồi, anh tính dọn phòng khách của mình làm vũ trường, để cho con chim nhỏ của anh tự do bay nhảy.

- Em muốn chỉ nhảy cùng anh đến mãn cuộc.

- Nhứt định là vậy rồi.

- Em rất mong có chị Lộ Ni đến tham dự.

- Anh cùng muốn nhơn dịp nầy chị giới thiệu người bạn trai của chị ấy.

- Anh sợ chị không có bạn vũ à? Sợ bạn trai của chỉ không

đến thì sao?

- Cả hai phải có chớ.

- Rất nhọc cho anh.

- Chị Ni đã có bạn trai, sao không nghe chị ấy nói?

- Mong anh đừng hỏi chị ấy, bởi chỉ còn giữ kín mà.

- Chị Ni phải cho anh biết bạn trai của chỉ là ai chớ.

- Nghe nói là một sinh viên, chị ấy rất thích anh bạn trai đó lắm.

- Anh đó tên gì?

- Em cũng không biết, họ Vương hay họ Liễu gì đó.

- Đến ngày đó anh sẽ tới mời cho được chị ấy dắt bạn của chị đến tham dự. Phải rồi, Lộ San! Ngày sinh nhựt của em, anh muốn bồng hai con đến vũ hội để khoe với khách một phen, chắc chắn họ sẽ khen ngợi em sao khéo sanh con.

- Tại vũ hội nầy, em có thể phải... Nàng lại mơ tưởng đến Tạ Cách Luân, nhớ đến lối khiêu vũ tuyệt diệu của chàng.

- Lộ San, tại vũ hội hôm đó, em tuy đã là má của hai con bé, nhưng nhứt định vẻ đẹp của em sẽ làm mờ tất cả.

- Cốc Minh, em hỏi anh, đến bây giờ anh có nhìn nhận em là một người đàn bà hoàn toàn không?

- Đương nhiên.

- Không phải theo lời anh vừa nói, chính em đây không hẳn là người đàn bà hoàn toàn tốt đẹp đâu.

- Khỏi nói, bao giờ em cũng là mùa xuân của anh.

Nàng tự nghĩ: Cốc Minh hoàn toàn tin tưởng ở mình, chàng không một chút nào nghi kỵ, còn mình? Tại sao mãi nhớ nhung bóng hình cũ của Tạ Cách Luân là nghĩa gì?

- Lộ San, em đang nghĩ gì vậy?

- Em nghĩ, trong tương lại nếu có thêm hai con nữa, sẽ đặt cho chúng là Tam Minh và Tứ Minh.

Nghe lời nàng, Cốc Minh thấy vô cùng sung sướng, chàng ôm chầm nàng vào lòng nói:

- Em nghĩ rất hay. Tam Minh, Tứ Minh, tuyệt diệu. Ha... Ha... Ha... Tam Minh, Tứ Minh, thật tuyệt diệu!

Đôi vợ chồng trẻ họ yêu nhau thắm thiết, ai trông vào mà không khen ngợi.

Nhưng hạnh phúc đó nó mong manh, sôi nổi vì lòng Lộ San, nàng không tự chủ được, nên tình cảm lắm lần đã vướng vào bùn nhơ...

Đó là điều vô cùng nguy hại.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 11

Qua ngày vũ hội sinh nhựt của Lộ San rồi. Từ đó cho đến bây giờ Cốc Minh vẫn nghĩ vẩn vơ trong tim óc, chàng nhớ lại, lúc cuộc vui đang sôi động, chàng ôm chầm lấy Lộ San mà nhảy như điên, trong cơn say sưa đó, Lộ San bỗng nhiên lặng thinh không nói một lời, trông thần sắc nàng rất hoang mang. Do đó, Cốc Minh cảm thấy không được vui vẻ bởi chàng rất thích vợ mình nói năng vui vẻ suốt ngày như chim Sơn Ca, ca hót, nhưng trước tình thế này, chàng bỗng nhiên cụt hứng.

Chàng nào ngờ, nàng đang khiêu vũ với chàng lại mơ tưởng đến nhịp bước của Tạ Cách Luân. Đúng vậy, nàng đang ôm chàng nhưng mơ tưởng như mình đang ôm chần lấy Tạ Cách Luân mà khiêu vũ, vì vậy, nàng lặng thinh, thần sắc nàng hoang mang tột độ. Nghĩ đến gây, chàng

gọi lớn:

- Lộ San, đã đến giờ, anh phải vào lớp.

- Anh nhớ, tan học nên về sớm.

Chồng đã đi học, nàng sửa soạn lại gian phòng, nàng cảm thấy gian phòng chẳng những rộng rãi vắng lặng, chàng đi rồi lại càng vắng lặng hơn. Lộ San xuống ngồi trên ghế sofa trước phòng khách. Bà Lâm thấy thế nói:

- Lộ San, con nên đi ngủ một giấc trưa đi con!

- Thưa má, con ở gần hầu má suốt ngày nay.

- Không cần thiết, má thấy con buồn ngủ rồi đó. Má cũng buồn ngủ, mình ngủ trưa đã quen, nếu mất giấc trưa, đến chiều đầu óc sẽ choáng váng ngầy ngật chịu không thấu.

- Để con đưa má vào phòng.

- Con, đừng nhọc sức, một mình má đi cũng được, con hãy lên lầu ngủ đi!

Lộ San gật đầu rồi nàng cầm tờ báo lên phòng nàng xem để giải muộn, nàng thay đổi quần áo lên giường nằm, trước khi xem báo, nàng kê thêm một gối cho cao. Trong khi nàng xem sơ trang thời sự, đến trang quảng cáo điện ảnh, bỗng nhiên nàng ngồi phắt dậy, mở to đôi mắt ra chăm chú nhìn vào một tin khải sự về hôn lễ:

Nhơn dịp thứ năm, ngày... tháng... Trung Hoa Dân Quốc năm thứ...

Chúng tôi có cử hành hôn lễ tại California. Kính chào cùng các bạn thân.

Tạ Cách Luân và Quảng Mai Châu đồng kính.

Nhìn vào hỷ tín nhỏ nầy, đối với người khác thì không lấy gì làm lạ, nhưng đối với Lộ San, nàng cảm thấy hoang mang tuyệt vọng.

Tờ báo từ tay nàng rơi xuống giường tự bao giờ. Nàng lẩm bẩm:

- A! Chàng đã kết hôn rồi, đúng vậy không? Kết hôn tại California nhứt định là chàng. Tạ Cách Luân, Quảng Mai Châu đồng kính. Mình không cầu bọn họ kính thỉnh.

Tình cảm của nàng rất lạ lùng, người ta kết hôn thì mặc người ta, nhưng đôi má nàng bỗng nhiên hai giọt lệ chảy dài theo khóe mắt. Trong lúc đó, dường như lòng nàng đã tan nát.

Hai đứa con đang nằm vô tư lự trong nôi, chúng không hề biết an ủi mẹ chúng lời nào, thật ra, nàng đang cần sự an ủi, nhưng chỉ riêng mình nàng với gian phòng vắng lặng nàng chỉ đứng ngẩn ngơ như một pho tượng.

Cũng không thể trách người con gái vừa 14 tuổi đã yêu với mối tình đầu, khi hay tin người yêu có vợ, nàng không thể tránh khỏi bồi hồi xúc động. Nàng lại tự nói với mình:

- Không biết Quảng Mai Châu là cô gái thế nào? Người con gái ấy rất có duyên may, được vào vòng tay của Tạ Cách Luân...

Nàng tự nói với mình, nàng tự khen ngợi cô gái Hoa kiều

có duyên mai được kết bạn với Tạ Cách Luân, một chàng trai mà nàng đã yêu mê yêu mệt. Nàng tự than thân trách phận. Đôi giòng lệ thắm ướt gối, nàng nằm xuống cảm thấy sự vật bên mình như mất đi tất cả, luôn hai con đang nằm trên võng nàng xem chúng cũng không ra gì. Nếu Cốc Minh có mặt tại đây, nàng sẽ gào thét lên, dùng tay đấm liên hồi vào ngực chàng để cho nhẹ bớt nổi niềm đau khổ.

Nên nhắm nghiền đôi mắt lại, ngủ một giấc cho ngon là hơn, đừng nghĩ gì nữa cả! Nàng tự cảnh cáo mình, nhưng không có tác dụng gì, cũng không thể dỗ giấc ngủ cho yên. Khi nàng nhắm mắt như thấy đám cưới của Tạ Cách Luân và Quảng Mai Châu hiện ra trước mắt rất linh đình, nàng là một người mang nhiều đau khổ đang dự đám cưới ấy. Hình ảnh huyền hoặc nó mãi lảng vảng trước mắt, nàng không sao ngủ được.

Từ ngày Lộ San biết tin Tạ Cách Luân đã kết hôn tại Mỹ Quốc. Mỗi lần hình ảnh của Tạ Cách Luân hiện lên trong đầu óc, lại mang theo cái danh hiệu Quảng Mai Châu. Trước kia chỉ có hình ảnh của Tạ Cách Luân mê hoặc nàng, hôm nay lại mang theo cái tên Quảng Mai Châu, do

đó, nàng chẳng những mê loạn, mà đối với cái tên tình địch Quảng Mai Châu, khi nhớ đến, nàng muốn ăn tươi nuốt sống, vì thế mà tâm tánh nàng trở nên mất bình thường.

Trong lòng nàng cảm thấy cái tên Quảng Mai Châu nó đã cướp đi hình ảnh lúc ban đầu của nàng. Chẳng những nàng không một lời hỉ chúc, mà còn trù rủa cho đôi bạn ấy sớm rời rã nhau ra. Rời rã để làm gì?

Chính câu đó nàng cũng không biết giải đáp thế nào, nàng chỉ âm thầm cười gượng cho sự vô lý của mình.

Một hôm, Cốc Minh vừa về đến, chàng đi thẳng lên lầu, vẻ mặt vô cùng vui vẻ, chàng đến trước mặt nàng nói:

- Lộ San, em rất thích ăn lại củ năng màu hồng, anh có mua về, em ăn bây giờ hay chưa?

Chẳng những nàng không hề lưu ý đến chàng, mà lại xem chàng như kẻ thù từ trước mặt, nàng lộ vẻ hung hãn khá sợ. Thấy thế, chàng rất hoang mang hỏi tiếp:

- Chắc em đang bực tức chuyện gì với ai?

Nàng trả lời cộc lốc:

- Không.

- Để anh lột vỏ năng cho em, muốn ăn bây giờ chưa?

- Không thèm ăn.

- Em không thích ăn nó nữa sao?

Lộ San bỗng nhiên nổi xung lên, cướp củ năng trên tay Cốc Minh và la lớn:

- Ăn, ăn... anh muốn tui phát trướng lên để chết cho rảnh phải không?

Cốc Minh lập tức nắm tay nàng lại, không để cho nàng nhay củ năng chưa lột vỏ; đồng thời chàng dịu giọng:

- Lộ San, anh đâu hay biết em ăn đã nó rồi, thôi để chừng nào thèm sẽ ăn cũng được!

- Từ nay em không ăn năng, không ăn cơm, không ăn gì cả.

Thương hại cho Cốc Minh, không biết đã xảy ra chuyện gì mà vợ chàng có thái độ kỳ dị như vậy? Chàng vẫn tưởng như mình đã nghe lầm, chớ không nghĩ nàng đối với chàng tàn tệ như vậy. Chàng lặng thinh giây lâu bèn hỏi:

- Lộ San, bộ em muốn tuyệt thực sao vậy?

- Ừa.

Nàng trả lời rất rõ, nhưng chàng tưởng chừng nàng đùa cợt để làm trò cười? Lặng thinh giây lát, chàng mạnh dạn cười gượng:

- Lộ San, đừng nói đùa với anh, em hãy đến gương nhìn kỹ gương mặt đẹp của em đã mất đi nét hòa điệu của người vợ hiền rồi.

- Khỏi cần, chết còn sướng hơn.

- Lộ San! Em...

- Em không muốn sống nữa, chỉ vì tình tự của em hồ đồ rối loạn lắm.

- Cuối cùng nó là chuyện gì? Nói cho anh nghe đi Em cần có anh bên cạnh, anh sẽ xin phép nghỉ hai ngày.

- Không cần, hiện giờ em muốn ngồi phóng xe, anh làm ơn lấy xe đưa em đi và chạy cho thật nhanh.

Chàng rờ lên trán nàng:

- Em cần nên nghỉ, trán em nóng hực nè, để anh đi rước thầy thuốc cho em.

- Không cần, tôi không có bệnh gì. Cốc Minh, em muốn được anh chở trên xe, phóng xuống vực sâu ngàn trượng càng tốt.

- Như thế thì thân hình em sẽ nát tan như bột. Lộ San, em nên nghỉ ngơi cho khỏe.

- Thân xác nát tan như bột thì càng hay chớ có sao mà ngại? Có lẽ anh không dám cùng em sa xuống vực sâu để thân xác nát tan thành bột? Em biết rồi, nguyên do là anh không thật tình yêu em.

- Lộ San, anh thật tình yêu em, yêu vĩnh viễn không bao giờ phai nhạt.

- Tại sao không dám chết cùng em?

- Tại sao vô duyên vô cớ lại đòi chết là nghĩa lý gì? Để anh đi gọi điện thoại.

- Gọi ai?

- Mời thầy thuốc đến xem bịnh cho em.

- Phải chăng, anh gọi thần thuốc chữa bịnh thần kinh? Cốc Minh, anh hãy lại đây... Lại đây.

- Anh sợ em sanh bịnh chớ.

- Ngồi xuống, ngồi trên đùi em đi.

- Anh nặng lắm, ngồi trên mình em chịu sao nổi.

- Vậy thì anh ngồi cạnh bên đây, để em nói rõ cho anh biết, em không hề có bịnh thần kinh, cũng không có bịnh gì khác, chỉ trong lòng em mê loạn đó thôi, lời nói của em hiện giờ không khác một kẻ điên. Cốc Minh, anh xem em như một con đàn bà điên đi!

- Anh vẫn xem em là một người vợ đẹp và thông minh.

- Có lúc em rất hồ đồ. Cốc Minh, anh đã nhiều lần thí dụ em như một con chim nhỏ phải không?

- Đúng rồi, em hiện giờ vẫn là con chim nhỏ của anh.

- Anh có định ngày giờ nào em sẽ bay đi mất không?

Vấn đề đó thật chàng khó mà trả lời. Giây lát sau chàng bèn nói:

- Lúc con chin nó muốn bay đi thì trước khi bay nó phải sè đôi cánh.

- Đúng vậy.

- Em hãy nhắm mắt lại, nghĩ đến mình vỗ cánh bay đi, bay thật cao và thật xa.

- Bay thật cao thật xa thì trở thành con chim mỏi mệt chớ gì.

- Khi trở thành con chim mỏi cánh, thì bay trở về đáp bên cạnh anh.

- Cốc Minh, anh vẫn thích con chim mỏi cánh trở về bên anh lắm sao?

- Thích chớ...

- Thật anh là người chồng đối với vợ rất tốt.

- Chỉ vì em là người vợ đáng yêu.

Hiện giờ Lộ San trở thành ngoan ngoản như con cừu non, nàng úp mặt vào lòng chàng, Cốc Minh cảm thấy mình sai

lầm, chàng tự nghĩ, chắc chắn vợ chàng vừa bị kích thích khá nặng. Nhưng trường hợp nào nàng bị kích thích, chàng không hề biết.

Dầu sao chăng nữa tinh thần của Lộ San chỉ yên ổn trong nhứt thời. Cốc Minh vỗ về nàng, không khác nào dỗ trẻ nhỏ trong khi nó khó ngủ, nàng nói:

- Cốc Minh, em quá mỏi mệt rồi.

- Em hãy dựa vào mình anh mà ngủ đi!

- Em không thể ngủ được.

- Em hãy xem, hai con chúng ta nó ngủ rất say sưa, không làm phiền đến vú em.

Lộ San ngồi phắt dậy, hai tay nàng chải dài xuống mái tóc lại đàng sau, nàng lẹ làng bước đến hai chiếc nôi của hai trẻ mà ngồi xuống hôn vào má của trẻ đang ngủ say.

Tiểu Lộ đã thức giấc, nàng vội vàng bồng nó dậy, nó dùng đôi mắt ngây thơ mà nhìn sự thương yêu và trìu mến của

mẹ nó. Tiểu Lộ khóc lên, hướng mắt nhìn Nhị Lộ đang nằm trong chiếc nôi lắc lư.

Tiếng khóc của Tiểu Lộ như đánh thức lý trí Lộ San, nàng tỏ vẻ sám hối nhìn Cốc Minh nói:

- Cốc Minh, vừa rồi em nói những lời không phải, có lẽ làm cho anh lo sợ lắm thì phải. Xin lỗi anh.

- Người ở đời tránh sao khỏi có lúc tâm tình giao động, phiền phức điều gì đó thái độ tỏ ra không phải. Lộ San, anh đã từ nói, trong "tự điển yêu" anh chỉ dùng toàn hai chữ "tha thứ" mà thôi.

Mỗi lúc nói ra những lời tương tợ như thế thì Lộ San cảm thấy rất xốn xang, nàng chỉ cúi gầm mặt xuống. Nàng phải nhìn nhận chàng đúng là một người chồng tốt.

- Kìa, Lộ San, Nhị Lộ nó đã thức rồi.

- Anh hãy gọi vú em.

- Để anh bồng nó một chút đã!

Cốc Minh bồng Nhị Lộ đến gần Tiểu Lộ để chị em nó nhìn nhau. Lộ San chân thật:

- Cốc Minh, anh hãy xem bọn nó càng lớn càng không đẹp.

- Ý, nó có da thịt mới thích giỡn chơi chớ. Trong tương lai nếu có cuộc thi trẻ nít, chúng mình bồng nó đi tham dự.

- Tiểu Lộ sẽ đoạt giải quán quân, Nhị Lộ bất quá sẽ là á quân.

- Nếu được những vinh diệu đó, vì mẹ nó đẹp mới sanh ra con đẹp.

- Em rất xấu thói, chỉ trừ những lúc cao hứng, ngoài ra ít khi em bồng bọn nó.

- Khi sanh bọn nó, anh nghe em rên xiết, anh mới nhận thấy công sanh thành của người mẹ thật là rộng lớn. Do đó, phận làm con phải hết lòng hiếu kính với mẹ.

- Nhưng vì em là một bà mẹ bất hảo.

- Sao lại bất hảo! Lộ San, em hãy xem miệng chị em nó đứa nào cũng có hai đồng tiền.

- Bọn nó thảy đều giống nhau như đúc. Bà vú may áo quần cho chúng đều một thứ, nếu ba nó không có sáng kiến đặt tấm lắc cho nó đeo, chính mẹ nó cũng không biết đứa nào lớn đứa nào nhỏ.

- Cũng nên trách má nó, phải sanh một trai một gái thì tiện biết mấy.

- Điều đó không nên trách má nó, má nó trách ba nó phải hơn.

Vợ chồng cùng nhìn nhau mà cười ha hả. Lộ San đưa tay ra bồng Nhị Lộ. Cốc Minh hôn lên mái tóc nàng. Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng bà vú kêu lên:

- Thưa cậu và cô hãy xuống dùng cơm.

- Chúng tôi xuống bây giờ.

Vợ chồng họ bồng hai con giao lại cho vú em.

Từ ngày Lộ San bị kích thích nên thần kinh làm xáo trộn đến nay, nàng chỉ yên ổn không quá hai mươi ngày, bỗng nhiên chứng cũ phát tác trở lại. Việc gì nàng xem cũng không vừa ý, lời nói nào của nàng nghe cũng trái tai.

Nhưng sự tình tự của nàng đối với Cốc Minh vẫn khắng khít như lúc mới kết hôn.

Vì thế, Cốc Minh cảm thấy lo lắng và khó xử, chàng thường hỏi nàng thì nàng không hề nói thật? Chàng phải hỏi ba má và bà vú, nhưng mọi người đều không giải thích nỗi sự cau có của nàng. Không ai hiểu rõ vì sao bỗng nhiên đôi lúc nàng trở nên như điên loạn.

Cốc Minh mất ngủ rất nhiều vì ngày đêm lo lắng cho nàng, nhứt là lúc nàng đang say ngủ, bỗng nhiên hai giòng lệ chảy dài trên má. Cả nhà chàng cũng chẳng ai bực tức vì thái độ của nàng.

Họ cho rằng phải chăng vì sự sanh sản của nàng mà cơ

thể có chút biến chứng? Cốc Minh chỉ còn dựa vào điều đó mà tự an ủi. Đáng thương hại cho chàng, đâu biết vợ mình đã ngoại tình trong tư tưởng.

Lộ San sau khi kết hôn, gặp người chồng yêu nàng, cả nhà thảy đều cưng nàng, hơn nữa gia đình hiếm muộn, nàng lại sanh cho họ Cốc được hai gái song sanh, nên tất cả những hạnh phút gia đình đều dành tất cả cho nàng.

Nhưng nàng không thể quên được mối tình đầu, lắm khi nàng tỏ ra như là điên loạn, nhứt là từ ngày xem thấy tin Tạ Cách Luân đã kết hôn. Người đàn bà thông minh trở thành người đàn bà mang trong người một thứ tình cảm điên loạn mờ mịt.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 12

Trời sang xuân, vào những ngày đầu của năm mới cây cỏ xanh tươi. Bà Lâm dắt hai cháu dạo chơi ngoài vườn hoa, phía ngoài rào có những đứa trẻ, chơi đất cát, vui đùa với những gạch đá vụn, rất hiếu kỳ đang nhìn bà Lâm dắt hai đứa bé giống hệt nhau. Bỗng nhiên Tiểu Lộ trì lại ngồi xuống để lượm hòn sỏi, bà Lâm nói:

- Tiểu Lộ, đừng ngồi xuống dơ quần áo con, để bà nội dắt hai con vào ăn bánh.

Nhị Lộ dễ bảo, bà nội rất thương nó. Ba bà cháu đi bên những cành hoa xuân tươi thắm, hai đứa mải vui với bà nội mà không còn nhớ đến ba má chúng.

- Cốc Minh, em không thích mặc bộ đồ nầy, mặc nó em

cảm thấy mình quê mùa quá. Chiều hôm nay có mời khách đến dùng cơm tại Minh Tinh Đại phạn điếm, anh không thích vợ anh đẹp, sang cả, phong độ thướt tha yêu kiều hay sao?

- Đương nhiên là thích chớ!

- Sao anh lại bảo em mặc bộ đồ quê mùa này?

- Bởi anh thấy em thích nó, nên anh chỉ đề nghị đó thôi.

- Hiện giờ em không thích nó nữa, mà thích mặc đúng thời trang em mới chịu.

- Em thích màu gì?

- Màu trắng.

- Được. Màu trắng thì rất đẹp, phong độ lại trang nhã.

- Trong buổi tiệc nầy, cảm tưởng của anh thế nào?

- Anh rất hãnh diện vì mình có vợ rất đẹp và sang trọng.

- Nên gọi là cao quí phu nhơn.

- Phải rồi, phu nhơn mới đúng.

- Cốc Minh, kiểu tóc của em coi không đẹp?

- Phải rồi, không đẹp!

- Em không thích kiểu tóc nầy!

- Anh sẽ đưa em đi làm tóc lại.

- Móng tay em quá lâu rồi cũng không săn sóc đến.

- Đi làm móng tay luôn thể.

- Anh à, chai dầu thơm trên bàn, không còn thơm nữa.

- Em thích hiệu nào?

- Để em nhớ lại coi hiệu nào?

- Được, em nhớ lại đi.

- Đôi giày cao gót của em cũng dơ rồi, lau chùi cũng phiền phức lắm, anh chạy xe đi vòng lại công ty giày mua cho em một đôi mới nhé.

- Lộ San, dường như trước đây em không chú ý đến nó.

- Em cảm thấy yến hội hôm nay rất đặc biệt.

- Thực ra cũng không có gì quan trọng cho lắm.

- Anh lo xong hết em rất vừa lòng.

- Anh không ngại chi cả, miễn là em vui vẻ.

- Còn quên, anh nhớ mua son thoa môi cho em.

- Dường như còn mấy lọ em chưa dùng đến.

- Bởi không thích nên em không dùng.

- Được, anh nhớ rồi, mua dầu thơm, giày, son thoa môi,

em nhớ coi còn mua gì nữa không?

- Anh hãy nhớ giùm em đi coi còn mua gì nữa.

- Em cần thay xách tay mới không?

- À, ngày hôm qua đi ngang tiệm ba a em thấy một xách tay kiểu mới thật đẹp, em muốn mua, lại quên phức đi.

- Dầu thơm, giày, son và xách tay, còn gì nữa?

- Đâu nghĩ thêm coi nào!

- Suy nghĩ đã hai bận rồi, cũng tìm chưa ra. Em thấy cần mua đồ chơi cho hai con không?

- Sau sẽ mua, bây giờ đã trễ rồi.

- Chúng ta đi bây giờ chưa?

- Để em ngủ một chút, em cảm thấy mệt.

- Em hãy ngủ một giấc cho khỏe đi, anh thay em mà đi

mua cũng được vậy.

- Càng hay, nhưng anh nên nhớ, nên mua đồ tốt nhé! Nhớ khoan mua giày đã, mua về mang không vừa tốn công thay đổi.

- Biết rồi.

Cốc Minh răm rắp tuân theo ý nàng, chàng đi rồi chỉ còn một mình Lộ San với gian phòng vắng lặng. Lúc nầy nàng hay quên, đến khi nàng nhìn lại trên giường mới hay hai đứa con không có tại phòng. Nàng nghĩ, có lẽ vú em hay bà nội chúng dắt đi chơi. Lộ San tuy mệt, nhưng không thể ngủ được, nàng trăn trở rất lâu, cơn buồn ngủ nó đã tiêu tan đi.

Nhiều sự kiện Lộ San rất dễ quên, chỉ có hình bóng của Tạ Cách Luân là nàng ghi nhớ mãi mãi. Thực sự nàng muốn quên nhưng không thể quên được.

Lúc nàng cương quyết để phải quên đi, cũng là lúc tinh thần nàng càng bị khuấy động nhiều hơn. Trừ phi có Cốc Minh ngồi bên cạnh, nói những lời ân ái cung phụng

những gì cần thiết thì nàng mới có thể yên tâm mà quên đi phần nào.

Nếu Cốc Minh không phải là người chồng yêu chiều vợ, không phải là người chồng mà nàng quí mến, chưa biết nàng sẽ đối xử với chồng như thế nào nữa.

Có nhiều đêm khuya vắng, màn đêm in lìm bao trùm cả vạn vật, chàng thì đã ngủ, riêng nàng còn thức trăn trở, lắm khi nàng tự dung thứ tội cho nàng, với Tạ Cách Luân thì không nên nghĩ đến nữa mà làm gì, bởi chàng ở tận bên Mỹ Quốc? Huống chi nàng là gái có chồng. Hơn nữa, Cốc Minh chưa hề biết đến tâm sự của nàng, có lý nào mình lại không quên đi để khỏi gây ra sự buồn phiền cho gia đình chồng. Lộ San bỗng nhiên tự thấy tình cảm của mình quá sai lầm, mãi đồng sàng mà dị mộng thế nầy thì hạnh phúc vợ chồng sẽ không còn nữa.

Tuy nghĩ thế, nhưng khi nhắm mắt, nàng lại nhớ cái tên Quảng Mai Châu thì bừng sôi lửa hận. Vì cái tên ác ôn đó mó đã cướp đi bóng hình mà nàng đã ghi sâu trận đáy tim từ bốn năm qua, nàng căm hận chừng nào lại nhớ cái bóng hình đó nhiều hơn nữa. Nàng cảm thấy cái tên

Quảng Mai Châu khi thì nằm cạnh Tạ Cách Luân, khi thì tắm chung với chàng nơi nhà tắm.

Nàng lăn qua trở lại, cố xua đuổi cái hình ảnh mê hoặc đó, nhưng nó cứ hiện ra trong tâm tưởng. Nàng lấy chiếc gối ép sát vào mặt gần nghẹt thở, đôi gò má nóng rang, rồi nàng xô chiếc gối sang nơi khác như xô một thân người.

Cũng lúc đó, nàng ép sát chiếc gối vào mình, bỗng nhiên tinh thần hoảng hốt, nhìn thấy chiếc gối nó biến ra thân hình chàng trai tuấn tú, người đó chính là Tạ Cách Luân, bởi thế đôi má nàng nóng bừng, nàng còn chút lý trí, xô chiếc gối ra, là xô đuổi hình bóng Tạ Cách Luân.

Nàng nhìn kỹ lại, nó là một chiếc gối chớ nào phải Tạ Cách Luân, nàng bật cười một mình, tự cho rằng mình quá ngớ ngẩn. Con người có nhiều chuyện rất trớ trêu, nhứt là đàn bà.

Nàng nằm nướng trên giường rất lâu, không thể dỗ giấc cho được.

Nàng ngồi phắt dậy, mang giày thêu lại đứng trước gương

soi mặt. Nàng tự trách Cốc Minh sao đi lâu chưa thấy về? Nàng lại nghĩ, nếu bây giờ mình bay được thì chắc là vui lắm. Nàng nhìn vào gương thấy bóng dáng yêu kiều của mình. Nàng tự khen mình có một sắc đẹp kinh người.

Rồi nàng nghĩ tới suy lui với bổn phận làm mẹ, nàng bước đến cửa thang lầu gọi vú em:

- Vú ơi, vú! Bồng Tiểu Lộ đến cho tôi.

Nàng trở lại phòng, giây lát vú em bồng Tiểu Lộ đến, nàng tiếp:

- Chị hãy xuống xem chừng Nhị Lộ để tôi bồng Tiểu Lộ đi chơi.

Vú em đi rồi. Nàng đóng cửa phòng lại, bồng con ngồi xuống giường mở khuy áo ra vạch vú kê vào miệng của Tiểu Lộ. Nhưng từ nhỏ Tiểu Lộ đâu có bú vú mẹ nên nó co rút lại chẳng dám bú.

Bị con mình cự tuyệt, nàng cảm thấy rất khó chịu. Nàng chưa biết cho con bú cảm giác nó sẽ ra sao? Nhột hay

đau? Hay xót xa, hoặc sung sướng? Tánh hiếu kỳ càng tăng khiến nàng dỗ con:

- Tiểu Lô, bú đi con, giỏi mẹ thương.

Rốt cuộc, Tiểu Lộ vẫn phải ngậm đầu vú mẹ nó. Vì nút rất lâu không có giọt sữa nào, nên đứa bé nhả vú ra không bú nữa.

Nàng cảm thấy xấu hổ, vì có con mà không cho con bú, nên tình mẹ con rất lợt lạt. Nàng mới biết sanh con lần đầu mà không cho con bú, tuy đôi nhũ hoa rất lớn nhưng không có sữa.

Bỗng nghe có tiếng gõ cửa, nàng lật đật gài nút áo lại và hỏi:

- Ai đó?

- Cốc Minh.

Nàng không muốn cho Cốc Minh biết việc nàng hiếu kỳ cho con bú, mà không có một chút sữa. Nàng bước đến

mở cửa:

- Lộ San, em gài chốt cửa lại chi vậy?

Lộ San cười cười và với giọng cà rởn:

- Sợ hổ lang tới.

- Đừng lo, hổ lang không bao giờ đến cửa họ Cốc đâu mà sợ.

- Em đang giỡn với Tiểu Lộ.

- A, con gái cưng, lại đây ba hôn chút coi nè.

Cốc Minh trao tất cả đồ vật chàng đã mua cho Lộ San, bồng Tiểu Lộ lên kề sát má con vào má chàng:

- Tiểu Lộ ngoan lắm, ở nhà bầu bạn với má nó.

- Cốc Minh, bây giờ anh đi làm tóc với em nghen?

- Đi đến Thượng Hải Mỹ dung viện phải không?

- Anh chờ em thay đổi y phục.

- Sớm giờ em không ngủ sao?

- Ngủ không được.

- Sao vậy?

Tuy là vợ của chàng nhưng không thể nói rõ cho chàng biết, chàng đâu biết được, tuy không giận hờn, nhưng tâm trí sẽ không an. Tuy nghĩ thế, nhưng nàng không nói, nàng trả lời một cách đơn giản:

- Không vì sao cả.

Cốc Minh cũng không hỏi nữa, chàng chỉ cười giỡn với con, thực ra, chàng không hề biết tâm sự của vợ, bị khủng hoảng tinh thần bởi một chàng trai vừa cưới vợ tại Mỹ Quốc.

- Cốc Minh, em đã xong rồi, anh hãy giao Tiểu Lộ cho vú em để chúng ta cùng đi.

Chàng bồng con đem giao cho vú em. Xong đâu đó, chàng trở lên lầu, phục vụ Lộ San không khác một A Hoàn rất siêng năng nhưng Lộ San không ngớt sai khiến chàng:

- Cốc Minh, anh hãy đem giày đến cho em.

- Em đi giày màu gì?

- Màu xám trắng.

Những động tác của nàng rất nhanh nhẹn, trong nháy

mắt nàng đã mang xong giày cao gót màu xám trắng. Cốc Minh lấy chiếc xách tay chàng vừa mua cho Lộ San, nhưng nàng phản đối:

- Bây giờ mang làm gì, để tối sẽ mang. Rồi nàng nói như ra lệnh:

- Chúng ta hãy đi.

Cốc Minh như luôn tuân theo lời của Lộ San, nhưng chàng

ôm chầm lấy nàng mà hôn tới tấp. Lộ San châu mày:

- Kể Từ nay trước khi ra đi, không nên hôn vào môi và mặt em, anh nên nhớ vì em đã trang điểm kỹ rồi.

Nói xong nàng trở lại bàn trang điểm mà sửa lại những nơi phấn son mờ nhòe. Chàng và nàng lên xe, Lộ San hối thúc:

- Chạy mau chút đi, em buồn ngủ lắm.

Chẳng những chàng không tuân lời chạy mau, trái lại, chàng đậu xe lại bước xuống mà xem xét. Lộ San trợn mắt hỏi:

- Làm gì vậy?

- Đèn đỏ.

Lộ San tỏ vẻ bực bội:

- Bực mình chết đi được, sao anh không chạy đại qua đi.

- Đâu được, vượt đèn đỏ chẳng những bị cảnh sát phạt mà còn nguy hiểm nữa.

- Ý chà! Muốn mau mà không được, thật bực chết đi.

Khi đèn xanh, xe chàng cũng vẫn chạy chầm chậm, khi đến Mỹ Dung viện, Lộ San mặt giận chẳng nói xuống xe, vừa lắc đầu vừa bước vào Mỹ Dung viện.

Trong Thượng Hải Mỹ Dung viện khách ngồi chật ních, chỉ còn một ghế trống trong cùng, nàng buộc lòng phải vào ngồi ghế đó, Cốc Minh đứng cạnh bên nàng.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 13

Minh Tinh đại phạn điếm tọa lạc tại một khu đất cao và là khu phố buôn bán phồn thịnh nhứt của Đài Bắc. Trên Lầu nhì bày ra những bàn tròn trải toàn vải bàn trắng, vừa trông vào là biết ngay có khách đã đặt tiệc.

Thực ra, không rõ là yến hội gì, vì vợ chồng Hà ba Châu mới về. Khách tham dự không đông lắm. Vợ chồng Hà ba Châu lại mời con gái và rể đến tham dự, bởi vợ chồng Lưu chấn Khải muốn biết Lộ San. Vì trước đây bảy, tám năm trong một cuộc nói chơi, vợ chồng Lưu chấn Khải đã gọi Lộ San là con nuôi. Mới thoáng qua đây mà đã bảy, tám năm trường, Lộ San đã quên những sự kiện đó. Nhưng vợ chồng Lưu Chấn Khải vẫn nhớ Lộ San mãi. Trong thời gian xa cách đó, đôi bên ít thư từ qua lại với nhau.

Ở nhà trên, bà Châu sửa soạn xong, bèn đến gần chồng nói:

- Ông à, nên gọi điện thoại hối thúc vợ chồng Lộ San không?

- Mất công, đúng tám giờ thì tụi nó đến chớ gì.

Bà Châu gọi con gái lớn ở nhà sau lên:

- Lộ Ni ơi lên đây má có chuyện bàn với con.

Lộ Ni từ nhà sau ra:

- Má dạy con việc gì?

- Con hãy cùng đi với ba má, để cho vợ chồng Chấn Khải biết con nay đã bao lớn rồi mới gặp lại nhau.

- Má à, con đã nói với má con không đi. Con muốn...

Nàng muốn nói con có hẹn cùng đi với Khổng Vân, nàng không muốn thất ước với chàng, đến Minh Tinh đại phạm

điếm mà vắng mặt Khổng Vân dầu có thức ăn thịnh soạn, nàng ăn cũng không biết ngon.

Bà Châu nhìn con trân trối hỏi:

- Cuối cùng là sao? Con lại ấm a ấm ớ không nói rõ?

Lộ Ni ra bộ lí lắc nói:

- Cuối cùng con muốn xin một trăm bạc.

- Hỏi ba mầy á.

Thực ra Lộ Ni không cần tiền, nàng chỉ dùng cách đó để che giấu sự hẹn hò với Khổng Vân, nàng phải đưa tay sang cha:

- Ba cho con hay không ba?

Lão Châu xoay trở rất khó khăn:

- Cho Lộ Ni, con muốn đi đâu mà xin tiền?

- Đã lâu rồi con không xem xi nê, bữa nay con muốn xem phim.

- Được, tự con hãy đi lại tủ lấy.

- Con cám ơn ba má.

Lẹ làng như một cánh én, trong chớp mắt Lộ Ni đã bay đi.

Bà Châu đứng dậy nói:

- Ba Châu, mình đi sớm một chút, để khách người ta chờ.

o0o

- Lộ San, em đã trang điểm xong chưa? Chỉ còn mười lăm phút nữa là đúng giờ hẹn.

- Chờ em năm phút nữa. Cốc Minh, anh thấy không, đầu

tóc em đâu có đẹp, chú thợ số mười ba thua chú thợ số năm hằng vạn dậm. Kỹ thuật tệ quá.

- Cũng đẹp chớ.

- Đẹp lắm sao? Kỳ tới thà là em chờ chú thợ số năm đến khuya chớ không thèm để cho mấy chú thợ nầy làm tóc nữa.

Cốc Minh không nói gì, có lúc chàng cảm thấy làm thinh còn hay hơn nói. Nếu nói ra chọc cho Lộ San bực tức, sẽ đòi đến chú thợ số năm làm tóc lại cũng không chừng, nàng tiếp lời:

- Mặc kệ đã lỡ rồi.

- Giày em đây, hãy mang vào.

- Anh đi lấy khăn tay màu hồng giúp em đi.

- Màu trắng được không?

- Anh sao cà rỡn hoài hè! Em thích màu hồng, em yêu

màu hồng, anh lại hỏi vòng vo màu trắng làm gì?

- Thì đây, anh đã lấy khăn màu hồng cho em rồi đó.

- Gấp rồi! Chỉ còn 7 phút nữa thôi.

Chàng mỉm cười, bước đến bồng nàng vào lòng, chàng không dám hôn nàng, bởi theo lời nàng, không được hôn khi nàng trang điểm rồi, nên chàng đành chịu, rồi bồng nàng xuống thang lầu. Chàng nhìn thấy bà Lâm đang giỡn với hai cháu nội, chàng nói:

- Má à, con cùng đi dự tiệc với Lộ San.

- Tụi con đi à, Lộ San, trong con sửa soạn đẹp quá, má rất hãnh diện có được nàng dâu không chỗ chê.

- Con cám ơn má khen tặng.

Bà Lâm bảo hai cháu nội:

- Tiểu Lộ, Nhị Lộ, chào ba má đi con.

Đôi vợ chồng trẻ ngồi xe từ từ chạy ra khỏi cửa, chỉ còn lại ba phút thì đúng giờ hẹn. Lộ San giục:

- Mau đi anh, sao chạy như rùa bò vậy?

- Lộ San, chiều nay em sửa soạn thật đẹp.

- Bộ em không trang điểm thì không đẹp hả?

- Anh chỉ nói em trang điểm hợp thời, trang nhã.

- Thôi đừng khen nữa, hãy chú ý lái xe nhanh đi! Đến sớm chừng nào tốt chừng nấy.

Đến nơi nhìn đồng hồ tay, chàng và nàng trễ hết 8 phút, họ gấp rút lên lầu nhì. Thật ra, khách cũng chưa đến đông đủ. Vợ chồng Hà Ba Châu và con rể cùng nhau hàn huyên mọi nỗi. Phần lớn người Trung Quốc có thói quen ít giữ đúng giờ giấc, vợ chồng của Lưu Chấn Khải tuy ở Âu Châu hơn bảy, tám năm, cũng không thay đổi được căn bịnh đó.

Vợ chồng Lưu Chấn Khải đến nơi trễ hơn mười phút, vợ

chồng của Hà ba Châu đứng đón tại cửa nhà hàng, hai người cùng bắt tay nhau:

- Anh và chị đến dự, thật chúng tôi lấy làm vinh hạnh.

Bà Châu cũng tiếp lời chồng:

- Kính mời lên lầu.

Lưu Chấn Khải khiêm tốn:

- Anh chị có lòng hậu đãi, vợ chồng tôi lấy làm cảm khích vô cùng, không muốn làm cho anh chị nhọc tâm thái quá.

Bà Khải cũng tiếp lời:

- Lâu quá rồi không gặp nhau, chỉ gần gũi thăm viếng nhau là đủ.

Lưu Chấn Khải tỏ vẻ trông đợi:

- Chà! Sao nó chưa đến cà? Tôi có dắt theo một đứa học trò.

Hà Ba Châu cười lớn:

- Rất hoan nghinh chớ có sao.

Bà Khải nói với chồng:

- Ông à, không chừng hắn đến lừ quán đón vợ chồng mình.

- Thôi, mình lên lầu, chừng nào hắn đến thì đến.

Họ cùng đi lên thang lầu để cùng nhau chuyện trò chớ không đi thang máy.

Khi đến bàn, chủ khách mời ngồi, Hà Ba Châu giới thiệu:

- Cốc Minh, đây là ba má nuôi của Lộ San.

Cốc Minh đứng dậy:

- Hai con chúc ba má mạnh khỏe.

Lộ San tiếp lời:

- Mời ba má ngồi dùng trà.

Lưu Chấn Khải nói:

- Tốt lắm.

Bỗng nhiên bà Khải "A" lên một tiếng nói:

- Chấn Khải, Cách Luân nó đã đến kìa.

Tất cả cùng đứng dậy, họ cùng nói chuyện ồn ào. Hai tiếng "Cách Luân" dường như nó xé rách màng tai của Lộ San. Trời! Họ lại mời Tạ Cách Luân nữa. Đúng là Tạ Cách Luân, cái người mà nàng đã lắm phen bị tâm tư dằn vặt.

Chàng từ Mỹ về bao giờ? Đây là thật chớ nào phải mộng! Lòng nàng rất hoang mang tim đập mạnh, mừng vui, e sợ. Nàng cố mà trấn tĩnh tinh thần.

Đôi mắt Tạ Cách Luân nhìn thấy Lộ San, chàng sửng sốt, nhưng làm ra vẻ trầm tĩnh hướng sang Cốc Minh gật đầu

mỉm cười. Chàng còn nhớ Cốc Minh rất rõ, Cốc Minh bắt tay Cách Luân.

Lưu Chấn Khải trông thấy làm lạ hỏi:

- Các cậu đã quen nhau à?

Tạ Cách Luân đáp:

- Chúng tôi quen nhau cách nay hai năm.

- Tôi và Lộ San có tham gia vũ hội nên được biết anh Luân.

Bà Khải tiếp lời:

- Hay lắm, cũng có duyên nên hôm nay chúng tôi mới dắt Cách Luân đến đây.

Họ cùng cười ầm lên, Hà Ba Châu nâng ly lên:

- Kính mời mỗi người cùng cạn một ly để mừng vợ chồng Giáo sư Lưu Chấn Khải vừa về nước.

Tiếp theo đó mỗi người cùng mời qua lại với nhau. Riêng Lộ San tâm thần như mê loạn, nàng cũng đứng lên bừng ly mời khách, trong khi ánh mắt của Tạ Cách Luân chiếu sang hướng nàng,tim nàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đây là một bữa cơm tối rất thân mật và sang trọng, mọi người đều vui tươi và hứng khởi. Riêng Lộ San? Dường như nàng ăn chẳng biết ngon, tiệc tan nàng theo cha mẹ đứng tại cửa nhà hàng mà đưa khách.

Ba nuôi của Lộ San cũng nắm tay Cốc Minh mà giã biệt, đồng thời, Tạ Cách Luân cũng nắm tay nàng để từ giã, một cái nắm tay ấy, khiến cho nàng gần như hôn mê.

Vì Tạ Cách Luân lợi dụng cái nắm tay ấy, để trao một miếng giấy nhỏ qua tay nàng.

Cũng may nàng lanh lẹ, dùng tay mặt xách xách tay thay cho tay trái, vì phía tay mặt là phía có Cốc Minh đứng.

Khi lên xe, Lộ San ngồi một bên Cốc Minh, tâm thần nàng

dường như hoảng hốt, mở xách tay ra để lấy son mà trang điểm, nàng bèn lấy miếng giấy nhỏ vo tròn của Tạ Cách Luân mà giấu vào xách tay. Nàng sợ Cốc Minh chú ý, nên lấy gương ra soi mặt và không ngớt dặm thêm son phấn.

- Lộ San, thật không ngờ hôm nay lại gặp Tạ Cách Luân.

- Thật không ngờ được.

Nghe Cốc Minh đề cập đến tên Tạ Cách Luân, nàng vừa trả lời vừa liếc nhìn chàng, cũng may Cốc Minh không để ý đến thần sắc của nàng. Nàng cũng hy vọng chàng dừng đề cập đến tên đó nữa. Nàng bèn kiếm cách nó lảng sang chuyện khác.

- Cốc Minh, trăng hôm nay sáng quá, trời hôm nay cũng đẹp đáo để.

- Lộ San, dường như em đã uống nhiều rượu?

- Đâu có, chỉ uống chút ít thôi.

- Sao em nói toàn là chuyện gì không vậy? Nào là trăng

hôm nay sáng, trời hôm nay đẹp. Ha... Ha... Ha...!

Cũng nhờ Cốc Minh cười lớn mà gây cho nàng tỉnh cơn mê.

Đúng ra nàng uống đã say, không chủ động được tâm trí, nói năng không thứ lớp chi cả:

- Cốc Minh có lẽ em uống rượu đã say? Nếu say thật thì em sẽ làm những chuyện hồ đồ rối loạn, anh lượng thứ cho em không?

- Đương nhiên là tha thứ rồi. Lộ San! Em đâu có rối loạn hồ đồ, bây giờ anh đưa em về nhà ngủ một giấc cho khỏe đi.

- Anh chạy lẹ một chút, em muốn về gấp.

Thật ra, Lộ San chỉ uống không hơn nửa ly rượu nàng đâu có say sưa gì. Nghe Cốc Minh nói thế, nàng giả vờ say luôn.

Thực ra, tâm thần nàng mê loạn thì đúng hơn. Không rõ

nguyên nhân nào bỗng gặp Tạ Cách Luân, chàng lại trao cho nàng một mảnh giấy.

Xe vừa về đến cửa, Cốc Minh đỡ nàng xuống, nhưng nàng không để cho Cốc Minh đỡ, nàng xua tay:

- Cốc Minh, em không say đâu.

Tuy chàng không đỡ nàng, nhưng đi theo sát bên nàng, không khác một kẻ tùy tùng, để phòng ngừa nàng say sưa xảy rủi ro. Trong phòng khách chỉ còn bà vú, thấy vợ chồng Cốc Minh về, bà đi theo nói:

- Cậu và cô vừa về đến. Ông bà không có ở nhà. Cậu à, cô Bạch Lăng vừa gọi điện thoại cho cậu, tôi trả lời cậu đi khỏi, cô ấy nói, chừng nào cậu về thì gọi đến cho cô hay, cô ấy căn dặn nhiều lần như vậy.

- Được rồi, một chút tôi sẽ gọi cho cô ấy.

Chàng theo một bên Lộ San lên lầu, khi vào phòng chàng thân mật nói:

- Lộ San! Em hãy ngủ đi, nhất định em phải ngủ là hay hơn hết.

Nhứt định ngủ là hay hơn cả, chỉ có chàng mới nghĩ như thế, có lẽ Từ nay về sau khó mà ngủ cho được. Cốc Minh thấy nàng không nói gì, chàng tiếp:

- Sao không thay đổi quần áo, lại đây để tôi mở xách tay lấy chìa khóa lấy quần áo cho.

Nghe nói đến việc mở xách tay, nàng lập tức ngồi dậy, vẻ nũng nịu:

- Không đâu, anh không cho em tắm sao mà biểu thay đồ.

- Càng hay, hãy tắm đi rồi nghỉ, anh gọi bà vú coi sóc nước sôi đàng hoàng cho em tắm.

Nói xong, chàng đi xuống lần gọi bà vú lo nước cho nàng tắm. Lộ San chỉ sợ chàng mở xách tay ra sẽ gặp tờ giấy cuộn tròn của Tạ Cách Luân, nàng đã giấu trong xách tay. Nàng lật đật mở xách lấy miếng giấy ra, sau đó mới cởi bông tai và thay đổi quần áo tắm. Cốc Minh lại xô cửa

bước vào, nàng hỏi:

- Cốc Minh, khăn lau mình của em đâu?

- Để anh đi lấy.

Sau khi nàng tiếp lấy chiếc khăn lông do chàng trao cho, nàng gần như khỏa thân trọn vẹn, dụng ý của nàng khêu gợi cho Cốc Minh say mê để chàng dùng những động tác âu yếm khêu gợi làm nàng quên đi hình bóng của Tạ Cách Luân. Cốc Minh bồng nàng vào lòng và hôn như điên. Lộ San nũng nịu:

- Anh có nói vĩnh viễn không chán em à?

- Lộ San!

- Để em đi tắm rồi sẽ hay.

- Cho anh theo với.

- Bữa nay thì không.

Chàng kề vào tai nàng nói nhỏ:

- Được, anh nghe theo lời em, chờ em tắm xong sẽ hay. Bây giờ anh đưa em đi tắm nhé.

- Anh xem em như con nít vậy đó, ai đời đi tắm cũng phải đưa, em không chết chìm trong nhà tắm đâu mà sợ.

- Em đừng nói vậy chớ.

Nàng rời chàng đi thẳng xuống lầu, vừa đi vừa cười. Khi vào nhà tắm nàng gài chốt cửa lại, nàng dựa vào vách thở phào nhẹ nhõm. Tay run run mở cuộn giấy của Tạ Cách Luân. Lạ thật, trong thời gian nầy, tâm thần nàng dường như rất vội vàng và sợ hãi. Tờ giấy trong tay nàng không khác nào là bản án tử hình, tuy nhiên nàng không thể xé bỏ nó được, mà phải can đảm để xem nó cho được. Chỉ một mảnh giấy nhỏ mà khiến cho trái tim Lộ San đập liên hồi, gần xé lồng ngực, nàng cầm nó trong tay run lên bần bật, trong ấy có những gì:

"Cô Lộ San!

Làm sao nói được nỗi vui mừng cho kẻ đi xa về gặp lại.

Vào lúc 3 giờ chiều mai tôi chờ cô tại quán cà- phê Hoàng Hậu. Xin cô chớ phụ lòng.

Tạ Cách Luân vội thảo."

Lộ San xem một lần rồi một lần nữa, cuộc ước hội mà lòng nàng đã khát vọng từ lâu, cũng là cuộc gặp gỡ mà nàng đáng sợ nhứt. Bởi nàng là gái đã có chồng, lại đi hò hẹn với trai, nhưng biết làm sao khi Tạ Cách Luân là người mang hết linh hồn nàng đi đến nỗi nàng gần như điên loạn đã từ lâu.

Cuộc gặp gỡ nầy, nếu nàng theo đúng thời gian ấn định mà gặp chàng thì thật là nguy hiểm.

Lộ San suy nghĩ, không biết làm thế nào cho tiện, nàng đi tới lui như kẻ mất hồn. Nàng cởi đồ và vặn nước ào lên cơ thể dùng chiếc khăn lông kỳ cọ thật mạnh, nhưng chẳng thấy cảm giác gì. Trong phòng tắm nàng như mê loạn, quên cả việc kỳ rửa cho cơ thể, mà chỉ muốn nằm ngâm mình trong buồn nước để xem đi xem lại mảnh giấy của

Tạ Cách Luân.

Nàng ngẩn ngơ rất lâu, đoạn nàng kỳ cọ loạn xạ lên thân mình, sau đó dùng khăn lông lau cho ráo để mặc đồ vào, khi nàng rời nhà tắm, mới hay mình đã bỏ quên mảnh giấy của Tạ Cách Luân trên ghế trong buồng tắm, nàng vội trở vào xé nát mảnh giấy mà bỏ đi.

Cốc Minh nằm tại giường, trợn to đôi mắt nhìn nàng, dường như tất cả điều bí ẩn của nàng chàng đều hiểu rõ? Nhưng thật ra, Cốc Minh không biết điều gì cả. Chàng chỉ biết sau khi vợ mình tắm xong trở về phòng, cơ thể nàng vô cùng hấp dẫn, chàng chỉ cần mở to đôi mắt mà thưởng thức cái thân hình lồ lộ của nàng.

- Lộ San, làm gì đứng ngẩn ngơ đó vậy? Hãy đóng cửa buồng lại.

Lộ San không khác nào một bộ máy, nghe tiếng bảo đóng cửa thì nàng đóng cửa, và đi một mạch thẳng đến nằm xuống bên cạnh Cốc Minh. Chiếc khăn lông phủ lên mình nàng bị mở ra, nhưng nàng cũng không hề phản đổi, thân xác nàng trơ trơ như đã mất linh hồn, khi Cốc Minh hôn

nàng, sờ mó đến, nàng mới nhột nhạt mà co rúm thân hình lại. Có lẽ Cốc Minh đã uống rượu nhiều, nên không lưu ý đến trạng thái biến đổi của vợ, chàng lại cho rằng nàng hôm nay rất đặc biệt thuận tình.

Lộ San cũng không hề trách chồng, chỉ vì nàng đang tập trung tư tưởng đến hình ảnh Tạ Cách Luân. Cũng như nghĩ khá nhiều đến cái người gọi là Quảng Mai Châu.

Trong óc nàng hiện lên rất nhiều nghi vấn. Tạ Cách Luân về đây tự bao giờ? Lý do nào chàng biết được ba má nuôi của nàng? Vì sao Quảng Mai Châu không theo chàng về Đài Loan? Nếu nàng không về cùng chàng thì chàng sẽ trở sang Mỹ Quốc? Cuộc gặp gỡ ngày mai nầy nên đi hay không? Nếu đi sẽ nói những gì?

Suy tới nghĩ lui, nàng không tìm ra lời giải đáp. Chỉ riêng mình nàng cảm thấy khốn khó không thể giải quyết được. Suốt đêm nàng không ngủ được, cho đến bữa cơm sớm mai tinh thần nàng như mơ hồ ngủ thiếp đi.

o0o

Qua cơn ác mộng, nàng giựt mình thức dậy, xem thấy Cốc Minh rời khỏi phòng tự bao giờ, nàng xem đồng hồ tay để trên đầu giường đã đúng 10 giờ.

Bỗng nhiên nàng phát hiện trên gối Cốc Minh có mãnh giấy:

"Lộ San thân ái,

Đêm qua anh ngủ rất say sưa, sớm nay thức dậy thấy em còn ngủ, anh cảm thấy thiếu sót đối với em. Vì anh ngủ quá sớm, không an ủi em trong khi em chưa ngủ được, bởi vì sự an ủi rất cần thiết cho em lúc nầy. Xin em lượng thứ. Từ này anh cam kết sẽ không còn thiếu xót với em như trong đêm qua.

Lộ San! Lúc anh bị cơn ác mộng đánh thức, anh nhìn thấy trên gối có dấu nước mắt thắm ướt gối. Không hiểu vì sao gần đây anh thường thấy ác mộng? Nhưng anh không bao

giờ lo sợ, vì bên cạnh đã có em. Lộ San! Anh đi vào lớp, không dám làm kinh động em. Chúc em ngon giấc!

Cốc Minh"

Chàng cũng gặp những cơn ác mộng như mình. Lộ San xem xong lá thơ của chồng, nàng chỉ nằm mà thở dài, cơ thể như mềm nhũn, không còn sức ngồi dậy. Ngồi dậy để làm gì? Trừ ăn và chơi ra, nàng không muốn làm gì khác nữa.

Bỗng nhiên nàng nghe tiếng gọi ngoài cửa:

- Cô ơi, cô thức chưa, có điện thoại cho cô.

- Bà vú hả? ai gọi tôi đó?

- Không biết, tiếng của đàn ông mà không phải cậu.

- Bà làm ơn lấy quần áo đem giúp tôi.

Lộ San mặc áo vào đi thẳng xuống lầu, cầm ống điện thoại lên:

- A lô! Anh đó hả? Mạnh giỏi chớ? À, à! Xin lỗi chúng tôi hôm nay không rảnh. Hẹn gặp lại.

Khi Lộ San buông ống điện thoại xuống, nàng xoay mình lại thấy bà vú đứng phía sau, nàng giả bộ cười nói:

- Bạn học của cậu gọi, mời chúng tôi chiều này đến khiêu vũ. Tôi từ khước lời mời.

Bà vú với vẻ hiền hậu nói:

- Đi chơi cũng không cần thiết cho lắm, rảnh thì đi không rảnh thì chờ dịp khác.

- Tại tôi rất chán hắn, nên từ chối. Bà vú, tôi đã đói rồi.

- Để tôi dọn bữa ăn sáng cho cô.

Bà vú đi rồi, Lộ San thấy vừa ý với điều nói dối của mình, nàng quay về phòng. Thật ra nàng không thấy đói. Về phòng nàng nghĩ lấy làm lạ, không biết vì sao mà Tạ Cách Luân lại biết số điện thoại của mình? Nếu Từ nay, Tạ Cách

Luân thường gọi điện thoại nếu rủi Cốc Minh tiếp, sẽ gây ra nhiều chuyện hiểu lầm, mình phải trả lời sao cho ổn? Nàng đi tới lui trong phòng, sau đó đi đến bên cửa sổ, nhìn thấy vú em đang dắt hai con chơi trước sân. Chúng rất lanh lẹ, dễ thương, chúng là kết quả của mối tình chân thật giữa nàng và Cốc Minh.

Nghĩ vậy, Lộ San cương quyết ghìm lòng, tại vì hoàn cảnh, nàng phải cố gắng xua đuổi hẳn hình bóng của Tạ Cách Luân ra khỏi hồn nàng. Nếu cảm thấy hèn yếu thì nàng sẽ tìm nhờ chị Lộ Ni giúp.

Nàng nghĩ phải tìm cách nào để giấu Cốc Minh, và chiều nay có nên đi gặp Tạ Cách Luân hay không? Có lẽ chiều nay mình cũng nên đi một lần, để cảnh cáo Tạ Cách Luân, Từ nay không nên tùy tiện gọi điện thoại bài bữa như thế nữa.

Lộ San đã quyết định đi, nên dùng điểm tâm lấy lệ. Sau đó nàng tỏ ra vui vẻ, miệng luôn nở nụ cười, để che giấu những bí ẩn mê loạn trong tâm hồn. Khi thì nàng bồng hai con đùa giỡn khi thì vào phòng mẹ chồng săn sóc bà và chuyện vãn cũng bà.

Hơn 11 giờ, bà vú lại gọi nàng:

- Cô ơi! Cậu vừa gọi điện thoại về, cho biết trưa nay không về nhà dùng cơm được, bởi cậu bận đi khánh chúc gia đình người bạn học. Cô hãy xuống nhà dưới dùng cơm đi, ông đã về rồi.

Sau bữa cơm, Lộ San muốn ngủ một giấc, nhưng khó mà nhắm mắt. Nếu không ngủ được thì thân thể sẽ mỏi mệt không thể nào gặp Tạ Cách Luân mà coi cho được.

Trưa nay Cốc Minh mà không về càng tốt, nàng đi xuống lầu tìm lão Vương:

- Tôi muốn mua một ít món cần thiết, nhờ chú giúp tôi.

- Cô cần việc gì hãy tự nhiên cho biết, tôi sẽ làm vừa lòng ngay.

- Xin chú làm ơn đi mua giúp thuốc ngủ cho tôi.

- Thưa cô, cô...

Lộ San mỉm cười nói:

- Tôi không tự sát đâu mà sợ. Chú chỉ mua giúp, tôi cần một viên để dỗ giấc ngủ trưa nay. Khi mua về xin chú trao lại cho bà vú cũng được.

Lão Vương đi rồi nàng trở lên lầu, nằm thẳng trên giường. Đôi mắt nàng mở to nhìn lên trần nhà, tinh thần rất khó chịu, trong lúc đó tâm hồn nàng như đang xáo trộn dữ dội. Bỗng có tiếng gõ cửa:

- Ai đó, cứ vào.

- Thưa cô, cô bảo lão Vương mua vật gì, lão đã mua về đây.

- Cám ơn chú Vương và bà vú.

- Thưa cô, cô...

- Tôi muốn dỗ giấc ngủ trưa, nên phải dùng một viên thuốc ngủ. Xin bà chớ nói lại cho ba má tôi biết, bởi không có gì

hại đâu mà ngại.

- Tôi biết rồi.

- Bà canh chừng đúng hai giờ xin gọi tôi dậy.

- Tôi xin nhớ.

- Vú à, xin vú đừng quên. Vì chiều nay tôi có hẹn gặp một người bạn học vào ba giờ.

- Cô hãy ngủ đi, nhứt định tôi không bao giờ quên.

Bà vú bước nhè nhẹ ra khỏi phòng. Lộ San uống viên thuốc vào. Nàng nằm dài xuống ôm chiếc gối mà ngủ...

Bà vú canh chừng không sai chạy một phút nào, đúng hai giờ kêu Lộ San dậy. Khi Lộ San tỉnh giấc, bà nói liền miệng:

- Cô ngủ thật ngon, tôi không muốn gọi cô dậy, nếu không kêu thì sợ cô trách.

Lộ San ngáp dài và cố gắng ngồi dậy:

- Xin vú cho tôi một thau nước rửa mặt.

- Tôi đã sửa soạn xong, cô hãy dậy rửa mặt rồi trang điểm mà đi, đừng để người bạn học phải chờ đợi.

Lộ San vừa súc miệng rửa mặt vừa hỏi:

- Vú à, má tôi đã dậy chưa?

- Bà còn ngủ.

- Nếu má tôi có hỏi, xin vú nói tôi đến chơi nhà người bạn học nhé!

- Tôi sẽ thưa lại với bà. Cô cứ đi, dạo chơi giây lát mà lo gì.

- Tốt lắm, tôi đi đây, mọi việc nhờ vú nói lại.

- Thật tôi phục cái nước trang điểm của cô, đã mau lại đẹp, nhứt định bạn học của cô sẽ khen đáo để.

- Tôi sợ trễ giờ nên chỉ trang điểm sơ sài thôi.

- Cô trang điểm sơ sài mà đẹp như vậy nếu trang điểm kỹ chắc chim sa cá lặn hết.

- Vú khen ngợi quá lời.

- Rất tiếc, hôm nay không có cậu cùng đi.

Nàng giựt mình vì không đi với Cốc Minh, nhưng cái giựt mình đó không đánh thức nổi lý trí của nàng, trái lại còn như hối thúc nàng gấp hơn để tránh cặp mắt của người nhà.

Lộ San vội vã xuống lầu, thấy lão Vương đang lau chùi xe ngoài sân, nàng bước đến hỏi:

- Chú Vương, ba tôi hôm nay không đi làm việc sao?

- Ông đi rồi, nói ba giờ rưỡi sẽ về.

- Chú làm ơn đưa tôi đi một chốc.

Lão Vương vội thu xếp vật dụng lại, lão mở cửa bước lên ôm tay lái, Lộ San nói:

- Chú đưa giùm tôi đến đường Bác Ái.

- Số mấy vậy cô?

- Khi tôi bảo ngừng thì chú ngừng là được.

Lộ San mở xách tay, lấy son phấn dặm thêm và lấy gương soi lại mặt mày, nàng sợ Tạ Cách Luân chê xấu. Xong đâu đấy, nàng nhìn ra ngoài cửa xe:

- Đến rồi, chú hãy ngừng đàng trước đó.

Xe ngừng lại, nàng vội vã mở cửa bước xuống, nhưng không quên:

- Cám ơn chú Vương, chú hãy về đi.

- Cô có cần tôi đến rước không?

- Không cần lắm, tự tôi đi về cũng được.

Lão Vương vọt xe đi rồi, nàng ngó trước nhìn sau vẫy tay gọi xe xích lô để đến tiệm cà phê Hoàng Hậu.

Sở dĩ Lộ San không để cho lão Vương đưa đến nơi hẹn, là nàng cố ý đánh lạc hướng, không cho lão Vương hay bất cứ ai tò mò mà biết được hành tung của nàng vì đã có chồng con mà còn hò hẹn với trai.

Nàng rất giận chiếc xe chạy quá chậm, nàng ước gì có cánh thì đã bay đến nơi hẹn rồi. Nếu có người quen thuộc với bên chồng, rủi họ nhìn ra thì khốn, nên dọc đường đi, nàng cúi gầm mặt xuống cho đến nơi hẹn.

Đến nơi, Lộ San xuống xe lấy tiền ra trả cho xa phu, và cám ơn anh ta đã đưa đến nơi đến chốn. Anh xa phu cũng cám ơn nàng, vì đi một đoạn đường ngắn mà nàng trả đến 20 đồng.

Nàng cũng rất bực mình không mang thuốc an thần theo mà uống một viên, vì tim nàng đập liên hồi, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng đứng tại cửa quán cà phê một chốc cho tinh thần yên tĩnh, lấy lại sự tự nhiên rồi mới bước vào.

- Cô Lộ San!

Tiếng của người đàn ông gọi như quá vui mừng thích thú, chính là Tạ Cách Luân. Lộ San nhìn thấy chàng, dường như nỗi vui mừng và nhớ nhung lẫn lộn trong tâm trí nàng. Cả hai cùng gặp nhau theo sở nguyện của họ. Cả hai cùng nhìn nhau không nói nên lời. Hai quả tim cùng xúc động như nhau. Sau cùng Tạ Cách Luân phá tan bầu không khí yên lặng:

- Tôi vô cùng xúc động vì cô đã đến đúng hẹn.

- Trễ hết 10 phút chớ.

- Miễn cô đến là quí rồi. Trễ 5, 10 phút có chi mà phải nói.

Nàng liếc sang chàng rồi cúi đầu xuống mân mê tà áo. Nghe giọng chàng rót nhẹ vào tai, nàng như say sưa nhầm chất men nồng.

Nàng nhắm đôi mắt lại, lắng nghe quả tim đập liên hồi. Đôi má nàng đỏ bừng vì thẹn, không biết phải mở lời như thế nào cho hợp tình hợp cảnh.

- Lộ San! Bỗng chàng gọi bằng giọng rất thân mật: Em dùng chi?

- ... Cho em... một ly cà phê được rồi.

Có lẽ nàng muốn dùng cà phê để thay cho thuốc an thần? Khi cà phê đem ra nàng chỉ hớp một chút, vì cà phê còn đang nóng.

- Lộ San!

- Ờ!

Nàng chỉ "ờ" một tiếng vỏn vẹn.

- Anh đã gởi rất nhiều tin thư cho em, nhưng không nhận được một chữ trả lời nào.

- Anh...

- Có hơn 10 phong thư chớ chẳng ít.

- Em chỉ có xem một lần thôi.

- Tại sao em chỉ xem có một lần?

- À, có lẽ là...

Lộ San không biết trả lời thế nào cho tiện, nàng nào ngờ chàng gởi quá nhiều thư như vậy. Nàng muốn nói có lẽ là bị chị Lộ Ni thủ tiêu. Phải rồi, đúng là chị Lộ Ni đã thủ tiêu. Tạ Cách Luân chỉ mỉm cười:

- Thôi, không cần nghĩ đến chuyện đó nữa, mà nên nghĩ hiện giờ tôi và em đang ngồi tại đây. Lộ San, khi được thư em tôi cho biết là em đã kết hôn rồi, tim tôi đau nhói lên như bị ai vò xé.

Lộ San cũng không hơn gì chàng, khi đọc cái quảng cáo về hôn sự của chàng, thì nàng cũng vô cùng đau khổ. Nhưng nàng khó mà bộc lộ tâm tình mình như Tạ Cách

Luân.

Chàng cũng biểu lộ tấm lòng mến yêu chân thật vì hạnh phúc của nàng.

- Lộ San! Tôi cũng rất mến Cốc Minh.

Nghe nhắc đến Cốc Minh, lòng nàng như một vật ngàn cân đè nặng, nàng trả lời:

- Anh biết em đã có chồng, sao còn gởi thư hò hẹn đến đây?

- Tôi đã nghĩ đến điều đó, nhưng không thể tự khắc phục được lòng mình. Lộ San! Chúng ta không thể trở thành tình bạn được sao?

Lý trí chỉ vững được trong chốc lát, thì tình cảm đã lấn áp, nàng lẳng lặng mà không trả lời. Tạ Cách Luân lại nói tiếp:

- Thường khi cô có nhớ đến cuộc tái ngộ của chúng ta tại An Bình Cổ Bảo, và sự gặp gỡ trong Vũ hội tại nhà tôi không? Chiều nay tôi nghĩ kỹ lại, trên đời nầy, chỉ có em là

người mà tôi yêu hơn cả.

Một câu nói ngọt ngào còn hơn chất mật, gợi cho tâm tư nàng hồi tưởng lại tất cả, không còn cách nào mà kháng cự lại. Huống chi hình ảnh kẻ đối thoại đã được ghi sâu đậm vào tâm nàng? Tình cảnh hiện giờ nàng như đang xa vào trận mê hồn.

- Lộ San!

- Vâng!

- Tuy em đã có chồng, nhưng phải thú thật, là tôi không bao giờ quên em cho được. Thời gian càng dài sự yêu thương càng sâu đậm chừng nấy.

Lộ San như rất khó khăn mới đáp lời được:

- Xin anh đừng nên có thái độ như thế đó.

- Không nên à! Nhưng lòng tôi đã trót yêu mến một người, mà người ấy không nghĩ gì đến mình thì tôi cũng đành chịu, chớ biết sao hơn.

Chỉ yêu một người? Nàng đã chịu đựng dằn vặt mấy năm, hiện giờ nàng không muốn người mình yêu lại sống trong hoàn cảnh thống khổ như mình. nàng lắc đầu nguầy nguậy, miệng ngập ngừng:

- Cách Luân! Anh...

Chàng nghe nàng gọi đến tên mình. Chàng thấy sung sướng lên. Lập tức nắm lấy tay Lộ San, nàng dùng dằng:

- Đừng, đừng làm vậy.

- Lộ San! Em vừa muốn nói chuyện gì?

- Em muốn nói, từ nay chúng ta không nên gặp nhau nữa.

- Không gặp mặt em, tôi phải...

- Anh yêu người khác.

- Lộ San! Nếu phải làm như thế thì tôi khó mà sống cho được, em nghĩ, muốn gặp em nào phải là chuyện dễ.

Trong mấy năm qua, Lộ San gặp Tạ Cách Luân trước sau không quá ba lần. Lúc nàng chưa kết hôn mong mỏi gặp chàng, khi đã có chồng thì gặp nhau càng gây thêm phiền lụy.

Lộ San suy nghĩ giây lát, trả lời:

- Em đồng ý từ nay có thể gặp lại, nhưng đừng gây ra điều rắc rối cho nhau...

Tạ Cách Luân lập tức đứng dậy nói:

- Lộ San! Em vui lòng nhận nơi anh một lạy.

Nàng lập tức kéo áo chàng:

- Làm gì vậy? Ngồi xuống đi.

- Em phải cám ơn em đã ban bố cho...

Vườn hoa hạnh phúc của gia đình không có những mùi thơm kỳ ảo của những cánh hoa dại ngoài đồng hoang.

Nàng xét lại tình yêu của chồng, của người tình. Giờ đây nàng đang rung động với những phút mơ yêu, những rung động xa lạ mà Tạ Cách Luân vừa mang đến khiến cho nàng cảm thấy mình đang lạc vào cánh đồng hoang vu xa xăm đầy mộng ảo.

Nàng bị giọng nói huyền hoặc khiến cho mắt nàng mờ đi và thấy quanh mình chỉ còn có Tạ Cách Luân đáng yêu đáng mến hơn cả.

Trong khi nàng say sưa nhìn chàng, cũng là lúc Tạ Cách Luân nắm tay nàng. Lần này nàng không rút tay lại, đôi má nàng đỏ bừng và cúi đầu xuống. Một luồng điện ấm áp từ tay chàng truyền sang khiến cho tâm thần nàng cảm thấy nhẹ nhàng phơi phới lạ.

- Lộ San! Em hãy uống cà phê đi!

- À!...

Bấy giờ Lộ San đã biến thành một con cừu non trước Tạ Cách Luân.

Chàng nhìn nàng mà mỉm cười, chàng cảm thấy Lộ San hiện giờ còn hấp dẫn hơn trước nhiều...

Cả hai cảm thấy người nóng bừng lên vì lửa yêu đương. Trong cơn mê, tỉnh Lộ San cố vận dụng lý trí để ngăn chận nhiều điều có thể xảy ra nhưng biết nàng có thoát khỏi mê lộ đó không. Tạ Cách Luân cũng không thừa cơ hội thuận tiện đó mà đề cập đến, vì ít ra chàng cũng còn đôi chút lương tâm.

Uống xong tách cà phê, bỗng nhiên Lộ San nói:

- À, em quên kính mừng anh.

- Chắc em chúc mừng anh gặp lại em.

- Không, chúc mừng anh đã lập gia thế tại Mỹ Quốc.

- ...

Tạ Cách Luân tỏ vẻ đau khổ nhìn Lộ San.

- Chắc lần nầy anh cùng về với phu nhơn?

Tạ Cách Luân quào đầu quào cổ:

- Lộ San! Yêu cầu em chớ đề cập đế điều đó.

- Vì sao lại không nên hỏi điều đó?

- Ý chà!

Lộ San lấy làm lạ, không biết lý do nào mà chàng than dài? Có lẽ việc hôn nhơn của chàng không vừa ý? Hoặc người đàn bà họ Quảng không hợp với chàng? Không yêu mến nhau sao lại cưới hỏi nhau? Nàng như lo lắng hỏi:

- Anh than thở nó sẽ ảnh hưởng không tốt đến sinh hoạt hiện nay của anh.

- Lộ San! Nếu tôi không gặp lại em thì cuộc sống của tôi cũng không ra gì.

- Không nên nói ra những điều hệ trọng đó, anh cho em biết hiện thời đã xảy ra việc gì?

- Như em biết tôi đã kết hôn.

- Em có xem hỷ tin trên báo, anh kết hôn với cô Quảng Mai Châu. Nàng là một người Hoa Kiều tại Mỹ.

- Phải rồi, nàng là một cô gái sanh trưởng tại Mỹ, bản tánh đã quen tự do quá trớn.

- Anh chẳng yêu nàng?

- Không một chút tình yêu nào cả.

- Cuộc kết hôn tại Mỹ, sao lại đăng lời báo tin trong nước?

- Người kết hôn ở ngoại quốc, không nên đăng hỷ tín trên báo trong nước. Điều đó chỉ lòe mắt những người ít hiểu biết thôi.

- Duyên cớ nào anh kết hôn với cô Quảng Mai Châu? Chắc gia đình nàng có tiền?

- Có lẽ em nghĩ rằng, tôi cưới vợ chỉ vì tiền?

- Không phải em nghĩ như vậy.

- Nói tới lui, chung qui chỉ đáng trách em.

- Trách em?

- Trong khi biết tin em có chồng, tôi nghĩ đến cuộc đời mình đã vô vị, và tuyệt vọng.

- Nào phải vì một người phụ nữ mà đời anh phải đến nỗi.

- Vì em là người mà anh yêu nhứt đời, anh nhận rằng chỉ có em là đối tượng đẹp đẽ nhất của cuộc đời anh.

- Vì thế mà anh bực tức kết hôn với cô Quảng Mai Châu?

- Anh tính suốt đời không cưới vợ vì đã thất vọng muốn làm một gã độc thân chỉ vì em, nhưng Quảng Mai Châu theo sát bên anh hằng giờ hằng phút. Nếu anh không cùng nàng kết hôn, thì nàng sẽ tự tử. Vì bản tánh tự do phóng túng quá trớn của nàng.

- Ý, dữ vậy sao?

- Điều thất vọng làm sa sút tinh thần nên anh phải lấy vợ để an ủi hoàn toàn là sự thật, bạn học của anh tại Mỹ đều xác nhận như vậy.

- Nếu đúng thế thì vì thật vọng mà tinh thần anh đã bị khủng hoảng.

- Do đó, anh phải đến y sĩ để nhờ điều trị.

- Nàng biết tâm sự của anh không?

- Biết, anh không hề giấu nàng một điểm nào cả.

- Nàng vẫn thản nhiên muốn kết hôn với anh?

- Nàng nói dầu việc gì chăng nữa, nàng cũng lượng thứ tất cả. Nhân đó, anh và nàng kết hôn. Sau đó...

- Sau ngày kết hôn vì say tuần trăng mật?

- Chỉ một thời gian ngắn.

- Nàng buông thả trở lại theo ý nàng?

- Em nói đúng. Tánh nết nàng không một điểm nào anh vừa ý sau đó.

- Anh không nhẫn nại và tha thứ?

- Anh nhẫn nại chớ, vì nàng là vợ anh mà!

- Nàng vẫn buông thả và sống ly thân với anh, sau cùng lại đi đến ly hôn.

- Lý do là kết hôn mà anh không mấy yêu nàng? Nàng không thể tha thứ vì tâm hồn tôi đã gởi cho một cô gái khác. Nhưng trái lại, nàng cũng đã yêu một chàng trai khác.

- Thế à?

- Ý chà! Nàng đi yêu một gã đánh côn cầu.

- Chắc nàng không sợ gã sau nầy sẽ cho nàng một côn sao mà?

- Chúng tôi kết hôn thì em đã biết, chúng tôi ly hôn thì em không hay, vì ít ai ly hôn mà đăng lên báo chí.

Lộ San nghe Tạ Cách Luân đã ly hôn với Quảng Mai Châu. Bỗng nhiên niềm vui từ đâu dâng trào trong lòng. Nàng tiếp tục lo lắng hỏi:

- Từ nay anh không sang Mỹ nữa sao?

- Làm người phải nghĩ đến tổ quốc của mình chớ, huống chi ở Mỹ là nơi đã gây ra một vết thương lòng, còn đến đó mà làm gì nữa?

- Tại nước Mỹ anh đã có một mối tình chưa trọn vẹn kia mà.

- Tôi và Quảng Mai Châu không một chút tình nào cả. Hay nói cách khác, thủ tục ly hôn của tôi với nàng đã xong xuôi, từ nay tôi trọn quyền tìm vợ, và nàng tự do kiếm chồng, không ai can dự đến đời ai. Thực ra, lúc chưa ly hôn, tôi cũng không có quyền can thiệp đến đời nàng.

Lộ San tỏ vẻ rất tán đồng với Tạ Cách Luân. Nàng tự nghĩ, người đàn ông mà nàng đang yêu lại bị một cô gái có cái tên là Quảng Mai Châu gây cho sầu khổ, thật là đáng thương. Còn vấn đề hôm nay nàng muốn biết cho rõ ràng hơn, nàng hỏi:

- Nguyên nhân nào anh quen biết với vợ chồng Lưu Chấn Khải?

- Tôi đâu ngờ vợ chồng ông ấy là cha mẹ nuôi của em.

- Đã 7, 8 năm rồi tôi mới gặp lại đó.

- Trước đây hai năm, vợ chồng ông có đến nước Mỹ.

- Lúc trước thì ở Âu Châu mà.

- Vợ chồng ông sang Mỹ không bao lâu thì vào dạy trong trường đại học. Hiện giờ tôi là học trò của vợ chồng ông.

- Vợ chồng ông có hiểu rõ hoàn cảnh của anh không?

- Vợ chồng ông biết tôi và Quảng Mai Châu kết hôn,

nhưng không biết rõ tâm sự của chúng tôi. Vợ chồng ông cũng biết và đồng ý sự ly hôn nầy. Tôi cùng vợ chồng ông về nước, nhưng không bao lâu nữa ông sẽ trở qua Mỹ.

- Từ nay anh đã yên lòng làm việc tại quê hương, có lẽ sau nầy anh khó mà tìm ra đối tượng lý tưởng.

- Tôi thì phải làm việc tại quê nhà rồi, nhưng đối tượng lý tưởng chắc chắn không bao giờ tìm ra nữa. Ôi! Chỉ vì đối tượng của tôi đã bị người khác tìm ra trước tôi rồi.

Lộ San cũng biết chàng ám chỉ vào Cốc Minh. Nàng nhìn Tạ Cách Luân, muốn nói điều gì, nhưng không nói ra lời. Nào ngờ Tạ Cách Luân trầm giọng hỏi:

- Lộ San! Sau ngày em kết hôn có được hạnh phúc hay không?

Nếu không phải chính chàng trai đã gây cho tâm hồn nàng mê loạn, nàng sẽ nói là đủ đầy hạnh phúc. Đàng nầy suối tình cảm của nàng đang bị một con cá vàng vẫy vùng nhởn nhơ, con cá đó chính là Tạ Cách Luân, thì nàng làm sao ca tụng hạnh phúc đầm ấm của nàng cho được.

Nhưng vì Tạ Cách Luân đang chú ý nhìn nàng chờ đợi câu trả lời, nên nàng chỉ đáp lấy lệ:

- Rất tốt.

- Không kể em trả lời thế nào, nhưng tôi trông sắc diện nếu không làm thì tâm hồn em có điều khúc chiết. Lộ San! Có lẽ em không muốn thú thật cho tôi nghe sao?

- Không. Không! Cách Luân! Em không có gì cả!

- Không có gì thì hạnh phúc lắm, tôi không ngờ chồng em là người đã gặp tại An Bình Cổ Bảo, có cái tên là Cốc Minh.

- Thực ra, lúc đó chúng tôi đi hưởng tuần trăng mật.

Tạ Cách Luân lộ vẻ ngạc nhiên:

- Vậy sao? Thế mà tôi không bao giờ nghĩ đến. Xin em tin lời tôi, chỉ vì lúc đó tôi đã bị dung nhan của em mê hoặc.

- Anh cũng nên hối ngộ về sự không biết đó, nếu biết rõ thì sau nầy anh đâu có tốn công viết những dòng chữ đầy tình cảm mà gởi cho em.

- Trái lại, tôi cũng nên ăn mừng cho điều không hay biết đó, bằng không, lúc ấy lòng tôi đã chết lạnh như tro tàn, còn tinh thần đâu mà xuất dương du học.

- Anh muốn cảm ơn em về việc đó sao?

- Thật mà, vì không biết mà tôi đã yêu em và lỡ yêu rồi nay mạo hiểm trao vào tay em tin hẹn hò gặp nhau tại đây chớ.

- Anh đúng là một tình báo viên thượng hạng.

- Ý! Sao vậy.

- Bởi anh có một kỹ thuật truyền tin rất hay.

Tạ Cách Luân vừa cười vừa nắm tay Lộ San, đến bây giờ thì nàng đã xem thường động tác đó và cũng lúc bấy giờ, tâm hồn nàng đã quên rằng đã phạm lỗi đối với chồng.

Chàng càng siết chặt bàn tay hơn, và tha thiết:

- Lộ San! Từ nay anh sẽ cậy vào kỹ thuật thông tin đó?

Nàng nguýt chàng, quay mặt sang nơi khác, không phải tức giận, mà đường như không lưu ý đến chàng. Tạ Cách Luân buông tay nàng ra, vẻ thành khẩn:

- Lộ San! Cám ơn em đã khơi lại đóm lửa đã nguội lạnh trong cõi lòng tôi.

- Em nào có mãnh lực gì như anh đã tưởng.

- Anh xin thề nói thật với lòng mình.

- Em là gái đã có chồng.

- Điều đó không đáng ngại, chúng ta sẽ kết bạn tâm giao với nhau, em ngại nổi gì?

- Trai gái như anh và em đã có khoảng cách nhau rồi, làm thế nào trở thành tình bạn thân thiết cho được.

- Chúng ta sẽ bất cần những luận thuyết cũ rích.

Không khác nào gió đã lay động cành liễu. Lộ San đã bị lời nói của Tạ Cách Luân gây cho tâm hồn nàng xao động. Chàng và nàng lơ lửng trên chín từng mây. Tuy nhiên Lộ San Không quên cảnh giác:

- Từ nay anh không nên gọi điện thoại đến nhà chồng em.

- Rồi làm thế nào gặp được em?

- Chuyện đó...

- Anh viết thơ được không?

- Không được đâu, rủi bị phát giác, lại sanh điều khó khăn nữa.

Tạ Cách Luân như không tìm ra được biện pháp nào, chỉ nghe Lộ San nói với giọng buồn rầu:

- Chúng ta không nên gặp nhau là hay hơn cả.

Tạ Cách Luân lộ vẻ thất vọng hơn:

- Lộ San! Nếu không gặp được nhau, nếu không nhìn được dung nhan em, chắc chắn tôi sẽ phát điên.

- Anh vẫn biết, điều đó không phải là một việc làm tốt.

- Thế thì lòng tôi càng tuyệt vọng hơn.

- Ô! Đã gần năm giờ rồi.

- Thời gian qua chóng quá, không khác mảnh lưu tinh. Tôi hận không kéo nó lại được.

- Em phải về.

- Lộ San! Bao giờ chúng ta có thể gặp lại? Em đã cấm gọi điện thoại, cấm luôn cả viết thơ, anh sợ phải xa em quá đi.

- Vấn đề nầy đến đâu hay đến đó.

Tạ Cách Luân bỗng nhiên reo lên:

- Lộ San! Có rồi. Có rồi!

- Có chuyện gì?

- Nhờ Tạ Đào Ý nó liên lạc với em.

- Tạ Đào Ý có mặt ở Đài Bắc sao?

- Không, cô ấy vẫn ở Đài Nam.

- Bao giờ anh về Đài Nam?

- Chiều mai?

- Gấp vậy?

- Vì ba má anh gọi điện thoại hối thúc.

- Anh định sau khi về Đài Nam sẽ gọi điện thoại cho em?

- Anh sẽ nhờ Đào Ý nó gọi cho em, nếu đúng là em ở đầu dây, anh sẽ tiếp chuyện.

- Không được đâu! Điện thoại của em tại phòng khách không thể nói chuyện tự do được.

- Anh sẽ tôn trọng ý kiến em, trở về Đài Nam để cho nỗi tương tư khắc khoải nó bao vây anh.

- Anh chuẩn bị đến làm việc ở Đài Bắc?

- Phải rồi, bởi vì tại Đài Bắc có vị lương y trị lành được tâm bịnh. Lộ San! Em có biết vị lương y ấy là ai không?

- Em không biết.

- Hiện giờ anh đang bắt tay vị lương y ấy đây.

- Nói xàm. Em phải về gấp.

- Sau khi trở lại Đài Bắc, người gặp em thứ nhứt là phụ nữ.

- Không được đâu, anh không thể nói chuyện giống phụ nữ được.

Chàng rùn vai cười lớn:

- Đâu phải anh giả tiếng nói của phụ nữ, mà anh nhờ một người đàn bà gọi cho em biết.

Nàng tuy không nói ra, nhưng lặng lẽ đồng ý. Sau đó, nhìn đồng hồ trên tường so với đồng hồ tay, đúng năm giờ một phút.

Sau khi tính tiền xong, nàng vừa đi vừa hỏi:

- Chiều mai mấy giờ anh lên đường?

- Ba giờ rưỡi anh có mặt tại trạm xe lửa.

- Em sẽ sắp xếp việc để tiễn chân anh.

- Lộ San! Em đối xử với anh quá đẹp. Cuộc gặp gỡ làm Tạ Cách Luân rất hứng thú, rất mãn nguyện, khi gọi xe cho nàng, chàng căn dặn ít lời, nàng hối xa phu chạy nhanh đi.

o0o

Cốc Minh đi tới đi lui trước cửa, vẻ nôn nóng đợi chờ hiện lên nét mặt. Chàng cảm thấy không yên lòng, vì từ trước tới giờ chưa hề xảy ra như thế nầy.

Chiếc xích lô ngừng trước mặt, chàng thích thú kêu lên:

- Lộ San! Em đã về rồi.

- Bộ anh tưởng em đi luôn hả?

- Không khi nào, em phải về với anh chớ.

- Thế thì hay lắm.

- Anh chờ em lâu quá.

- Sao anh phải khổ công quá vậy?

- Anh chỉ sợ em đã gặp chuyện khó dễ?

- Không lẽ bạn học lại đi làm khó dễ em?

- Không phải vậy đâu.

- Anh hơi đâu quá lo như vậy.

- Lộ San!

- Bởi vì đã lâu mới gặp lại nhau, quá vui vẻ nên về hơi trễ. Em... em đã nói là bạn học rất thân mà.

- Hay lắm, anh rất cảm khích người bạn học đó, mong em có nhiều bạn để em được hài lòng vui vẻ.

Bà Lâm đang ngồi trong phòng khách, Lộ San bước vào tỏ vẻ thân tình thắm thiết:

- Thưa má, bữa nay bạn học con nó rủ con đi chơi đến bây giờ mới về. Lúc con đi má còn ngủ.

- Bà Vú có nói lại với má. Con đi chơi có vui không?

- Dạ, rất vui.

- Con đi một mình nên đề phòng chuyện không may.

- Má lo cho con như lo một đứa trẻ vậy.

Bà Lâm nở nụ cười hiền hậu, nhưng nụ cười đó khiến cho Lộ San cảm thấy khó chịu. Chỉ vì nàng lừa gạt cả mẹ lẫn con bà Lâm. Nàng cũng gượng cười đáp:

- Xin phép má, con lên lầu thay đổi y phục.

- Con hãy tự nhiên! Thay đồ xong con dùng cơm chiều nữa chứ.

Cốc Minh đi theo vợ, chàng cúi mình xuống giường lấy đôi dép thêu để cạnh chân nàng:

- Em hãy cởi giày cao gót ra đi! Muốn mặc đồ gì anh sẽ đi lấy cho?

- Tùy tiện, ở nhà mà, cần gì phải mặc đồ sang.

- Em cần bộ đồ màu xanh nhạt chớ?

- Không cần thiết. Có lẽ anh không biết thường thường ở nhà em thích mặc đồ tây sao?

Nghe nàng nói, chàng nhìn vào tủ áo quá nhiều âu phục, chàng không biết nào vừa ý bộ nào?

- Lộ San em thích bộ nào?

- Để tự em chọn lấy!

Nói xong, nàng bước đến tủ áo, chọn bộ đồ trắng thêu hoa đỏ mà thay đổi. Cốc Minh chỉ đứng ngẩn ngơ cười xẻn lẻn, chàng không trách tâm tánh bất thường của vợ, mà tự trách mình không hiểu sở thích của nàng. Chàng gắng gượng:

- Để anh mang nước cho em rửa mặt;

- Gọi bà Vú làm công việc đó được rồi.

Cốc Minh cũng không gọi bà vú, tự tay chàng bưng thau

nước vào phòng. Lộ San cảm thấy hành động của mình hôm nay hơi quá trớn. Cũng may Cốc Minh là người chồng giàu lòng nhẫn nại và tha thứ. Bằng không, sẽ sanh ra cuộc cãi vã. Khi Cốc Minh bưng thau nước vào, nàng dịu giọng:

- Cốc Minh! Cám ơn anh đã lo cho em.

- Em hãy rửa mặt lè lẹ đi! Ba đã về rồi, đang chờ chúng mình xuống dùng cơm luôn thể.

Lộ San cúi xuống rửa mặt, để lộ khoảng da trắng nõn nà phía sau ót khiến cho Cốc Minh chăm chú mê mẩn chàng muốn ôm chầm nàng mà hôn cho thỏa dạ Nhưng hôm nay dường như chàng có mặc cảm, không đủ can đảm, chàng dụ dự:

- Sao em không gài khuy áo?

- Em gài...

Rửa mặt xong, nàng gài khuy áo, bước đến bàn trang điểm mà chải tóc. Cốc Minh cũng đến ngồi bên cạnh:

- Lộ San! Dáng điệu em chải tóc rất đẹp.

Không phải vì chồng khen mà nàng sung sướng nhắm nghiền đôi mắt lại. Nhưng do bàn tay của Cốc Minh nằm lấy tay nàng, hơn hướng có khác hơn bàn tay của Tạ Cách Luân nắm lấy trước đó chẳng bao lâu. Khi bàn tay của Tạ Cách Luân chạm vào nàng, dường như các mạch máu trong cơ thể sôi bừng lên, khiến cho tâm hồn nàng như mềm nhũn, không còn sức kháng cự lại. Bàn tay của Cốc Minh chạm đến, nàng cảm thấy nó mát mẻ dịu hiền, đem so sánh không mấy giống nhau.

Điều khác nhau đó, khiến cho nàng lo sợ và ngại ngùng, nhưng Cốc Minh nào biết sự biến đổi của vợ chàng chỉ một lòng yêu vợ như tự thuở nào.

Sau cùng, chàng cũng hôn nàng bằng chiếc hôn dậm đã nồng nhiệt, nhưng nàng lặng lẽ tiếp nhận cho lấy lệ không khác nào pho tượng đá, không hề có cảm yêu thương thâm tình.

Thương hại cho Cốc Minh, có lúc chàng biến thành một

thằng ngốc, chàng cũng không hiểu lý do nào nàng lạnh nhạt.

Chàng chỉ bắt chước một pha diễn xuất trên màn bạc, ôm lấy Lộ San mà quay như chong chóng.

- Đừng có làm vậy, xây xẩm mặt mày người ta muốn chết đây nè.

- Để anh bồng em xuống lầu ăn cơm nhé!

- Chóng mặt muốn điên ăn cơm không được đâu.

Cốc Minh năn nỉ:

- Lộ San! Lỗi tại anh, em hãy xuống ăn cơm với anh, ba má đang chờ chúng ta ở đưới.

- Không muốn ăn đâu, cứ ép người ăn hoài, chán quá.

Lộ San vừa ngồi xuống, tay chưa kịp bưng chén cơm, bỗng nghe tiếng chuông reo, bà vú bước đến cần ống điện thoại lên:

- A lô! Đây là gia đình họ Cốc, muốn hỏi thăm ai? Được! Xin ông chờ giây lát.

Bà vú để ống điện thoại, bước đến bàn nói.

- Thưa mợ! Có điện thoại.

Lộ San sững sờ, gương mặt tái xanh. Nàng hết nhìn cha mẹ chồng đến nhìn Cốc Minh. Bà Lâm lộ vẻ hòa dịu:

- Lộ San! Sao không tiếp điện thoại đi!

Nàng đến gần điện thoại, trong lòng khấn nguyện cho không phải Tạ Cách Luân.

- A lô! chị đó à! Có chuyện gì không? Má muốn ngày mai về chơi hả? Hai giờ chiều, ờ... vậy đó! Trưa mai em sẽ gọi cho chị biết, chị không có ở nhà? Em sẽ gọi má. Được, được, hẹp gặp lại.

Thế là đã qua cơn ngặt nghèo rồi, cũng may mà Lộ San gọi đến. Nếu rủi Tạ Cách Luân gọi giờ nầy thì nàng chưa

biết phải ăn nói làm sao?

Cốc Á Lâm buông đũa vừa cười vừa nói:

- Chị Ni muốn con về nhà chơi. Sao con không hứa cho chị mừng, còn hẹn đến trưa mai sẽ cho biết.

- Thưa ba, má, con sợ..

Bà Lâm cắt lời:

- Con sợ ba má đối xử không phải hay sao?

- Dạ, con phải thưa lại với ba má trước chớ.

Bà Lâm lộ vẻ hài lòng nói với ông:

- Ông xem, dâu ông còn nhỏ mà cũng biết điều phải lẽ quấy quá chớ.

- Lộ San, ngày mai con hãy đi, nếu muốn Cốc Minh nó cùng đi thì càng hay, bằng nó không rảnh thì gọi lão Vương đưa con đi.

Đối diện với cha mẹ chồng hiền hậu như thế. Lộ San phải hiểu mình là người đang hưởng hoàn toàn hạnh phúc, nhưng nàng không mấy lưu tâm những điều đó. Hiện giờ chỉ có Tạ Cách Luân nói to nhỏ, vuốt ve, an ủi là điều nàng say mê hơn cả. Cha mẹ chồng khen ngợi và đồng ý cho nàng tự do đi đây đó không ràng buộc, điều đó đối với nàng không quan trọng bằng chấp nhận cho nàng tự do gặp Tạ Cách Luân, cũng như sự giả dối là cùng bạn học đi du ngoạn.

Nàng còn hẹn ngày mai đưa Tạ Cách Luân tại trạm xe lửa. Trong bữa cơm chiều chỉ có Lộ San nặng trĩu chuyện riêng tư trong lòng, mọi người khác thấy đều vui vẻ.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 14

Chiều hôm sau, Cốc Minh không rảnh để đưa nàng về viếng cha mẹ vợ. Lão Vương cũng lo xe đưa rước như hằng ngày. Hôm nay Lộ San cảm thấy thích thú nhẹ nhàng, vì nàng khỏi lo chọn lời để thêu dệt dối trá với Cốc Minh.

Lộ San không hiểu mẹ nàng gọi về nhà có việc gì? Nàng khao khát có chị Lộ Ni ở nhà, để hỏi cho rõ ràng, chị nàng đã nhận của Tạ Cách Luân bao nhiêu thư. Nếu xem được những bức thư ấy, nhứt định nàng sẽ bỏ ăn quên ngủ.

Nàng đang suy nghĩ miên man, bỗng nghe lão Vương nói:

- Thưa cô đã đến rồi. Cô có cần tôi rước không?

- Chú Vương, cảm phiền chú đến rước tôi.

- Đến vào lúc mấy giờ?

- Vào lúc chú ăn cơm chiều rồi.

Lão tài xế trung hậu nghe lời bà tiểu chủ căn dặn, bèn từ giã mở máy xe chạy về. Trên nét mặt Lộ San tỏ vẻ đắc ý. Nàng dự định đi nói chuyện với mẹ ít lời, sẽ xin phép đi mua dồ, thừa dịp đó đến trạm xe lửa đưa Tạ Cách Luân. Khi trở về, chắc chắn sẽ có Cốc Minh đến rước.

Nàng càng nghĩ càng thấy khoan khoái, nàng thoa sơ lại môi hồng, rồi nhận chuông cửa. Bà Châu ra mở cửa, nàng nói:

- Ý! Con quên đem hai đứa nhỏ qua thăm má.

- Má muốn xem hai đứa nó được bao lớn rồi. Chị con nó không có nói hay sao?

- Không có.

- Lộ Ni nó cũng ra đi rồi, giao điện thoại cho má gọi.

- Chắc má chỉ muốn gặp hai đứa cháu ngoại, chớ chẳng muốn gặp con?

- Má muốn gặp cả hai.

- Chị Ni đi dâu rồi má?

- Đi học. Nó nói chiều nay có bạn học đến nhà chơi.

- Bạn học trai hay gái?

- Hỏi thì nó còn giữ bí mật. Nó nói, đến chừng đó sẽ biết.

- Theo con biết, chắc chắn là bạn trai.

- Con đã gặp mặt rồi?

- Chị Ni nhỏ mọn lắm, đến tên của bạn trai chỉ cũng không cho con biết.

- Nó đối với má cũng không hơn gì.

- Để chờ chiều nay xem thử, có lẽ là một thằng học sinh cận thị vẻ mặt ngơ ngác cũng không chừng.

- Dễ không má, chị Ni nói anh ấy rất anh tuấn và hào hoa phong nhã chớ.

- Ai cũng nói người tình của mình đẹp như Tây Thi, người ngoài trông vào mới đánh giá được chứ.

- Thực ra chọn bạn đời, không nên chọn bề ngoài, mà nên tìm hiểu người có đức độ là điều cần thiết.

- Chắc má sắp chuẩn bị gả một đứa con gái nữa.

- Cũng như con, chị mầy phải kết hôn, chớ sao.

- Con rất ăn năn, vì kết hôn quá sớm, bằng không...

Bằng không thì nào phải đi đưa Tạ Cách Luân một cách thầm lén.

Mới 17 tuổi đã kết hôn thật dáng buồn cười. Có lẽ nàng và

Tạ Cách Luân không có duyên phận? Hiện giờ gặp lại nhau, nhen nhúm lại ngọn lửa yêu đương. Bà Châu thấy con lặng thinh, bà nghi ngờ hỏi:

- Bằng không thì sao?

- Bằng không thì chị Lộ Ni đâu phải bắt chước con.

Bà Châu nghe nàng nói cũng phát tức cười. Bà nào biết được tâm sự của con gái? Hành vi hư hỏng của nàng nào ai biết được, nếu rõ biết thì bất cứ ai cũng phải khuyên nàng sớm quay dầu trở về bến cũ.

- Con muốn ăn gì thì đến mở tủ lạnh lấy ra mà ăn.

- Con không ăn chi cả. Má à, má gọi con về đây chắc không có việc gì đặc biệt?

- Không.

- Con muốn đến thăm người bạn học, giây lát sẽ trở về.

- Má chờ con về ăn cơm chiều.

- Con đi không lâu đâu.

- Vậy con hãy đi cho sớm.

Nàng xem đồng hồ tay còn thiếu 15 phút nữa là ba giờ, Lộ San lập tức rời gia đình mẹ nàng ra đi, khi lên xe, nàng bảo tài xế chạy thẳng đến trạm xe lửa. Sau cùng nàng và Tạ Cách Luân gặp nhau:

- A, Lộ San em đã đến đây rồi.

- Anh xem, em đến có trễ hẹn phút nào đâu.

- Trên đời nầy em là một cô gái đáng yêu.

- Anh nên gọi em là bà Minh, hoặc là phu nhơn thì đúng hơn.

- Nào, chúng ta hãy đến tiệm cơm tại trạm xe mà ăn uống gì chớ.

- Em đã ăn rồi, chắc anh chưa?

- Chưa gặp em, anh nuốt sao vô.

- Nói như một bài hát vậy đó.

- Lộ San! Khi gặp em, bụng anh cảm thấy đói khát vô cùng vậy đó.

Một luồng máu từ cơ thể chạy rần lên đôi má nàng, bởi nàng rất cảm động những lời nói của chàng. Nàng chỉ có điều khó xử, chớ không bao giờ trách chàng quá bông lung. Trái lại, nàng có cảm giác Tạ Cách Luân là chàng trai rất giàu tình cảm.

Hai người cùng đến tiệm cơm chọn một bàn bên trong ngồi quay lưng ra ngoài, dầu có người quen cũng không thể trông thấy. Chàng lập tức xô tấm thực đơn sang nàng, nàng xô trở lại:

- Em đã nói với anh, em đã dùng rồi anh quên sao?

- Lần thứ nhứt anh mời em, chớ không có ý chi khác.

- Em nhớ cho, đây là lần thứ hai chớ.

- Ý! Có lần nào tại đâu?

- Lần thứ nhứt tại Đài Nam.

- Không kể.

- Tại sao vậy?

- Lần đó nào phải một mình anh mời em đâu, không như ngày nay, anh muốn thưởng thức trọn vẹn nụ cười của em.

- Anh muốn nói những câu để cho người phụ nữ nào khi nghe đến cũng phải động lòng?

- Em biết thế, sao em không nói ra những lời khiến anh nghe qua phải động lòng?

- Anh hãy dùng gì đi chớ.

- Em nhứt định không cùng ăn với anh?

- Em đâu dối gạt anh.

- Anh dùng một đĩa cơm Ca- ri cũng đủ rồi.

- Tùy anh, em không ý kiến.

- Em chỉ xem một mình anh biểu diễn?

- Đi ngoại quốc lâu quá cũng không quên cầm đũa?

- Nếu quên thì đâu phải người Trung Quốc.

- Chắc Quảng Mai Châu chuyên dùng muỗng nĩa?

- Đừng đề cập đến đồ ngu đó nữa, cô ta hễ cầm đũa thìdùng cơm không no.

- Xe lửa mấy giờ khởi hành?

- Còn một giờ nữa.

- Sao lại đến chi sớm vậy?

- Đến sớm để ngồi chung, bàn chuyện với em.

- Có cơm rồi, anh dùng đi!

- Có người đẹp ngồi trước mặt, dĩ nhiên ăn uống phải đàng hoàng chớ.

- Rất nhiều cô gái thích những chàng trai hiên ngang và thô bạo.

- Còn em thì sao?

- Em không biết.

- Trước khi dùng cơm, anh thành tâm cầu chúa, vì chúa đã cấp cho anh người đẹp đến bồi bạn.

Lộ San cười khúc khích, tim nàng như nở hoa nàng cảm thấy lời chàng nói như những trận gió xuân làm rung rinh từng cánh hoa, ngồi chung với chàng, nàng cảm thấy có một hấp dẫn lực gì thu hút rất kỳ lạ Lộ San đã quyết giữ mãi giấc mộng buổi ban đầu với chàng.

Nàng ngồi nhìn chàng ăn cơm, không, nàng hoàn toàn thưởng thức đôi nhãn quang của chàng. Cũng rất lạ, tại sao Quảng Mai Châu không thích chàng? Riêng Lộ San xem chàng không khác một nghệ thuật phẩm có giá trị. Trong lúc lọt vào tay Quảng Mai Châu nàng không thưởng thức được trọn vẹn tác phẩm nghệ thuật đó. Cuối cùng nhờ một mảnh giấy nhỏ mà nàng tìm lại được tác phẩm tuyệt vời.

- Lộ San! Anh nhìn mặt em như có cái gì khiến cho tinh thần người đối diện phải mê mẩn, dường như em đang cùng người yêu đi tản bộ dưới ánh trăng.

- Không có điều đó đâu.

- Thế là em đang mơ tưởng về...

- Tưởng cái gì?

- Mơ tưởng một bức danh họa vĩ đại. Em có biết ai vẽ bức danh họa đó không?

- Thượng đế.

- À! Chàng bèn dùng ngón tay vẽ vòng vòng lên lưng bàn tay nàng, dường như có sợi dây điện rớt trên tay nàng, khiến cho đầu óc nàng quay cuồng, tâm hồn nàng cảm thấy vô cùng thích thú.

Lộ San nhỏ giọng:

- Em không chịu đâu, anh làm thế đó người ta thấy sẽ...

Nàng rút tay lại, Cách Luân mỉm cười rất kỳ bí. Đôi mắt chàng liếc sang nàng như một luồng điện câu hồn phách nàng.

Lộ San không dám nhìn thẳng vào chàng nữa, nàng hình dung như đâu đây trong quán cà phê có mặt toàn người quen, nếu không phải là Cách Luân đang thì thầm bên tai thì nàng sẽ cúi đầu mãi không dám ngó lên:

- Lộ San! Em làm sao vậy?

- Em... má nàng đỏ bừng không nói thêm nữa được.

- Anh đã dùng cơm xong.

- Vé xe lửa anh đã mua chưa?

- Đã mua rồi.

- Xe cùng gần khởi hành.

- Anh hy vọng mua lầm vé chuyến xe, để cùng em ngồi nói chuyện với em mãi, không đi cũng được.

- Anh không thể ngồi mãi với em nơi đây.

- Hiện giờ chúng ta không ngồi tại đây sao?

- Em đã nói...

- Lộ San! Không nên nói gì cả. Từ nay khi chúng ta gặp nhau bàn luận những chuyện vui thì hãy để cho nó vui, không nên nói gì khác.

- Em là gái đã có chồng.

- Anh đã từng nói, chuyện đó không hại gì.

- Anh thì không sao, còn em thì...

- Chúng ta không nên bàn đến chuyện đó nữa, bởi anh đã nói ngày hôm trước. Hiện giờ anh chỉ thích nụ cười của em. Em hãy cười lên đi.

Những điều bồn chồn không yên dạ, đã bị Cách Luân thổi tan đi tất cả. Lộ San chỉ còn mỉm cười. Cách Luân tán tỉnh:

- Em mỉm cười, nụ cười của em cũng gây cảm xúc cho lòng anh. Nếu anh là một đạo diễn phim, nhứt định sẽ lăng xê em để trở thành một mình tinh chói sáng trên vòm trời nghệ thuật. Cùng may anh không là nhà đạo diễn, nên tâm tư anh ước vọng có được một người nội trợ cười như thế đó. Bởi nụ cười của em sẽ đem đến điều may mắn cho phái nam. Lộ San! Anh yêu cần em đừng đem nụ cười đó mà cười cho với người khác! Luôn cả...

Luôn cả Cốc Minh trong đó. Tạ Cách Luân rất thông minh, chàng nói đến đây thì ngường lại. Nhưng Lộ San không hề

xét đến điều đó, nàng chỉ gật đầu:

- Em đồng ý sẽ thường hiến nụ cười cho anh.

- Em đã lầm rồi.

Lộ San vẻ kinh ngạc nhìn chàng trân trối, chàng nói tiếp:

- Anh muốn nói hơn "thường cười với anh" nữa có nghĩa là "vĩnh viễn với anh" kia mà.

- Anh đã vượt quá xa rồi.

- Chỉ có cô Lộ San là anh nói ra điều đó, ngoài ra trên đời nầy anh không thể nói như vậy với cô gái nào khác.

Dầu cho một cô gái mới quen cũng khó mà không xúc động với lời nói bay bướm, hấp dẫn của chàng, huống chi Lộ San đã yêu Tạ Cách Luân đã nhiều năm, nên tình cảm của nàng đã dâng trào trao gởi về chàng trọn vẹn.

Tạ Cách Luân có thật lòng yêu Lộ San không? Điều đó còn là nghi vấn. Bởi lòng dạ của chàng hiện giờ khó mà

hiểu rõ được.

- Anh nên ra xe là vừa.

- Còn trên 10 phút nữa mà.

- Chúng ta ngồi đây cũng khá lâu rồi.

- Ngại gì, hiện giờ trong nhà ga rất ít người mà.

Nàng cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng khi nghe nói trong nhà ga có ít người.

- Đến bao giờ anh mới trở lại Đài Bắc?

Tạ Cách Luân lộ vẻ đắc ý:

- Không lâu đâu.

- Anh không thể gọi điện thoại cho em?

Lộ San ước sao tiếp được điện thoại hoặc thư của chàng, nhưng nàng chưa biết tính sao cho ổn. Trên nét mặt của

Tạ Cách Luân thoáng hiện vẻ ưu sầu. Chàng trầm ngâm ngồi nhìn nàng trân trối, Lộ San lo ngại:

- Cách Luân!

- Lộ San! Anh đang lo buồn vì từ nay không thể gặp lại em nữa.

Nàng trầm ngâm thở dài một tiếng:

- Từ nay em cũng không thể từ chối việc gặp gỡ anh.

Nét ưu sầu trên mặt chàng bỗng tan biến đi, hiện lên vẻ mừng vui. Chàng đứng dậy kéo tay nàng ra khỏi quán ăn, Lộ San không thấy có người quen, nên nàng cũng để cho chàng nắm tay dắt đi. Ra khỏi quán, Lộ San vùng khỏi tay chàng.

Chuyến xe Cao Hùng hôm nay rất thưa khách, còi xe rít lên uể oải như mời khách lên xe.

Tạ Cách Luân tiến vào sâu ga, khi chen chúc với đoàn hành khách, chàng nhỏ nhẹ:

- Cám ơn em đến đưa anh.

- Cầu chúc anh thượng lộ bình an.

Chàng kề mặt vào tai nàng thì thầm:

- Lộ San! Anh ở Đài Nam, chắc mỗi đêm anh đều mơ đến hình bóng của em.

Nàng nghe nói, tâm hồn vừa say mề vừa e thẹn, trước cảnh chia tay, đôi mắt Lộ San đẫm lệ hoen mi. Nàng nghẹn ngào không nói ra lời. Chỉ nhìn bóng chàng lên xe, đồng thời vẫy tay chào tạm biệt. Nàng nghe tiếng bánh sắt từ từ lăn đi, rồi lẹ dần và lẫn khuất sau rặng núi xa xa.

Bước chân nàng nặng trĩu, lòng nàng man mát buồn như thoáng qua một giấc mộng.

o0o

Về đến nhà cha mẹ, ông cha béo phì của nàng vừa cười vừa vẫy gọi nàng. Cảnh vật như mờ trước mắt nàng, trong trí nàng chỉ còn hiện ra hình bóng của Tạ Cách Luân đang mỉm cười. Bên tai nàng còn văng vẳng: "Anh ở Đài Nam, mỗi đêm anh đều mơ ước đến hình bóng của em".

Hà Ba Châu thấy thần sắc con gái ngẩn ngơ bèn kêu:

- Lộ San!

Lộ San như giựt mình tỉnh cơn mơ:

- Xin lỗi, con không thấy ba.

- Hình dáng ba khác nào hình Phật Di Lặc, con vào nhà mà không nhìn thấy, thật là chuyện kỳ quái. Con đang nghĩ gì vậy?

- Đang nghĩ đến một chuyện rất thích thú.

Bà Lâm bèn bước đến bên nàng:

- Nào, chuyện gì nói cho ông ba "địa" của con nghe coi.

- Má vừa về đến?

- Má tưởng con ăn cơm tại nhà bạn học của con chớ. Con đến nhà bạn có vui vẻ không?

- Dạ, đối đãi rất tốt.

Hà Ba Châu vẻ hờn giỗi:

- Bà cắt ngang lời nói. Đâu, chuyện gì vui vẻ, con nói cho ba nghe coi nào?

Bà Châu nguýt ông:

- Ông không nên nghe mà làm gì, nghe nó nói nhỡ ông phát tức cười lớn thì thịt ông nó rung rớt rụng. Nếu sau nầy ông còn mập thêm nữa, ông sẽ phải sắm chiếc xe đặc biệt để ông đi, lúc đó ra đường thiên hạ phải trầm trồ!

Bà Châu nói cà rỡn, khiến cho Lộ San phát cười lên sặc

sụa. Hà Ba Châu lấy hộp thuốc ra hút, không thèm kể đến lời trào phúng của vợ Lộ San muốn cho cha mẹ vui vẻ, nàng bèn thêu dệt thêm lời:

- Ba má hãy nghe con kể chuyện nầy, con đang ăn cơm tại nhà bạn, đang khi ăn, đứa em nhỏ của bạn con bỗng nhiên cười ha hả, hỏi nó cười gì? Nó nói: Hồi Tết nó đi chơi hội hoa đăng, đang đi bỗng nhiên sụp té ướt quần áo hết, cái đèn lồng kiểu con rồng văng xuống nước nhưng đèn còn cháy, chúng bạn nó bảo rồng lội, rồng lội, nó càng nghĩ chừng nào càng buồn cười chừng nấy.

Ba Châu nghe nói phát tức cười, lão vẫn làm tỉnh không hề nhích môi. Lộ San hỏi:

- Ba không thấy buồn cười sao vậy hả?

- Đáng thương cho ba lắm con, bởi má con nói ba mà cười lên thì thịt mỡ nó rung rớt rụng.

Lão Châu nói đến đây, cả nhà cùng cười rộ lên. Thời gian vui qua mau. Cơm đã dọn lên bàn, bà Châu lộ vẻ trông đợi:

- Lộ Ni sao chừng nầy nó chưa về đến?

Lão Châu nhìn ngoài cửa nói:

- Nó không nói đi đâu sao?

- Nhứt định khi tan học, chị con sẽ dắt bạn trai về nhà.

Lão Châu như không hiểu:

- Lộ Ni nó có bạn trai nữa sao?

Bà Châu liếc sang chồng:

- Nó không có quyền có bạn trai sao? Lộ San có chồng đã có hai con rồi mà.

- Bà nói nghe lạ quá, tôi nào không cho phép Lộ Ni giao thiệp với bạn trai, nếu nó có bạn trai tôi mừng cho nó chớ.

Bà Châu lộ vẻ đắc thắng:

- Ông nghĩ vậy cũng không khác gì tôi.

Lão Châu đứng dậy rất khó khăn:

- Thôi, đi ăn cơm nè! Mình thì quá mập, bè bạn lại quá ốm, mình muốn ốm lại, chỉ còn nước là ăn thật nhiều thôi.

- Chờ Lộ Ni nó về ăn với chớ! Muốn ốm thì người ta ăn ít lại một chút, sao lại muốn ăn cho nhiều.

- Bà nói phải chớ. Con gái nó có bạn trai, nên chờ nó về để mời bạn nó cùng ăn luôn thể.

- Nói vậy, mà ông lại đòi ăn trước.

Lão Châu vỗ bụng tỏ vẻ đắc ý:

- Bà nhớ, hồi tôi theo bà, cưới bà, khi đến nhà bên vợ tôi ăn rất ít. Đến Cốc Minh nó cũng chỉ ăn qua loa thôi, bây giờ bạn trai của Lộ Ni chắc cũng như vậy. Riêng tôi đã mập trên hai trăm cân rồi, đâu còn ăn làm chi cho nhiều nữa.

- Nếu bạn trai của Lộ Ni nó nghèo thì ông tính sao?

- Tôi chủ trương tùy ý con nó tự tìm đối tượng cho nó. Tìm đối tượng như Lộ San đây thì dễ nuôi hơn.

- Thật con trách ba đó, con gái mới 17 tuổi đã đem mà gả đi, bằng không thì bây giờ...

Lão Châu cắt lời:

- Hiện giờ bạn trai cũng không tìm con, mà con cũng không thể tìm bạn trai, con lo làm gì.

- Ông nói con gái không tìm bạn trai được là sao?

- Tôi nói con trai giữa xã hội bây giờ, phần nhiều không đứng đắn, do đó...

- Do đó không nên tìm kết bạn với trai?

- Bà nói rất đúng, rất đúng.

Lộ San bỗng kêu lên:

- Ba má ơi! chị Ni đã về kìa.

Lộ San bước vào phòng khách:

- Ba má với Lộ San đang chờ con về ăn cơm hả?

Bà Châu liếc sang lão:

- Nếu trễ một chút thì không thể chờ con được rồi.

- Ba má ăn với em con đi, con đã ăn rồi.

Lão Châu liếc sang bà:

- Tui nói có lầm đâu, chắc chắn nó ăn rồi mà!

- Lộ Ni, con ăn tại đâu vậy?

- Con... con ăn... Nàng ấm ớ nói không ra lời.

- Chắc bạn trai của chị đã mời dùng cơm chớ gì?

Đôi má nàng ửng hồng. Lộ Ni gật đầu. Lão Châu nhìn thấy thái độ của con, mỉm cười đắc ý, hướng sang vợ và con:

- Người nghiên cứu tâm lý học tài ba nhất là Hà Ba Châu nầy? Sự suy đoán của tôi có sai chút nào đâu.

Lộ Ni không hiểu bèn hỏi:

- Ba nói gì vậy ba?

- Ba nói lúc ba chưa cưới má con, khi gặp bà, bà cũng mời dùng cơm. Cốc Minh theo Lộ San cũng làm như thế đó. Đến con, có dắt bạn trai về cũng không ngoại lệ đó.

Bà Châu lập tức đứng dậy nói:

- Hay lắm rồi, khỏi cần đề cập đến nữa. Từ nay nên đề cao ông là nhà tâm lý học trứ danh! Thôi, chúng ta ăn cơm đi.

- Sao chị không dùng thêm vậy chị?

- Chị đã ăn no rồi, em có bồng cháu đến chơi không?

- Không có.

Lộ Ni nghe Lộ San nói không có bồng con theo, nàng bèn đi thẳng vào phòng. Lộ San cũng không thấy đói, nàng chỉ ăn có chừng cùng mẹ cha một chén nhỏ, buông đũa chén xuống, uống vội vã mấy ngụm nước và đi vào phòng Lộ Ni, hỏi:

- Chị đã nói chiều nay có bạn trai đến chơi mà?

- Có lẽ đến.

- Chừng nào? Em nhứt định không về, chờ biết mặt anh ấy mới chịu.

- Em nhìn thấy chắc chắn em sẽ khinh khi anh ta.

- Anh ấy không thể đến sao?

- Theo mắt em, anh ấy chỉ coi được chừng 50 phần trăm thôi.

- Sao chị đi giao thiệp với người quái nhân như vậy?

- Đừng phê bình xà phần không thứ lớp, chị giận đa.

Lộ San giả vờ không cố ý hỏi:

- Chị à, bỗng nhiên em nhớ đến một vấn đề. Tạ Cách Luân trước đây đã gởi cho chị bao nhiêu thư?

- Em hỏi để làm gì?

- Hỏi cho biết chớ làm gì?

- Đại khái trên ba chục bức, sau đó không gởi nữa, chị nghi rằng hắn không còn nghĩ đến em.

- Chắc chị không thấy tin mừng của chàng đã kết hôn

đăng trên báo sao?

- Hắn kết hôn tại Mỹ quốc hả?

- Ờ! Đúng vậy.

- Càng hay, như vậy thì tình yêu của hắn đối với em đã chết. chị hy vọng hắn không về nước, nếu hay tin hắn về nước, chắc chắn tinh thần em không khỏi xao động.

Lộ San lặng thinh không trả lời, Lộ Ni hỏi tiếp:

- Cốc Minh chừng nào đến rước em?

- Chị chán việc em có mặt tại đây hả?

- Em đừng nghĩ như vậy không tốt.

Lộ San tỏ vẻ rụt rè:

- Xin lỗi chị, hiện giờ em đang rảnh rang không có việc gì, chị có thể cho em mượn các bức thư của Tạ Cách Luân xem giải trí có được không? Để em xem anh ta nói những lời quỉ quái gì.

- Không xem cũng được vậy.

- Xem thư có quan hệ gì.

- Chị đã đốt tất cả những thư ấy rồi.

- Thiêu rụi hết rồi?...

Tim Lộ San như đau nhói, nàng thầm trách chị Ni sao quá tàn nhẫn. Cách Luân là người có ít nhiều tâm tình với nàng, nhờ tâm tình đó nàng sẽ có nhiều hạnh phúc. Bây giờ lòng nàng xót xa không còn hứng thú nữa. Hy vọng lão Vương sớm đem xe đến để nàng về ngủ một giấc là hơn. Đáng ngại thay cho lòng người biến đổi. Trước kia Lộ San mong Cốc Minh đem xe đến rước nàng, nay thì nàng không ưa chàng đến rước nữa chỉ mong lão Vương đến, vì lòng nàng đang thương cảm Tạ Cách Luân.

- Lộ San, chị thủ tiêu những bức thư đó là hoàn toàn cũng vì em.

Lòng tốt của chị là chỉ vì tôi, tôi không tin điều đó, thà để nguyên của người tôi mến lại đó cho tôi. Chị là người trung gian có lý nào vô tình mà cắt đứt sự liên lạc, lại còn nói là chỉ vì tôi. Hiện giờ tôi không còn thích nghe những chuyện giả nhân giả nghĩa đó nữa. Tâm ý của Lộ San rất hồ đồ, xem Lộ Ni như một kẻ thù.

Lộ Ni đem những lý lẽ hay ho mà khuyên nhủ em:

- Những tin tức ấy là những điều đáng sợ, nó có thể xô em vào cảnh dầu sôi lửa bỏng. Em à, em nên xem hạnh phúc hiện tại của em là đầy đủ, là quí báu nhất trên đời.

Có gì gọi là hạnh phúc? được gần Tạ Cách Luân mới là hạnh phúc. Lộ San muốn nói lời ấy ra, nhưng không biết nghĩ thế nào nàng bèn ngậm miệng, bên ngoài có tiếng xe thắng lại.

- Nhứt định là Cốc Minh đến.

Lộ Ni bước đến cửa sổ nhìn xuống, quả nhiên Cốc Minh vừa mở cửa xe bước ra. Cửa nhà trước vẫn mở, nên chàng đi thẳng vào. Lộ Ni nói:

- Chúng ta hãy xuống lầu nè!

Nàng kéo tay Lộ San vừa đi vừa nói cà rỡn:

- Người chồng rất đẹp của em đã đến kìa, em lại không

thích thú sao, ai đời đi nuôi giấc mộng với người tận bên Mỹ Quốc, người đó có đến rước em đâu.

Nghe Lộ Ni nhắc, nàng bỗng nhiên nhớ đến Cách Luân, vì hiện giờ nàng đã yêu chàng tha thiết hơn bao giờ hết, Lộ Ni ngăn trở làm nàng mất hứng. Nàng gượng gạo nở nụ cười, theo chị đi xuống lầu. Cốc Minh nhìn thấy kêu lên:

- Chị! Em đến rước Lộ San về.

Lộ San nhìn Cốc Minh nói:

- Nếu ba không dùng xe. Anh sẽ ở lại đây chờ mà xem...

Chàng lấy làm lạ hỏi:

- Chờ xem gì?

- Xem anh em bạn rể tương lai chứ gì.

Cốc Minh thích thú hỏi:

- Đúng vậy không chị! Mấy giờ anh ấy đến? Để chúng em

sớm biết ông anh rể tương lai.

Lộ Ni tỏ vẻ hổ thẹn, nàng bẽn lẽn:

- Anh ấy...

- Anh ấy tên gì vậy chị?

- Hắn là người không tên họ.

Cốc Minh vừa cười vừa hỏi:

- Có thể là "Bắc Cực Phong họa" hay "Tháp Lý nữ nhơn" đúng là vô danh thị.

- Ngốc quá! Sao lại không tên không họ, cái người không tên họ có thể không có răng nữa là khác.

Họ cùng cười rộ lên, bà Châu từ trong phòng bước ra:

- Việc gì mà các con cười dữ vậy?

Ba người cùng kêu má. Bà Châu cười híp mắt hỏi:

- Cốc Minh con đến hồi nào vậy?

Cốc Minh vừa đỡ bà Châu ngồi xuống vừa trả lời:

- Con vừa mới đến. Chúng con đang bàn luận về người bạn trai của chị con.

Bà Châu nhìn thẳng vào mặt cô con gái lớn:

- Lộ Ni! Con đã nói chiều nay bạn con đến, sao chừng nầy chưa thấy?

- Sau cùng anh ấy còn nói phòng hờ, nếu giờ chót có chuyện cần thì không thể đến được.

Bà Châu bỗng nhiên nghi vấn:

- Lộ Ni, thật con đã có bạn trai thật hay là bạn trai giả? Có lẽ con nói dối để cho cả nhà trông đợi để cười chơi.

Lộ San tiếp lời:

- Chị Lộ Ni chắc không dám gạt má đâu.

- Lộ Ni, sao con không dắt bạn con thẳng về đây xem thử. Cứ nói mãi mà đến hôm nay không thấy gì cả.

Lộ Ni nũng nịu:

- Con có bao giờ dám gạt má, anh ấy có ngày nào đó sẽ đến. Có lẽ chiều nay cũng không chừng.

Bà Châu vừa cười vừa nói:

- Lộ San, Cốc Minh, hai con rán chờ một ngày nào đó, hoặc là chiều nay nhé!

Bỗng nghe tiếng chuông reo ngoài cửa, Lộ San vừa nói vừa đi:

- Nhứt định anh ấy đến rồi. Để tôi ra mở cửa.

Cả nhà đều phấn khởi tinh thần. Gương mặt Lộ Ni hết trắng đến ửng hồng, có lẽ nàng đang nghĩ đến cách giới thiệu. Không ngờ Lộ San mở cửa ra thì một vị mập ú ù,

sức nặng khoảng trên hai trăm cân từ ngoài đi vào.

Cốc Minh bèn kêu lên:

- Ba đã về.

- Cốc Minh con đến bao giờ đó?

Lão Châu nhướng mắt nhìn mọi người, lão nhìn thấy bà Châu tỏ vẻ thất vọng, Lộ San nói:

- Ba à, lúc ba nhận chuông, cả nhà tưởng rằng người bạn của chị Ni con đến.

- À, ha... ha... Hà Ba Châu bèn lê thân nặng chĩu ngồi xuống nói tiếp: Theo ý tôi, bạn trai của Lộ Ni có lẽ nó có hai hình bóng.

Bà Châu tiếp lời:

- Ông không gặp lần nào sao biết là hai hình bóng?

Lão Châu thao thao bất tuyệt:

- Cậu đó gây cho cả nhà trông đợi, biến thêm một hình bóng thần bí. Các con, nghĩ đến lúc ba chưa cưới má con, ông bà ngoại của các con cũng mong chờ như vậy. Nhưng má con không thích ba, sau cũng bị ba xiềng má con mà lôi về đây.

Lão Châu tìm lời hài hước, khiến cả nhà đều cười rộ lên, Bà Châu nhớ đến ba mươi năm trước bà là một cô gái hay hổ thẹn. Bà vừa đứng dậy vừa nói:

- Bọn bây đừng nghe lời đánh trống thổi kèn của ổng. Các con hỏi thử ổng xem ai vừa gặp ông bà ngoại của các con mà run lên run xuống, luôn cả lời nói cũng không thể thành câu. Nếu hồi đó má không thương hại ổng thì bây giờ đâu có nói phét nghe xôm tụ như vầy.

Bà Châu trả lời lão, khiến cho các con đều cười rộ lên. Sau cùng, lão Châu cũng không nhịn cười được, cũng cười theo con rể. Cuộc sống của gia đình vui vẻ khiến cho mọi người đều khen ngợi. Vợ chồng lão Châu tuy tranh luận nhau, nhưng toàn chuyện vui.

Bạn trai của Lộ Ni không đến. Lộ San cùng Cốc Minh về nhà. Trên đường về, nàng hồi nhớ lại cùng Tạ Cách Luân ngồi trong quá cơm tại trạm xe lửa, nàng như say như ngây dại trong giấc mộng. Bỗng nghe Cốc Minh gọi:

- Lộ San!

- Cái gì vậy?

- Anh xem em dường như đang thất thần, tâm hồn em đang hoang mang.

- Tâm hoang mang?

- À, gần đây thần sắc của em rất kỳ dị, có việc gì mà khiến cho lòng em không yên vậy?

- Không có đâu, có lẽ tại thần kinh của em nhạy cảm.

- Tinh thần em có yên ổn thì mới tốt.

- Anh hãy yên lòng, dầu sao em cũng là vợ của anh.

- Em muốn đi ăn tối không?

- Anh muốn em béo phì như ba em à?

- Lộ San! Thật anh khó hiểu vì đâu mà khiến em không được vui?

- Anh nhận thấy thái độ của em không tốt hả?

- Anh nhận thấy em rất lạnh lùng với chồng con.

- Cốc Minh! Nói thật, gần đây tâm tình của em như không yên ổn cho lắm, nếu em có nỗi cộc cằn điều gì, xin anh lượng thứ.

- Anh không dám trách em, chỉ vì em không được khỏe. Anh chịu trách nhiệm hoàn toàn, nhưng không rảnh mà bồi bạn cùng em.

Hai bàn tay nàng đan chéo vào nhau, mắt nhìn về phiá trước.

Không hiểu nàng đang nghĩ gì? Hiện tại tâm trạng của

nàng đã thay đổi, nhưng khó ai nghĩ được sự thay đổi có lợi về phiá nàng. Nếu đổi lại nàng là Cốc Minh, không biết chàng nghĩ gì? Giận hờn hay thù oán?

Lộ San không hề nghĩ đến hậu quả trong tương lai. Trong óc nàng chỉ nghĩ đến Tạ Cách Luân không biết về đến Đài Nam có được yên ổn hay không? Em chàng là Tạ Đào Ý có đón chàng tại trạm xe như từ Mỹ Quốc về không? Có lẽ nàng không biết anh nàng đã ly hôn cùng Quảng Mai Châu. Lộ San biết anh nàng không hề nói rõ cho Tạ Đào Ý biết.

- Lộ San! Đến nhà rồi.

Đến nhà thì anh cứ xuống, còn em thì nằm trên xe ngủ như trẻ nít nên ba, chừng nào anh kêu mới thức dậy.

Cốc Minh vừa cười vừa mở cửa xe. Nàng đưa đôi chân dài ra ngoài cửa xe trước, sau đó mới lần lần xê mình ra. Khi xuống xe dường như nàng tức giận đóng sầm cửa xe lại. Nàng không hề đếm xỉa đế chàng. Cốc Minh dằn cơn phiền não đi theo sau nàng. Chàng trở thành một loại trùng nhỏ đáng thương.

Có lẽ vợ chồng lão Lâm đã ngủ rồi. Trong phòng khách không có ai cả. Lộ San đi thẳng lên phòng, thay đổi áo ngủ. Trên nét mặt nàng tỏ vẻ cau có khó chịu. Cốc Minh khép nép lấy đôi dép thêu để xuống bên chân nàng, chàng nhỏ giọng:

- Em muốn tắm không?

Lộ San liếc xéo chàng, giọng ôn hoà:

- Em không muốn tắm.

- Vậy thì em ngủ đi!

Nàng à một tiếng lấy lệ, rồi nằm xuống nhắm mắt lại, không ai biết nàng ngủ thật hay ngủ giả. Nàng xem như Cốc Minh không có bên mình, luôn cả hai con nàng cũng không hề nhắc nhở đến.

Cốc Minh nằm nhè nhẹ xuống cạnh nàng, trong lòng đặt nhiều ghi vấn và sợ sệt, vì đêm nay chàng tìm không ra nét vui tươi đáng thương trên mặt vợ. Chàng có cảm giác

nàng không còn là con chim nhỏ của chàng nữa. Đêm nay cũng là đêm chàng vô cùng thống khổ kể từ ngày kết hôn đến giờ. Nhưng chàng cũng cố mà tha thứ và nhịn nhục.

Có lẽ cái điều êm dịu mà chàng mong muốn nó đã trở lại, nên nàng xoay mình lại úp mặt vào ngực chàng, Cốc Minh có phần khích động, chàng thầm nghĩ, có lẽ điều tha thứ và nhịn nhục của chàng đã có hiệu quả:

- Lộ San, em hãy ngủ đi! Dầu em có lúc làm cho anh cảm thấy khó chịu, anh cũng cho đó là một thứ mùi vị ngọt ngào vui vẻ.

- Cốc Minh, anh...

Điều thắc mắc trong lòng nàng là hình bóng của Tạ Cách Luân, nhưng nàng không thể nói rõ ra điều đó, nàng cố gắng tự mình quên đi. Tay chàng vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, chàng cố kiềm lại, nhưng nó vẫn run run không khác quả tim chàng đã rung động. Bản nhạc tình của chàng và nàng kể từ nay không cùng hòa điệu như lúc trước nữa. Giờ đây mới thật "Đồng sàng di. mộng"

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 15

Bà Lâm đạo diễn một màn kịch thành công trọn vẹn. Bà làm trung gian một cuộc hôn nhơn giữa lão tài xế họ Vương và bà vú rất đẹp. Không ai có thể tin được, nhưng là sự thật.

Hai người tớ trung hậu đã nhiều năm làm công cho gia đình họ Cốc, lâu ngày tình cảm của họ đậm đã với nhau, bà Lâm khám phá ra điều đó, nên làm Nguyệt lão đem sợi tơ hồng mà cột chặt hai người lại. Bà cũng biết hai người xa quê hương hằng chục năm rồi, họ rất cần có sự an ủi tâm hồn nhau. Bà đề nghị với lão Lâm nên tác hợp cho hai người thành chồng vợ Lúc đầu lão Lâm lấy làm lạ, sau đó, lão cũng đồng ý, nên lão khôi hài:

- Bà à, từ trước tôi tưởng bà không được văn minh. Nội

cái việc bà bảo hai người đó gọi Lộ San bằng mợ, khiến cho Lộ San nó chịu không nổi rồi! Đời bây giờ dầu có sanh con hay chưa sanh con cũng vậy, gọi người ta bằng cô cũng đủ làm cho người ta thích thú.

- Nói xàm, đâu ông bảo người ta gọi tôi bằng cô đi, chẳng những tôi không thích mà mắc cở đến nổi ốc cùng mình nữa là khác! Phải rồi, hèn chi ông chẳng gọi bà góa họ Tăng bằng cô sao được.

- Đó là gọi một cách lễ độ chớ.

- Xuỵt xuỵt! Cô cũng như má chớ gì.

- Đừng đề cập đến chuyện bà Tăng quả phụ nữa, tôi nói chưa xong chuyện của bà. Lần này bà đứng ra tác hợp cho lão tài xế và bà vú nên nghĩa vợ chồng, cũng đáng khen cho bà vượt quá thời đại văn minh rồi. Nên thiết tiệc mời ký giả báo chí để họ đăng tin nầy chắc là thích thú lắm.

- Loại ý kiến ông ra ngoài đi!

- Được, vậy thì tôi đến nhà kỹ sư Thạch mà đánh bài.

- Ý! Tôi muốn thương lượng với ông một việc.

- Thương lượng nỗi gì nữa, một mình bà chủ hôn được rồi!

- Ông biết tôi nói gì mà ngăn trước.

- Đâu bà nói thử nghe.

- Nhân vì lão Vương và bà vú là hai người trung bộc, mình thương họ mà giúp cho một số tiền, sau khi họ thành chồng vợ có tiền mà làm vốn. Họ tỏ sự tình cùng tôi, dầu họ có thành vợ chồng vẫn ở lại giúp việc cho mình. Do đó, tôi muốn hiến cho họ gian phòng trống cho vợ chồng họ trú ngụ. Nào, ông thấy tôi tính như thế có xứng đáng cho họ không?

- Được lắm, nhưng tôi có ý kiến.

- Ý ông thế nào?

- Hai người họ chánh thức kết hôn nhau. Mình nên cho họ thuê lại gian phòng đó, chớ đừng cho họ ở không.

- Có lẽ ông muốn lấy tiền thuê nhà?

- Khoan, bà hãy nghe tôi nói hết đã, mỗi năm mình chỉ lấy tiền thuê một đồng bạc tượng trưng, làm như thế cho danh chánh ngôn thuận. Vợ chồng họ không còn mặc cảm ở đậu nhà người. Lão Vương làm công lái xe cho tôi, bà vú làm công cai quản gia đình, đó là công việc mưu sinh hằng ngày của họ.

- Lão đầu tử tính nghe hay quá, hay quá!

- Nghe cái tiếng lão đầu tử, toàn thân tôi phát run.

- Phải rồi, ông mới vừa mười tám tuổi, còn trẻ quá mà?

- Tôi đi đa! Bằng không thì kỹ sư Thạch không khỏi cười tôi bị bà quản thúc.

- Chết duyên, đi đâu thì đi đi!

- Bà không đi sao?

- Công việc tôi nhiều lắm, rảnh đâu mà đi đánh bài.

- Hay lắm, bà có rảnh thì nghiên cứu với bà vú đi. Tôi đi đây, bà chờ tôi chừng vài chếnh sẽ về.

- Ai mà chờ ông, tôi sẽ tính với bà vú. Bà vú ơi!

Khi biết bà Lâm có lòng tốt đối với mình, bà vú mừng lộ ra mặt. Bà nghe bà Lâm gọi liền chạy ra:

- Thưa bà, gọi tôi chi?

Lần này bà Lâm và bà vú nói chuyện với nhau rất nhiều.

Sau đó, bà Lâm đem chuyện kết hôn giữa hai người mà cho Cốc Minh và Lộ San hay. Vợ chồng Cốc Minh rất thích thú.

o0o

Qua mấy ngày, Lộ San không được tin tức gì về Tạ Cách Luân, nàng rất ăn năn, phải dè như vậy nàng không cự tuyệt việc gọi điện thoại và thư từ của Tạ Cách Luân, hiện giờ không nghe được tiếng chàng, không đọc được bút tích của chàng. Lòng nàng vô cùng lạnh lẽo nhớ nhung.

Trong khi nàng đang nhớ viễn vông, bà vú đem đến cho nàng chén chè hạt sen, nàng tiếp chén chè vừa ăn một vài miếng, bà vú không thấy nàng căn dặn điều gì, nên chầm chậm rút lui.

Lộ San ngồi tại bàn điểm trang, đầu tóc nàng rối bù nàng không màng nghĩ đến chuyện chải gỡ chi cả, nàng phát giác đôi mắt mình đã mất thần, dấu hiệu của đêm qua không ngủ được.

Lộ San đang trong tình cảnh mê loạn. Nàng rất hận mình không có cánh mà bay đến Đài Nam, tìm cho được Tạ Cách Luân để du ngoạn trong mấy ngày mới hả dạ. Đang khi tư tưởng nàng rối loạn, bỗng thấy bà vú xô cửa bước

vào nói:

- Thưa cô có điện thoại cho cô.

- Xin vú nói dùm lại với cậu, trong mình tôi không được khỏe, nên không thể tiếp chuyện với cậu được.

- Không phải tiếng của cậu, mà của một cô gái.

- Tiếng của cô gái hả? Để tôi đi tiếp.

Bà vú thấy nàng tự nhiên đi xuống lầu, không thấy triệu chứng nào chẳng được khỏe như nàng vừa nói. Bà cũng khó hiểu vì lý do nào mà nàng từ khước tiếp điện thoại với chồng? Nhưng hoàn cảnh của bà không cho phép nghĩ ngợi nhiều, nên đi làm công việc của mình. Lộ San cầm ống điện thoại lên:

- A lô, tôi Lộ San đây, ai ở đầu dây đó?

- Xin cô chờ giây lát...

- Lộ San đó hả? Cách Luân đây.

- Anh... Lộ San vừa sợ vừa mừng, nàng nhìn lại phía sau không thấy ai, bèn nói nhỏ:

- Anh ở đâu gọi tôi đó?

- Tại nơi quen thuộc.

- Là nơi nào?

- Quán cà phê Hoàng Hậu tại đường Thành Đô.

- Được rồi.

Kể cả tiếng nói hẹn gặp lại nàng cũng không kịp nói, nàng liền máng điện thoại lên. Gọi lớn:

- Vú oi. Vú!

- Dạ, cô dạy việc chi?

- Vú à, người bạn học của tôi đang đau nặng, tôi phải đi thăm lập tức, xin vú lấy cho nước rửa mặt giúp tôi. Chú

Vương có ở nhà không?

- Lão đã đưa ông đi rồi.

- Bà lập tức gọi xe giúp tôi. Ý khoan! Hãy cho nước rửa mặt trước đã!

- Được rồi.

Nàng lập tức chạy lên lầu, mở tủ áo ra, y phục quá nhiều, nàng không biết chọn cái nào, sau cùng nàng chọn bộ đồ có bông nhỏ lật đật thay vào. Nàng nhanh nhẹn ngồi xuống bàn trang điểm đánh phấn thoa son vội vàng, rồi gọi lớn:

- Vú oi! Hãy tiếp chải tóc cho tôi, sợ trễ giờ quá.

- Tôi chưa có gọi xe cho cô. Lão Vương đã về rồi.

- Vậy à? Hay lắm. Hộp son tôi đâu vú?

- Dường như cô đang cầm nó bên tay trái?

- À!

Bà vú không ngừng chải tóc cho nàng, bà cũng không ngừng nói:

- Sao mà cô gấp quá vậy? Bộ người bạn học bịnh nặng lắm sao?

- Ờ! Đau nặng lắm, tôi rất hận mình không có cánh mà bay gấp đến bên người bạn ấy.

- Cô đối xử với bạn học rất tốt.

Từ trong kính, nàng nhìn thấy bà vú rất lo ngại thật tình.

Nàng vô cùng cảm động, nhưng phải nói gì bây giờ? Chỉ vì nàng đang nói dối. Nàng cũng thấy hành vi của mình không chính đáng nhưng nàng không thể tiết lộ những điều bí mật cho được. Nàng lại nhìn vào gương, tự thấy mình mất thần vì những hành động bất chính.

Nàng đang thoa son môi bỗng nhiên dừng lại, bà vú thấy thế hỏi:

- Tiểu thơ đang nghĩ gì vậy? Cô chẳng đã nói là có chuyện gấp lắm hay sao?

- Phải rồi! Vú nên lấy giày cao gót đem đến cho tôi.

Bà vú lấy giày đem đến kề bên chân nàng, và khuyên nhủ:

- Cô à, cô không nên quá vội vàng như thế, chắc người bạn học bịnh không đến nỗi nào đâu.

- Chỉ có tôi là biết bịnh của y nặng lắm thôi. Lộ San tự nói như cho mình nghe, chớ không phải trả lời bà vú, bà vú cũng nghi hoặc nhưng không hề hỏi nàng nữa. Lộ San nhìn vào gương một lần chót. Nếu không gấp rút đi gặp Tạ Cách Luân thì nàng không bao giờ đồng ý trang điểm vội vàng như vậy. Nàng lật đật vừa cho chân vào giày cao gót vừa hỏi:

- Xách tay của tôi đâu?

Bà vú lập tức đem xách tay đến cho nàng:

- Đây. Cô nhớ xem còn gì nữa không?

- Hết rồi.

Lộ San nói xong, lập tức ra đi. Bà vú gọi:

- Cô oi! Cô không có đeo vòng trông càng đẹp, dễ coi lắm, thôi cô hãy đi đi!

- Cám ơn vú!

Nàng đi nhanh ra phòng khách, nàng chợt nhớ rồi quay lại buồng mẹ chồng, cũng vẫn nói dối:

- Thưa má, bạn học của con mới gọi điện thoại lại, nói có người bạn đang đau nặng lắm, muốn con phải đến tức khắc.

- Con hãy đi đi, có cần Cốc Minh đến rước không?

- Không cần lắm, tự con về cũng được.

- Được rồi, con cứ đi.

- Thưa má, con...

- Con cần tiền thì tự đi lấy mà xài. Má không bao giờ tính nó vào số chi tiêu hằng tháng đâu. Hơn nữa, mình đi thăm bạn bè thân thiết có bịnh, đừng quên mua theo những quà như trái cây nước suối để tặng người.

- Thưa má, không phải con cần tiền, con chỉ sợ về trễ.

- Nhưng đùng về trễ lắm, đừng để cả nhà phải nhọc lòng lo.

- Con biết. Thưa má con đi.

Lộ San rời khỏi phòng của mẹ chồng, chẳng những nàng không thấy bị lương tâm cắn rứt, mà rất hài lòng cho những lời nói dối của mình không ai nghi kỵ chi cả. Lão tài xế lái xe chạy ra cửa. Nàng rất nôn nóng để sớm gặp được Tạ Cách Luân, có lẽ nàng thích thú lắm, nên trên đường đi không ngớt chuyện vãn với lão Vương:

- Chú Vương, tôi kính mừng chú.

- Tôi rất cảm ơn ông và bà. Sau đó cậu và cô.

- Có tôi trong đó nữa sao?

- Phải rồi, vì cô không phản đối vấn đề kết hôn giữa tôi và...

- Chú và bà vú kết hôn là duyên phần của hai người,

can cớ gì đến tôi mà phản đối? Chú Vương à, nếu có cần dùng đều chi xin cho chúng tôi biết.

- Thật cô đối với chúng tôi rất tốt.

- Điều đó là do lòng nhân từ của má tôi chớ.

- Tóm lại, cả nhà đối với tôi thảy đều tốt đẹp.

- Chú Vương à, sau khi chú và bà vú kết hôn, chú có tính rời khỏi gia đình này không?

- Không, tôi và bà ấy có bao giờ tính ly khai khỏi gia đình

này, phải cần làm việc nhiều hơn nữa để báo đáp công ơn.

- Theo ý tôi, hai người cũng không bao giờ tính ly khai, chỉ vì lòng dạ hai người rất trung hậu.

- Cô nói đúng vậy chúng tôi trả ơn cho gia đình này biết bao giờ cho xong.

- Đến rồi, chú ngừng xe đàng trước đây đi!

- Lần trước cũng đưa cô đến đây, chắc nhà người bạn học ở gần đâu đây?

- Phải rồi.

Lộ San tự mở của xuống, lão Vương không quên hỏi:

- Cô có cần tôi đến rước hay không?

- Không cần lắm, tự tôi gọi xe về được rồi. Cám ơn chú.

Nàng chờ lão Vương vọt xe đi khuất dạng, sau đó, nhìn

trước ngó sau cho kỹ lưỡng mới gọi xe đến quán cà phê Hoàng Hậu.

Tạ Cách Luân đứng tại cửa tiệm chờ sẵn, khi xe ngừng lại, chàng bèn trả tiền xe:

Nàng đồng ý và chàng dẫn nàng đến Âu Châu đại điếm, bọn họ chiếm một bàn hai người ngồi. Chàng lấy thực đơn chọn món ăn xong mới cùng nhau chuyện trò. Tại đây, Lộ San có cảm nghĩ được an toàn hơn. Nàng thấy Tạ Cách Luân nhìn nàng trân trối, dường như chàng đang lo lắng một việc gì, nàng bèn lấy một chiếc đũa gõ nhẹ lên tay chàng:

- Dường như người ngồi trước mặt anh không phải là Hà Lộ San hả?

Tạ Cách Luân tỏ vẻ thương xót:

- Tuy là em, nhưng anh trông thần sắc em hiện lên sự mệt mỏi, anh khá thương em như một con chim nhỏ trong lồng, nên sinh hoạt không được thong thả tự do.

Tạ Cách Luân cũng gọi nàng là một con chim nhỏ, đúng vậy, chàng cố gắng dụ dỗ con chim nhỏ ấy làm cho nó mê loạn cả tâm hồn. Nghe lời chàng nói, nàng cảm động như muốn khóc lên được. Nàng nhận thấy, chỉ một Tạ Cách Luân mới thấy hiểu nội tâm của nàng đang muốn gì? Nàng thở dài:

- Ý chà!

Nghe người ngọc thở dài, Tạ Cách Luân cảm thấy lòng mình rất sung sướng. Chàng xem mình như một danh y đang đầu thang trúng căn bịnh, năm ngón tay chàng rờ mó cọ rạy trên tay nàng. Nàng nhớ lại, tại quán cà phê Hoàng Hậu trước đây, chàng vẫn dùng động tác đó. Khiến cho mỗi ngày nàng thường khó quên.

- Lộ San!

- Hừ!

- Từ này khi gặp nhau, anh không muốn nghe em than dài nửa tiếng, bởi em là người thích vui vẻ, anh sẽ đem đến cho em những gì vui vẻ sung sướng. Em nên cho anh biết,

tại sao đôi mắt em dường như đã mất thần?

- Anh không cần tìm hiểu làm chi.

- Tại anh muốn biết.

- Vì đêm qua em mất ngủ.

- Có lẽ anh đoán biết chuyện gì đã xảy ra?

- Em đã hiểu cái điều anh nghi ngờ. Hư quá.

- Xin lỗi, bởi anh quá lưu ý đến sức khỏe của em.

- Chỉ vì em quá suy nghĩ viễn vông, tinh thần rối loạn nên mất ngủ.

- Trong chuyện mất ngủ chắc có chuyện anh?

- Không cho anh biết đâu.

- Nhứt định phải có. Lộ San, anh biết em nghĩ đến anh, cũng như anh không giờ phút nào quên em.

- Em thì không nghĩ vậy.

- Tại sao?

- Chán quá, không muốn nói làm gì!

Tạ Cách Luân liếc sang nàng cười cười, đôi má nàng ửng hồng. Đôi quả tim cùng hòa chung một nhịp. Hầu bàn bưng thức ăn đến, hai người cùng ăn.

Tạ Cách Luân gọi rượu, nhưng nàng ngăn lại:

- Thích uống rượu không phải là người trai đúng đắn.

- Tại Mỹ, không biết uống rượu, không phải là trai lịch sự.

- Hiện giờ anh đang ở tại quê hương kia mà.

- Phải rồi, do đó anh phải tuân lịnh người đẹp.

- Chắc ở Mỹ anh thường say nhừ?

- Có một lúc rượu nó là ân nhân của anh.

- Lúc nào mà lạ vậy?

- Lúc hay tin em lấy chồng.

Nghe chàng nói, Lộ San vô cùng thương xót. Dường như sự say sưa của chàng do nàng gây ra:

- Điều đó nên trách em thì đúng hơn.

- Anh không khi nào dám trách em, vì em là người đang sa vào vực sâu thăm thẳm, nỡ nào trách em cho đành.

Miệng lưỡi của Tạ Cách Luân cũng như Cốc Minh, nhưng Cốc Minh nói lên những tiếng chân thành, còn Tạ Cách Luân? Lộ San vẫn tin tưởng Tạ Cách Luân chân thành như Cốc Minh, nàng tuyệt đối giữ niềm tin, và tiếp tục hỏi:

- Sau này, anh hết say sưa là nhờ công lao của Quảng Mai Châu phải không?

- Lộ San! Anh mong em đừng đề cặp đến y nữa, đừng

nhắc đến mãi mãi.

- Cũng được.

- Tại Mỹ, anh say sưa một thời gian, sau đó, mỗi khi anh kề ly rượu thì nhìn thấy hình bóng em trong đó, gương mặt em rất nghiêm chỉnh, hiền từ, và dịu dàng. Bên tai anh như nghe em nói: Không nên uống rượu, một ngày nào đó em sẽ ở bên cạnh anh. Mấy lần như vậy, anh tin tưởng lời em nói, nên quyết định, từ nay không uống một nhỏ rượu. Vậy là công lao của em chớ.

Nghe lời tán tỉnh của chàng, nàng vô cùng cảm xúc. Lúc đó, lòng nàng rất biết ơn Quảng Mai Châu, nếu cô Châu biết thưởng thức cái hay cái đẹp thì ngày nay nàng còn làm gì được thưởng thức bức tranh nghệ thuật Tạ Cách Luân này.

Đúng vậy, Lộ San hiện giờ xem chàng là vật bán vô giá.

Lòng nàng thích thú lạ:

- Hôm nay tại sao bỗng nhiên lại đòi uống rượu!

- Để khánh chúc sự gặp nhau trong một không khí vắng lặng.

- Em thì không thể uống được, bởi uống vào một chút rượu thì má đỏ bừng lên khó coi lắm.

- Lúc đó em càng làm cho anh mê mẩn hơn chớ.

- Em không uống đâu, về nhà mặt còn đỏ gay coi sao được.

- Lộ San! Em là người mà anh yêu quý nhất trên đời, anh không thể ép em uống rượu trong sự miễn cưỡng, anh cũng vì em mà không say rượu nữa.

Đôi tình nhân vừa ăn vừa đàm luận nho nhỏ. Lộ San xét thấy trong đời nàng, đây là bữa cơm mà nàng vui vẻ và ngon miệng nhứt.

Tạ Cách Luân nhìn nàng bằng tia mắt hăm hở, dường như đang khát vọng nơi nàng một điều gì:

- Tạ Cách Luân, anh đùng nhìn em hoài, mắc cở lắm, anh nhìn thét, trái tim em nó đập liên hồi vậy đó.

Tạ Cách Luân vẫn bạo dạn hừ lên một tiếng nói tiếp:

- Hiện giờ anh đang nghe tiếng trái tim em đập thình thình. Lộ San, tiếng trái tim em đập rộn rã nghe hay quá đi, anh tự nghĩ, trên đời này chỉ có tiếng đập của quả tim là bản nhạc dịu dàng và hay nhứt.

Không nên trách riêng Lộ San đã dối gạt gia đình bên chồng đủ cách, để thầm lén cùng trai, mà vì Tạ Cách Luân tán tỉnh nàng một cách rất hấp dẫn, khiến cho máu nóng trong cơ thể nàng như dâng trào lên. Nếu Tạ Cách Luân hướng vào nàng mà cầu hôn, nàng sẽ quên mình là gái đã có chồng con mà đáp lời ngay? Nàng trả lời trong cơn huyền hoặc:

- Tim em đập mạnh cũng do anh làm em xúc cảm đó chớ.

- A, nếu vậy thì anh có duyên may, mới có đủ sức mà khêu động quả tim của em, thật là một điều danh dự cho đời anh. Lộ San, anh xin thề sẽ bảo vệ cái đẹp ấy suốt đời.

- Hãy ngồi xuống đi, em không thích thề thốt quá nhiều.

- Phải rồi, thề thốt nhiều quá, nó sẽ trở nên tầm thường.

- Anh gọi thức ăn nhiều quá, chúng ta ăn thế nào cho hết được?

- Không hề gì, chúng ta cứ ngồi ăn cho đến khi trời nghiêng đất sụp mới thôi.

Nàng cho rằng lời chàng rất đẹp, nhưng trong lời nói có dụng ý, nàng khen ngợi:

- Anh khôi hài rất có duyên.

Nghe người đẹp khen thưởng, Tạ Cách Luân càng lì hơn nữa, chàng đưa tay lên hướng vào Lộ San như thủ lễ:

- Nghe người đẹp khen thưởng, anh có cảm giác rất thích thú, xin người đẹp hãy mở xách tay ra...

- Để làm gì?

- Để anh chui vào đó.

Lộ San rất sung sướng, nàng cười khúc khích, nàng nhận thấy Luân có tài trào lộng. Nếu người nào khác sẽ không làm nàng vui nhộn như thế này. Nàng cảm thấy ngồi nói chuyện với chàng càng lâu thì tinh thần càng tươi mát chừng ấy. Nàng cười xong múc lên một muỗng canh nói:

- Cách Luân, em rất thích húp nước canh.

- Hãy khoan, anh không muốn em húp canh.

Nàng rút tay lại, nhìn chòng chọc vào Tạ Cách Luân, chàng mỉm cười duyên dáng:

- Lộ San, em hãy xem tô canh đang phẳng lặng không khác hồ nước tại hoa viên của anh. Hình dung như hiện giờ chúng ta đang ngồi bên bờ hồ, em đang nghe anh nói chuyện to nhỏ thì thầm, anh đang thưởng thức nụ cười tươi như hoa nở của em. Nhìn đôi mắt em cũng đủ biết em nghĩ gì cũng vì giấc mộng đẹp đó mà anh đang theo đuổi. Anh muốn làm gió mùa hè nhẹ thổi cho nụ cười em nở,

cho làn tóc em phất phơ như liễu rũ, cho em dùng bàn tay ngọc chải lên mái tóc mây. Anh không còn nhận ra em, mà em là một bóng hằng phưởng phất trên mây ngàn. Một hình ảnh do sương khói tạo nên.

Tạ Cách Luân ngừng tiếng đã lâu, nhưng Lộ San vẫn còn ngưng thần nhìn vào tô canh, lúc ấy nàng xem như mình không phải ngồi tại Âu Châu đại điếm, mà đang ngồi tại bờ hồ của chàng.

- Lộ San! Em...

- Em thích ngồi vĩnh viễn bên bờ hồ, Cách Luân! Vì nơi đây quá đẹp.

Nhìn thần sắc của Lộ San đang sa vào cảnh mơ màng huyền ảo, chàng nắm lấy tay nàng:

- Ăn chớ! Cơm canh nguội lạnh hết còn gì.

Trong cơn mộng ảo tỉnh lại, Lộ San thấy mình không phải ngồi bên bờ hồ, đôi má nàng ửng hồng:

- À! Em...

- Một ngày nào đó, chúng ta sẽ ngồi cạnh bên bờ hồ tại hoa viên chớ gì.

Lộ San tỏ vẻ hổ thẹn cúi đầu xuống, lúc bấy giờ nàng khát vọng cái ngày đó sẽ đến. Luân nói tiếp:

- Lộ San! Sao em không dùng canh đi?

- Em không muốn làm sao động mặt nước hồ đang phẳng lặng.

Một tràng cười vui nhộn, rồi hai người cùng uống nước hồ.

Sau khi dùng cơm xong, Lộ San nói tiếp:

- Anh đã quyết định làm việc tại Đài Bắc?

- Đúng vậy, anh quên nói cho em rõ, không bao lâu nữa, anh sẽ làm kỹ sư coi một công xưởng lớn.

- Cũng tại Đài Bắc hả?

Đương nhiên rồi! Nếu tại nơi khác, dầu mỗi tháng lương một vạn đồng anh cũng không làm.

- Hiện giờ lương mỗi tháng bao nhiêu?

- Chỉ hai trăm đồng mà anh vẫn làm như thường.

- Tại sao vậy?

- Bởi vì tại đây anh thường gặp gỡ em. Lộ San, trong những ngày không gặp được em, anh học hỏi điều gì đều quên hết.

- Nếu thế thì em phải gặp anh thường xuyên.

- Ờ, bài ca cuộc đời của anh do em đang hát đó.

- Anh hãy dùng đi. Em đã dùng rồi.

- Sao ăn ít vậy? Trách gì em có thân hình tuyệt mỹ. Anh cũng ăn đủ rồi.

- Anh cũng không hơn gì, ăn có bao nhiêu đâu.

- Tại trước mặt người đẹp, anh phải làm bộ cho ra vẻ một chút vậy chớ.

- Mới mười một giờ, gọi bữa cơm này là bữa cơm gì?

- Không phải cơm sóm, cũng không phải cơm trưa, nó là một bữa cơm mừng cho sự gặp gỡ này, không đẹp sao?

Phải rồi, chàng là một người thông minh, một chàng trai đáng yêu, một chàng trai mà phái nữ không thể kháng cự lại được, nàng thích ngồi đối diện chàng mãi mãi không ăn không ngủ cũng đành lòng.

Những lời đó nàng dấu tận trong lòng không tiện nói ra. Tạ Cách Luân hỏi:

- Sau bữa cơm, chúng ta còn đi đâu nữa?

- Ngồi đây mãi không được sao?

- Ăn xong mà chẳng đi là không mấy đẹp.

Lộ San nghĩ lại, chiều nay phải về sớm, vì khi đi đã nói với mẹ chồng mình phải về sớm. Nàng nói:

- Tùy anh muốn đi đâu thì đi.

- Thật vậy hả? Vậy thì đến nơi anh ở ngồi nói chuyện chơi có vẻ thích thú hơn.

- Anh...

- Đêm qua anh ở khách sạn Uy- Ni- Tư.

Tuy trong cơn mê loạn, nhưng Lộ San còn tỏ ra lo lắng, nàng nhỏ giọng:

- Em không muốn đến đó.

- Nghĩa là em không muốn đi theo anh?

- Rủi người quen gặp được, sẽ ăn nói làm sao đây?

- Lộ San, dầu cho đến đâu đi nữa, anh cũng không hề xúc

phạm đến em, vì anh yêu em một cách chân thành.

- Em biết điều đó.

- Vậy bây giờ chúng ta đến Bích Đàm chèo thuyền chắc sẽ hứng thú.

Lúc nàng mười lăm tuổi trong một buổi nghỉ hè, đã có đến du ngoạn Bích Đàm, nàng chẳng ước ao được cùng Tạ Cách Luân chèo thuyền lại là gì? Mộng tưởng ngày qua, hôm nay thành sự thật, tự nhiên nàng không thể bỏ qua cơ hội tốt. Cách Luân lại hỏi:

- Em nghĩ gì, đi được không?

- Em đang nghĩ đến chuyến đi đây chớ.

- Chuẩn bị bơi lội không?

- Cùng anh chèo thuyền du ngoạn cũng đủ rồi.

- Hay lắm hôm nay anh không ngớt chèo cho em thỏa thích trên mặt hồ Bích Đàm.

- Vậy thì đi bây giờ.

- Tuân lệnh.

Bọn họ rời khỏi nhà hàng hào hoa này, gọi xe du lịch mà bao đi. Khi xe chạy qua đường Hoành Dương, Cách Luân bỗng nhiên kêu tài xế ngừng lại, hướng vào Lộ San nói:

- Em hãy ngồi tại xe chờ, anh đi mua đồ cần dùng, giây lát sẽ trở lại ngay.

Chàng đi xuống tiệm nón mua cho chàng và nàng hai chiếc nón rơm, mua xong chàng đắc ý vừa cười vừa lên xe, hối tài xế chạy thẳng đến Bích Đàm.

- Ban ngày mặt trời chói chang, anh không muốn để cho em dang nắng.

Nàng rất xúc động, tuy nuôi dưỡng mộng đẹp trong lòng nhưng không nói ra. Lộ San thấy Luân đối với nàng rất chu đáo, nhứt cử nhứt động, từ lời nói tướng đi của chàng, nàng đều vừa mắt, nàng nói:

- Cách Luân, anh đẹp quá.

Tạ Cách Luân toan hôn lên má nàng, Lộ San lập tức trề môi ra hiệu cho chàng biết phía trước còn có tài xế. Luân ngồi chững chạc lại đôi chút, nhưng tay chàng không ngớt sờ mó vào tay nàng. Hai người lặng lẽ không nói chỉ thưởng thức cảnh sắc bên ngoài.

Mải mê say trong mộng đẹp, xe đến tự bao giờ cả hai đều không hay biết, Lộ San như giựt mình kêu lên:

- Đến rồi, mau quá chớ.

Cả hai cùng xuống xe, so vai bước đi chầm chậm. Luân thấy Lộ San tay cầm nón rơm, bèn nói:

- Ý, sao em không đội nón lên?

- Chút nữa sẽ đội.

- Không sợ nắng táp sao?

- Đi chơi hồ phải tắm nắng đôi chút mới thú chứ.

- Theo ý em, anh cũng lột nón xuống để tắm nắng một phen nào.

- Em quá tự do, lắm khi rất vô lý.

- Theo nhận xét của anh, tánh của em mới đáng yêu chớ.

- Lúc đầu thì vậy, sau này sẽ chán.

- Chán! Tiếng cười vang lên... Anh có thể chán tất cả những gì của anh, nhưng không thể chán em, nếu không tin thì anh sẽ thề.

- Cũng thề nữa.

- Xin lỗi, anh đã quên em không thích thề nhiều.

Đạp lên đá sỏi gồ ghề, Lộ San châu mày nói:

- Hôm nay mặc đồ dài và đi giày cao gót mà đi chèo thuyền không mấy thú vị.

- Cùng em đi dạo, dầu trong sa mạc hoang vu, anh cũng cảm thấy hứng thú.

Lộ San cố ý dừng chân lại nói:

- Nếu thế thì chúng ta nên đứng đây, đùng đi chèo thuyền nữa.

- Rất tiếc Đài Loan nầy không có sa mạc.

Họ vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ, bỗng Tạ Cách Luân bảo Lộ San đứng chờ, chàng đi giây lát trở lại, mang trên tay chàng một số chai nước ngọt. Nàng bèn cười nói:

- Thật ngán cái lối xài tiền của anh à.

- Cũng không như những chàng công tử bột đâu, anh

mua sẵn đem theo để đến khi ngồi dưới thuyền khô cổ không có nước mà uống.

- Bất cứ việc gì anh cũng có lý do vững chắc, để em cầm

tiếp một chai.

- Dạ thưa cô! Để kẻ tiểu sinh nầy cầm cũng được rồi mà!

- Để một mình anh cầm xem không mấy hay.

- Đừng lo, em hãy mở xách tay ra, để tất cả vào trong ấy, còn hai tay anh thì để cho chúng ở không.

Sau cùng, hai người thuê một chiếc thuyền nhẹ để thả trên mặt hồ.

Tạ Cách Luân rất thuần thục, như một tay cao thủ chèo thuyền. Chẳng những chàng chèo rất nhanh, mà cử động nhịp nhàng trông đẹp mắt.

Nàng ngưng thần nhìn chàng, có cảm giác như vào một cảnh giới thần tiên thoát tục. Nàng cùng Tạ Cách Luân ngồi trên thuyền rong chơi trên mặt hồ, nàng hồi tưởng như mùa nghỉ hè năm nào, lúc đó mới mười lăm tuổi. Nàng càng nghĩ càng cảm thẩy thích thú.

Luân thẩy nàng lột nón xuống cầm tay, chàng ngưng chèo,

để chiếc thuyền bồng bềnh trên mặt nước, rồi bước đến lấy chiếc nón của Lộ San hai tay dâng lên, vẻ cung kính:

- Lộ San! Em hãy để tự tay anh đội chiếc vương miện này cho em!

Lộ San có cảm giác như mình đang nhận chịu một lễ đăng quang rất vinh dự, nàng chồm lại đàng trước cúi đầu cho chàng đội nón lên đầu, sau đỏ nàng thỏ thẻ:

- Cảm ơn anh.

- Làm lễ đăng quang tượng trưng cho em, anh cảm thấy vinh dự cho đời anh, cũng là một cái vinh dự khó quên.

- Em rất thích chiếc nón nầy, từ kiểu đến màu sắc của nó.

- Nó tượng trưng cho niềm vui của chúng ta. Lộ San, trông gương mặt em đẹp hơn trước nhiều, vì nhờ chiếc nón, nó tô đậm đà thêm cái đẹp chỉ có một mình anh thấy mà thôi. Nói thật, anh không muốn gã đàn ông nào thưởng thức vẻ đẹp ấy. Kể cả...

Nói đến đây, chàng ngừng lại. Dĩ nhiên là kể cả Cốc Minh trong đó! Lộ San bây giờ suy nghĩ rất nhiều việc. Cha mẹ chồng đối xử rất đẹp, chồng cũng tốt, con cũng ngoan, nhưng tất cả đều không có trong đầu nàng, hiện giờ mà chỉ có nụ cười của Tạ Cách Luân là trên hết, những lời nói đẹp dịu dàng đang bao vây nàng.

Nàng cho rằng mình là người có nhiều duyên may, nên được Tạ Cách Luân chiều chuộng và thương yêu. Nàng thấy Luân còn muốn chèo thuyền nữa, bèn nắm tay chàng lại:

- Đừng chèo nữa, để thuyền tự nhiên trôi xuôi theo giòng nước. Em rất thích như vậy.

Luân rất thông minh, chàng nhận thấy nàng đã vướng vào lưới tình.

Chàng mỉm cười đắc ý, nắm lấy tay nàng để vào lòng tay của chàng.

Nếu nơi đây là một công viên vắng vẻ, hay một đêm tối không trăng thì có lẽ Lộ San ngả vào lòng chàng rồi.

Mới mấy lần gặp gỡ, mà chàng và nàng gắn bó tợ keo sơn, nếu hai năm trước đây mà Tạ Cách Luân yêu nàng thì không lấy chi làm khó.

- Lộ San, anh cũng như em, cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Lộ San cười cười, nàng dùng hai tay sửa chiếc nón của chàng lại cho ngay ngắn và tiếp lời:

- Anh đã quên lần gặp nhau tại An Bình Cổ bảo rồi?

- Làm thế nào quên được

- Lúc đó anh ốm hơn bây giờ nhiều.

Chàng nhìn trân Lộ San, dường như chàng không biết nói chi cả. Giây lâu chàng chỉ gọi hai tiếng:

- Lộ San!

Lộ San có vẻ dùng lời lớn lối:

- Từ nay em có thể trông nom anh.

- Anh sẽ vĩnh viễn không quên lời vàng đá của em. Ôi chao! Gặp nhau làm chi quá muộn.

- Từ này chúng ta sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Khung trời sáng lạn hiện lên trước mặt chàng. Chàng gắng sức chèo nhanh lên. Chiếc thuyền con vượt sóng xuyên qua dưới cầu treo:

- Cách Luân, chắc anh chèo đã mệt rồi. Để em thay cho.

- Em cũng biết chèo nữa à?

- Thì anh dạy em.

- Hay lắm.

Lộ San cao hứng đứng dậy, đến gần Tạ Cách Luân, bởi nàng đi nghiêng một bên nên chiếc thuyền chòng chềnh sắp lật, cũng may, Luân rất nhanh tay ôm nàng vào lòng:

- Hãy bình tĩnh.

Nàng và chàng cùng nhau đổi thay vị trỉ, Lộ San khua mái chèo, nhưng chiếc thuyền dường như cứng đầu không theo lịnh của nàng điều khiển, nàng nũng nịu:

- Mau dạy người ta đi!

- Anh thấy em không nên học càng hay hơn.

- Sao vậy? Em muốn học mà.

- Em tập chèo sẽ mỏi tay, chừng đó kêu khổ liền miệng cho mà xem.

- Anh nhận thấy cơ thể của em không đủ sức sao?

- Rất mạnh và đẹp nữa.

- Tại sao em muốn học chèo thuyền, anh không chịu dạy?

- Được, hai tay em cầm gốc chèo như vầy, đưa mình về trước kéo mạnh về phía sau. Đó, bây giờ thử đi.

- Có lý rồi, hãy dạy em thêm nữa đi.

- Mới tập đừng nên nóng nảy, cũng đừng thao túng

theo ý mình.

Lộ San bỗng cười sặc sụa, Luân ngạc nhiên hỏi:

- Em cười gì vậy?

- Anh hãy dựng bảng quảng cáo dạy chèo thuyền chắc chắn có nhiều cô ghi tên xin học.

Luân cũng tức cười theo nàng:

- Trai gái gì cũng thâu nhận tất cả! Riêng em thì nhập học hoàn toàn miễn phí. Trưởng ban dạy đặc biệt một mình em thôi.

Đôi bạn cũng cười rất vui vẻ, Cách Luân nói:

- Thôi, buông chèo xuống nghỉ để uống nước ngọt. Em

phải biết, nước ngọt này có chứa nhiều tình nghĩa của anh trong đó.

- Không phải uống vào bụng rồi tiêu hóa hết sao?

- Không phải thế đâu, em uống vào sẽ thấy tình ý giao cảm giữa chúng ta.

Lộ San bèn khui nước ngọt cho chàng. Tạ Cách Luân vừa đưa tay ra thì nàng rút tay, chàng nói:

- Hai người cùng uống một chai, cùng mê say chung với nhau một hương vị, sẽ có cảm giác chia xẻ ngọt bùi?

- Ê, cho hai người uống một chai sẽ mất vệ sinh.

- Ha.. hả hả.

Nghe chàng cười ha hả, Lộ San ngước mặt ngó lên, nhìn chàng, Luân giải thích:

- Uống chung có thể nó truyền nhiễm bịnh thương hàn, cảm mạo, lao phổi, cũng như các chứng có vi khuẩn,

nhưng hai người thẩy đều mạnh lành yêu nhau thì sẽ truyền nhiễm căn bịnh mạnh khỏe và yêu nhau mạnh hơn thế nữa.

Câu trào lộng của chàng khiến cho nàng bật cười lên, trong khi tay nàng không ngớt khuấy động mặt nước hồ rất mát, chẳng những mát ngoài da mà nó mát tận trong tâm hồn.

Lòng nàng hiện giờ như một con chim nhỏ đang bay cuồng loạn giữa vòm trời bao la, nàng chỉ sợ Cách Luân đột nhiên ôm hôn nàng.

Bởi nơi đây, khách du ngoạn rất nhiều. Nàng bỗng nhớ lời Cốc Minh: Hôn là liều thuốc an thần tốt nhất.

Hiện tại, nàng đang cùng một lúc tưởng đến Cốc Minh và Tạ Cách Luân nên tinh thần nàng xáo trộn, tuy e ngại Tạ Cách Luân sẽ hôn nàng, nhưng thâm tâm nàng muốn so sánh giữa Cốc Minh và Tạ Cách Luân. Nàng xoay mặt đi nơi khác, sau đó không nghe hơi thở của Tạ Cách Luân, nàng quay mặt lại mà nhìn thì thấy chàng ngồi lặng lẽ nhìn nàng mỉm cười:

- Lộ San! Em đẹp quá.

- Cách Luân! Em rất thích nghe mãi cái từ ngữ đó.

- À, có nhiều cô gái chỉ yêu mê mệt cái từ ngữ đó, vì nghe đến cái từ ngữ đó sẽ kích thích vấn đề tình cảm.

- Anh có tư tưởng không hay rồi đó.

- Riêng anh được em lưu ý đến, là danh dự lắm rồi, sau những lần gặp gỡ em, anh tưởng là mộng chớ không phải là thật.

Nếu Lộ San không nói, thì Luân đâu có ngờ cô bé gái mới mười bốn tuổi lại yêu chàng cuồng nhiệt như vậy.

Cốc Minh theo đuổi Lộ San và cưới nàng làm vợ, đó cũng là nguyên nhân rất tế nhị, vì Lộ San có ảo tưởng Cốc Minh là Tạ Cách Luân. Điều đó chưa rõ Luân biết hay không biết.

Trước kia, mũi tên ái tình của Tạ Cách Luân bắn trúng quả

tim của Lộ San. Mũi tên của chàng nhanh như gió thoảng, mềm như hoa lá mùa xuân, nồng nàn như lửa, dịu dàng như tơ. Trúng mũi tên tình yêu của chàng phải đắm say mê mệt. Tình yêu say mê đó, không hay biết tự bao giờ.

o0o

Tiếng xe ngừng tại nhà họ Cốc, Cốc Minh đã đứng chờ ở đó rất lâu, chàng lập tức cho xe vào:

- Lộ San, em đã về đó à?

- Nếu em không về thì ý anh thế nào?

Khi nàng chèo thuyền với Tạ Cách Luân tại Bích Đàm thì sắc diện nàng rất đáng mến. Khi về đến cửa thấy chồng săn đón hỏi thăm vồn vã, nàng lại hỏi một cách rất lạnh nhạt. Lúc nàng vừa vào nhà khách, Cốc Minh nói tiếp:

- Ba với má đang chờ em về dùng cơm.

- Em không thấy đói.

- Em hãy vào nghỉ ngơi giây lát đi. Vú ơi! Cô đã về, vú hãy sửa soạn bồn nước cho cô rửa mặt.

Khi lên đến phòng, Lộ San bèn lấy nón rơm đội lên đầu đến trước gương nhìn tới nhìn lui. Nàng tự xẻt thấy mình đội nón rơm lên càng đẹp thêm bội phần, trách gì Tạ Cách Luân không nhìn nàng trân trối. Nàng còn nghĩ lại, Luân lấy nón đội lên đầu cho nàng, lại cho rằng đội chiếc vương niệm cho nàng. Tuy là chuyện trào lộng nhưng nghe qua rất thú vị và khó quên.

- Lộ San, dép của em anh đã đem đến đây nè.

- Ờ!

- Bà vú nói em đi thăm người bạn học mang bệnh nặng.

- Ờ!

- Thế nào? Bịnh đỡ chưa?

- Chưa chết đâu.

Nghe câu trả lời chán ngắt của nàng, chàng sững sờ không biết nói gì nữa. Trong lúc ấy bà vú bưng nước vào:

- Thưa cô, nước rửa mặt cho cô đây.

- Cảm ơn vú.

- Cô còn cần gì nữa không?

- Không.

Bà vú ra đi rồi, Cốc Minh phát giác ra những điều nghi ngờ, chàng khó dằn được bèn hỏi:

- Lộ San! Em nói đi thăm bạn học mang bịnh, tại sao lại mua nón rơm làm gì?

- Đi thăm người bịnh, không thể mua nón rơm đội được hay sao?

- Thêm hai cánh tay của em nắng nám đỏ ửng nữa.

Nghe chàng nói đến đây, nàng thầm sợ hãi, bèn lặng thinh cúi xuống cởi giày ra, cố ý che giấu gương mặt mất tự nhiên của mình. Trong nháy mắt, nàng đã nghĩ ra cách nói dối, nàng liền đứng lên đi đến bồn rửa mặt, vừa rửa mặt vừa giả bộ vui cười nói:

- Không trách em đã dối gạt anh, mà nên trách họ đã dối gạt em.

- Thế là bạn học của em không có bịnh?

- Bọn họ qui tụ lại tìm cách dối gại em để đi du ngoạn, họ bèn gọi điện thoại nói một người mang bịnh nặng, buộc lòng em phải đi.

- Rốt cuộc là em cùng họ đi du ngoạn ở ngoại ô?

- Em không muốn đi, nhưng kẹt quá không biết tính sao, đã đến đấy rồi không nỡ từ chối. Còn chiếc nón rơm là của người khác mua tặng cho. Chớ em mua nó mà làm gì. Em

đội chiếc nón này anh xem đẹp không?

Cốc Minh cười thỏa mãn:

- Đẹp lắm. Nếu anh biết em đội nón rơm mà đẹp thế này thì anh đã mua cho em rồi.

Lộ San mỉm cười vô ý thức, tiếng nàng khoát nước rửa mặt, nàng hình dung như tiếng chèo thuyền của Tạ Cách Luân.

Cốc Minh tỏ vẻ thương xót:

- Lộ San! Chắc hôm nay em mệt lắm.

- Lúc vui chơi nào có biết gì, bây giờ cảm thấy mệt mỏi đôi chút.

- Bạn bè thật ác quá, nếu muốn hẹn ước đi chơi ngoại ô thì phải nói rõ ràng, ai đời đi dang nắng ngoài trời mà mặc đồ dài và đi giày cao gót.

- Em cũng đã nói qua điều đó cho họ biết.

- Lộ San! Bởi lúc ban ngày anh không được rảnh, ước mong em thường đi chơi với họ cho hết tù túng.

- Từ rày họ sẽ thường ước hẹn với em.

- Càng tốt chớ có sao.

Nàng không muốn bàn đến vấn đề này nữa, sợ e Cốc Minh hỏi phăng đi chơi với ai? Bạn học nào, tên gì thì khó mà trả lòi cho êm xuôi. Do đó, nàng lảng sang chuyện khác:

- Cốc Minh! Đi xuống lầu ăn cơm nha anh!

- Ăn cơm xong, em nên tắm rửa và ngủ một giấc để lấy lại sức.

Cốc Minh thân mật đưa nàng xuống lầu, nàng thấy chàng săn đón chừng nào, trong thâm tâm nàng cảm thấy khó chịu chừng nấy. Nàng chỉ mong đến khi ăn cơm xong, Cốc Minh đừng đề cập đến chuyện du ngoạn nữa.

Nàng hỏi thăm đến hai con. Cốc Minh cho nàng biết, hai trẻ đang chơi tại phòng với vú em. Nàng hỏi những chuyện không đâu, như:

- Trương hiếu Phong và Bạch Lăng còn tranh chấp với nhau nữa hay không?

Cốc Minh vui vẻ trả lời:

- Từ ngày Trương hiếu Phong kết hôn, cái mỏ đỏ không còn cãi vã với nhau nữa. Không ai có thể tin được, cái mỏ của Bạch Lăng mà vẫn ngoan ngoãn êm ấm trong ngoài, nghe đâu nàng đã có mang, không bao lâu sẽ lâm bồn.

Cốc Minh vẫn thao thao bất tuyệt, chàng nào ngờ trúng kế của nàng. Giây lát lại chuyển sang đến người bạn trai của Lộ Ni. Nàng đánh lạc hướng, làm cho Cốc Minh quên đề cập đến vấn đề ngày hôm nay nàng đi chơi vùng nào ở ngoại ô.

Ăn cơm xong, Lộ San tắm rửa và lên giường nằm nghỉ, nàng không quên căn dặn chàng:

- Cốc Minh, em rất mỏi mệt, muốn ngủ để lấy lại sức, anh đừng chọc em.

- Em hãy ngủ đi! Anh ngồi đây xem sách.

- Mở đèn sáng em ngủ không được.

- Được. Vậy thì anh đến thư phòng.

Chàng đứng dậy, không quên đến gần Lộ San hôn thân mật lên môi nàng.

Sau đó, chàng ngoan ngoãn, tắt đèn đóng cửa đi ra.

Ngoài của sổ, ánh trăng mờ mờ rọi vào phòng. Nàng nghiêng mình lại, cái hôn của Cốc Minh vừa rồi, không đem đến cho nàng cảm giác nào cả.

Nàng ngáp dài một tiếng, tuy buồn ngủ thật, nhưng đôi mắt vẫn mở to.

Không phải nàng thưởng thức ánh trăng ngoài song cửa, cũng không phải mong đợi Cốc Minh vào ngủ với nàng.

Cũng không hề nghĩ đến đôi trẻ song sanh. Mà nàng chỉ nghĩ đến Tạ Cách Luân hiện giờ chắc đã về đến lữ quán?

Và hiện giờ chàng đang làm gì? Bỗng nhiên nàng hối tiếc, phải chi mình ở lại với chàng cho đến mười hay mười một giờ, cùng chàng trở về lữ quán, đến lúc đó, mọi người đều ngủ vùi, hoặc lữ quán đâu còn khách khứa đông đảo. Chừng ấy nàng sẽ cùng chàng sống chung rất êm ấm.

Nàng chỉ còn nhớ đến một chi tiết về Tạ Cách Luân mà nàng chưa rõ. Chàng sang Mỹ học rất lâu, không hiểu chàng còn liên lạc cùng bạn học nơi nước ngoài hay không? Tại sao chàng không đến ở nhà người cậu, trước khi chưa nhận việc, lại đi mướn lữ quán mà ở. Nàng hy vọng giờ đây Tạ Cách Luân ngủ một giấc say sưa, chàng đang nằm thấy mộng đẹp, cùng nàng khiêu vũ, chèo thuyền cùng nàng vui chơi như lạc vào cảnh tiên.

Tại thư phòng, Cốc Minh cũng khó mà đọc sách cho được.

Chàng ngáp dài liền mấy tiếng, rồi xếp sách đứng dậy trở vào phòng, chàng thấy bóng tối âm u, muốn mở đèn lên nhưng còn do dự, sau cùng chàng vẫn không dám mở, tự

nghĩ rằng, mình đi ngủ mà mở đèn làm gì, chẳng những vô ích, lại còn phá giấc ngủ của vợ. Chàng sẽ lẻn lên nằm gần bên nàng, bỗng nghe tiếng gọi:

- Cốc Minh!

- Lộ San, em vừa thức giấc hả?

- Anh không học bài sao?

- Đã xem rồi.

- Mấy giờ rồi?

- Hơn mười một giờ.

- Thật vậy sao?

Cốc Minh nghe nàng hỏi không phải là người say ngủ, chàng nghi hoặc hỏi:

- Từ đầu hôm đến giờ em chưa ngủ sao?

- Ờ!

- Sao vậy?

- Em đang nghĩ... nghĩ về tương lai?

- Lộ San! Tương lai cũng như hiện tại chúng ta đầy đủ hạnh phúc chớ nào có gì.

- Em cũng nghĩ như vậy đó

Hồn của vợ chàng đã trao gởi cho một chàng trai khác, nhưng chàng nào hay biết, nghe vợ nói thế, chàng hiểu lầm cái ý tai hại của nó, chỉ một mực thâm tình, chàng hôn nàng như những đêm ân ái tình nồng chồng hôn vợ.

Nàng không một phản ứng, trên mặt nàng như đã bị say mê vì chất ma túy. Cốc Minh lại càng lầm lẫn hơn nữa, chàng tin tưởng vợ mình hòa dịu đồng tình. Chàng lại càng hôn nàng nhiều hơn, nàng cũng không một phản ứng nào. Hiện tại họ cùng chung chăn gối, nhưng tâm hồn của Lộ San đối với chàng rất lạt lẽo. Cốc Minh lại hôn nàng loạn đã, bây giờ nàng đã có phản ứng:

- Đã khuya rồi, hãy ngủ đi! Anh không biết em đang mệt mỏi hay sao?

Như bị nước lạnh tạt vào đầu, Cốc Minh vội buông nàng ra.

Chàng cũng tin là nàng mỏi mệt, chớ nào hay nàng giả vờ mỏi mệt. Chàng rất yêu vợ, nên bất cứ thế nào chàng cũng dằn áp dục vọng. Cốc Minh không hiểu được vợ chàng, mà lại nghe nàng thỏ thẻ:

- Cốc Minh, em đã làm cho anh thất vọng.

- Đúng ra, anh không nên khuấy rầy em nữa để cho em nghỉ ngơi thì phải hơn.

- Ngủ đi anh! Lộ San để cho chàng rúc đầu vào ngực nàng mà ngủ.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 16

Lão Vương tài xế và bà vú đến pháp đình làm chứng thư kết hôn. Lão Lâm cho đôi bạn già mượn chiếc xe dùng vào mọi công việc hôn lễ, điều rất thú vị là Cốc Minh hôm nay lại làm tài xế trong cuộc hôn lễ này. Bà Lâm mừng vui hiện ra mặt, vì bà tin rằng, làm Nguyệt lão xe chỉ hồng cho một vụ thì thọ thêm mười tuổi.

Trước đêm hôn lễ, đôi bạn già cùng làm lễ tạ ơn vợ chồng lão Lâm, họ cảm động đến rơi nước mắt.

Bọn họ được nghỉ dài hạn một tuần lễ để hưởng tuần trăng mật. Từ này lão Vương và bà vú đã chính thức thành vợ chồng.

Cả nhà lão Lâm bàn tán nhau, kể từ này nên sửa đổi tiếng

xưng hô lại cho thích hợp. Lão Lâm vừa cười vừa nói:

- Lão Vương thì gọi là lão Vương chớ không sửa đổi khác hơn được.

Bà Lâm nguýt chồng nói:

- Còn bà vú cũng gọi bà vú thì có sửa đổi gì đâu.

- Có, phải có chứ.

- Vậy thì nên gọi bà vú bằng bà Vương nhé!

Bà Lâm như đắc ý đề nghị của mình, lập tức kêu trước:

- Bà Vương ơi, bà Vương!

Bà vú vừa thắt lại lưng quần vừa chạy ra:

- Thưa bà gọi tôi?

- Đương nhiên là gọi bà chứ ai!

Cả nhà cùng cười rộ lên. Bà vú hơi nhột nhạt hỏi:

- Thưa bà dạy việc chi?

- Không việc chi cả.

Lão Lâm tiếp lời vợ:

- Bà vú! Không, bà Vương! Từ này sửa đổi cách xưng hô lại, gọi bà là bà Vương.

- Thưa ông, bà, cậu và... mợ! Tùy ý gọi sao cũng được.

Bà vú đi trở vào nhà sau, Lộ San đột nhiên kêu:

- Bà Vương ơi, cho ăn cơm sớm chút đi!

Bà vú trả lời vọng lại:

- Gần xong rồi, chờ chút sẽ có ngay.

Lộ San nói với vẻ rất tự nhiên:

- Thưa ba má, chiều nay cho con đến chơi nhà bạn học.

Lão Lâm cười cười hỏi:

- Con muốn lão Vương đưa đi không?

- Con đi xe buýt cũng được, để xe cho ba đi làm việc.

Bà Lâm nói:

- Đưa con đi một chút, tốn bao nhiêu ngày giờ mà sợ. Tội gì phải đi xe buýt.

Lão Lâm phì phà thuốc xì gà:

- Nếu con thấy gấp thì gọi bà vú dọn cơm sớm chút đi.

- Không sao, ăn xong cũng còn sớm chán.

Lộ San liếc nhìn Cốc Minh thấy chàng không khác một gã câm, không hề nói nửa lời. Bà Lâm thấy thế kêu lên:

- Cốc Minh!

- Má gọi con có điều chi?

- Chiều nay con bồi bạn với vợ con đi chơi nhà bạn học của nó được không, nếu tiện xem phim hay du ngoạn những nơi vui vẻ.

- Má để con tính vấn đề đi hay không với Lộ San.

Lão Lâm ngáp dài nói:

- Ăn cơm xong ngủ một giấc mới được, hôm qua đánh chếnh bài chót tại nhà kỹ sư Thạch mệt đừ.

Cơm nước xong, Lộ San lập tức lên lầu trang điểm. Nàng cũng không cần hỏi han đến hai đứa con gái. Lão Lâm giỡn cùng Tiểu Lộ, bà Lâm bồng Nhị Lộ đặt lên gối, hai tay bà luôn vuốt đầu tóc nó. Cốc Minh liếc nhìn hai con rồi đi thẳng lên lầu:

- Lộ San, em có cần anh đi cùng em không?

Lộ San đã sắp đặt trước, nên cười mà trả lời:

- Lúc đầu thì tính anh đi với em chớ, bây giờ thì không mấy cần thiết rồi.

- Bởi em không thích có anh đi theo?

Lộ San giả vờ cười luôn miệng:

- Không phải vậy đâu. Con bạn học của em nó có tâm sự, nên muốn em đến cùng nó nói chuyện riêng trong phòng, do đó, có anh đi thì bất tiện cho anh. Tối nay, mình xem xi-nê.

Không chút nghi ngờ, Cốc Minh lập tức nói:

- Bây giờ em đi một mình, tốt hơn mình cùng đi xem xi-nê cũng được.

Lộ San mỉm cười, không phải vui mừng vì nàng trang điểm đẹp, mà nàng vui cười vì đắc ý sự nói dối của mình.

Cốc Minh ngồi nhìn nàng trang điểm. Chàng không hề hoài nghi vợ mình đến nhà bạn học nói chuyện suốt ngày sao

lại trang điểm kỹ lưỡng:

- Em muốn mặc đồ gì?

- Mặc quần tây.

- Mặc quần màu đỏ tía nhé?

- Tùy anh lấy cho em một chiếc.

- Đi giày gì?

- Giày đế bằng.

- Còn gì nữa anh sẽ đem đến đầy đủ cho.

- Em muốn đội nón rơm.

- Tất cả anh để trên giường.

- Anh giúp em gọi bà Vương đem nước rửa mặt.

- Anh thay lấy nước cho em cũng được

- Cám ơn anh.

Cốc Minh đi xuống lầu, Lộ San tức cười một mình, vì nàng không cần dùng nước rửa mặt, mà cần nói chuyện cho chàng khỏi hoài nghi, chớ bồn nước vẫn còn sạch để ngoài cửa.

Nàng thay đổi y phục, dùng tay vuốt sơ đầu tóc và lấy gương ra soi mặt, nàng lấy làm mãn ý. Bỗng nghe tiếng chân đi, nàng biết là Cốc Minh đã mang nước lên. Nếu là Tạ Cách Luân thì nàng đã xô cửa chạy ra, đưa hai tay đón tiếp.

Cốc Minh chưa đi đến cửa đã hỏi:

- Lộ San! Anh sẽ đem đến cho em một ly đá lạnh.

- Cám ơn anh.

Cám ơn thì thật nhiều, nhưng thiếu sự thành tín. Nàng cũng đến thau nước rửa tay cho có chừng, sau đó uống ly đá lạnh của chàng vừa đem đến. Nước đá tuy lạnh ngoài

môi, nhưng không hề làm lạnh được quả tim nàng đã dành cho Tạ Cách Luân.

Nàng trang điểm xong, còn nhiều chuyện mà bà vú phải làm sau đó, nào là đồ trang điểm còn bỏ bừa bãi trên bàn, nào là quần aó nàng thay ra tung bừa lên giường, nào là tủ áo lộn xộn không thứ tự.

- Nè! Em đi đa.

- Được, anh đã gọi lão Vương đem xe ra chờ em.

Cốc Minh đi lót tót theo sau nàng, xe vừa gần đến cửa, chàng nhanh chân chạy lại mở cửa, Lão tài xế cho xe từ từ lăn bánh. Cốc Minh đưa tay vẫy chào, Lộ San vẫn không ngó lại.

- Chú Vương hãy đưa tôi đến nhà người bạn học.

Nhà người bạn học của nàng nơi nào, lão Vương chưa hề biết, lão chỉ biết nơi mà lão thường ngừng xe cho nàng xuống. Nhưng lão cũng hỏi:

- Phải nơi thường ngừng xe mấy lần trước không cô?

- Ờ! không bao lâu đã đến nơi, xe ngừng. Lộ San lật đật xuống xe, không đợi lão Vương hỏi gì, nàng nói:

- Cám ơn chú, khỏi cần đến rước để tôi tự kêu xe về.

Lần này nàng khỏi chờ lão Vương chạy xe đi xa, cũng không cần trông trước ngó sau, nàng liền gọi xe, nàng không bảo xa phu chạy đến quán cà phê Hoàng Hậu, mà bảo xa phu chạy đến lữ quán Uy- Ni- Tư.

Đến nơi, nàng không còn do dự vì sợ tại lữ quán nhiều người dòm ngó, mà nàng đi thẳng đến phòng số 803 cúi đầu nghe ngóng và gõ cửa, nàng hỏi nhỏ:

- Có ai trong phòng không?

Tạ Cách Luân nghe tiếng gõ cửa, chàng buông tờ báo xuống, bước ra mở cửa chàng bỗng kinh ngạc:

- A! Lộ San, anh không ngờ em đến đây.

Chàng đóng sầm cửa lại. Tim Lộ San đập mạnh, Tạ Cách Luân như có một sức trấn tĩnh kỳ dị. Chàng rót cho nàng một ly nước:

- Ý! Ngồi chớ. Ngồi dùng nước.

Lộ San mỉm cười không trả lời.

Luân chỉ chiếc ghế gần bên giường:

- Chưa biết người đẹp ngồi đây có vừa ý không?

Cũng tạm ngồi thử coi nào!

Lộ San vừa ngồi xuống vừa hỏi:

- Chắc anh sắp ngủ trưa?

- Đúng vậy, thật anh không ngờ em đến, nên mở cửa tiếp khách hơi thiếu lễ độ.

- Không phải anh thiếu lễ độ, mà tại em đến đột ngột thì có lý hơn.

- Nếu kẻ này biết trước người đẹp quang lâm, sẽ đứng tại cửa mà chờ đợi bao lâu cũng được.

- Làm rộn phá giấc ngủ trưa của anh.

- Không sao, nghe người đẹp tới thì lập tức tỉnh dậy ngay.

Má nàng ửng hồng, nàng nguýt chàng, rồi nàng cúi xuống uống nước, đầu óc nàng chỉ thắc mắc, tại sao bốn ngày qua chàng không ước hẹn với nàng? Nàng ngước mặt lên hỏi:

- Mấy bữa nay anh vẫn mạnh?

- Vẫn như thường, Lộ San! Mấy hôm nay anh vẫn tưởng nhớ đến em, nhưng không dám đường đột hẹn hò với em như những lần trước, vì anh sợ nhiều lần em đi một mình ra ngoài, nhà chồng em sẽ nghi kỵ mà sanh ra khó lòng, cho nên, anh cố gắng nhẫn nại.

Sự thất vọng của nàng tiêu tan ngay, nàng nhoẻn miệng cười, trong cái cười hàm chứa nhiều thương xót cho

người tình của mình chịu cô độc, vắng vẻ lạnh lùng:

- Vì vậy, em mới đến để thăm anh.

Chàng khích động như trẻ con:

- Lộ San! Cám ơn em đối với anh rất tốt.

- Mấy hôm nay anh có đi du ngoạn nơi nào không?

- Có vui vẻ gì mà du ngoạn.

- Sao anh không đi xi-nê hoặc khiêu vũ?

- Nếu không có em anh vui thích gì mà đi.

Lời nói của chàng làm nàng xúc động mạnh, nàng nhìn Luân trân trối, đôi mắt nàng trở nên mơ buồn khó tả. Nàng sẽ đặt ly trên bàn, đôi tay chống lên trán. Mắt nhìn Luân không khác nhìn vào gương soi mặt tại nhà.

Trước mắt nàng là cái hình bóng mà nàng đã say mê trong tư tưởng, giờ đây hình bóng ấy đã là sự thật trước mắt,

không còn phải mê mẩn loạn cuồng nữa.

Cũng may, Tạ Cách Luân còn giữ tánh chất quân tử, nếu không thì nàng khó mà cưỡng lại.

Trước khi Lộ San ra đi, nàng cũng không hề cảnh giác việc gì sắp xảy ra. Trong khi đôi má nàng đỏ bừng, cũng may lúc nhục thể nàng giao động, nhưng Tạ Cách Luân vẫn ngồi trầm tĩnh như lão ngư ông, tuy biết rằng cá đã cắn câu, nhưng chàng không thừa cơ hội đó, chàng chỉ dùng lời êm dịu:

- Lộ San! Em khỏi sợ anh cô đơn và tịch mịch, vì đến thứ hai này anh đã nhận việc tại cơ xưởng rồi.

- Thật thế à?

- Dầu anh có nói dối với ai khác nhưng với em thì không.

- Em rất sung sướng mà chia mừng cùng anh, và có lời chúc viên kỹ sư trẻ tuổi.

- Nếu em nói anh là người tình, thì anh sẽ quì xuống mà tạ

ơn em.

- Thật vậy sao? Em đâu phải là một lão ân nhân bảy, tám mươi tuổi mà anh phải quì để tạ ơn.

- Dầu em đến bảy, tám mươi tuổi vẫn đẹp như thường.

- Em không tin điều đó, miễn sống đến bốn mươi tuổi cũng đủ lắm rồi.

- Ý! Đừng nói vậy chớ.

- Nói thật, em rất sợ đến tuổi già lưng còm gối mỏi. Có lúc em nghĩ, miễn sống đến ba mươi tuổi thì chết cũng được, phái nữ đến ba mươi tuổi vẫn còn đẹp như thường. Người nào không đẹp thì chết đi còn sướng hơn.

- Lộ San! Đừng thảo luận đến điều đó nữa! Anh đây không còn bao lâu cũng ba mươi tuổi rồi.

Nghe chàng nói nàng bắt tức cười, không biết nên an ủi hay khen thưởng chàng? Nàng nói:

- Anh tuy tuổi đã lớn, nhưng càng lớn tuổi càng đầy tánh chất quyến rũ.

- Anh rất hận mình không còn khoảng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi.

Nếu hai mươi mốt tuổi thì lớn hơn Cốc Minh nhiều ít, hiện giờ Lộ San đối với Cốc Minh không còn hứng thú nữa, nên nàng nói:

- Em không thích những chàng quá trẻ tuổi.

- Thế là em thích những người tuổi lớn như anh?

- Anh hay quên quá đi, điều đó em đã nói rồi mà!

- Nếu đúng như lời em, thì anh ăn mừng cho mớ tuổi tác của mình.

- Ờ! Đàn ông lớn tuổi mới chững chạc.

- Ha... ha... ha...

- Làm gì mà cười dữ vậy? Cười em nói chuyện không đầy đủ ý nghĩa hả?

- Lộ San! Em thật là đáng yêu.

- Anh xem em như là trẻ nít chớ gì?

Lời nói êm ái của nàng tự nơi môi hồng xuất phát, thơ ngây, có lúc chàng xem nàng như một em gái bé bỏng đáng yêu, nhưng chàng không hay biết, nàng hiện đang làm mẹ hai đứa trẻ song sanh.

Nàng đối với chồng cũng như gia đình nhà chồng của nàng không quan tâm cho lắm, chẳng những chàng không hề hỏi thăm việc bên chồng nàng thì chớ, trái lại, có lúc nàng đề cập đến Cốc Minh thì chàng dùng những lời lẽ cũng như động tác bông đùa khiến cho nàng càng say mê thích thú hơn:

- Lộ San! Có lẽ anh sẽ làm việc mãi tại Đài Bắc này.

- Và anh cũng ở mãi tại lữ quán này?

- Ba má muốn anh ở nhà ông cậu.

- Tại sao anh không ở.

- Biệt thự của ông cậu rất lớn, lại có người chăm sóc.

- Thế là anh phải dọn về ở nhà ông cậu?

- Anh không muốn, vì ở đó mất tự do. Em biết cậu anh thích những thằng con trai tối ngày không rời khỏi thư phòng.

- Rồi anh tính thế nào?

- Anh chuẩn bị thuê nhà.

Nghe chàng nói thuê nhà, Lộ San mừng ra mặt:

- Thế thì hay lắm.

- Đúng vậy. Lộ San! Anh rất cảm ơn em gái anh.

- Tạ Đào Ý, nàng...

- Nó nói: Anh ở Đài Bắc nên thuê nhà, trong tương lai chúng tôi gặp anh rất tiện.

Lộ San cúi đầu xuống cắn nhẹ vào môi, tỏ vẻ cảm kích Tạ Đào Ý vô cùng. Nếu chàng ở đậu nhà của ông cậu, thì sự gặp gỡ giữa chàng và nàng vô cùng khó khăn:

- Em của anh có ý kiến rất hay.

- Nó cũng sắp làm mẹ rồi.

- Thật vậy sao?

- Nó rất lưu ý đến em, nhờ anh trao lời thăm em.

- Cám ơn nàng.

- Trước khi anh chưa về nước, nó rất giận em...

- Chắc chắn nàng hiểu lầm em chớ gì.

- Tạ Đào Ý giận em đã kết hôn với người khác.

- Theo ý kiến của Ý thì... rất khát vọng được gọi em bằng chị dâu.

- Em... Nàng tỏ vẻ hổ thẹn không nói nên lời.

- Lộ San, hiện giờ Ý không hề nghĩ đến chuyện quá khứ, nếu nó không mang cái bụng chửa thì đã theo anh đến Đài Bắc rồi.

- Có rất nhiều điểm, em đối không phải với em của anh.

- Tánh của nó rất tốt, nhưng có lúc phóng túng đôi chút thôi.

- Chồng của Tạ Đào Ý là...

- Chàng trai có cái tên là Lý Bửu Bối.

- Đúng là cái tên như vậy đó à?

- Phải rồi, là đại danh của em rể anh.

Nàng thoáng nở nụ cười trên môi, nhưng kịp thời tan biến đi. Lộ San và Tạ Đào Ý là bạn học rất thân, khi cả hai còn ở trường, thề thốt với nhau, khi có chồng thì sẽ cho nhau hay để cùng đến dự hôn lễ nhau. Kết quả lời thề đó, Lộ San là người đã quên trước nhứt. Nghĩ đến đây, Lộ San ngáp dài lên một tiếng bởi mỗi ngày nàng thường có giấc trưa, Luân nhìn thấy cười nói:

- Con chim nhỏ đã mỏi mệt rồi!

- Bởi mỗi ngày em đều có ngủ trưa nên thành tật.

- Em hãy ngủ một giấc đi.

Nàng nhìn chiếc giường nệm của chàng rồi lắc đầu, Luân sợ nàng hiểu lầm:

- Em hãy ngủ đi đừng lo gì cả, anh ngồi đây xem sách, không khuấy phá em đâu.

- Nếu ngủ không được thì cùng anh đi rong chơi suốt ngày nay.

- Được, anh tự nguyện bồi bạn em đi rong chơi. Lộ San, còn có việc này anh cần báo cho em rõ.

- Ý! Tin tức gì coi bộ quan trọng quá vậy, nói thử nghe coi.

- Anh đã thuê nhà rồi.

- Đừng gạt nhỏ này bồ ơi.

- Em hãy tin đi, không bao giờ anh lừa gạt em.

- Chuẩn bị chừng nào dọn đến nhà mới đó?

- Ngày mai.

- Mau dữ vậy sao?

- Đồ đạc bàn ghế đã sắm sẵn tất cả rồi.

- Sắm gồm những dụng cụ gì?

- Chỉ sắm một ít đồ cần dùng đơn giản vậy thôi, má anh hy vọng anh ở tại Đài Bắc được thong thả.

- Anh có hạnh phúc nhiều quá.

- Phải rồi, miễn hạnh phúc cùng em là đủ rồi. Bởi hôm nay không tốt ngày, nên anh để ngày mai sẽ dọn đi.

- Em không ngờ anh mê tín đến thế.

- Anh mê tín cũng có nguyên nhân của nó. Đó là khi chúng ta gặp nhau tại Đài Nam, ngày sau anh xuất dương du học, bỗng nhiên một chiếc lá khô rụng ngay trên đầu anh, anh cảm thấy là một điều không may. Thật không lầm, sau khi đến Mỹ Quốc chẳng bao lâu thì được tin em kết hôn.

Lộ San tức cười, nghe chàng nói nửa đùa nửa thật nhưng rất có duyên và đáng mến, nàng nói:

- Ngày mai em sẽ đến cung hỷ anh dời chỗ ở chớ.

- Em trở thành một người khách đẹp duy nhất trong cuộc lễ này. Lộ San! Nếu em đến, anh vô cùng hoan nghinh.

- Khách chưa hiểu nhà mới của chủ ở phương nào?

- Nếu đem địa chỉ mà nói rõ thì em cũng khó mà tìm ra. Gian nhà rất đẹp, nhưng nó ở trong một ngõ hẻm. Lộ San! Ngày mai anh đến quán cà phê Hoàng Hậu chờ em để dẫn đi coi nhà được không?

- Hay lắm, vào lúc mấy giờ?

- Một giờ hai mươi phút chiều mai.

- OK! Tiếp theo đó, Lộ San còn tiếp thêm: Nếu đúng hẹn mà em không đến được thì vô phương thoát thân rồi, gặp trường hợp đó, xin đổi lại năm giờ nhé!

- Tất cả đều căn cứ vào giờ giấc của em. Lộ San! Anh không muốn em phải vì anh mà bị họ làm khó dễ, miễn là em tính thế nào cho tròn thì anh cũng chiều theo.

Lộ San tỏ ra lo lắng:

- Dầu sao chăng nữa cũng có một ngày họ phát giác ra được.

- Chúng ta phải tính toán cái ngày đó, nhưng nó đến nơi chậm một chút, nếu mình xây dựng tất cả đầy đủ, thì lại sợ gì ngày đó đến với chúng ta.

Nàng tán đồng theo ý kiến của Tạ Cách Luân, trên nét mặt Lộ San hiện lên vẻ lo âu khó tả. Shakespeare đã nói: "Những người mắc vào đường tình ái, như những kẻ mang bịnh điên, nếu chia rẽ họ rồi nhốt vào trong căn nhà tối tăm như nhốt những người điên, và dùng roi đánh họ. Bọn họ cũng chẳng sợ phương pháp trừng trị hay điều trị bằng thuốc thang, vì bịnh điên ấy đã quá nặng và trở thành nan y rồi, luôn người cầm roi cũng bị nhiễm và say mê trong sự yêu đương đó nữa".

- Lộ San! Tại sao em không ngủ đi? Em đã ngáp dài liền tiếng rồi đó, xem sắc diện con chim nhỏ của anh đã mỏi mệt lắm rồi trong lòng xem cũng không mấy vui nữa.

- Một lát qua cơn ngủ trưa, sẽ hết ngáp ngay.

- Anh không phải chán em ngáp mà muốn em nằm ngủ một giấc, nếu ngủ không được thì nằm nghỉ cũng đỡ.

Nàng không thể chột dạ bởi những lời tán tỉnh ngọt ngào của Tạ Cách Luân, tuy không trả lời hoặc gật đầu đồng ý với chàng, nhưng Lộ San vẫn ngoan ngoãn đi ngay lại giường.

Tạ Cách Luân đứng lên đỡ nàng:

- Em hãy nằm nghỉ đi, đừng lo lắng gì cả. Lộ San, hay em sợ anh?

Nàng không đáp, chỉ lắc đầu...

- Lộ San! Nếu anh nằm ngủ cạnh bên em thì em có thể tin anh cũng có đôi chút quân tử chớ?

Nếu đúng là một vị quân tử sao lại mãi theo đuổi gái đã có chồng, gây cho Lộ San mê loạn không còn nghĩ đến chồng con. Người như thế mà tự xưng là quân tử thì nên gạt bỏ lý trí ra ngoài, không nên mang nó vào trong cơn xoáy của tình yêu.

Nàng suy tới nghĩ lui, rốt cuộc cũng để nguyên ý phục mà nằm xuống giường cạnh Luân. Chàng cũng giữ lời hứa,

ngồi cạnh bên nàng mà xem sách. Nhưng càng lâu, chàng không thể giữ lời hứa mãi được, nhìn người đẹp nằm trên giường, nhắm nghiền đôi mắt lại, chàng lấy làm vui vẻ như được con chim nhỏ thường ở bên mình.

Giờ phút nguy hiểm đã trôi qua. Lộ San vẫn yên ổn nằm thẳng người ra và nhắm đôi mắt, khác nào một đứa trẻ đang cần sự dỗ dành của mẹ. Tạ Cách Luân cũng không tỏ thái độ của một con cọp đói vồ cừu non. Thần thái của chàng như đứng trước tượng thánh mẫu lặng lẽ mà nhìn nàng. Giây lát sau, Luân đi động cơ thể, hai tay chống trên giường, giọng chàng êm dịu gọi:

- Lộ San!

Nàng "ứ” một tiếng, đôi mắt nàng như hai cánh cửa sổ từ từ hé mở, thấy chàng đang nhìn nàng trân trối, trái lại nàng không giựt mình ngồi dậy chỉ trông vào tia mắt chàng mà mỉm cười. Khiến cho Luân bạo dạn hơn, hỏi:

- Cho anh nằm với em được không?

Lộ San không đáp lại, nhưng đi động người nàng vào

trong đôi chút. Dụng ý nàng nhường chỗ cho Tạ Cách Luân nằm. Luân hiểu rõ Lộ San đã hoàn toàn đồng ý, Luân bèn nằm xuống, hai bàn tay vẫn chéo vào nhau để trên ngực, chàng làm như mình là một "Liễu Hạ Huệ tái thế" vậy.

Cơn buồn ngủ đã đi mất, có lẽ cả hai không hẹn mà gặp nhau, nàng cũng bắt chước chàng, dùng hai bàn tay chéo lại nhau mà để trên ngực? Hai người bốn mắt không hẹn mà cùng đồng nhìn lên trần nhà.

Dường như cả hai cũng thưởng thức cái gì đẹp đẽ của trần nhà? Họ cũng rất bền lòng, như thách thức nhau không ai chịu mở lời trước. Tạ Cách Luân đang suy nghĩ gì? Lộ San cũng đang suy nghĩ gì? Không bao lâu, họ không hẹn mà cùng trở mình quay mặt lại với nhau. Đôi má Lộ San đỏ ửng, không khác tấm màn màu đỏ trên sân khấu phản chiếu. Tạ Cách Luân nhìn nàng với tia mắt mê man:

- Em không muốn anh nhìn em à. Tiếng nói có vẻ nũng nịu phát xuất tự miệng của Lộ San.

- Lộ San! Em không muốn cho anh nhìn em, nhưng anh muốn làm phiền em một việc.

- Nói thử nghe coi.

- Yêu cầu em móc hai mắt anh đi.

- Á! Ghê lắm! Em không dám đâu.

- Không dám thì để cho người ta nhìn chớ. Nhìn vĩnh viễn mà.

- Vĩnh viễn không chán sao?

- Anh có thể chán ánh sáng của trăng sao, chán non xanh ruộng lúa, chớ không bao giờ chán em.

- Anh à, nếu anh cùng em sống chung nhau vĩnh viễn, em sẽ quên tất cả.

- Do đó mà anh yêu sâu đậm con chim nhỏ của anh.

- Em hiện giờ, đã...

- Đã bay đến đây và đáp trong lòng anh, do đó, anh sẽ hết lòng gìn giữ con chim đó.

Một bàn tay sờ lên mặt của Lộ San. Nàng không khác một con mèo nhỏ kêu lên những tiếng meo meo...

Luân lại dùng một ngón tay vẽ lên đôi mi nàng hết vòng này đến vòng khác, cũng như Cốc Minh đã hôn lên chân mày của nàng.

Nếu lúc ấy, nàng nghĩ đến chồng thì còn có thể miễn cưỡng thoát khỏi lưới tình. Đàng này nàng quá say mê Tạ Cách Luân, dầu cho hàng trăm cái tên Cốc Minh nàng cũng không còn ghi một chút vào tâm.

- Lộ San! Em có biết anh yêu em như điên như cuồng hay không?

- Em...

Nàng muốn thố lộ tâm tư với Luân nhưng Luân hỏi trước:

- Em cũng như anh hả?

- Phải rồi, tại vũ hội ngày lễ giáng sinh, khi em cùng anh nhảy một bản nhạc, sau đó, em... em...

- Em bèn yêu anh?

Nàng nhỏ giọng:

- Ờ! Lúc đó em vừa mười bốn tuổi.

- Thế mà lúc đó anh không biết, điều đó là một thiếu sót, hôm nay anh xin bổ túc.

- Cách Luân, anh có thật lòng yêu em không?

- Em không tin thì anh chỉ còn có nước thề.

- Không, anh chỉ nói quả quyết yêu em là đủ.

- Lộ San! Anh yêu em. Yêu mãi mãi, yêu suốt đời...

- Nếu một ngày nào đó, anh không yêu em nữa, em không

biết phải làm sao đây?

- Lộ San! Không phải lúc sống mới yêu em, mà cho đến khi xác anh vùi sâu vào lòng đất anh vẫn còn yêu em.

- Từ nay em không ưng nói đến tiếng chết, nghe hôn?

- Vâng, nghe lời vợ yêu quí của anh.

- Anh...

- Hiện giờ đúng ra em là người vợ tốt của anh, không, người vợ đẹp đẽ, rất hoạt bát, rất cao quí của anh.

- Cách Luân, em rất hy vọng được như lời anh.

- Giữa lúc này, anh muốn ôm chầm lấy em mà chạy giữa phố phường, khắp ngõ hẹp của Đài Bắc này.

- Để chi vậy?

- Để anh khoe cái con người sáng chói cho mọi người đều chóa mắt.

- Em cũng vì anh, và được chiêm ngưỡng thì em thỏa mãn lắm rồi.

- Anh nhìn trong mắt của em, có thể hiểu thấu nhịp tim em đang khiêu động, nóng rực, đẹp tột cùng. Lộ San à, em đừng rời anh nhé! Em có nghĩ đến lúc nào em mới thoa môi son lại không?

- Không.

- Phải rồi! Anh đã biết, chỉ vì chúng ta mới...

- Em không muốn anh nói điều nào nữa đâu.

- Lộ San! Em đã sợ anh hả?

- Em...

- Em không sợ phải không?

- Em... Em không biết.

Từ đó, tiếng họ nhỏ dần, họ cười khúc khích, mọi việc đối với họ thảy đều mới cả... Bức màn màu xanh nhạt kéo lại... Thỉnh thoảng nghe những tiếng rất nhỏ bên trong bức màn.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 17

Đến khi bức màn đêm gần rũ xuống, Lộ San và Tạ Cách Luân mới giựt mình tỉnh dậy. Khi họ thức dậy cùng ôm chặt lấy nhau mà hôn như ngây dại. Đến đây, lý trí đối với họ không còn nghĩa lý gì:

- Cách Luân! Đã mấy giờ rồi?

Chàng ngáp dài một tiếng xem đồng hồ tay:

- Đã hơn năm giờ chiều mà Lộ San không hề tỏ thái độ hoang mang lo sợ, dường như nàng không hề nghĩ đến chồng con chi cả. Ánh nắng chiều còn le lói chen vào khe cửa sổ, như ngọn đèn cạn dầu sắp tắt. Dường như nó rọi chút ánh sáng vào phòng để cho đôi bạn tin tưởng còn sớm mà chưa chịu rời nhau? Phòng 803 nằm trên tầng lầu

chót. Nếu mở cửa sổ ra sẽ trông thấy cảnh ruộng sông và rừng núi. Nhưng, trong phòng cả hai người bây giờ không ai cần thưởng thức cảnh đẹp thiên nhiên lúc trời chiều. Họ cho rằng trên đời này không còn gì đẹp cho bằng sự vui sướng giữa hai con tim cùng một nhịp điệu.

- Lộ San! Nào phải trong giấc mộng mà chúng ta đang thật sự nằm chung tại giường này phải không em?

Lộ San cười cười không đáp, nàng nhè nhẹ sờ vào mũi chàng. Cách Luân hỏi nhỏ:

- A, cái gì bò trên mũi tôi đây cà?

- Em không biết đâu.

- Ờ! Nó là bàn tay ngọc mà.

Nói xong, Luân nắm lấy bàn tay nàng, đồng thời hôn vào lòng bàn tay nàng. Bỗng nhiên Cách Luân nói:

- Lộ San! Sao em chưa tính về, vì em ra đi cũng đã lâu rồi.

- Em không muốn về đâu.

Nghe nàng nói, Luân bỗng nhiên giựt mình, chàng không thể ngờ trước được nàng nói thế đó. Chàng trả lời êm dịu:

- Anh rất yêu con chim nhỏ và xinh đẹp của anh. Anh không thể để nó rời khỏi bên anh, nhưng vì kế hoạch trong tương lai của chúng ta, em nên nhẫn nhục một chút. Lộ San! Chúng ta muốn được vui vẻ lâu dài phải không?

- Ừa!

- Nếu thế thì em nên về lẹ đi, chúng ta tuy rời nhau, nhưng tâm hồn vẫn bên nhau.

Luân thấy nàng vẫn lười biếng không hề có ý rời khỏi nơi phòng chàng, chàng bèn đỡ nàng ngồi dậy, nàng ôm chặt lấy chàng, như để bổ túc vào những năm xa cách người mình yêu duy nhứt. Luân dùng tay chải lên mái tóc mượt như tơ của nàng. Sức chàng mạnh hơn Cốc Minh rất nhiều. Chàng ôm nàng vào lòng như ôm một trẻ nhỏ giỡn trên tay. Đôi tay nàng đeo chặt vào cổ chàng:

- Lộ San! Hãy buông anh ra.

- Không buông đâu, hãy ôm em mới chịu.

Chàng vừa lắc đầu vừa cười, sau đó đặt nàng ngồi lên ghế:

- Hãy mau chải gỡ đầu tóc, nếu chẳng phải lúc em về, không bao giờ anh để cho em rời khỏi nơi đây.

Lộ San bấy giờ rất dễ bảo, nàng vẫn nghe lời của Luân mà gật đầu:

- Cách Luân, giày em đâu?

- Để anh mang vào cho em, hãy xỏ vô đi!

- Cám ơn anh.

- Để anh múc nước cho em rửa mặt nhé!

- Không cần lắm, anh hãy đem đến cho em khăn lông ướt là được rồi.

Nàng vừa lau mặt vừa nhìn vào kính, bỗng nhiên châu mày nói:

- Cách Luân, anh xem em thế này làm sao mà về được?

- Sao đó em?

- Hình dáng của người ngủ vừa thức dậy.

- Có nên thay đổi y phục không?

- Phải rồi, em đã có biện pháp rồi.

- Vì em là một trẻ nhỏ rất thông minh.

- Không thích nói kiểu đó đa.

- Thế là anh nói em là một cô gái yêu kiều, khiến cho anh yêu say đắm gần muốn thấy bà ngoại đây nè.

Lộ San tức cười và nói tiếp:

- Được rồi, hãy đưa em đi!

- Thì đưa em đi là thiên chức của anh mà.

Một phút đồng hồ sau đó, Luân đưa nàng đến thang máy. Xuống thang máy, họ cùng đi ra cửa, đèn đường đã cháy sáng trưng.

Lộ San như tự nói cho mình nghe:

- Không ngờ mới đây mà đã tối lẹ quá. Tối càng tốt, nếu không thì người ta sẽ thấy rõ áo quần nhầu nát coi sao cho được.

- Nên ăn uống gì rồi sẽ lên đường?

- Em không đói.

- Không đói thật sao?

- Ờ, nếu anh cần em bồi bạn thì em cũng dùng với anh một ít cho vui.

- Thôi em hãy về đi! Bởi em đi quá lâu rồi.

- Vậy mà em tưởng chừng như một tiếng đồng hồ thôi.

- Bởi chúng ta trong cơn yêu mê mệt, nên thời gian qua mau mình không hay.

Chàng lập tức ngoắc một chiếc xe. Luân tự mở cửa xe, Lộ San vào ngồi trong xe, dường như nhớ chuyện gì bèn thò đầu ra ngoài nói:

- Ngày mai em nhứt định đến cung hỷ anh về nhà mới.

- Cám ơn em.

o0o

Khi xuống xe, nàng vô cùng sợ hãi, nhìn vào cửa không thấy bóng dáng Cốc Minh với vẻ nôn nóng đi tới đi lui như

những lần trước. Nàng thở phào khoan khoái, tự trấn tĩnh tâm thần tự nhiên đi vào cửa, nàng cũng không hy vọng có mặt cha mẹ chồng ở tại phòng khách. Quả nhiên hai ông bà không có mặt tại đây, nàng đi thẳng lên lầu, xô cửa bước vào bỗng thấy Cốc Minh nằm tại giường, đôi mắt chàng như xuất thần. Nàng rất thông minh, lên tiếng trước để khắc chế đối phương:

- Cốc Minh! Xin lỗi em về hơi trễ.

Tội nghiệp cho Cốc Minh, chàng bật ngồi dậy, tay vỗ trán, dường như sợ mình nghe lầm tiếng, nhìn lầm người, chàng đang nghi ngờ mình nằm chiêm bao, Lộ San bước đến bên giường hỏi:

- Anh ngủ hả? Ăn cơm chưa?

Chàng biết là sự thật, rồi nhìn người vợ đi chơi về tối của mình, nói:

- Lộ San! Anh đứng tại cửa cái chờ em rất lâu, không biết đã xảy ra chuyện gì, lòng anh vô cùng hoang mang lo sợ, anh ngồi đứng không yên, nên đến nằm trên giường đây.

- Em không biết tưởng đâu anh buồn phiền, đến để có hành động gì em chớ?

- Chỉ vì anh quá yêu em.

- Em biết rõ điều đó, nhưng buộc lòng vì phải giao tế với bạn bè.

- Lộ San! Anh không hề trách em, vì em đi khá lâu mà không về, nên anh lo sợ đó thôi.

- Từ này anh không nên nghĩ vậy nữa, em đâu phải đứa trẻ nên ba mà ra đi không biết đường về?

- Quần áo của em đều nhầu nát cả, muốn thay đổi không?

Lộ San thầm kinh hãi, nhưng cũng làm tỉnh trả lời:

- Phải thay đổi chớ. Theo con bạn chuyện trò suốt ngày, nói chuyện mãi rồi mòn mỏi, cả hai cùng lăn đùng ra ngủ, bất kể đến quần áo dài rộng chi cả.

- Anh biết, cũng tại điều đó mà em về trễ.

- Tại ngủ quên thì phải chịu, không biết làm sao hơn.

Thực ra, nếu có giải thưởng nói láo chắc chắn Lộ San sẽ chiếm giải nhứt, nàng cũng tin vào khả năng nói láo của mình. Tiếp theo đó, nàng tỏ vẻ lo lắng sức khỏe cho chồng:

- Anh hãy đi ăn cơm đi! Chắc là đói rồi.

- Anh đã ăn rồi. Lộ San, em nói tối nay đi xem điện ảnh mà, có đi hay không?

Thực ra Lộ San đã nói đi về sẽ xem điện ảnh cùng chồng, nhưng bây giờ hồn nàng đã gởi tận đâu đâu, nên lãnh đạm hỏi:

- Bây giờ còn xem kịp sao?

- Nếu em muốn còn có thể kịp.

Hay lắm, hồi trưa này đã ngủ một giấc với Tạ Cách Luân,

muốn tránh khỏi sự hoài nghi, nên cùng chồng đi xem điện ảnh càng hay:

- Đi nè! Đi sớm không lại trễ.

- Em không thay đổi quần áo sao?

- Khỏi cần.

Mặc kệ, thay đổi y phục mà làm gì, chàng không thích mình càng hay. Lộ San không thay đổi y phục chi cả. Theo chàng đi xuống lầu cùng so vai nhau mà đi ra xe. Lão tài xế đưa hai người đến Tây Môn đính, Lộ San vừa xuống xe vừa nói:

- Em muốn xem phim Tân Thế giới nói tiếng quốc ngữ.

Cốc Minh cũng tùy theo sở thích của vợ, chàng chen vào mua vé.

Bình thường Lộ San rất thích xem phim ngoại quốc. Hôm nay nàng muốn xem phim nước nhà, vì nàng với Tạ Cách Luân vừa vấn vít nhau, khiến trong đầu óc nàng đang rối

loạn.

Xem phim nước nhà khỏi cần suy nghĩ mệt óc thêm.

Vào rạp, màn bạc dứt bản Quốc ca, đèn tắt tối đen, Cốc Minh nắm tay nàng dắt đi, người soát vé tìm ghế cho hai người ngồi. Chàng nắm tay nàng nhưng nàng không một chút xúc động, chẳng khác nào một bàn tay chết.

Lộ San chưa ăn cơm tối, nên khi xem giữa chừng, nàng nói với chàng đi ăn:

- Cốc Minh, đói bụng chết đi thôi.

- Em chưa ăn cơm chiều sao?

- Ừa!

- Anh sẽ đi mua thức ăn cho em.

- Thôi lỡ rồi, xem xong sẽ đi ăn luôn thể.

Chàng nhìn đồng hồ tay:

- Cũng được, chỉ còn nửa tiếng nữa là dứt phim.

Nàng than đói, chàng muốn đi mua thức ăn. Nàng lại cản không cho đi. Nếu là Tạ Cách Luân thì chắc chắn nàng đồng ý cho Luân đi mua thức ăn và vui vẻ ăn với chàng.

Nếu không phải Tạ Cách Luân thì dầu có đói đến đâu nàng cũng không cần đến chàng. Tình nghĩa chồng vợ của nàng đối với chàng hiện giờ vô cùng lạt lẽo đáng sợ. Trên màn bạn chiếu phim "Người đàn bà ngoại tình khi nàng ra khỏi nhà chồng", kết quả gặp nhiều vận mạng đáng bi thảm. Tiếc vì Lộ San đang suy nghĩ mông lung rối loạn tinh thần, nàng không hề lưu ý nhân vật trên màn bạc đang diễn tả sự kiện gì? Nếu không nàng sẽ xét lại những hành động của mình.

Phim dứt Cốc Minh nắm tay Lộ San chen theo lượn sóng người từ trong rạp đi ra, Lộ San vẫn hôn mê như người mất hồn, tự ý chàng kéo đi đâu nàng đi theo đó, nếu không kiếm gì lấp vào dạ dày, có thể nàng đói mà phát xỉu đi được. Đây là lần thứ nhứt từ ngày kết hôn đến giờ, chàng và nàng chung một cuộc vui vô cùng lạt lẽo.

Cốc Minh nào biết tâm sự của vợ, chàng không quên việc nàng chưa dùng bữa:

- Chúng ta đi ăn cơm đêm nhé?

Hiện giờ những việc gì nàng cũng cau có với Cốc Minh, chỉ vì nàng nhìn Cốc Minh không một điểm nào hợp nhãn đáng yêu cả, nên nàng đáp cộc lốc:

- Còn hỏi gì nữa? Em chẳng đã nói với anh, em đói bụng gần chết đi được.

Tội nghiệp cho chàng trai hiền dịu không một phản ứng nào trước lời lẽ không mấy êm tai của vợ, chàng chỉ cười đi đến một quán cơm:

- Lộ San! Em thích dùng gì, hãy gọi đi!

- Có lẽ bình thường anh đã biết em thích món gì?

- Thì lần trước em thích món gì hãy nói cho anh gọi.

- Ai hơi đâu mà nhớ những điều vô bổ đó cho thất công.

Chàng không dám hỏi gì thêm nữa, chỉ nhìn vợ với vẻ mặt thất thần khó hiểu. Trong khi Lộ San mở xách tay lấy gương ra soi mặt. Nhưng nàng cũng không soi được vẻ mặt khó chịu của mình.

Soi gương xong, nàng lấy tờ nhật báo ra đọc, dường như nàng không lưu ý sự có mặt của Cốc Minh. Nếu Cốc Minh có hỏi thì nàng chỉ trả lời qua loa, như nàng đang theo dõi tin thời sự quan trọng trên mặt báo.

Cốc Minh cũng không biết làm thế nào cho vừa lòng vợ. Người hầu bàn bưng thức ăn ra, Lộ San lại nói:

- Dường như anh không nhớ gì cả, một chút đây mình về ngủ rồi, gọi thức ăn chi nhiều vậy?

- Em đói lắm kia mà!

- Đói thì đói chớ em nào phải là thùng đựng cơm. Cốc Minh! Có lẽ anh thấy em ốm o nên không vừa ý, cho em ăn thật nhiều để trở thành béo phì nộn à?

- Lộ San! Xin em đừng hiểu lầm anh.

- Được, em đâu hiểu lầm anh, để em ăn rồi phát trướng lên chết đi cũng được.

Nếu không phải tại quán cơm, nếu trong khung cảnh đêm thâu canh vắng thì Cốc Minh có thể khóc lên được. Chàng cũng đói nhưng trước mặt người vợ tỏ thái độ bất mãn thế đó, chàng không thể nuốt cho vô. Tuy ăn uống không biết ngon, cũng không muốn làm buồn lòng vợ. Chàng tỏ ra gương mẫu, nhịn nhục cũng vì chàng quá yêu nàng.

Ăn uống xong chàng muốn là vừa lòng vợ, nên tỏ vẻ dịu hòa nói:

- Lộ San! Anh muốn bồi bạn em đi khiêu vũ một chầu.

- Anh đi tìm vũ nữ mà khiêu vũ, em chỉ muốn về ngủ.

Cốc Minh nuốt nước bọt như nuốt đắng cay nói:

- Em không đi anh đi làm gì, vậy thì chúng ta gọi xe cùng

về.

Xe chạy rất nhanh, Cốc Minh quàng tay qua lưng nàng, nhưng chàng bị nàng trừng mắt cự tuyệt, chàng phải rút tay về.

Chàng không thấy thú vị gì, vì hôm nay thấy vợ cau có không vui, chẳng những thiếu lời nói đẹp, lại xem chàng như người xa la. Đến nhà, Lộ San để xách tay trên bàn trang điểm một cách nặng nề, khiến cho những vật dụng nhào lộn đổ vỡ. Cốc Minh lật đật đến sắp đặt lại, chàng nhìn trên giường thấy nàng để nguyên y phục dài mà ngủ.

Chàng cắn chặt môi để cố đè nén sự bực tức.

Chàng nhớ lời mẹ nói: Đối với Lộ San phải nhiều dung thứ và nhịn nhục chỉ vì nó còn quá trẻ, nên chàng đành cắn răng mà chịu. Tuy ngoài mặt tỏ vẻ vui cười để an ủi nàng, nhưng trong lòng chàng vô cùng cay đắng xót xa, chàng dịu giọng:

- Lộ San!

- Đừng làm ồn để cho tui ngủ một chút có được không?

- Anh muốn nói em nên thay áo ngủ.

- Nếu anh không vừa mắt thì tìm nơi khác mà ngủ.

- Em làm thế nào anh cũng vừa mắt cả, chỉ khuyên em thay đồ ngủ cho thong thả mà thôi.

- Nếu anh không ôm em thì em cảm thấy thong thả ngay.

- Lộ San!

Nghe nàng nói, chàng giựt mình như một đứa trẻ, chỉ gọi hai tiếng Lộ San, rồi nhìn nàng trân trối. Giây lát sau chàng suy nghĩ lại, vợ chàng đang bực tức việc gì đó, tốt hơn không nên nói một lời nào nữa.

Việc vợ chồng cãi vã nhau là thường sự, khi hết phiền phức nhau thì muôn việc đều huề. Nàng thích mặc đồ dài mà ngủ thì hãy tùy sở thích của nàng!

Nghĩ vậy, chàng mặc áo vào và xuống lầu để đi dạo một

vòng cho tinh thần bớt căng thẳng. Chàng thấy bà vú đang ngồi tại phòng khách, chàng hỏi:

- Ba má tôi chưa về sao vú?

Bà vú đứng dậy với vẻ lo lắng:

- Chưa, cậu! Sao trông cậu có vẻ không được vui.

- À... à, có lẽ hôm nay mất giấc ngủ trưa.

- Vậy cậu nên đi ngủ đi! Cô đã ngủ rồi hả?

- Ờ!

- Cậu muốn ăn gì, tôi đi mua cho.

- Không vú à, tôi và vợ tôi mới ăn ngoài quán rồi, bây giờ tôi muốn thăm hai đứa nhỏ.

- Vú đã dỗ chúng nó ngủ rồi.

- Để tôi đứng ngoài cửa nhìn nó cũng được.

- Có thể bảo vú em đánh thức chị em nó dậy.

- Không, cô ấy hằng ngày giữ hai đứa nhỏ rất mệt nhọc đùng phá giấc ngủ của cô ấy.

- Tiểu Lộ nó khóc đòi cậu, nên vú em mới dỗ cho nó ngủ đó chớ.

Bỗng nhiên Cốc Minh nghĩ lại, vừa sanh hai đứa con thì đã mất đi tình yêu của mẹ nó. Lộ San không chút nào nghĩ đến hai con, gần đây, như nàng đã quên hẳn chúng nó là khác.

Lần đầu tiên bà vú xét thấy người chủ nhỏ trong gia đình bị rơi vào đường thống khổ, bà nghi ngờ không yên:

- Cậu!

Cốc Minh đang bước từng bước một nặng nề, tiếng bà vú gọi dường như chàng không nghe, chàng đến cửa phòng xô nhẹ cánh của ra, nhìn thấy rõ ràng hai con của chàng đang say ngủ. Tuy chàng thích thú, nhưng trong lòng

không đè nén nổi sự buồn rầu.

Chàng xét thấy như mình có lỗi cùng hai con, không phải do mẹ nó, mà chính mình cũng không tròn bổn phận làm cha, chàng chỉ dùng những giọt nước mắt mà rửa những điều thống khổ trong lòng. Chàng lặng lẽ không nói; lại nhìn hai con một cách trìu mến, rồi khép nhẹ cửa phòng lại, quay mình trở ra, chàng bước chậm rãi trong sự suy tư, dáng điệu như ông cụ non. Bà vú thấy trên mặt chàng lộ vẻ ưu sầu, bà tưởng rằng đôi vợ chồng trẻ có chuyện buồn phiền nhau, bà hỏi khẽ:

- Cậu! Cậu...

- À! Bà vú! Chàng chỉ thốt được bao nhiêu đó, rồi nhìn trân trân bà vú mà không nói thêm gì nữa, chàng cũng không nhận ra sắc mặt u buồn của bà vú, sau đó bà bước đến gần nói:

- Cậu nên đi ngủ đi! Đêm nay, trông tinh thần cậu không được khỏe.

- Được rồi, khi ba má tôi về, nhờ vú nói lại tôi và vợ tôi đã

ngủ rồi.

Cốc Minh trở lên lầu, chàng nhớ khi trước lúc vào phòng vừa ca hát nho nhỏ, có khi huýt gió liền miệng, đêm nay thì khác hẳn, chàng tự thấy mình yếu đuối như một lão già bịnh hoạn. Chàng nhìn đôi mắt lo lắng của bà vú mà thầm lắc đầu.

Lộ San đang mở to đôi mắt, nghe tiếng chàng bước vào, nàng liền nhắm mắt lại. Đến gần phòng, chàng nhón bước nhè nhẹ, nhẹ cho đến nỗi như chàng sợ đạp chết mấy con kiến. Chàng sợ làm kinh động giấc ngủ của vợ. Chàng rón rén không khác nào đứa trẻ phạm tội, chàng co rút thân hình lại nhè nhẹ bò lên giường nằm xuống chừng năm phút, Lộ San bèn mở to mắt nhìn chồng nằm dựa bên mình. Không biết do nàng bực tức hay muốn gây gổ với chàng, nàng hỏi:

- Nhà anh bộ giàu lắm hả? Đến đi ngủ cũng không chịu tắt đèn vậy?

Chàng khép nép ngồi dậy nói:

- À, anh quên phức đi chớ.

- Mỗi tối anh chỉ làm duy nhứt công tác tắt đèn, dường như anh lười biếng đến không muốn đưa tay lên nữa, nếu anh thấy phiền không muốn làm việc đó, xin để tôi ngủ riêng.

- Lộ San! Thật anh khó hiểu, hôm nay em có điều gì phiền phức mà gay gắt mãi vậy?

- Anh muốn hiểu rõ thì hãy vặn đèn lên.

- Lại mở đèn... Em không ngủ sao?

- Bị anh làm ồn làm sao mà ngủ cho được, nếu anh không chịu mở đèn thì để em đập bể bóng đèn đi, chúng ta sẽ mãi mãi sống trong hắc ám.

Bật đèn sáng lên, Cốc Minh nhìn thần sắc Lộ San chàng vô cùng kinh ngạc, nếu nói tâm tánh chàng tốt cũng không đúng, mà có thể nói, chàng không biết nổi trận lôi đình một lần nào. Thấy Lộ San sắp bước xuống giường, chàng cũng ngồi dậy.

Nàng ngồi trước bàn trang điểm, lấy lượt chải loạn xị trên mái tóc, không nói thì thôi, bằng nói với chàng lời nào cũng toàn là lời mặn xẵng. Chàng dịu giọng:

- Lộ San!

- Đừng gọi tên tôi, đừng gọi tên tui nữa.

- Em đối với anh thế nào cũng mặc, riêng anh chỉ đối với em một lòng trước sao sau vậy.

- Không muốn nghe anh nói lăng xăng nữa, em cũng không cần yêu hay chẳng yêu.

- Được rồi, anh không nói gì nữa, chỉ ngồi đây bồi bạn với em cũng được.

- Em cũng không cần ai bồi bạn, anh hãy đi ngủ đi! Em ngồi đây đến trời sáng là chuyện của riêng em.

Giọng Cốc Minh như van lơn:

- Anh không biết do nguyên nhân nào, mà em sanh ra bực

dọc quá đáng như vậy?

- Anh không chịu nín lặng, bộ muốn cùng tôi cãi vã sáng đêm hả? Anh không hiểu gì cả, nghĩa là em không muốn nói chuyện với anh?

- Được, được, anh câm mồm, anh câm mồm...

- Ừ hự!

Nàng than dài một tiếng, căn phòng trở nên yên lặng, không còn nghe tiếng của hai người nữa. Bà vú đứng nhìn vào khe cửa rất lâu rồi sẽ len lén đi xuống lầu. Bà vú nghe trộm không phải theo thói quen, bà cũng không phải thuộc hạng người hay theo dõi chuyện riêng tư của kẻ khác. Bà rất quan tâm đến hạnh phúc vợ chồng của tiểu chủ. Mỗi khi bà vú thấy Cốc Minh vấp phải chuyện gì, bà vô cùng lo lắng, vì bà là người bồng ẵm Cốc Minh đã nhiều năm, từ khi bà còn trẻ đến nay tóc gần điểm trắng.

Từ ngày kết hôn với lão Vương, bà thường suy nghĩ chuyện đó đây trong đêm vắng, lắm khi bà cảm thấy cô đơn và mất ngủ. Hiện giờ, bà cảm thấy như có một bóng

tối quái ác đang từ xa phủ đến. Bà không biết nó sẽ phủ trùm vào đâu. Nhưng bà tin rằng bóng đen ấy không bao phủ lên bà và lão Vương. Bà ngước mặt nhìn đồn hồ treo trên tường, đã hơn mười một giờ. Bà thờ thẫn ngáp dài.

Trong phòng của đôi vợ chồng trẻ, một người ngồi trên giường yên lặng, một người ngồi gục mặt trên bàn trang điểm. Họ không trao đổi một lời nào bởi mỗi người đều có tâm sự riêng tư. Thật là một đêm dài trĩu nặng.

o0o

11 giờ 45 phút, lão Vương chở Cốc Á Lâm về nhà, và bà Vương trở về phòng mình thấy lão Vương cũng chưa ngủ, còn ngồi dựa ghế mà hút thuốc. Khi lão thấy vợ bước vào bèn dụi thuốc vào cái gạt tàn, vì bà thường phản đối chồng hút thuốc. Sau đó, lão dùng đôi tay mở chiếc hộp màu đỏ, gọi bà bằng tên thân mật:

- Hồng Phương! Lại coi cái này nè.

Trên nét mặt tràn trề hạnh phúc, bà Vương đóng cửa xong xoay mình lại, vừa đi vừa gọi thận mật:

- Hán Dương! Chuyện gì đó?

- Bà hãy lại đây, tôi có mua đồ tặng cho nè.

- Chưa có vợ chồng nào đến giờ ngủ mới tặng phẩm vật.

Bà Vương vẫn ngồi ở mép giường miệng cười ngỏn ngoẻn, như thuở chưa kết hôn với lão Vương. Hai người cùng mỉm cười, rồi lão Vương mở lời:

- Giờ này tặng lễ vật cho vợ mới đúng chớ.

- Vì lẽ gì lại tặng lễ vật?

- Bà đã quên rồi à, ngày mai này là ngày sinh nhựt của bà mà.

Bà vú vội vàng chụp tay chồng nói:

- Hán Dương! Nếu anh không nói ra thì em đã quên đi mất. Quên càng tốt, để anh khỏi mua lễ vật cho em.

- Hồng Phương! Chúng ta cùng nhau làm việc thế này, chẳng những được vui vẻ mà còn sung sướng trong hạnh phúc nữa.

- Em nguyện phục vụ gia đình này cho đến già.

- Anh cũng đồng ý với em. Này, chiếc vòng tay giá trị không bao nhiêu, nhưng nó tiêu biểu cho lòng chân thành và tình yêu của anh. Lại đây, anh đeo vào coi nào.

- Hán Dương! Em rất cám ơn tấm lòng tốt của anh.

Trong phòng tuy trang trí thô sơ, nhưng nó có một hơi hướng nồng đậm của tình yêu chận thật. Sau khi lão Vương đeo chiếc vòng xong, bà vú bèn ngã vào lòng lão.

- Chắc em đã mệt rồi, hãy thay đồ, nghỉ đi!

- Em không mệt đâu, còn anh thì sao?

- Cũng không mệt. Hồng Phương! Anh rất cảm khích em đã ưng làm vợ người tay không chân rồi như anh.

- Em hiện giờ có sự nghiệp gì?

- Đúng vậy, chúng ta chỉ có tình yêu chân thật.

- Anh không nghĩ đến việc mua sắm vật gì hết. Sáng mai trong khi anh thức dậy cạo râu, em đi mua một ít hương liệu nhé.

Đôi vợ chồng nghèo họ chỉ có cái tình yêu vô cùng sâu đậm, lão Vương nhìn vợ như cảm ơn lòng tốt. Bỗng nhiên lão khởi đầu một vấn đề bí mật:

- Hồng Phương, anh có một vấn đề muốn hỏi thật, em cũng nên thật tình mà nói rõ với anh?

- Có việc gì em lại giấu anh? Trong quá khứ, chúng ta còn không giấu nhau việc gì, huống chi là bây giờ.

- Anh không bao giờ xem lén đồ của ai, nhưng hôm kia,

em bận lo công việc, anh cần thay đổi y phục, bèn mở chiếc rương màu hồng của em, thì anh phát giác ra...

Nói đến đây lão Vương ấm a ấm ớ, khiến cho bà vú vô cùng khó xử, vì vật kỷ niệm kia bà đã giấu trong chiếc rương đỏ. Từ ngày kết hôn với lão Vương, bà chưa hề nói. Hiện giờ chồng hỏi bà mới trả lời thế nào đây?

- Hồng Phương! Cuộn vải đó do đâu mà có?

- Anh nói...

- Em... Bà vú nghẹn lời khó mà nói rõ.

- Bất cứ thế nào, em cũng nói rõ cho anh biết?

- Có lẽ vật đó có quan hệ với anh?

- Thật vậy.

- Rất tiếc, em đã thề với bà chủ không tiết lộ với ai điều bí mật đó.

- Hồng Phương, anh cũng xin thề, không đem câu chuyện này mà tiết lộ với ai, xin em hãy tin người chồng của em.

- Được. Em sẽ nói cho anh nghe: Cậu Minh nhà này không phải là con chính thức của ông bà...

Lão Vương như rung động tinh thần, hỏi:

- Theo em... Hồng Phương, đúng vậy chăng?

- Đã nói cho anh nghe, ai gạt mà làm gì?

- Em hãy nói rõ mau đi.

Lúc cậu Minh vừa một tuổi, là một đứa trẻ bị bỏ rơi. Bà Vú ngừng lại như để nhớ trong ký ức: Vào một tối mùa thu, em mở cửa đi mua đồ, bỗng nhiên phát hiện ngoài cửa có một cái bao, trong ấy đựng những gì em không biết. Lúc bấy giờ, nếu em không lưu tâm thì đã bỏ qua cơ hội. Em cúi xuống, bỗng nghe tiếng trẻ con khóc trong bao ấy. Em mở lẹ ra xem, thấy một đứa trẻ khá dễ thương, nhưng nó hơi nhỏ một chút. Em bèn bồng nó vào nhà. Ông và bà trông thấy vô cùng mừng rỡ. Chỉ vì bà sanh đã bảy lần,

lớp đẻ non lớp chết yểu không nuôi được lần nào.

- Ý chà! Lão Vương than dài một tiếng.

- Sau khi em phát hiện ra đứa trẻ, bèn đề nghị ông và bà nuôi dưỡng, một mặt làm phước vì đứa trẻ bị bỏ rơi, mặt khác đỡ đầu con trong gia đình hiếm muộn. Ông và bà vui vẻ chấp nhận.

Lão Vương tiếp lời:

- Đứa trẻ đó gặp vận may.

- Ông và bà cảm ơn em đem đến cho họ một đứa con mà họ đang khát vọng, rồi trao cuộn lụa thêu Hồng Mai Quế và hai chữ Đơn Ninh cho em giữ làm kỷ niệm.

Nhưng vấn đề này bà muốn bảo mật nên em phải thề không tiết lộ với ai. Do đó, đã nhiều năm qua, em thủ khẩu như bình, đêm nay phải đem hết mà nói rõ cho anh nghe. Hán Dương! Thật em có lỗi cùng ông bà chủ.

- Hồng Phương! Anh cũng hứa sẽ bảo mật vĩnh viễn.

- Anh.. anh, sao anh lại khóc vậy?

Bà vú thấy chồng bỗng nhiên nước mắt ràn rụa, thì kinh ngạc nhìn lão trân trối. Lão Vương lật đật kéo vợ nằm xuống và nói:

- Anh xét mình đã đối xử không phải với Cốc Minh, nó chính là con ruột của anh.

- Hán Dương! Anh... anh...

Lão Vương bèn chùi nước mắt nói:

- Em hãy nghe anh nói đây: Năm đó là một năm tối bi thảm cho đời anh, nhà bị hỏa hoạn, thiêu sạch không còn món gì, vợ anh chỉ bồng thằng Đơn Ninh khóc sướt mướt ngày đêm, anh hết sức khuyên vợ bớt bị thương, sẽ lo xây dựng lại, nào ngờ qua ba ngày sau vợ anh bồng Đơn Ninh đi mất. Không thể tin được nàng lại đành lòng đem con mà bỏ rơi chỗ khác.

- Hồng Phương! Muốn chứng thực điều anh nói, em nên

nhớ kỹ lại, có phải trên đùi của cậu Minh có nút ruồi lớn hay không?

- À, đúng vậy!

- Có lần anh đưa cậu Minh đi bơi lội, anh trông thấy cậu Minh cũng có cái nốt ruồi như thằng Đơn Ninh, trông thấy, lòng anh cảm xúc vô cùng, anh nghĩ rằng, là hai nút ruồi, mà một cậu thì sống trong sang cả, một đứa thì bị giam hãm nơi đại lục, thật tội nghiệp.

- Thật không thể tưởng tượng nổi, Cậu Minh lại là con của anh.

- Hiện giờ em đã rõ.

- Em...

Lão Vương như đoán trước vợ mình sẽ nói gì, lão nói:

- Hồng Phương! Chúng ta đã hiểu nhau, dầu cách nào cũng nên dấu nhẹm không cho ông bà biết.

- Điều cần thiết hơn, là không nên cho cậu Minh biết.

- Chỉ vì cậu Minh đang sống trong hạnh phúc, nếu biết, cậu sẽ bị ảnh hưởng đến tương lai huống chi ông và bà đối xử rất đẹp với con.

- Hán Dương! Anh đừng nghĩ ngợi điều ấy, em sẽ lo tròn tất cả.

- Anh vô cùng cảm kích. Hồng Phương, chính em là bà mẹ tái sanh ra Đơn Ninh. Ý, em đã khóc rồi?

- Em rất sung sướng về việc cha con anh được trùng phùng, nên khó nén được dòng lệ mừng vui.

Đôi bạn già ôm chặt lấy nhau vui buồn lẫn lộn. Bỗng nhiên lão Vương ngồi dậy, bà vú nghi ngờ hỏi:

- Anh làm gì vậy?

- Để anh đi giây lát.

Lão Vương đi thẳng đến cái rương màu đỏ, mở lấy cuộn

lụa thêu hoa Hồng Mai Quế và hai chữ Đơn Ninh mà ôm vào ngực, mắt lão nhìn trân trối ra cửa sổ.

Giây lát sau lại hôn lên cuộn lụa. Bà vú kêu lên:

- Hán Dương!

- Anh ôm cuộn lụa này cũng như ôm con vào lòng, anh hôn cuộn lụa cũng như anh đã hôn con. Đơn Ninh, ba đã ở không phải cùng con, má con càng ở không phải với con hơn thế nữa, đành lòng nào bỏ con đầu đường xó chợ mà ra đi.

Tinh thần của lão như lạc vào cõi mê man, tâm trí thất thường, bà vú bước đến đỡ chồng:

- Đi ngủ nè! Hãy quên đi, vì hoàn cảnh hiện tại nên mừng vui mới phải.

- Phải rồi, chúng ta nên vui với cảnh hiện tại dầu Đơn Ninh có thế nào chăng nữa, nó cũng đang sống trong hạnh phúc.

Đêm đã khuya, lão lấy cuộn lụa mà gối đầu, dường như lão cảm thấy sung sướng trong giấc ngủ ngon lành.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 18

Mười giờ ngày hôm sau, Lộ San cũng chưa dậy, Cốc Minh thức và đi tự bao giờ, nêu bà vú không kêu dậy, có lẽ nàng sẽ đến 12 giờ trưa:

- Cô ơi! Hãy thức dậy, đầu hôm cô ngủ cũng sớm mà!

- Vú à, đầu hôm tôi ngủ gục tại bàn trang điểm cho đến 3 giờ.

- Sao cô không đến giường mà ngủ.

- Tại không được hài lòng.

- Có lẽ cậu đã làm ồn cô ngủ không được à?

- Ờ! Mới vừa ngủ, ảnh làm ồn giựt mình thức dậy, nên không thể ngủ lại được.

Bà vú giọng ôn hòa khuyên lơn:

- Thôi, cô giận mà làm gì. Vợ chồng sao khỏi có lúc buồn giận cãi vã nhau, hãy vui vẻ lại di! Tôi sẽ đi mua đồ cho cô ăn nhé?

- Tôi không muốn ăn gì cả, chỉ muốn ngủ thôi.

- Cô muốn ngủ đến chừng nào mới thẳng giấc?

- Tới hai giờ chiều.

- Đói chết ngủ sao cho được. Cô không xuống lầu dùng cơm sao, bà bảo tôi lên gọi cô dậy dùng cơm. Ngủ đến mười một giờ rưỡi cũng đủ rồi.

- Chiều nay tôi hẹn đi chơi với bạn.

- Đi chơi cứ đi, bà rất đồng ý cho cô đi chơi, cậu bận đi học thì cô cũng nên đi chơi cho khuây khỏa, bằng không,

ngồi thui thủi tối ngày tại nhà tù túng lắm.

Nghe bà vú nói, nàng vô cùng cảm kích. nàng nắm tay bà vú nói:

- Chỉ có vú mới hiểu được lòng tôi. Cám ơn vú.

- Không dám, cô hãy ngủ đi!

- Tôi không thể ngủ lại được. Vú à, vú xét thấy tôi

có làm tròn bổn phận vợ con không?

- Đương nhiên. Nếu không được vậy làm sao cậu thương yêu cô đúng mức. Ông và bà cũng khen ngợi cô không tiếc lời. Tôi với lão Vương xem cô cũng như con của mình, tuy rằng, chúng tôi không đủ tư cách làm cha mẹ mà thôi.

- Vú à, tôi không xứng đáng theo lời vú khen ngợi.

- Cô đừng nói vậy, tất cả trong gia đình này xem cô như là người con gái ngoan.

Lòng nàng cảm thấy bất an, hay nàng thấy mình có lỗi?

Đôi mắt nàng nhìn vào cõi xa xăm, tuy nhiên nàng vẫn không rời một ý nghĩ:

- Vú à, chiều nay tôi phải đi nữa.

Bà vú cũng không biết chiều nay nàng đi đâu, nhưng bà phải hỏi cho vừa lòng nàng:

- Cô lại muốn đi du ngoạn nữa à?

- Ờ! Tôi có đi, trong lòng mới cảm thấy vui vẻ.

- Cũng nên đi chớ sao, trong gia đình này ai cũng muốn cho cô được vui vẻ. Nhưng cô đi đâu có thể cho tôi biết?

Lộ San hơi gựt mình, nhưng nghề nói dối của nàng cũng đủ để phản ứng kịp thời:

- Tôi... đến nhà người bạn học cùng đi du ngoạn.

- Đến nhà bạn học chơi thì cả nhà đều đồng ý. Nhưng cô

phải về sớm một chút, để mọi người khỏi phải lo và trông đợi.

Bà vú sắp sửa đi múc nước cho nàng rửa mặt, nhưng nàng gọi giựt lại:

- Vú à, vú không thể bồi bạn chuyện vãn với tôi sao?

- Để múc nước cho cô rửa mặt đã rồi sẽ nói chuyện.

- Nếu vú là mẹ tôi thì hay quá. Vú à, chỉ có vú mới không muốn tôi trở thành gái hư.

- Trong khi cô cao hứng không kịp suy nghĩ mà nói vậy, thực ra...

Thực ra, nàng hiện giờ là dâu của lão Vương và của bà. Bà vú nói đến đây thì nghẹn lời. Lộ San cũng không chú ý. Giây lát sau, bà vú bưng nước vào, nhưng bà cũng không rảnh mà nói chuyện nhiều với Lộ San:

- Cô à, đã đến giờ phải đi nấu cơm, giây lát tôi sẽ đàm luận với cô.

- Được rồi.

- Cô chờ tôi làm thức ăn xong sẽ bưng lên cho cô dùng.

- Không cần thiết cho lắm, để dùng cơm trưa luôn thể cũng được.

Bà vú đi rồi, Lộ San lại nghĩ đến những lúc vui sướng với Tạ Cách Luân. Hiện giờ, nàng nghĩ đến Tạ Cách Luân điều nào cũng tốt hơn tất cả, nếu Tạ Cách Luân có nặng nhẹ với nàng, nàng cũng không hề trách.

o0o

Bữa cơm trưa, Cốc Minh về dùng cơm xong, chàng nghỉ ngơi giây lát rồi lại đi vào lớp nữa. Cốc Minh đi rồi, Lộ San cảm thấy nhẹ nhõm như thoát khỏi một cái ách khá nặng, tinh thần nàng rất hứng khởi, nàng lập tức trang điểm để đi

gặp tình nhân. Không có Cốc Minh, không ai lấy giày cho nàng mang, lấy áo cho nàng mặc, lấy thứ nầy, đem thứ khác, nhưng nàng cũng không một lời oán trách.

Cứ chiếu lệ nàng đến phòng mẹ chồng để nói láo là mình đi chơi nhà bạn học. Bà mẹ chồng cũng vui vẻ dặn dò con dâu đủ điều. Chừng một giờ sau, nàng đến nơi hò hẹn với Tạ Cách Luân, chàng dẫn nàng đến ngôi nhà mới. Khi xuống xe ba bánh, Luân đỡ nàng xuống xe, Lộ San nói:

- Quả đúng là một ngõ hẻm lý tưởng, nơi đây khỏi sợ ai chú ý.

- Qua ngõ hẻm nầy, lên lầu sẽ có căn phòng rất trang nhã.

- Anh chọn nơi nầy rất thích hợp.

- Tuy nhiên, anh không vừa ý vì ngõ nầy quá hẹp.

- Nếu không phải là anh thì ai thỉnh em cũng không đến.

- Nếu không phải vì em thì ai mướn anh đến đây anh cũng không đến.

Lộ San sững sờ giây lát, rồi nũng nịu:

- Anh hư lắm.

Cả hai cùng cười, tay nắm tay, vai kề vai, hai người cùng dắt nhau lên lầu, khi đến gian phòng, Luân cười hỏi:

- Vừa ý không?

- Nên hỏi mình á.

- Hỏi những gì?

- Phòng khuê của anh mà!

- Sao không nói phòng khuê? Anh đã nhiều ngày chắc không khuê, chỉ vì em không thường ở đây.

- Bây giờ em đến, đâu còn không khuê nữa?

- Hay lắm, bây giờ có cả tâm phòng của anh nữa. Ý! mời ngồi chớ!

Lộ San quá si tình chàng, nàng ngồi xuống ghế sofa, sau đó nàng nhìn khắp gian phòng, bỗng nhiên kinh ngạc hỏi:

- Anh chuẩn bị kết hôn sao vậy?

- Sao em thấy điều đó?

- Một người lại mua chi hai chiếc giường cho phí tiền.

- Không phí đâu, em đến thêm nữa, không phải là hai người sao?

- Không ngờ anh nghĩ quá nhiều chuyện như vậy.

- Lộ San, bất cứ bận việc gì, anh luôn nhớ đến em.

- Anh nhớ đến em làm sao?

- Ngày hôm qua một sợi tóc của em nó vướng lên mũi anh, em thổi một hơi nó bay đi, thật là đáng nhớ.

- Chỉ nhớ điểm đó thôi?

- Nhiều lắm chớ, dầu cho tập hợp các nhà tiểu thuyết hay trên thế giới cũng không thể diễn tả cho hết.

- Đáng tiếc anh không phải là tiểu thuyết gia.

- Anh cũng được một "gia" chớ.

- Gia gì? Bà ngoại gia? Hay là con dê nho nhỏ muốn hồ gia?

- Không, anh là cảm tình gia, vì anh chỉ cảm tình duy nhứt một mình em mà thôi.

Lộ San muốn cười lại không cười, trạng thái nàng trông rất hấp dẫn. Nàng hận vì không được nằm gấp lên giường mà cười giỡn với chàng cho đến trời nghiêng đất lở nàng mới vừa lòng.

- Cách Luân, ví như anh hỏi trời xuân ở đâu, em đáp, trời xuân nằm gọn trong gian phòng nầy.

- Phải rồi, em là vị thần của mùa xuân, mang mùa xuân

đến cho anh.

- Chúng ta có thể nghe một dĩa nhạc nghe anh?

- Tất cả là của em, quả tim nầy cũng do em điều khiển, hà tất phải hỏi làm gì?

Nàng đến mở máy hát, chọn dĩa hát có cái tên là "Đêm thanh người vắng" trong khi chàng nấu nước pha cà phê.

Nàng mở máy hát rất nhỏ như sợ người ngoài nghe trộm. Tạ Cách Luân châm cà phê, hai người cùng uống.

Lộ San không hề nghĩ đến mình là gái đã có chồng. Luân cũng không hể mình vấn vít người đàn bà đã có chồng, bọn họ xem nhau như một đôi vợ chồng chánh thức.

- Cách Luân à, đồ đạc trong gian phòng nầy mới tất cả, chắc anh sắm nhiều tiền lắm?

- Ba má cho tiền xài trước khi nhận việc, anh lấy tiền đó mà sắm tất cả cho gian phòng nầy.

- Anh có thiếu tiền chi dụng không?

- Nếu thiếu, anh viết thư cho má, thì má cho liền hà.

- Anh có được bà mẹ rất thương con.

- Ba anh cũng vậy. Lộ San! Không bao lâu nữa ba má anh sẽ là ba má của em.

Câu nói ấy không gây cho Lộ San lo lắng, trái lại càng gây cho nàng hứng khởi thêm:

- Anh à, em rất hy vọng ngày đó sẽ đến với chúng ta.

- Anh cũng tự tin rằng, ngày đó phải đến với chúng ta. Gia đình anh tuy có tiền, nhưng anh thích tự lập nên đến làm việc nơi đây.

- Chờ ngày anh chánh thức nhận việc...

Luân đoán trước nàng sẽ nói gì, bèn tiếp lời:

- Chừng đó em sẽ chính thức ly hôn với Cốc Minh.

Lộ San như sợ hãi, nàng run giọng:

- Cách Luân!

- Lộ San, bất cứ những chuyện gì em cũng đừng lo sợ vì bên cạnh em còn có anh.

- Khi nghĩ đến chuyện ly hôn em lo sợ quá.

- Sợ nỗi gì, tại bên Mỹ ly hôn là chuyện thông thường. Anh chẳng đã nói, bên cạnh em luôn luôn có anh.

Như thiện lương con người đánh thức, nàng lặng lẽ giây lát, nói:

- Chỉ vì Cốc Minh và cả nhà hắn đối với em rất tốt.

- Thế là, chúng ta yêu nhau không hơn tất cả sao?

- Bởi điều đó làm cho em khó nghĩ. Hơn nữa em đã có hai con gái với Cốc Minh.

Giọng Tạ Cách Luân càng nghiêm chỉnh hơn:

- Nếu thế thì em đâu có thật yêu anh. Lòng tự tôn của anh đến đây đã bị tổn thương!

Lộ San tỏ vẻ e ngại nói:

- Cách Luân, anh nên tin ở lòng thành thật của em yêu anh, em chẳng đã thố lộ cùng anh, mới 14 tuổi em đã yêu anh không thể tưởng. Từ đó mối tình đầu ghi đậm trong lòng em cho đến bây giờ. Cách Luân, mọi việc nên suy nghĩ chín chắn một chút. Riêng em đã tuyệt đối yêu anh, có thể chết vì anh.

Luân dùng tay sờ trên khuôn mặt nàng, giọng chàng rất êm dịu và ngọt ngào:

- Em thứ lỗi cho anh, bởi quá yêu em mà anh thốt ra lời nói đó. Hiện giờ chúng ta tạm thời gác chuyện ấy lại đi nhé!

- Giây lát sau, máy hát không biết hát đến khúc nhạc gì, máy vẫn chạy mà không nghe tiếng, vì đã hết dĩa.

Trong gian phòng chẳng những không còn nghe tiếng âm nhạc, cũng không còn nghe tiếng người. Lặng yên như đêm vắng. Chàng và nàng như đã quá mỏi mệt, nằm lăm ra ngủ vùi. Tiếng động duy nhất trong không khí chỉ là hơi thở của hai người.

Độ chừng ba giờ sau, Lộ San bị cơn ác mộng làm nàng tỉnh giấc. Nàng phát giác thân hình rất kỳ dị. Nàng kinh sợ, hai lòng bàn tay úp lên đôi mắt, như không muốn nhìn thấy tất cả sự vật quanh mình.

Nhưng cạnh nàng có một thân hình hấp dẫn, khiến nàng mê loạn, quên mình là người đàn bà đã thất tiết với chồng. Đối mắt nàng chỉ còn hiện lên dục vọng. Luân cũng giựt mình tỉnh dậy, chàng mỉm cười:

- Lộ San! Em đã thức?

- Ủa! Cách Luân, hiện giờ em giống như một con...

- Một con gì? Con chim nhỏ đẹp đẽ hả?

- Không phải đẹp, mà nó bay trong mờ mịt không nhìn rõ phương hướng Đông Tây Nam Bắc chi cả.

- Có anh, đừng sợ gì cả.

- Bởi có anh hướng dẫn, em tin vào đó mà bớt sợ sệt.

- Nếu có chuyện gì khó xử, em hãy đến tìm anh.

- Anh đối xử với em rất đẹp, em cảm thấy hoàn toàn hạnh phúc.

- Lộ San! Anh mong em về trước bữa cơm chiều.

- Anh chán em ở lâu tại đây?

- Mong em đừng hiểu như vậy, anh muốn khuyên em về sớm để tạm thời tránh những hoài nghi, trong khi chúng ta đang chuẩn bị. Dầu họ hoài nghi hay phát hiện ra, chúng ta cũng không sợ gì, nhưng sẽ gây trở ngại cho kế hoạch tương lai.

- Vậy thì em về bây giờ?

- Em đi rồi, gian phòng và cả luôn quả tim anh đều cảm thấy trống trải lạnh lùng, nhưng muốn vui vẻ lâu dài, chúng ta tạm thời nhẫn nại.

- Em nghe lời anh, vĩnh viễn nghe lời anh.

- Lộ San! Em hãy đi rửa mặt và trang điểm lại, bằng không, em sẽ bị họ phát giác ra cuộc hội ngộ của chúng ta.

Tâm thần nàng hoảng hốt, Tạ Cách Luân hốt thúc, nàng mới tỉnh, trang điểm qua loa mặt mày, chải sơ đầu tóc lại.

Đang lúc Luân gọi xe đưa nàng về, nàng khích động muốn khóc đi được, nàng không biết tương lai của mình sẽ ra sao?

o0o

Lộ San về đến thì Cốc Minh chưa về, thâm tâm nàng cảm thấy có duyên may. Nàng lập tức thay đổi quần áo đã nhầu nát, xong đâu đấy, nàng không một chút sợ sệt nào. Bà vú gọi nàng đến dùng cơm. Khi đến bàn ăn, bà Lâm kêu lên:

- Bà vú ơi, bà không hỏi lão xem có đi rước cậu về không vậy?

- Thưa bà, lão Vương nói đi rước cậu, nhưng đã tan học, nên cậu về rồi.

Lão Lâm tiếp lời:

- Có lẽ nó đến chơi nhà bạn học. Bà sao lạ, nó đâu phải trẻ nít mà sợ lạc đường?

- Ông làm cha, nhưng không lưu tâm đến con cái. Tôi luôn luôn xem Cốc Minh là đứa trẻ, tôi mến thương nó, nên luôn luôn phải lưu tâm đến nó.

Lão Lâm không trả lời. Muốn cho không khí ôn hòa, Lộ San bèn dùng đũa gấp thức ăn, vui vẻ nói:

- Má à, đây là hủ tiếu nấu canh thịt, là món má ưa thích, con kính má một miếng. Ba thì thích móng heo, con kính dâng ba một chiếc.

Vợ chồng lão Lâm thấy con dâu hiếu kính như vậy thì cũng vui mừng. Bà Lâm nói:

- Lộ San, con cũng ăn đi chớ.

- Dạ, con cũng ăn với ba má.

Lão Lâm nhìn nàng nói:

- Lộ San gần đây như con bị ràng buộc lắm thì phải?

Nàng thất kinh thầm nghĩ, có lẽ họ đã hiểu chuyện không đẹp của mình? Tiếp theo đó, bà Lâm nói:

- Có tâm sự gì con hãy nói cho má nghe, má hứa sẽ giải quyết ổn thỏa cho con.

Lộ San giả bộ cười đùa vui vẻ nói:

- Thưa má, không có chuyện gì mà con dám dấu ba má.

Nàng trả lời khiến cho vợ chồng lão Lâm vô cùng vui đẹp, bà Lâm nói:

- Thấy con buồn nên thường tìm bạn học mà du ngoạn, má với ba con rất mừng. Nếu bạn học của con đến, nên đãi đằng họ cho tử tế nghe con.

Lão Lâm tiếp lời:

- Cốc Minh hằng ngày nó đi học, con ở nhà một mình, thật ra rất buồn bực.

Lợi dụng cơ hội đó, Lộ San tiếp theo:

- Do đó, gần đây con thường đi du ngoạn.

- Nếu con cần dùng xe, ba sẽ giao cho con sử dụng ưu tiên. Con đừng ngại chi cả.

- Ba đối với con rất tốt.

- Không phải ba, đó là ý kiến của má con chớ.

- Con cám ơn má.

- Gan ruột của má con toàn bằng chất bột mì, chỉ có ba mới hiểu rõ điều tốt đó thôi.

- Thưa ba, lòng dạ của má con rất hiền lành, theo con hiểu như vậy.

Bà Lâm vừa cười vừa nói:

- Lộ San! Theo ý con, gan ruột của ba con làm bằng chất gì?

- Dạ.. Có phải bằng chất bột mì không má?

- Không, ai có cái tốt của nấy. Gan ruột của ba con chứa toàn chất Tướng Sĩ Tượng không hà.

Không phải riêng Lộ San mà đến lão Lâm cũng phải tức cười, sau trận vui cười rộn rã, bà Lâm dịu dàng nói:

- Lộ San! Không phải má trách con, cũng không phải bảo con hằng ngày phải bồng Nhị Lộ và Tiểu Lộ, nhưng má thấy từ trước con thường dắt chúng đi chơi hoặc ẵm bồng chúng gần đây má thấy con không hề gần gũi chúng nó. Má đề tỉnh con, má hy vọng Từ nay con không nên đối với chúng nó như người dưng kẻ lạ, thiếu hẳn tình cảm mẹ con. Chúng nó còn quá nhỏ, nếu con không gần gũi thì thiếu cái tình đầm ấm của mẹ con.

- Má con nói rất phải, ba cũng đồng ý điều đó. Lộ San! Khi con đi ra khỏi nhà, chưa bao giờ nghe chúng nó gọi đến má, chúng xem vú em là điều cần thiết mà thôi.

Những điều nầy rất đúng Lộ San không thể phủ nhận được. Nàng cảm thấy có lỗi với cha mẹ chồng, và hai đứa con chính mình sanh ra nó. Ngồi chịu trận rất lâu, Lộ San không biết trả lời thế nào.

Lão Lâm thấy thế bèn an ủi:

- Lộ San! Con đừng tưởng ba má nói thế mà khó chịu, lời má con vừa nói là để nhắc cho con nhớ, chớ không phải

trách cứ gì con.

- Dạ lời ba má nói rất phải, Từ nay con sẽ thường dắt bọn chúng đi chơi, ẵm bồng và gần gũi chúng nó.

Bà Lâm lộ vẻ mừng rỡ và rất an ủi:

- Thế thì không có chi bằng. Hãy ăn cơm đi con.

- Bà à, đêm nay tôi tính ở nhà, nhưng bọn họ chỉ có ba, còn thiếu một tay, nên không thể từ chối được, đành phải hứa ngồi sòng với họ.

- Thì tôi đã nói gan ruột của ông chứa toàn bài tứ sắc đâu có sai.

- Bà nói thì đương nhiên không sai lầm rồi. Lộ San theo con biết Cốc Minh có đồng ý điều đó không?

Chuyện đó khiến cho Lộ San không muốn đáp, mắt nàng luôn nhìn về hướng mẹ chồng, bà Lâm chẳng nói cười, đôi mắt bà liếc sang lão, lão thản nhiên ngồi ăn.

Lộ San muốn bắt cười, nhưng cắn răng cố nín.

Cơm nước xong, lão Lâm đi ngồi sòng, bà Lâm và Lộ San ngồi tại phòng khách nói chuyện rất lâu nhưng Cốc Minh vẫn chưa về:

- Nó chưa về cũng hà tiện gọi điện thoại về nữa. Lộ San! Con hãy lên lầu nghỉ đi, má ngồi đây chờ chồng con.

Cốc Minh có về hay không hiện tại đối với Lộ San không thành vấn đề. Nàng nói:

- Chắc anh ấy đến nhà bạn học chơi, má để con ở đây trò chuyện với má.

Theo nàng nghĩ, kể từ nay mẹ chồng đối với nàng mới là trọng yếu, trong tương lai có chi biến đổi, bọn họ sẽ phát giác. Cốc Minh thường vắng nhà, nếu có xảy ra, nàng sẽ đổ thừa: Tuy vật chất thừa hưởng đầy đủ, nhưng tinh thần bị chồng lạt lẽo. Như thế thì chuyện nàng ước hội với tình nhân, sẽ qui trách nhiệm cho Cốc Minh.

Đến lúc đó, nàng sẽ lấy việc nầy mà tranh chấp với chàng.

Vì lòng nàng hiện tại chỉ nhắm vào Tạ Cách Luân, chỉ còn biết Tạ Cách Luân. Thể xác nàng gởi nơi nhà họ Cốc, nhưng tâm hồn nàng đã gởi trọn cho Tạ Cách Luân.

Đáng thương cho vợ chồng lão Lâm cũng bị bức màn tình ái quỉ quyệt của nàng che mờ mắt. Chuyện như thế mà bà Lâm vẫn với giọng hiền lành:

- Lộ San! Đến lúc nghỉ hè, má muốn Cốc Minh nó bồi bạn cùng con đi du lịch một phen. Tuy đã làm cha mẹ, nhưng tuổi các con còn quá trẻ, ra đi du lịch, người ta sẽ cho rằng vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật.

- Cám ơn lòng tốt của má, nhưng đến lúc đó, chắc con không thể đi.

- Sao lại không thể đi?

- Con... Con... giọng nàng tắt nghẽn nơi đây, nàng tìm mãi cũng không ra câu giải đáp cho ổn thỏa. Bà Lâm thấy thế bèn cười cười nói:

- Đến chừng đó sẽ tính cũng không sao. À Lộ San! Con có

mệt hãy lên lầu mà nghỉ đi, má ngồi chờ Cốc Minh về để má dạy nó ít lời.

- Má à, anh Minh ít khi đi về trễ.

Nghe nàng dâu bào chữa cho chồng, bà Lâm nhận thấy dâu con thương nhau, bà vô cùng sung sướng. Khi Lộ San đi lên lầu, bà Lâm nhìn theo mà mỉm cười, với nụ cười rất thỏa ý.

Yêu thương? Có trời mà biết. Trong lúc bà đắc ý ngồi nơi phòng khách trông đợi Cốc Minh, cũng là lúc Lộ San ngồi đứng không yên. Nàng nhớ những gì Tạ Cách Luân cho nàng thụ hưởng, những phút yêu đương say đắm nồng nhiệt.

Càng nhớ chừng nào nàng không thể chịu nổi, phải đi tìm Luân cho được mới nghe. Nàng lập tức mang xách tay đi tìm. Khi ra đến cửa, bỗng nhiên nàng lùi trở lại.

Nàng nhớ ra trước bữa cơm chiều Luân đâu có ở nhà mà đến tìm chàng!

Nàng thối chí, mang xách tay trở vào để trên ghế, nằm lăn lên giường mà ngủ, nhưng làm sao ngủ được?

Nhớ lại chiều hôm qua tại gian phòng trang trí tuy đơn giản nhưng rất mỹ thuật, trên chiếc giường mới tinh, chàng đã hiến dâng cho nàng những gì sung sướng tuyệt vời.

Càng nhớ đến chừng nào nàng càng để cao Tạ Cách Luân chừng nấy, cho rằng Luân là người đàn ông đúng nghĩa. Luân hơn Cốc Minh rất nhiều, không còn xem Cốc Minh vào đâu cả. Lắm khi Cốc Minh theo quấn quít, nàng càng bực mình, lắm khi Cốc Minh ôm ấp nàng, trong ảo tưởng của nàng biến Cốc Minh trở thành Tạ Cách Luân.

Nàng than thân trách phận, tại sao tuổi mình còn quá trẻ, mà lại đi kết hôn với Cốc Minh. Nếu chưa kết hôm thì đâu đến nỗi bây giờ phải tính toán thầm lén, thật rất bực mình.

Nàng quá bực tức, xô chiếc gối của Cốc Minh sang một bên, và những gì Cốc Minh thường dùng sang một nơi khác, nàng cho rằng, cũng tại các vật nầy mà nó hại cho đời nàng phải dang dở. Nàng có ý nghĩ quái ác, vái cho Cốc Minh đừng về, vĩnh viễn cũng đừng về, nếu Minh bị xe

đụng chết đi, nàng cũng không nhỏ một chút nước mắt! Vấn đề giữa nàng với Cốc Minh cũng không dễ giải quyết, trừ phi vô cớ làm ồn lên, mãi kiếm chuyện hơn thua vô lý, chớ đối với Cốc Minh, bao giờ chàng cũng kiên nhẫn rộng lượng và nhịn nhục, không bao giờ làm phật lòng vợ.

Chỉ có điều, chiều nay chàng không về, ước mong đến sáng chàng về, nàng sẽ vịn vào cớ đó mà gây hấn, làm ồn lên một phen. Từ đó sẽ không thiết gì đến anh ta nữa.

Nàng đang suy nghĩ lộn xộn thế đó, bỗng nghe có tiếng chân đi, quả nhiên không phải tiếng chân của bà vú, mà tiếng chân đi chầm chậm và chắc. Đúng là Cốc Minh, chàng vừa đến bước vào phòng một cách vui vẻ:

- Lộ San! Anh báo cáo cho em nghe một tin mới mẻ.

Chẳng những nàng không cho đó là điều lạ, mà trợn mắt nhìn chiếc gối của chàng, đồng thời nằm xuống xoay mặt vào vách, không đếm xỉa gì đến chàng. Cốc Minh không hiểu vợ mình có điều gì mà tỏ thái độ bực tức như vậy?

Mặc dầu chàng rất hoang mang, nhưng không biết làm thế

nào hơn, chỉ ngồi xuống mép giường, đưa tay ra rờ nhẹ lên vai nàng, với động tác an ủi và dỗ dành nàng.

Nào ngờ khi tay chàng chạm đến da thì nàng hất mạnh ra.

- Lộ San! Lại nổi sùng lên nữa hả? Chuyện gì vậy?

- Không chuyện gì cả, nếu anh biết trọng tình tôi đôi chút thì để yên cho tôi.

- Nhưng, anh cho em biết một tin tức rất mới mẻ này.

Đối với Lộ San hiện giờ, dầu cho trăng trên trời có nổ thành từng mảnh vụn, nàng cũng chẳng xem ra gì, chỉ có ai khen ngợi Tạ Cách Luân thì mới là quan trọng. Cốc Minh thấy nàng không nói gì, chàng nói tiếp:

- Chiều nay anh đi ngang qua chân thang lầu, dụng ý của anh tìm xem có Khổng Vân đánh giày không để anh thuyết phục anh ta môt lần nữa, khuyên bỏ nghề đánh giày đêm đi, về ở chung gia đình nầy theo ý má đề nghị hôm trước, để anh ta có nơi ăn chốn ở mà yên trí học hành.

Lộ San như giận dữ la lên:

- Yêu cầu anh đừng nói nữa. Em không nghe đâu em không thèm nghe đâu.

Cốc Minh không ngờ nàng có thái độ kỳ dị đến không ưng ý nghe chàng nói những tin tức lạ, tuy nhiên chàng vẫn nói đều đều:

- Lộ San! Tin nầy nhứt định em thích nghe nè, không gặp chàng đánh giày nữa, anh đi bách bộ đến đường Hoàng Dương, không ngờ gặp anh và người bạn gái của anh ta cắp tay nhau đi bách bộ trông rất thong thả. Lộ San! Em có biết bạn gái của anh ta là ai không?

- ... Lộ San không thèm hỏi một tiếng. Chàng vui vẻ kể tiếp:

- Người ấy là chị Hà Lộ Ni tiểu thơ đấy.

Lộ San nghe đến đây quên phức điều căm hận Cốc Minh, nàng ngồi phắt dậy, lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Thật vậy sao?

- Một ngàn lần thật, anh dối gạt em mà làm gì? Nếu nghe người nói lại thì mình còn hoài nghi, đằng này chính mắt anh chẳng những không thấy mà còn chào hỏi hai người, chị Lộ Ni lại còn giới thiệu Khổng Vân cho anh nữa. Vì vậy mà anh và Khổng Vân cùng cười ầm lên, chị Lộ Ni không hiểu chuyện đầu đuôi như thế nào, Khổng Vân nói rõ đầu đuôi sự liên hệ giữa anh và Khổng Vân, chị ấy cũng phát cười theo.

Lộ San nghe nói, nàng không vừa ý, như tự nói cho mình nghe:

- Hèn chi chị ấy làm ra vẻ bảo mật, người bạn trai của chỉ là một gã đánh giày không hơn không kém.

- Lộ San! Chúng ta không nên khinh rẻ Khổng Vân, tương lai anh ấy có vẻ sáng chói lắm, anh nhìn nhận chị Lộ Ni có nhãn quang tinh đời.

- Có ai mà xấu số như tui, có chồng không có danh vọng chi cả.

- Ô! Sao em khinh rẻ anh vậy.

- Hứ! Tui không hề hứng thú chút nào với anh cả.

Nàng nói một câu vô cùng tàn nhẫn xong nàng nằm xuống, dùng đôi chơn gát lên chiếc gối của chàng. Cốc Minh bây giờ đã hiểu rõ, Lộ San không còn kính trọng chàng chút nào cả. Nhưng Cốc Minh vẫn đè nén cơn bực bội, tiếp tục nói:

- Sau đó, anh có ý khánh chúc đôi bạn, và mời vào quán đãi họ một chầu rất thân mật.

- Ăn tiệc mà không hề nghĩ đến con nhỏ nầy.

Nghe nàng nói, Cốc Minh sững sờ, bởi chàng cho lời nàng rất phải, tại sao trong bữa tiệc khánh chúc nầy lại không có nàng tham gia? Lộ San lại nói tiếp:

- Tình cảm của anh đã trở thành tình cảm của tên đao phủ thủ, thỉnh họ đi ăn nhậu để phí tiền và lãng phí thời gian quí báu mà thôi.

- Lộ San! Ý em rất đúng, trong lúc đó, anh đã quên, bây giờ em nhắc lại anh mới nhớ.

- Sao, anh nhớ đến con nhỏ nầy làm gì, bởi mình đã kết hôn rồi, tui chỉ là con nhỏ khùng mới kết nghĩa cùng anh.

- Đừng nói những lời hài hước đó, có được không?

- Ai thèm làm trò cười cho anh làm gì? Hứ! Hôm nay mới hiểu rõ, tại nhà thì anh giả từ bi, yêu thương đủ điều, khi ra ngoài nào có nhớ đến ai, nếu tôi không lầm, anh xem tui như là một con bạn già, có chút tình tấm mẳn, bằng không thì anh đã hất tôi rồi.

Cốc Minh dằn cơn bực tức:

- Lộ San! Anh không tin em nói được một câu như thế. Đừng nghĩ quấy, tình của anh yêu em rất sâu đậm không bao giờ nhạt phai.

- Lấy gì mà chứng minh đây?

- Anh xin thề.

- Lời thề đối với anh như ăn cơm bữa.

- Vậy em muốn anh phải làm sao đây?

- Nếu anh thật lòng yêu em, anh dám quì tại đầu giường nầy không?

Cốc Minh có phần do dự, sau cùng chàng cười gượng nói:

- Điều nầy có thể anh làm được.

- Dám quì đến trời sáng không?

- Dầu phải quì đến rụng hai đầu gối anh cũng không tiếc, để đủ chứng minh lòng anh tha thiết yêu em.

- Hành động chứng minh hơn lời nói.

- Được.

- Hãy đóng cửa phòng lại đi.

- Được rồi.

Nàng đã hoàn toàn thỏa ý, không còn lời nào phải nói.

Cốc Minh đóng kín cửa lại, nếu rủi bà vú có đến gặp thì không biết ăn nói làm sao?

Đáng tức cười cho anh chàng Cốc Minh, sau khi đóng cửa lại, liền đến đầu giường mà quì xuống, vừa quì vừa tự trêu cợt lấy mình.

- Lộ San! Đêm nay em cũng nên viết một trang nhật ký của vợ chồng ta.

Lộ San lập tức lấy mền phủ kín đầu lại, không phải nàng chẳng muốn nhìn, mà khi nghe chàng nói thế nàng phát tức cười, nên trùm kín đầu lại, không cho Cốc Minh thấy nàng cười.

Chưa biết do lòng nàng bất nhẫn hay điều gì? Chàng quì khoảng mười phút, nàng bèn nói:

- Đứng dậy đi!

- Tạ ơn cô nương!

- Hãy đi đi.

Khi Cốc Minh đứng dậy, đôi mày chàng nhíu lại, mới quì mười phút mà hai đầu gối rêm nhức, nếu quì đến trời sáng thì chắc phải tìm thầy trị bịnh khớp xương! Chàng xoa xoa đôi đầu gối giây lát rồi lên giường mà nằm. Rất lạ, chàng nằm bên vợ mà có một cảm giác rất lạnh lùng từ tim chàng dâng lên, chàng xoay qua nhìn vợ, nhưng nhìn không thấy nét mặt:

- Lộ San! Em đã tin anh yêu em rồi chớ!

- Hãy ngủ đi! Đừng nói gì thêm nữa.

- Lộ San! Anh đã đền sự bực tức cho em rồi, em cũng mắng nhiếc rồi! Phạt rồi, anh còn điều gì lầm lỗi mà em không tha thứ chớ.

- Anh làm thinh mà ngủ tức là em tha thứ đó.

- Hiện giờ anh đã nằm yên rồi.

- Còn gì nữa?

- Theo anh nghĩ...

- Đừng nghĩ gì hết.

- Lộ San!

- Chán lắm, đừng gọi nữa có được không?

Ai cũng biết, sự kết hôn và sinh hoạt trong hôn nhơn khó mà giải thích một chiều, muốn cho lứa đôi được hạnh phúc đầy đủ, phải kết hợp tình cảm chặt chẽ giữa nhau. Chúng ta ví nữ tính như chiếc đàn thụ cầm, nam tính như là một nhạc sư đàn giỏi khi hòa âm hợp điệu, diễn tấu lên khúc nhạc Loan Phụng hòa mình mới tuyệt vời.

Nhưng đối với đôi chồng vợ "đồng sàng dị mộng" này, không thể hòa tấu khúc nhạc ấy cho xuôi chảy. Cốc Minh lại gọi:

- Lộ San! Anh...

Lần nầy Lộ San như quá bực tức bèn la lớn lên:

- Anh không hiểu tâm tình của vợ con một chút nào, thật anh là người quá tàn ác, chỉ biết riêng mình thôi.

- Xin lỗi, em không muốn thì anh ngủ vậy.

Lời của Lộ San như trận mưa lớp dập tắt ngọn lửa dục vọng, Cốc Minh không dám nhúc nhích, cũng không cần thiết gì nữa, với giọng đau khổ:

- Lộ San! Nếu anh làm gì không vừa lòng, xin em hãy lượng thứ cho sự ngu xuẩn của anh.

Đôi giọt nước mắt của nàng từ từ ứa ra theo hai khóe, có lẽ Lộ San đang chìm đắm vào cảnh ưu sầu và thống khổ.

Đúng vậy, một nàng mà nắm trong vòng tay của hai gã đàn ông,thì sự thống khổ nó sẽ ray rứt đến độ nào?

Điều khó xử cho nàng, sau khi nổi xung lên chàng chỉ phản ứng bằng cách xin nàng tha thứ, chàng ngoan ngoãn đắp kín mền lại, đành chịu cho những thống khổ dày vò. Buồn cho Cốc Minh, vì nàng có tình nhân khác, nên lắm lần cự tuyệt những đòi hỏi của chàng, trong khi cơ thể của người đàn ông đang tràn trề nhựa sống mà tàn nhẫn là Lộ San.

Bởi hiện nay nàng đã có Tạ Cách Luân, chẳng cần gì đến Cốc Minh nữa, cũng là lúc nàng tìm cách thoát ly tình chồng vợ với chàng. Tim của Lộ San hiện giờ, chỉ có duy nhứt hình ảnh của Cách Luân, trừ khi nào Luân bỏ rơi nàng, chuyện đó chưa biết được.

Một màn kịch yêu kỳ dị đã đến giai đoạn gay cấn nhứt sẽ tiếp diễn.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 19

Cốc Minh bị vợ bạc đãi nhiều lần, khiến cho tinh thần chàng sa sút thấy rõ. Lão Vương là người đau khổ hơn ai hết, bởi lão thường theo dõi, kể từ ngày lão biết Cốc Minh chính là con mình.

Ngày nọ, lão đưa Cốc Minh đến trường học, lão nhìn thấy tinh thần Cốc Minh như hoảng hốt bước vào cửa trường, lão ôm tay lái mà nhỏ lệ đầm đìa. Trong lúc Cốc Minh vô ý quay đầu nhìn lại, lão không muốn cho Cốc Minh thấy lão khóc, lão cũng sợ mình đè nén sự khích động không nổi mà phải gọi tên thật của Đơn Ninh và gọi chàng bằng con.

Bởi vợ chồng ông chủ còn cần Đơn Ninh hơn mình nữa. Vì tương lai của Đơn Ninh, dầu cho lão có đau khổ đến mức nào cũng đành cắn răng mà chịu.

Nay, lão rất lo cho Đơn Ninh đang gặp cơn khủng hoảng tinh thần trầm trọng. Lão từ từ cho xe chạy và suy nghĩ, nhứt định Đơn Ninh của lão đã có chuyện gì nghiêm trọng với vợ. Nhưng chưa thể nào chứng thật. Từ đó, lão nhứt định tìm cho ra manh mối mới nghe.

Lão Lâm đi làm việc tại một Công ty của ông. Cốc Minh thì đi học. Lão Vương khi về nhà uốn sửa những cây kiểng mà lão ưa thích. Khi lão đưa Cốc Minh về nhà, bỗng nghe tiếng Lộ San nói chuyện điện thoại tại phòng khách, lão chỉ nghe nàng nói:

- Một lát em sẽ đến, nhứt định phải cho em xem mới được. Ờ, ờ! Mời khách hả? Ha ha... Dĩ nhiên không nên để em mời. Được. Một lát mình gặp nhau...

Nghe nàng tiếp xong cú điện thoại, lão liền giả ho lên một tiếng. Lộ San nhìn thấy lão reo lên:

- A, chú Vương, chú vừa về đúng lúc.

- Chắc cô muốn đi đâu thì phải?

- Chị tôi mới vừa gọi điện thoại, muốn cho tôi về nhà giây lát, chú làm ơn đưa tôi đi được không?

- Đương nhiên là được.

- Chú chờ tôi lên lầu thay y phục.

Lộ San mặc chiếc áo thêu hoa sen, lên lầu nàng thay chiếc quần mới, gần đây nàng thích sắc phục đó gần thành lệ. Tự nhiên nàng chịu ảnh hưởng Tạ Cách Luân. Nàng chỉ trang điểm qua loa. Luân nói nghe rất đúng người đẹp chỉ trang điểm sơ sài càng đẹp hơn là trang điểm diêm dúa cho thái quá sẽ trở thành giả tạo khó coi.

Nàng đi nhanh xuống lầu, không quên tạt qua phòng mẹ chồng mà thủ lễ:

- Thưa má, chị của con muốn con về nhà có việc cần.

- Con hãy đi đi.

- Con không về dùng cơm bữa trưa nay.

- Được rồi! con thay má mà mang lời thăm viếng chị và anh sui.

- Dạ, con cám ơn má trước.

Bà Lâm bao giờ cũng yêu thích con dâu. Nếu bà biết dâu mình tự tình với trai, không biết bà nghĩ sao? Lộ San ra khỏi phòng mẹ chồng bèn gọi lớn:

- Chú Vương ơi! Đi chú.

Người lên tiếng không phải lão Vương mà là bà vú:

- Lão Vương đã ra trước mà chờ cô rồi.

- Con về nhà nghe vú, trưa nay con không dùng cơm.

Lão Vương mở cửa xe đứng chờ sẵn một bên, đôi mắt lão nhìn Lộ San một cách kỳ lạ, nhưng dường như lão tìm không ra vết tích nào lạ trên nét mặt của Lộ San. Nàng đóng cửa lại, lão từ từ cho xe chạy vòng ra cửa.

Không bao lâu, xe đến cửa nhà của Hà Ba Châu ngừng lại, Lộ San cũng chiếu lệ:

- Cám ơn chú.

- Có cần tôi đến rước không?

- Bốn giờ rưỡi chiều chú đến rước tôi.

Lão Vương không hoài nghi gì, bèn mở máy cho xe chạy đi, nàng lại nhận chuông cửa, cô tớ gái ra mở cửa, nàng đi vào vừa tới cửa đã reo lên:

- Thưa má! À chị Lộ Ni, tôi mới về.

Lộ Ni từ trong phòng đi ra, tay nàng cầm cây viết chì, mình còn mặc áo ngủ nói:

- Em! Má và ba đã đi vắng rồi.

- Sao chị hôm nay không đi học?

- Trong mình không được khỏe.

- Không khỏi mang bịnh tương tư cho mà coi!

- Nói xàm mãi.

Hai chị em vào phòng, cô tớ đem nước trà đến. Lộ San uống xong chung trà, rồi bước đến giường mà nằm dài xuống.

- Ý chà! Giường của chị nằm khỏe quá.

- Giường cây tầm thường, đâu xứng với mộng đẹp của công chúa.

- Nói thực chị em chán quá rồi.

Lộ Ni vô cùng kinh ngạc, nàng ngờ Lộ San chán giường chiếu, không ngờ Lộ San lại muốn nói chán người chung chăn gối là Cốc Minh. Nếu lại là Tạ Cách Luân thì nàng không bao giờ biết chán.

Không nghe chị nói gì, nàng lấy làm lạ, bật ngồi dậy nói:

- Chị à, dường như chị kinh ngạc?

- Không.

- Đâu chị lấy hình của Khổng Vân cho em xem thử ra sao?

- Anh ấy là bạn học với Cốc Minh, chắc có lẽ em chưa gặp lần nào?

- Nếu không phải là bạn học của chị, mà là bạn học của hắn thì em không thèm xem làm gì.

- Sao vậy?

- Những chàng trai kiểu đó, họ muốn đóng cửa nhốt vợ tối ngày.

- Theo lời em tức là em phản kháng rồi, nếu đóng cửa nhốt vợ tối ngày, người đàn bà đó mới xứng đáng đúng theo như em không phải người vợ đàng hoàng rồi còn gì?

- Thôi hãy đẹp qua lý luận đó đi, cho xem hình của Khổng Vân đi.

- Còn gì nữa không?

Lộ San lại nói dối:

- Còn... còn đi mua áo để mặc.

Lộ Ni không biết việc lừa gạt của em, nàng khen ngợi:

- Như vậy em cũng thấy không hạnh phúc nữa à? Muốn cái gì được cái nấy còn đòi gì nữa.

Hạnh phúc? Có trời mà biết thế nào, chỉ cùng Tạ Cách Luân chung sống mới thật là hạnh phúc. Nàng muốn nói như thế, nhưng lại chuyển sang hướng khác:

- Chị! Bây giờ chị cho em xem hình của Khổng Vân hay không nè! Yên chí đi, cho chị biết ngàn lần em cũng không thèm giựt của chị đâu.

- Chị không hề nghĩ em giựt.

- Tại sao còn chờ đợi không hcịu cho xem?

- Tại em xem rồi em sẽ phản đối là chàng trai có bao tử đất.

- Chị nói bạn trai của chị là bao tử đất, khiến em không thể tin được.

- Anh ấy là một gã đánh giày được không.

- Anh ấy chắc là một sinh viên giả.

- Chị đề tỉnh em, khi xem hình chớ nên giễu cợt theo kiểu của em.

- Không đâu, em sẽ theo ý chị.

- Được, chị sẽ cho xem.

- Lẹ đi.

Lộ Ni vào mở xách tay thường dùng của nàng, lấy tấm hình của Khổng Vân, chưa đưa đến tay Lộ San, thì nàng cướp lấy nói:

- Tất cả hình ảnh đều gắn vào album, chỉ có ảnh của Khổng Vân là chị xem như là bửu bối vậy đó, chắc Khổng Vân biết được sẽ khóc ba ngày.

- Ý gì mà phải khóc?

- Cảm động vì mối tình nồng đậm của chị.

- Xem đi! Đừng để rơi xuống đất.

- Yên chí, không đến nổi đâu.

Đôi má của Lộ Ni ửng hồng, vì chờ đợi Lộ San phê phán. Nàng biết ý em mình khi phê bình thì rất khắc nghiệt. Xem thấy vật gì thuận nhãn thì thôi, bằng không thì châu mày trợn mắt, lắc đầu bĩu môi. Lộ San nhìn kỹ giây lát:

- Hay lắm chị, xem hình của anh nầy, em có cảm tình ngay, không đến nổi cơn đâu mà chị sợ.

- Theo lời em thì không chê anh nầy à?

- Không có gì phải chê, chị biết tánh em thẳng ngay thấy sao nói vậy, chớ không vị nể ai.

- Thế thì chị thay lời để cám ơn em đã khen ngợi.

- Thay cho ai?

- Thay cho Khổng Vân.

- Hắc... hắc. Vậy là đã nóng sốt dữ rồi.

Lộ Ni bị em đùa dai, nàng rất khó chịu. Nàng chỉ lặng thinh.

Lộ San nói tiếp:

- Mặt mày anh Khổng Vân có vẻ hiên ngang, giống như...

Nàng muốn nói giống như Tạ Cách Luân, nhưng trực nhớ bèn le lưỡi, sợ không khéo sẽ bị lộ chuyện lòng, bởi nàng yêu Tạ Cách Luân, chị nàng không hề biết. Lộ Ni thấy em không nói gì thêm, bèn hối thúc:

- Giống ai, hay giống những gì, sao không nói?

- Giống như một tướng lãnh của Mỹ.

Hai chị em cùng nhau cười khanh khách. Lời khôi hài của Lộ San, cho Khổng Vân giống một tướng lãnh Mỹ, thực ra, mặt chàng đúng là một thư sinh.

Lộ San lại nghĩ ra những lời lạ lùng nữa:

- Chị à, em hy vọng chị giao thiệp với người bạn tướng quân ấy, để rồi...

Để rồi kéo Cốc Minh đi nhập ngũ, hoặc bỏ mạng tại sa trường, nàng không còn lo gì về việc chung sống với Tạ Cách Luân nữa. Nàng có tư tưởng như thế nếu ai nghe qua không lạnh cũng phát run. Lộ Ni không ngờ đứa em của mình có tư tưởng quá độc ác, nàng bèn nói:

- Chắc em đã từng thấy những đôi chồng già vợ trẻ chớ?

- Nói chơi cho vui vậy thôi, chớ em rất ghét sánh đôi không vừa lứa lắm. chị à, chị có thấy bà già có chồng trẻ chưa?

Chẳng hề có. Mà chỉ có hạng lão đầu tử cưới vợ con nít rất nhiều. Ý chà! Đàn bà cái gì cũng thua kém đàn ông. Thử nghĩ một cô gái trẻ đẹp, có chồng một lão già nua thì còn có thú vị gì? Theo em, không khi nào chịu nổi.

- Cũng may cho chị Khổng Vân không phải là một lão đầu tử.

- Muốn già, tôi lấy tấm ảnh bỏ xuống đất đạp lên ba lần sẽ thành một lão già liền.

- Lão già kia sẽ mắng trẻ con sao dám đùa nghịch.

- Hứ! Ai mà sợ các người.

- Thôi, đừng nhiều chuyện nữa!

- Được rồi, bữa nào dắt hắn đến ra mắt đây?

- Em đã xem rồi.

- ảnh khác hơn người thật, có khi ảnh đẹp hơn người là khác..

- Để hôm nào chị khuyên ảnh nghỉ đánh giày để đến chịu cho em phê bình một phen.

- Ban ngày mới được đa!

- Để làm gì?

- Chiều tối xem không được kỹ lưỡng.

Nghe Lộ San nói, Lộ Ni phát tức cười. Lộ San bèn đem việc mẹ chồng nàng muốn giúp đỡ Khổng Vân mà thuật lại chị nghe và nói tiếp:

- Nói thật, chị cũng nên khuyên anh ấy nên nhận lời để khỏi đánh giày cực khổ.

- Luôn chị đây giúp đỡ anh còn không chịu, đừng nói người khác.

- Đúng là một thư sinh gàn.

Nói xong, nàng le dài lưỡi ra, tự thấy câu nói của mình

không được tao nhã, nàng bèn nhận lỗi:

- Xin lỗi, em đã nói thiếu suy xét.

- Đừng lo anh ấy xem thường lắm.

- Nhưng em sợ đau lòng chị chớ.

- Đừng đi xa thêm nữa, chị hỏi em Tiểu Lộ và Nhị Lộ nó chơi giỏi chưa?

Nàng nào biết giỏi hay không giỏi? Mấy hôm nay đâu có gần gũi hai đứa con gái. Lộ Ni thấy Lộ San ấm ớ không trả lời, hỏi tiếp:

- Chuyện gì vậy?

- Không... không có gì, hai đứa nói rất giỏi.

- Lần sau đừng quên mang chúng đến chơi.

- Được rồi.

- Cốc Minh vẫn đi học đều đều?

Hỏi đến Cốc Minh khiến cho Lộ San không mấy hài lòng, nếu hỏi thăm Tạ Cách Luân thì nhứt định nàng thích thú hơn. Thấy thế, Lộ Ni hỏi tiếp:

- Sao lại châu mày?

- Không, em đang nghĩ đến việc quên đi mua áo chớ.

- Ăn cơm trưa rồi sẽ đi cũng không muộn, hôm qua ba má nói lâu quá em không về thăm nhà.

- Tại ba má bắt gả em quá sớm, gả cho người ta rồi còn tưởng nhớ nỗi gì.

Bỗng nghe chuông cửa reo vang, Lộ Ni cao hứng nói.

- Chắc ba má về.

- Chúng ta cùng đi nè.

Lộ San chạy nhanh ra cửa. Khi thấy vợ chồng Hà Ba Châu

kêu lên:

- Nếu ba má chưa về, chắc con phải về trước.

Bà Châu lộ vẻ mệt nhọc nói:

- Việc gì mà gấp lắm vậy? Con đến bao lâu rồi?

- Mới đến.

- Mới vừa đến sao lại đòi đi? Cốc Minh ban ngày đi học, lúc nghỉ con không muốn bồi bạn với nó sao?

Lộ San như không kể gì đến:

- Hứ! Bồi bạn với hắn?

Lão Châu rất vui vẻ, nói giỡn với con:

- Phải nói Cốc Minh bồi bạn với con mới thích hả?

- Má ơi, mau ăn cơm má, con còn phải đi mua đồ nữa nè.

- Lộ Ni, con hãy bảo con nhỏ nó dọn cơm đi.

Trong khi chưa ăn cơm, Lộ San đến điện thoại công cộng quay số gọi:

- Tạ kỹ sư đó hả? Đố ông tôi là ai?

- Nhứt định là An Kỳ Nhi, không, nhứt định là Hồ Diệp nghe tiếng trong và thanh, chắc chắn là con chim nhỏ.

- Anh thì sao?

- Xin thú thật, công tác của anh rất vui vẻ.

- Trưa có về không?

- Em đến thì anh về.

- Em sẽ đến trước 12 giờ.

- Hay lắm, đưa cả hai tay hoan nghinh em, em gọi điện thoại nhà đó hả?

- Ngốc! Phải ra bên ngoài chớ ở tại nhà sao được.

- Lộ San! Anh rất nhớ em.

- Trong điện thoại không nên nói. Hẹn gặp lại.

Gọi điện thoại xong, nàng đến tiệm mua một bao vật thực, khi về nhà Lộ Ni hỏi:

- Em đi đâu mà lâu dữ vậy?

- Đi mua gạo trắng, chị muốn ăn không?

- Bộ không muốn ăn cơm sao?

- Ăn rồi còn đi chơi chớ!

- Chiều nay em đi mua đồ, muốn chị đi theo bồi bạn không?

Lộ San từ chối khéo léo:

- Nhọc lắm. Huống chi trong mình chị không được khỏe,

em chỉ đi mua giày lát thì trở về ngay.

Lộ Ni chưa biết Tạ Cách Luân về nước. Do đó hành vi của Lộ San nàng không bao giờ nghi ngờ.

Ăn cơm xong, Lộ San lật đật ra đi. Chiếc xe sơn màu đỏ chạy như gió giục, đưa Lộ San đến nơi Tạ Cách Luân trú ngụ. Đến đầu ngõ hẻm, Lộ San nhìn trước nhìn sau mới đi vào.

Quả nhiên Tạ Cách Luân đứng tại tầng lầu đưa hai tay ra đón rước.

Lộ San cũng lẹ làng ngã vào lòng chàng. Bốn mắt như tỏa ra bốn luồng điện dục vọng. Họ cùng tiếp xúc với nhau trong phòng, dầu cho bền ngoài trời có nghiêng đất có sụp họ cũng không hay biết.

- Lộ San, đây là lần anh thật tình yêu em với nhiệt tâm hơn bao giờ hết.

- Cách Luân, nếu không có anh, chắc chắn em sẽ phát điên lên được.

.....

Bỗng nhiên trên nét mặt Lộ San tỏ vẻ ưu sầu, nàng buông xuôi như không chủ trương gì cả:

- Thật em không biết làm thế nào mà đối phó Cốc Minh.

- Theo ý em phải...

- Đến việc kiếm chuyện mà gây phiền phức cũng không xong, vì hắn luôn luôn nhịn nhục.

- Em đã nhận rõ là anh thật tình yêu em?

- Anh còn hỏi, luôn xác thân em đã gởi trọn cho anh, hiện giờ chúng ta không ngủ chung nhau lại là gì.

- Tốt lắm. Lộ San! Anh sẽ có cách tìm cơ hội gây cho bên chồng em mắc công thế kẹt, chừng ấy em sẽ làm ồn lên mà ly hôn.

- Ly hôn... Nghe nói đến hai tiếng nầy nàng bỗng nhiên run

lên.

- Ờ! Chừng đó chúng ta mới được tự do mà chung sống với nhau chớ.

- Anh thử nói biện pháp của anh nghe coi.

- Có gì khó, em sẽ lén in dấu môi hồng lên áo lót của hắn, rồi làm bộ phát hiện ra, chừng đó em dùng lời nghiêm khắc chất vấn hắn.

- Rồi...

- Bằng chứng đã hiển nhiên, hắn làm sao giải thích được, thông minh như em thì trong cuộc tranh chấp nầy em sẽ thắng.

Chàng tỏ lòng chân tình của mình, sau khi đưa ra kế hoạch ác ôn đó, bèn ôm nàng mà hôn túi bụi, Lộ San nói:

- Biện pháp đó thật hay. Cách Luân hiện giờ anh dạy em làm chuyện gì em cũng nghe theo lời anh.

- Điều đó đúng với ý nguyện của chúng ta.

- Cách Luân, em muốn không về nhà, để bọn họ tìm kiếm không ra chơi.

- Không nên. Làm thế lại gây rắc rối cho biện pháp của chúng ta. Em nên nghe lời anh, đem việc phá hạnh phúc hôn nhơn qui trách nhiệm vào Cốc Minh tất cả. Chừng đó chúng ta sẽ lánh mặt một cách hợp pháp.

- Thật em chờ đợi lâu chịu không thấu.

- Lộ San! Nhẫn nại một thời gian ngắn để nuôi dưỡng thời gian dài, em nên nghe anh.

- Ừa!

- Hôm nay nên về sớm hơn chút đi, hai giờ anh phải đi làm việc, có chuyện gì cần thiết em điện thoại cho anh hay.

Hai giờ thiếu năm phút, mỗi người gọi một chiếc xe mạnh ai nấy đi. Khi xe chạy một lúc xa, Lộ San mới nhớ lại việc nói láo với gia đình mua áo và vải! Nghĩ đến đấy, nàng gọi

tài xế quày xe trở lại. Từ ngày nàng kết hôn với Cốc Minh, thường mua vải tại một hiệu buôn lớn. Hôm nay, nàng bảo tài xế ngừng lại một tiệm vải nhỏ. Nàng lật đật xuống xe vào tiệm bảo cắt mua vài thước vải, người hàng vải hỏi nàng mua thứ hàng gì, nàng mới giật mình không biết mua thứ hàng gì đây?

Nàng mua đại một xấp vải, rồi trở về nhà cha mẹ. Cơn buồn ngủ lên tận đầu óc, nàng ngáp dài một tiếng đi đến giường của Lộ Ni:

- Ý! Sao chị không ngủ trưa, bộ đang mơ tưởng Khổng Vân hả?

- Đang tưởng đến em mua thứ vải gì về đây chớ.

- Đi vòng nhiều tiệm hàng vải, nhưng tìm không ra thứ hàng mình thích, để may cho Tiểu Lộ và Nhị Lộ.

- Nếu được vậy thì đúng là một người mẹ trẻ xứng đáng.

Nàng nở nụ cười gượng gạo, rất xấu hổ trước người chị hiền lành, hôm nay có cảm giác không yên lòng. Tuy

nhiên, nàng cố sức che giấu những điều lầm lỗi của mình:

- Đâu chị xem thứ vải nầy may cho tụi nó được không?

- Chị dở chuyện đó lắm.

- Phải rồi, chị chưa làm mẹ thì thế nào mà biết điều đó.

Lộ Ni trao xấp vải lại cho Lộ San, màu hồng ửng lên gương mặt nàng, Lộ San đắc ý nói tiếp:

- Khổng Vân không có mặt tại đây, có gì đâu mà chị khó chịu? trời sanh làm thân gái tránh sao khỏi cảnh làm mẹ chị à, theo em nghĩ, trong tương lai, chắc chắn chị sẽ là một bà mẹ nhân từ.

- Chắc em không phải bà mẹ nhân từ hả?

Lộ San gầm mặt xuống, giọng nàng rất nhỏ:

- Em...

- Đừng tỏ ra mất lòng tin nơi mình, tự em cũng làm được

bà mẹ tốt, trong khi em lo cho Tiểu Lộ và Nhị Lộ chu đáo.

Nên săn sóc hai trẻ, trừ những ngày quá bận việc. Khi sanh chúng ra đến nay, nàng chỉ nuôi dưỡng trong lòng duy nhứt hình bóng Tạ Cách Luân, ngoài ra, đối với chúng nó, nàng đã quên phức cái bổn phận làm mẹ. Bất cứ ở hoàn cảnh nào người ta cũng còn chút thiên lương, nên Lộ San lúc bấy giờ cảm thấy rất xốn xan. Không may một điều, chẳng ai biết nàng và Tạ Cách Luân đang dang díu mà kịp thời khuyên giải.

Sự tình của họ dường như cũng do số mạng, có bàn tay vô hình khéo xếp đặt trước, nếu Lộ San và Cốc Minh không chọn Đài Nam làm nơi hưởng tuần trăng mật, anh em Tạ Cách Luân không du ngoạn An Bình Cổ Bảo thì đâu xảy ra những chuyện trớ trêu? Trầm ngâm giây lát, Lộ San vươn vai nói:

- Em muốn ngủ đến 4 giờ 30 lão Vương sẽ đến rước về.

- Giường sẵn sàng đó, em hãy ngủ đi.

- Chị không ngủ à?

- Chị đã ngủ rồi.

4 giờ 30 chiều lão Vương đến rước Lộ San về, khi vừa về đến cửa, nàng giả vờ lo lắng cho hai con:

- Vú ơi! Tiểu Lộ và Nhị Lộ đâu?

- Đang chơi tại phòng vú em,

- Để tôi đến thăm bọn chúng.

Nói xong nàng bước nhanh đến phòng vú em:

- Tiểu Lộ, Nhị Lộ đâu, đến cho má bồng chút coi nào.

Bà vú đứng ngoài cửa vừa kinh ngạc vừa thích thú, chỉ vì ít khi bà được nhìn thấy bà mẹ trẻ săn sóc hai con như lần nầy, khi Lộ San trở về phòng mình thì tim óc nàng lại nổi cơn lên, nàng đến bàn trang điểm mở tủ lấy hộp son thoa vào môi thật đậm. Sau đó tìm chiếc áo lót của Cốc Minh mà in son vào trên ấy. Thi hành xong nàng máng áo y lại chỗ cũ. Công tác chót của màn hài kịch là đợi Cốc Minh về

sẽ gây cho màn kịch nhiều diễn biến sôi nổi bằng những hành động kỳ quái để kết thúc.

Nhà soạn kịch là Tạ Cách Luân, diễn viên chánh để tạo cho vở kịch sôi động là Lộ San, những động tác trong màn hài kịch nầy, muốn cho linh động phải chờ đạo diễn, nhưng không có đạo diễn thì diễn viên Lộ San phải tạo cho mình những động tác sống thực đó, nên sau khi nàng in những dấu môi hồng vào áo lót của chồng, rồi đến trước kính tự tập cho mình những pha sát khí đằng đằng trong khi chất vấn chồng, nào là nhăn mặt, nhíu mày, cười gằn, đưa tay múa chân, làm thế nào cho chuyện xảy ra thực như ngoài đời để dồn chồng vào ngõ bí?

Diễn viên chánh trong vai trò bi thảm của màn kịch đã về đây, chính là Cốc Minh đang ngồi trên xe do lão Vương rước vừa đến cửa. Chàng mở cửa xe bước xuống nói:

- Chú Vương à, không hiểu sao hôm nay từ khi vào lớp đến bây giờ, mí mắt tôi nó máy liên hồi, không biết có điều gì xảy ra không?

Con ruột của mình mà lão Vương còn không dám nhận,

nay nghe nó sợ có chuyện gì sắp xảy ra cho nó thì biết lão khổ tâm đến mức nào, nhưng lão không biết trả lời gì đây, chỉ lắc đầu chắc lưỡi mà chịu trận. Cốc Minh hỏi tiếp:

- Chú Vương à, chú nhận xét hoàn cảnh của tôi có điều gì bi quan không?

Lão Vương cười gắng gượng để an ủi cho chàng yên lòng:

- Không... mí mắt máy có lẽ là điềm tốt chớ.

Nói xong, lão quày xe đi rước lão Lâm. Trong khi đó Cốc Minh đi thẳng lên lầu, vừa đến cửa phòng:

- Lộ San! Em đã về, anh tính đi rước em đây.

Khi Cốc Minh vào đến gần, xuất kỳ bất ý nàng xáng cho chàng một tát tay nẩy lửa, và hét lên:

- Đừng đến gần tôi, anh là một thằng đàn ông vô lương tâm. Tôi không muốn thấy mặt anh, cũng không muốn sống nữa. Má ơi! Hu... hu... hu...

Tội nghiệp cho Cốc Minh, không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, tay chàng rờ rờ gò má và đứng ngây người mà nhìn nàng trân trối. Trong khi Lộ San vừa khóc vừa lấy chiếc áo in môi hồng, một kiệt tác giả tạo do nàng vừa thực hiện, đưa ra trước mặt chàng:

- Nè hãy xem đây, một hành động của người không có lương tâm. Má ơi! Hu... hu... má đem gả con cho thằng đàn ông đốn mạt không có tình nghĩa gì cả.

Cốc Minh vừa hồ nghi vừa đau khổ hỏi:

- Lộ San! Đã xảy ra việc gì vậy em?

- Sao anh không tự hỏi mình, lại hỏi tôi!

- Anh nào biết gì đâu.

- Anh không biết? Nhìn lên thân áo nầy thì biết chớ gì.

Cốc Minh như kinh ngạc, bước lui một bước:

- Dấu môi son? Dấu nầy từ đâu mà có vậy?

- Tôi không muốn anh về đây, anh tự đi tìm người có môi son nầy mà sống chung với họ!

- Lộ San! Em bình tĩnh nghe anh giải thích...

- Sự thật đúng trăm phần trăm, còn gì mà giải thích.

- Anh xin thề, không bao giờ có việc đó.

- Tôi không muốn nghe thêm một lời giả dối nào hết.

Bà Lâm và bà vú nghe tiếng khóc bèn chạy lên lầu. Lộ San thấy mẹ chồng chạy lên, nàng làm dữ hơn, chạy lại ôm lấy mẹ chồng mà khóc lớn:

- Má! Hu... hu...

Bà Lâm run giọng hỏi:

- Chuyện gì vừa xảy ra? Lộ San! Đừng khóc nữa, hãy bình tĩnh nói cho má nghe coi.

Nước mắt Lộ San tuôn ràn rụa, nàng chỉ Cốc Minh:

- Anh hãy nói đi! Chuyện gì đã xảy ra? Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.

Bà Lâm với giọng nghiêm khắc hỏi:

- Cốc Minh! Chuyện gì đã xảy ra, nói cho má nghe coi.

Cốc Minh rơm rớm nước mắt nói:

- Má ơi! Con biết gì mà nói:

- Có phải con đã khinh dể Lộ San? Bà vú, hãy xuống dưới đi!

Bà vú đi ra khỏi phòng. Cốc Minh nắm chặt đôi tay lại:

- Con không bao giờ khinh khi vợ con. Con có biết gì đâu.

Bà Lâm nói:

- Má không tin, con chẳng bạc bẽo vợ con, tại sao vợ con lại kêu khóc, thương tâm như thế nầy?

- Má hỏi vợ con coi chuyện gì đã xảy ra?

Bà Lâm bảo Lộ San ngồi xuống, nàng cũng y lời ngồi xuống ghế và gục đầu khóc thút thít. Cốc Minh mạnh dạn lấy chiếc áo lót đưa lên:

- Con không hiểu duyên cớ nào chiếc áo lót lại có dấu in môi không vào?

Lộ San tiếp lời:

- Má ơi! Má xem kỹ đó thì biết! Hu... hu... hu...

Bà Lâm cầm chiếc áo lót lên, mặt bà thất sắc:

- Ý chà! Dấu môi son! Hãy nói cho má nghe, dấu môi son nầy từ đâu mà có?

- Con không hiểu chi cả.

- Con không hiểu hả? Má không ngờ con ra ngoài lại sanh chứng lộn xộn với bọn chơi bời quỉ quái nầy.

Lộ San được trớn chạy đùng đùng ra cửa:

- Hu... hu... hu...! Má ơi, con hết muốn sống rồi!

Bà Lâm thấy con dâu như vậy, bà vội vã chạy theo. Cốc Minh nhảy đến cửa phòng kéo Lộ San lại, nàng giả bộ giãy dụa lên:

- Không! Đừng cản tui, mở cửa ra!

Bà Lâm cũng nắm tay nàng lại:

- Lộ San! Đừng làm vậy. Má muốn nghe con nói rõ ràng hơn.

Lộ San thừa cơ hội, nắm chặt mẹ chồng, giọng uất nghẹn.

Bà vội vàng kéo con dâu ngồi xuống tiếp tục cật vấn:

- Cốc Minh, hãy lại đây.

Tội nghiệp cho Cốc Minh, cũng gắng gượng đến trước mặt mẹ, trên má chàng hai hàng nước mắt ròng ròng.

- Con là một thằng trai chịu sự giáo dục đến bực cao cấp sao không thắm nhuần được lời hay lẽ phải của thánh hiền, mà tập thói hư thân mất nết đến những nơi ô uế mà gây cho xáo trộn trong gia đình thế nầy?

- Má à, con không hề có, và cũng không biết gì cả.

- Tốt lắm, anh không hề đến những nơi hư đốn nầy, nhưng đã cùng ái ân với người phụ nữ nào khác.

- Cũng không.

- Tại sao dấu môi son từ đâu mà in lên áo lót nầy đây?

Cốc Minh không biết trả lời sao:

- Đây là...

- Có chứng má đây, con nên thừa nhận rõ ràng trước mặt

Lộ San, Từ nay không còn tái phạm nữa.

- Má à, con không có chuyện gì hết, phải thừa nhận rõ ràng như thế nào? Ăn năn như thế nào? Bảo chứng như thế nào?

Cốc Minh chịu oan uổng, chàng đành buông tiếng khóc lớn trước mặt mẹ. Bà Lâm cũng không buông tha:

- Hãy nói mau, người bạn gái của con là ai? Hãy nói rõ cho vợ con nghe, con là một thằng con trai đã có vợ Từ nay không nên lai vãng đến những chỗ đó nữa.

- Không, không, không đâu! Má! Sao má không tin nơi con, con làm gì đâu mà phải nhận lỗi.

- Vậy môi hồng ở đâu mà in trên áo con đây?

- Con không biết.

- Đây là chứng cớ đã rõ ràng, con lại không chịu thừa nhận, nếu con thú thật thì má lượng thứ cho, má bảo Lộ San nó tha thứ cho con.

Không thể biện bạch được, Cốc Minh chỉ đứng lặng như một thân cây. Bà Lâm bèn chuyển lời:

- Lộ San! Nếu Cốc Minh nó thừa nhận, con nên vì má mà tha thứ cho nó một lần.

Lộ San nhận thấy điều đó rất hợp lý, nếu Cốc Minh thừa nhận trước mặt mẹ chàng, Từ nay cuộc hôn nhơn nầy có tan vỡ thì trách nhiệm về chàng gánh chịu. Lòng tốt của bà Lâm đặt không đúng chỗ, không hiểu con dâu quỉ quái, nên bà còn tiếp tục nói:

- Lộ San con hãy nghe theo lời má, má sẽ bảo đảm Cốc Minh Từ nay về sau không còn tái phạm nữa.

Lộ San gật đầu ưng thuận, theo đó, nàng ôm chầm lấy mẹ chồng mà khóc sướt mướt, tỏ ra vô cùng thương tâm, vị tình mẹ chồng mà ưng thuận. Bà Lâm thấy con dâu gật đầu đồng ý, bà an ủi:

- Con, má rất thương con, con nên vì má đừng khóc nữa.

Nàng tỏ ra ngoan ngoãn, nín bặt ngay, vì mục đích kế hoạch của nàng đã đạt được! Bà Lâm nghiêm nghị:

- Cốc Minh, con có thấy chưa? Lộ San đã nghe theo lời má mà tha thứ cho con rồi, vậy con nên thừa nhận và Từ nay không dám tái phạm nữa.

Thương hại cho Cốc Minh, bị bức bách quá thừa nhận mà không có biện pháp nào đối phó, chàng cắn răng nói:

- Anh xin nhận lỗi, Từ nay anh không dám tái phạm nữa, xin lỗi em tha thứ.

- Lộ San, con đã thấy chưa, vậy từ nay hai con đừng rầy la nhau nữa.

Lộ San giả vờ êm thuận nói:

- Thưa má, con tuân lời má dạy.

- Trao áo lót đây, để má bảo bà vú giặt cho.

Vấn đề nàng đã mong muốn từ lâu, không nhọc công mà

đạt được nguyện vọng một cách ngoài sức tưởng tượng. Nàng trao áo lót có in dấu môi hồng cho mẹ chồng. Cốc Minh đứng trơ như bị trời trồng. Bà Lâm căn dặn:

- Từ nay không nên cãi vã nhau nữa, Cốc Minh phải chăm sóc vợ con như thuở ban đầu.

Bà Lâm dặn xong, rồi cầm chiếc áo lót đi ra. Lòng bà rất buồn rầu, bà không tin Cốc Minh có những hành động như chuyện vừa qua. Bà xuống phòng khách đứng sững sờ nhìn chiếc áo lót có in dấu môi hồng mà lòng phát run:

- Bà vú ơi! Bà vú!

- Thưa bà gọi tôi?

- Hãy đem chiếc áo lót nầy giặt đi.

- Vâng. Bà vú nhìn chiếc áo lót và nhìn theo nhịp bước buồn buồn và tiếng thở dài của bà Lâm. Bà vú biết nguyên nhân rầy rà của vợ chồng Cốc Minh là do chiếc áo nầy, bà bất giác than dài! Cùng lúc đó, trên phòng của vợ chồng trẻ, cũng có tiếng thở dài của Cốc Minh!

Lộ San dùng khăn lông lau sạch những vết nước mắt trên mặt, rồi lên nằm dài trên giường. Nàng không hề nghĩ đến Cốc Minh đang thống khổ, trái lại còn đắc ý hành động của mình nữa là khác. Nàng còn suy nghĩ, nếu Tạ Cách Luân biết được pha diễn của nàng hôm nay, nhứt định chàng sẽ bồng nàng đưa cao lên, chàng sẽ hôn nàng như ngây dại để tưởng thưởng thành quả rực rỡ.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 20

Trong ba ngày Lộ San không hề nói chuyện với Cốc Minh, ba đêm nàng không cho Cốc Minh ngủ chung giường. Cốc Minh phải ngủ ngoài ghế sofa dài. Chàng cũng không đem chuyện khó chịu đó mà nói cho mẹ nghe. Bà Lâm và bà vú cũng giấu kín, không cho lão Lâm hay.

Ba ngày qua, nàng không gần Tạ Cách Luân, khiến cho nàng nhớ nhung như dao cắt ruột. Tuy không dám tìm đến Luân sớm, nhưng nàng cố tìm cách điện thoại cho chàng mấy lần để báo cáo chuyện đã xảy ra, hầu nghe lời Tạ Cách Luân chỉ thị.

Qua ngày thứ tư, Cốc Minh nén cơn khó chịu, chàng nhỏ giọng:

- Lộ San, em đừng bực tức làm gì nữa, tuy anh không làm điều gì sái quấy, nhưng anh vẫn yêu em, anh không hề chịu mãi những tội trạng oan uổng như thế nầy.

Khi Lộ San đã quyết ý hất hủi chồng thì nàng đâu chịu nghe những lời chàng tha thiết:

- Em đã hiểu rõ lòng anh, em không thể chịu đựng những sự ngược đãi nổi nữa.

- Lộ San! Nếu như anh có nửa điểm ngược đãi em, thì anh còn sống làm gì trên đời nầy.

- Thôi đủ rồi, ai muốn cho anh chết?

- Hay là em muốn anh phải quì mãi tại đây?

- Quì? Tôi đâu có chết mà anh quì? Nếu có chết rồi thì cũng không ai thèm đến phần mộ.

- Em muốn anh phải làm thế nào đây? Lộ San! Anh đã nhận tất cả lỗi lầm, em cũng không tha thứ anh sao?

- Đúng vậy, tốt hơn anh tha thứ cho tôi về nhà cha mẹ ít hôm.

- Điều nầy...

- Không đồng ý cũng phải đồng ý.

- Theo ý má rất mong muốn...

- Có lẽ anh muốn cho tôi phải buồn mà chết? Tôi báo cho anh hay, tinh thần của tôi hiện giờ muốn sống chia rẽ rồi.

- Cái gì gọi là chia rẽ?

Bà Lâm hết sức lo cho tương lai của con, nên bà trở lại phòng của con dâu, Cốc Minh thấy có cứu tinh đến, liền nói nhanh:

- Má vừa đến đúng lúc. Tinh thần của Lộ San rất sầu khổ...

- Thưa má, tinh thần của con như muốn chia rẽ rồi.

- Do đó, vợ con muốn về nhà ít hôm.

Bà Lâm đứng trân giây lát rồi dùng lời khéo léo:

- Lộ San! Tinh thần của con không yên, má muốn Cốc Minh nó bồi bạn cùng con đi chơi Dương Minh San ít hôm, hoặc con muốn đi du ngoạn nơi nào tùy ý con?

Đã là muốn tách rời Cốc Minh, mà bà Lâm lại đề nghị cho chàng theo thì làm sao nàng chịu, nàng từ chối:

- Thưa má, con không muốn đi đâu hết, không vui thú gì mà đi.

Bà Lâm không biết làm sao hơn, bà dùng lời ôn hòa:

- Cũng được. Con về nhà anh chị chơi ít hôm, rồi má sẽ sai Cốc Minh đến rước. Cốc Minh, ăn cơm trưa xong, con nên đưa vợ về bển.

Cốc Minh tỏ vẻ không bằng lòng:

- Má...

Bà Lâm không muốn cho con phản đối:

- Cốc Minh! Hãy nghe má nói đây, chờ cho tinh thần vợ con hồi phục nó sẽ trở về, chừng đó con hãy đến bạn học nào thích khiêu vũ, mời họ về đây để vợ con khiêu vũ giải trí.

- Con rất đồng ý với má, miễn sao vợ con vui lòng.

o0o

Nắm được chỗ yếu của gia đình bên chồng, Lộ San làm nũng tới, sau buổi cơm trưa, Lão Vương đưa Lộ San về nhà cha mẹ. Trước hết, nàng muốn gây ồn ào lên cho cha mẹ tin thật, khi vào đến nhà, nàng liền chạy một mạch đến ôm chầm lấy mẹ mà khóc:

- Má! Hu... hu... hu...

Từ trước chưa một lần gia đình xảy ra việc kêu khóc, khiến cho vợ chồng lão Châu và Lộ Ni điều thất kinh.

Nàng thấy thế muốn làm to chuyện hơn:

- Má! Con không muốn về đây làm gì, vì họ không muốn cho con về.

Bà Châu thấy con quá thương tâm, bà cũng rơi lệ:

- Con gái, hãy nói rõ cho má nghe đi! Chuyện gì đã xảy ra?

Lão Châu phì phà điếu thuốc nhả khói mù mịt hỏi:

- Cha, bộ rầy lộn với Cốc Minh rồi hả?

Lộ San kêu ầm lên:

- Thật bọn họ toàn là người xấu!

Bà Châu lộ vẻ kinh ngạc:

- Họ là người xấu?

- Con không muốn có chồng hư như thế nầy. Ba! Má! Con không muốn, không muốn...

Lão Châu hỏi nhanh:

- Chuyện gì nói rõ cho ba má nghe. Họ hư, họ xấu như thế nào?

- Cốc Minh đã có tình nhân bên ngoài...

- Ý!

Vợ chồng lão Châu đồng thanh kêu lên. Lộ Ni cũng không khỏi giật mình, trong khi Lộ San vẫn khóc bù lu bù loa.

Bà Châu nói với Lộ Ni:

- Con hãy gọi Cốc Minh đến đây.

Lộ San vừa ôm bà Châu lắc lia:

- Má! Con không muốn thấy mặt hắn nữa.

Lộ Ni thấy thế trả lời xuôi theo:

- Má à, Cốc Minh giờ nầy đâu có ở nhà.

Lão Châu vẻ điềm tĩnh:

- Chiều sẽ gọi Cốc Minh cũng được,

Bà Châu vẻ mặt lạnh lùng, bà dìu Lộ San đến ngồi lên ghế sofa, bà hỏi thăm mọi việc:

- Lộ San, đừng khóc nữa, con làm sao biết được chồng con nó tư tình với người khác?

Hà Ba Châu cũng tiếp lời vợ:

- Phải rồi, con nên nói rõ đầu đuôi, họa chăng vợ chồng con đã hiểu lầm nhau?

Lộ San vừa kêu khóc vừa tức tửi:

- Con phát hiện ra trên áo lót của chồng con có dấu môi

son in lên trên đó rất nhiều, bèn làm ồn lên. Mẹ chồng con nghe tiếng cãi vã, bà lên lầu tra gạn hắn, hắn mới thú thật và hứa Từ nay sẽ ăn năn chừa lỗi.

Lão Châu lộ vẻ kinh ngạc:

- Thật vậy không hay con đặt điều?

- Thật đúng vậy, nếu ba không tin thì đến hỏi thăm mẹ chồng con thì chắc hơn, nếu con nói dối, con xin chịu tử hình.

Bà Châu lập tức ngăn lại:

- Má không muốn con nói thế đó.

- Má à, con không muốn về bên ấy nữa.

- Ở lại đây vài hôm sẽ hay, chiều nay má còn hỏi Cốc Minh.

Lão Châu đề nghị:

- Để cho Lộ San nó đi nghỉ đi!

Cả nhà cùng đồng ý, bà Châu vỗ về Lộ San, Lộ Ni đưa em vào phòng. Vở kịch tạm kéo màn tại đây.

o0o

Chiều hôm đó, vợ chồng lão Châu gọi, nên Cốc Minh lái xe đến nhà bên vợ, Lộ San cự tuyệt không gặp. Chàng bị cha mẹ vợ cặt vấn đủ điều, chàng cũng khai rõ như khai với bà Lâm, nhưng vợ chồng lão Châu không tin.

Cốc Minh buồn bã trở về. Qua ngày sau, khi tan học, chàng lái xe đến nhà bên vợ nữa. Chàng tỏ lòng khẩn thiết, xin cha mẹ vợ lượng thứ, nhưng cũng không gặp mặt Lộ San.

Chàng cũng buồn rầu lái xe trở về.

Đến ngày thứ tư và thứ năm, khi nghe tiếng Cốc Minh thì Lộ San lập tức gài cửa phòng lại. Lâu ngày, vợ chồng lão Lâm không thấy nàng dâu về, ông bà tính đến nhà sui mà giả lả, vợ chồng lão Châu thấy anh chị sui đến cũng tiếp đãi tử tế, nhưng Lộ San nhứt định không ra mặt.

Do đó, vợ chồng lão Lâm cũng buồn bực mà trở về.

Thực ra, vợ chồng lão Châu cũng đồng ý bảo Lộ San trở về nhà chồng, nhưng Lộ San vẫn cương quyết không chịu.

Trong những ngày dằng co như thế, Lộ San viết cho Tạ Cách Luân hai phong thư nội dung báo cho Tạ Cách Luân biết diễn tiến của "cuộc chiến". Và trong những cuộc tiếp xúc trong điện thoại, hai người đều tỏ nỗi nhớ nhung nhau.

Đến đêm thứ bảy, Cốc Minh sẽ lén đến bên song cửa dưới ánh trăng soi, chàng gọi cửa sổ mà van cầu:

- Lộ San em! Em hãy vì con mà trở về cùng anh, Từ nay anh cam kết, em nói một trăm chuyện anh đều nghe lời em hết cả trăm. Cũng vì anh yêu em nên tuyệt đối không gây điều gì cho em phiền phức. Em hãy mở cửa sổ mà xem

thử, anh đang quì dưới đất mà chờ em tha thứ.

Quả nhiên cửa sổ mở ra, Lộ San nhìn thấy Cốc Minh quì dưới đất mà van cầu, nàng chẳng những không thương xót, trái lại còn nhổ nước bọt trên thân chàng!

Rồi, cánh cửa đóng sầm lại. Cốc Minh ngoài song cửa hai hàng lệ tuôn dầm. Chàng gắng gượng đứng dậy, sẽ lén rút lui bước từng bước tuyệt vọng.

Ngoài kia trên trời xa một mảnh lưu tinh rơi xuống, như cùng xẻ chia với đôi dòng lệ của Cốc Minh.

Cốc Minh rời khỏi đó chẳng bao lâu, thì bà Châu tìm đến con gái mà nói chuyện:

- Lộ San, má thấy con nên nhường nhịn để cho chồng con rước về là tốt nhứt, chồng con đã giải thích với ba má rất rõ ràng, đồng thời cũng quì xuống mà cầu xin, từ nay không làm trái ý con nữa, tại sao con vẫn khăng khăng một lòng?

- Má à, má đừng nghe giọng kèm tiếng quyển của hắn mà

má lầm.

- Không thể theo như ý con nói được.

- Con hoàn toàn mất tin tưởng.

- Con vẫn cương quyết như vậy, rồi ba má biết tính sao đây?

- Con nhứt định ly hôn.

- Ly hôn?

- Má tán thành con ly hôn, tức là má thương con gái của má. Nếu ba má ép bức con phải theo con người hư đốn đó nữa, là cha mẹ xúi con phải chết. Má à, má không thương con gái má sao? Má tự nguyện xô con vào vực thẳm dở sống dở chết sao má?

- Con hãy bớt nóng nãy một chút đi, sự tình không phải dễ dàng theo ý con tưởng.

- Có lẽ vì mà khó khăn? Con sẽ đề ra nhiều lý do, nhứt là

lý do chồng ngoại tình không kể đến vợ con.

- Vài hôm nữa đẽ đề cập đến chuyện nầy.

- Con đã viết thư cho Cốc Minh biết rồi.

- Tại sao không cho má với ba hay trước?

- Cho hay cũng không thể kịp!

- Nhà chồng con không vui lòng.

- Không đồng ý thì đến pháp đình sẽ hay.

- Đừng nói xàm, làm như thế, hai gia đình còn mặt mũi nào mà nhìn nhau.

- Con không cần, bằng không thì để con nhảy xuống biển cho cá mập cá xà nuốt phức cho rồi.

- Ý chà!

o0o

- Không ngờ sự tình lại rắc rối đến thế nầy.

Lão Lâm ngồi tại nhà than thở với vợ, bà Lâm nói:

- Chuyện nầy có thể đủ để trách Lộ San? Một người đàn bà dầu sao cũng dung chế, đúng ra nó không hề dung chế một mảy may nào. Đêm nay tôi sẽ đến gặp Lộ San.

- Theo tôi để cho Lộ San nó ở bên hà cha mẹ nó ít lâu rồi sẽ nói chuyện. Có lẽ lâu ngày nó sẽ nhớ đến hai con mà trở về, bà nghĩ lại thử xem?

Bà Lâm lộ vẻ buồn rầu:

- E rằng nó không hề nghĩ đến con cái của nó chớ.

Cốc Minh tay cầm lá thư của vợ, đứng cạnh bên cha mẹ, giọng chàng nghiêm chỉnh nói:

- Bất cứ việc gì xảy ra, xin ba má tin nơi con không phải là phường xằng bậy, con không thể biết dấu môi son in trên áo lót của con do đâu mà có. Thật con không biết.

Lần thứ nhất lão Lâm hỏi con:

- Theo ý con thì sao?

Cốc Minh không cầm được nước mắt:

- Theo con nghĩ... Nên đáp ứng việc ly hôn của vợ con!

Bà Lâm nhìn Cốc Minh chầm chậm với vẻ thất sắc, lão Lâm hỏi gạn:

- Con đã suy nghĩ kỹ rồi chớ?

Cốc Minh giọng nghẹn ngào:

- Con hoàn toàn yêu vợ, nhưng chuyện nầy con phải đành chịu đau lòng mà quyết định.

Bà Lâm tỏ vẻ hy vọng:

- Để má cố gắng thử xem, má không tin Lộ San phụ rẫy luôn cả ba lẫn má.

- Ba má làm cách nào thì làm, con không có ý kiến gì, nếu má tìm phương nào cho vợ con nó hồi tâm thì con vô cùng biết ơn.

- Cốc Minh, con hãy đưa thư của vợ con cho má, chẳng cần Lộ San nó chịu tiếp xúc với má hay không, nhưng má đi lần nầy, nhứt định sẽ có quyết định với gia đình bên vợ con.

Lão Lâm cùng phụ họa theo:

- Vậy thì tôi đưa bà đi.

- Để một mình tôi đi cũng được, xem Lộ San nó đối xử với tôi ra sao?

- Cũng được, tôi rất hy vọng bà cứu vãn tình trạng nầy đừng đổ vỡ thì càng hay.

- Con xin đi thăm Tiểu Lộ và Nhị Lộ và còn phải nghỉ ngơi đôi chút để lấy lại sức.

- Ờ, con nên nghe lời má, đừng buồn rầu làm gì.

Bà Lâm sợ con rầu buồn mà mất sức. Lão Lâm cũng

mất nguồn vui. Sự biến đổi của đôi vợ chồng Cốc Minh khiến cho cả gia đình đều lo lắng. luôn đến bà vú và lão Vương lại buồn thảm hơn hết.

Chiều hôm sau đó bà Lâm đến nhà sui, nhưng hy vọng của bà đã tiêu tan vì bà nói những gì Lộ San cũng một mực không đếm xỉa đến bà. Do đó, bà Lâm và ông bà xui bàn đến kết luận, nếu ba ngày sau mà tình hình không thay đổi thì chỉ còn đi đến ly hôn. Quyết định nầy do hai bên cùng đồng ý nhau, chớ không gây ra xích mích chi.

Lộ San đứng rình phía sau vách, nghe hai bên quyết định, nàng vui mừng muốn phát cười lên, nàng rán cố gắng làm gì lên một chút thì nàng và Luân không bao lâu sẽ cùng sống chung nhau. Lộ San tự bào chữa lấy mình, nàng cho

rằng, 14 tuổi đã yêu say đắm Tạ Cách Luân, trên tình cảm, nàng và chàng đã chẳng có mối tình đầu tha thiết lại là gì?

Khi nghe bà Lâm ra về, nàng lén viết một bức thư tối hậu thư, phái cô gái làm công đến trao cho Cốc Minh.

Hôm sau, vợ chồng lão Châu vắng nhà, Lộ Ni cũng đi học.

Cô tớ gái đi thì đi chợ, trong nhà chỉ có một Lộ San, thừa cơ hội hiếm có đó gọi điện thoại cho Tạ Cách Luân. Lúc ban đầu điện thoại kẹt số không gọi được, nàng phát điên lên muốn đập điện thoại. Sau đó, quay đến năm bảy lần mới gọi được.

- A lô! Tạ Cách Luân đây.

- Anh Luân.

- Lộ San đó hả? Nhớ em muốn chết đi được. Sao công việc đã đến đâu rồi?

- Chỉ còn liều một lần chót nữa thì học ly hôn ngay.

- Làm sao em biết được?

- Em đã nghe lén họ bàn tính với nhau.

- Thế là hay lắm.

- Anh Luân, anh đâu biết em đã lấy cái chết ra hăm dọa họ đó chớ?

- Vì thế, mà anh yêu em gần đứt hơi, em có biết không? Bây giờ chỉ còn chờ em thoát ra khỏi chiếc lồng mà bay liệng tự do, chừng đó anh sẽ tưởng thưởng em, anh đã chuẩn bị tất cả những gì cho em rồi đó.

- Em chỉ cần anh thưởng cho một quả tim chân thành thì cũng đủ mãn nguyện lắm rồi.

- Lộ San! Anh xét thấy không bao lâu nữa chúng ta sẽ cùng nhau say đắm tự do rồi.

- Anh Luân, em chỉ muốn gặp anh, em muốn gặp anh là điều cần thiết hơn cả.

- Hãy nhẫn nại một lần chót đi em, việc đã sắp thành công, đừng để một lần gặp mặt mà sẽ gây ra nhiều khó khăn khác. Lộ San, anh rất ngại bọn họ đang theo dõi hành động của em.

- Thế là anh đối với em rất lạnh nhạt.

- Chỉ vì yêu, anh mới khuyên em nhẫn nại đó chớ.

- Cách Luân, nếu giờ chót họ không chịu ly hôn thì phải làm sao?

- Em nghe theo biện pháp của anh, nên tố cáo Cốc Minh đã ngược đãi em, điều đó pháp luật phải chấp nhận.

- Nếu thế thì hai gia đình phải...

- Lộ San! Vì tình yêu của chúng ta, em còn ngại nỗi gì? Ngoài cách đó, anh còn giúp cho em một biện pháp khác nữa: Đến lúc đó, em nên đổi ý không chịu ly hôn, em nên...

- Phải làm sao?

- Em trở về nhà cha mẹ, hằng ngày khóc la kêu gào thảm thiết. Lắm khi chạy ngoài sân la hét như điên.

- Rồi sao nữa?

- Em hằng kêu la đòi tự sát, dĩ nhiên là giả bộ nhứt định cha mẹ và chị em phải chạy theo và lo lắng.

- Điều đó rất hay.

- Nhưng em nên ghi nhớ dầu giả bộ mà phải hành động như thật.

- Yên chí đi. Anh bảo chết em cũng nghe theo.

- Anh...

- Anh không đồng ý cùng chết với em.

- Không phải vậy đâu, chúng ta nên sống để hưởng thụ tình yêu của chúng ta chớ?

- A lô! Nếu cha mẹ và chị không theo đuổi em thì làm sao?

- Em đừng lo điều đó, không ai thấy người sắp chết mà chẳng cứu, huống gì là ruột thịt.

- Em chỉ nói, nếu vạn nhứt có xảy ra kìa.

- Được rồi, trước khi thực hiện em sẽ đến anh.

- Anh thông minh lắm.

- Điều tối cần nên tránh người ngoài dòm ngó, chúng ra phải trút tất cả tội lỗi lên đầu Cốc Minh.

- Trong những ngày đó anh sẽ làm gì?

- Ngoài vấn đề đi làm việc, anh chỉ thương nhớ em, và rất cần em bên cạnh.

- Anh Luân!

- Có khách đến văn phòng, hẹn gặp lại.

Nàng còn nói nhiều hơn nữa, nhưng phải đành chịu gián

đoạn, đến ghế sofa ngồi xuống mà lòng nàng rất bồi hồi thất thẻo. Lòng nàng đang rối loạn, bỗng thấy cô tớ gái đi chợ về ngang. Nàng khỏi cần lo gì đến cô tớ gái, vì tin tưởng cô tớ gái rất chu đáo.

Bỗng chuông điện thoại lại reo vang, nàng chắc chắn không ai ngoài Tạ Cách Luân, cầm ống nghe lên:

- A lô! Đây là nhà họ Hà.

- Lộ San hả? Tôi là Cốc Minh.

- Còn gọi tôi mà làm gì? Hiện giờ chúng ta xem nhau như là khách lạ qua đường thì tốt hơn.

- Anh yêu cầu em bớt giận. Lộ San! Anh van em!

- Hiện giờ anh đã trọn quyền tìm tình nhân bên ngoài rồi, chỉ có điều ly hôn với tôi là muốn gì mà không được.

- Không khi nào anh có ý đó. Không khi nào.

- Tôi không muốn anh biện luận nhiều. Điều duy nhứt là

yêu cầu anh ly hôn với tôi, bằng không, anh sẽ gánh chịu hậu quả án mạng sau nầy.

- Lộ San! Em nỡ đành lòng sao?

- Hỏi tắt một câu, anh đồng ý hay không?

- Em không xét kỹ lại lần chót sao Lộ San? Không phải em vì anh, mà vì Tiểu Lộ và Nhị Lộ.

- Khỏi cần xét lại gì hết, Tiểu Lộ và Nhị Lộ do anh nuôi dưỡng, nếu anh không đồng ý thì bảo lão Vương đưa chúng đến đây, nhưng Từ nay anh không được nhìn chúng nó.

- Tự nhiên anh sẽ phải nuôi bọn chúng.

- Thế là anh quyết định nuôi nó là phải.

- Lộ San! Em không xét suy lại lần chót?

- Phải rồi, phải rồi. Nghe được chưa? Phải rồi.

- Thế là... anh chỉ còn cách đáp ứng lời em.

- Điều đó là đẹp hơn hết, không còn chuyện gì phải nói nữa!

- Lộ San! Buộc lòng anh phải đồng ý lời yêu cầu của em mà ly hôn, xin em nghe anh một lần chót?

- Anh nói đi! Nhưng yêu cầu ly hôn, không phải xuất phát bởi sự giận hờn, mà xuất phát từ tình yêu mà ra.

- Em không vui lòng sống chung với anh, nhưng anh không cam tâm nhận thấy em đau khổ. Anh mất em, tức nhiên đã mất hầu hết thú vui trên dời, nhưng dầu sao anh vẫn còn yêu em nhiều hơn nữa. Anh thề ở vậy suốt đời, đem tất cả cuộc đời mà ký thác vào Tiểu Lộ và Nhị Lộ, chỉ vì bọn chúng là do tình yêu của chúng ta. Lộ San! Anh đã từng gọi em là một con chim nhỏ xinh đẹp, cũng từng nói, muốn cho em bay lượn tự do thong thả. Lộ San! Nếu ngày nào em thấy bay xa mỏi cánh, em hãy bay trở về đáp bên cạnh anh, chừng đó anh cũng yêu em như lúc ban đầu, anh không bao giờ thay đổi.

- Nói đến đó là xong chưa?

- Xong rồi, anh không nói thêm nữa đâu. Chúc em được vui vẻ. Hẹn gặp lại.

Nàng buông điện thoại ra ngoài, đứng sững sờ giây lát, rồi chạy ngay lại bên giường ôm mặt mà khóc ngất.

Bởi thực tế, gia đình của Cốc Minh đối xử với nàng rất đẹp, nên Lộ San tuy cắt đứt tình cảm với Cốc Minh, nhưng nàng không khỏi xót xa về hành động nông nổi của mình.

Vợ chồng lão Châu khi về đến phòng khách, thấy máy điện thoại bỏ nằm lăn ra ngoài, bà Châu hỏi:

- Kìa ông, máy điện thoại sao lăn nghiêng lăn ngửa vậy?

Lão Châu bước đến lấy máy điện thoại gát lên. Khi bà nghe tiếng kêu khóc của con gái vang lên, bà liền bước lên lầu nói:

- Lộ San! Con không chịu nín, khóc hoài không sợ phát điên lên sao?

- Nếu trở thành điên thì càng tốt.

- Đồ khùng, con không nên hành động như thế, mầy không nhìn thấy ba mầy sao, ổng mập map như vậy chỉ vì con mà hôm nay ổng ốm khá nhiều. Còn má cũng vì con mà thân hình khô héo.

- Má à, má nên vì con mà lo thủ tục ly hôn cho con đi!

- Việc nầy nào phải đơn giản như con tưởng.

- Chuyện gì mà không dễ dàng, Cốc Minh đã đồng ý với con rồi.

- Chồng con có đến đây?

- Không, nhưng đã nói chuyện trong điện thoại.

Bà Châu nghe nói liền hiểu ngay, nếu vậy cái ống điện thoại bỏ lăn ra ngoài, tức là do hành động của Lộ San. Đôi mắt bà nhìn con gái với vẻ mất thần, bà muốn khóc.

Thì ra vấn đề cương quyết ly hôn là do con gái mình chủ động. Bà nhớ lại ngày gả con lấy chồng, bà rất hài lòng sự xứng đôi vừa lứa, bà tin rằng, đôi bạn sẽ có hạnh phúc đến tuổi già tóc bạc.

Ngày hôm qua không giống ngày hôm nay, cuộc hôn nhơn tốt đẹp đó, ngày nay đã tan rã rồi. Bà vô cùng thương tâm:

- Lộ San! Việc vợ chồng của con, má nghĩ như giấc mộng.

Hiện giờ má không biết làm thế nào hơn. Dĩ nhiên vợ chồng con đã đồng ý ly hôn, gia đình hai bên cũng phải đồng ý theo.

Lộ San nghe mẹ nói bèn trèo lên giường tỏ vẻ thích thú kêu lên:

- Má! Đó là má đã cứu mạng sống cho con.

- Nếu không vậy, ngày chí tối con kêu gào đòi chết mãi chịu sao nổi?

- Ờ! Con tuyệt đối không ham sống nữa rồi. Xin ba má

giúp con mà lo giúp gấp thủ tục ly hôn. Con với Cốc Minh còn sống chung nhau ngày nào, không khác nào chiếc gông khóa trên cổ con, nếu ba má không chịu mở ra thì chắc chắn là con phải nghẹt thở.

- Để má lau lệ cho. Từ nay đừng khóc nữa.

- Má thương con quá. Má ở thật tốt với con!

- Từ con còn bé đến lớn, có chuyện gì mà má không chiều theo ý con đâu.

- Má! Má! Thật là bà mẹ thương con.

- Khi nghĩ đến Tiểu Lộ và Nhị Lộ, má không bao giờ muốn cho con ly hôn. Lộ San! Có lẽ con không nghĩ suy?

- Má à, con không nói chơi đâu, xin má đừng đề ca8.p đến nhiều việc khác. Tất cả chuyện ly hôn,con đã tính xong với Cốc Minh. Chỉ còn ba má lo thủ tục ly hôn cho con mà thôi. Bất cứ việc gì, Cốc Minh đều đồng ý.

- Ý chà! Cũng được.

Nàng nói tới nói lui chuyện ly hôn đến mấy lần, thấy bà Châu chìu theo ý, nàng liền úp mặt vào lòng mẹ, nàng vô cùng khoan khoái. Bỗng nhiên bà Châu nói:

- Lộ San! Nếu so với má thì con hơn rất nhiều, con thừa cơ hội chồng lầm lỗi mà không tha thứ.

- Phận làm vợ không bao giờ tha thứ được khi chồng có vợ bé.

- Đừng nói nữa! Má phải đi lo công việc.

- Má! Con đặt tin tưởng vào má, con cám ơn má, mọi vấn đề xin ba má lo giúp càng sớm càng tốt.

Bà Châu lặng lẽ ra đi, Lộ San rất cao hứng nằm dài trên giường. Nàng ôm chiếc gối nói:

- Cách Luân! Anh sẽ thấy tất cả cũng vì em yêu anh! Anh sẽ thấy, không bao lâu em sẽ gần anh. Đến lúc đó, chúng ta sẽ tùy ý muốn đi đâu thì đi, không ai chen vào can thiệp nữa. Anh Luân ơi! Em rất hài lòng em rất vui vẻ. Em yêu

anh, chúng ta yêu nhau mãi mãi. Nói xong, nàng hôn tới tấp chiếc gối.

Xuyên qua cứ điện thoại quá thương tâm giữa Lộ San và Cốc Minh, chàng loạng choạng bước nhanh đến phòng vú em. Hai con gái chàng đang vui chơi với những búp bê. Chúng nào biết, chúng đang sắp mất mẹ, Cốc Minh ngồi bẹp xuống muốn bồng Tiểu Lộ, nhưng nghĩ sao đó, chàng bỗng nhiên rút tay lại, đôi tay chàng run lên, thân hình chàng cũng run như chim bị đạn. Đôi giòng nước mắt nhỏ ròng ròng.

Sau cùng, chàng bồng Nhị Lộ và khóc lên một tiếng.

Chàng chỉ khóc một tiếng, nhưng ai nghe đến không khỏi xúc động. Vú em thấy Cốc Minh bỗng nhiên khóc lên, lập tức chạy gọi bà Lâm. Nghe tin, bà Lâm kinh hoàng chạy lên nói:

- Con! Đừng khóc nữa, má tin con không bao giờ sái quấy với vợ con.

- Má! Kể như hết rồi. Không còn mong gì nữa.

- Có lẽ giờ chót nó đổi ý.

- Con vừa đồng ý ly hôn với vợ con trong điện thoại.

- Ý! Con không cố gắng chiều chuộng nó sao?

- Không, thưa má, chỉ vì con yêu vợ mới đồng ý cho nó ly hôn, chớ không mảy may giận hờn.

- Ý chà! Không ai ngờ trước được, đôi vợ chồng đang ân ái mặn nồng lại rẽ chia nhau quá đột ngột như thế nầy.

- Má ơi! Không ai gây chia rẽ chúng con, chẳng qua vì sự hiểu lầm mà ra.

- Sự hiểu lầm quá to lớn.

- Sau khi vợ con ly hôn, chắc nó vui vẻ lắm, con cũng cầu chúc cho nó được vui vẻ.

- Má cũng không giận vợ con, bởi giận nó nào có ích gì?

- Má à, con có lời yêu cầu, chắc vợ con không từ chối.

- Yêu cầu điều gì, con hãy nói cho má nghe.

- Nếu sau khi ly hôn, vợ con nó như con chim bay đi nhiều nơi phải mỏi cánh, bất cứ giờ nào vợ con trở về, con đều đồng ý cả.

- Bay mỏi cánh?

- Phải rồi bởi quá yêu vợ, nên con ví nó như một con chim nhỏ. Má à, khi con chim nhỏ ấy nó bay mỏi cánh mà trở về đây, má có đồng ý điều đó không?

- Con! Miễn là con được vui vẻ, điều nào má cũng chiều ý con.

- Má đối xử rất tốt với con.

Nói xong, Cốc Minh bèn quì xuống gối mẹ mà khóc nức nở.

Bà Lâm cũng rơi lệ:

- Ý chà! Bỗng không vợ lìa chồng mẹ xa con, mẹ cầm lòng cũng không đậu.

Bên ngoài lão Vương đứng ngẩn ngơ, hai dòng lệ của lão đầm đìa. Bà vú đứng sau lưng lão Vương cũng phải khóc theo.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 21

Lộ San đã đồng ý giao hai con cho Cốc Minh muôi dưỡng, Cốc Minh cũng sẵn sàng cho Lộ San muốn thăm con chừng nào thì tùy ý. Đôi đàng ly hôn nhau không còn điều kiện nào khác. Từ nay trai có quyền lấy vợ, gái tự do lấy chồng.

Sau khi ly hôn xong, Cốc Minh đem tất cả áo quần và đồ trang sức của Lộ San giao cho bên vợ, bà Châu nhận lễ vật mà đôi giòng lệ ròng ròng. Lòng bà rất căm hận tánh buông lung quá trớn của con gái. Từ nay khó mà tìm được chàng rể thảo như Cốc Minh. Tất cả đã thành sự thật, cả gia đình chỉ còn than thở và mến tiếc.

o0o

Ly hôn mấy hôm, Lộ San ngoài lúc vắng người gọi điện thoại cho Tạ Cách Luân và nghe chỉ thị của chàng ta, nàng chỉ nằm tại giường giả bộ buồn rầu dàu dàu trên nét mặt.

Thấy bộ dạng của nàng Lộ Ni nói:

- Em à, chị cũng đồng ý việc ly hôn của em, nhưng sau khi ly hôn sẽ buồn thảm chết đi!

- Thà em chịu buồn rầu cô độc, hơn là sống gần Cốc Minh.

- Chị không có ý xin lỗi với Cốc Minh, nhưng chị khuyên em nên biết, Cốc Minh là người chịu oan uổng trong vụ nầy.

- Theo ý chị..

- Theo chị nhìn kỹ thái độ của chồng em, không khi nào Cốc Minh gây ra những chuyện như em tố cáo.

- Nhưng không thể phủ nhận sự thật, chị à, việc của em nếu không ai đề cập đến thì em dễ quên lắm, bằng ai nhắc đến là gây cho lòng em cảm thấy nhục nhã.

- Được rồi, Từ nay chị không nhắc đến nữa, nhưng chị lo cho em buồn rầu mãi sẽ sanh bịnh.

- Chị yên lòng, lòng em tuy khó chịu, nhưng cơ thể vẫn mạnh khỏe.

- Em nên đi du ngoạn cho khuây khỏa.

Tâm lý của Lộ San đã muốn đi từ lâu, nhưng nàng giả vờ buồn bực.

- Em không muốn đi đâu hết, có vui vẻ gì mà chường mặt nhìn thiên hạ?

- Em muốn chị bồi bạn đi xem xi-nê không?

- Chừng nào đầu óc em không còn lảng vảng hai chữ ly hôn thì em mới yên lòng.

- Trong em bị cơn giông bão ly hôn, chị cho lòng dạ em không được yên.

- Chị à, còn anh Khổng Vân thế nào?'

- Em muốn hỏi việc gì?

- Anh ấy đối với chị thì sao?

Lộ Ni cười cười nói:

- Rất tốt. Em có muốn nhờ anh ấy giới thiệu cho một chàng không?

- Không, đối với phái nữ tốt hơn hết là không nên kết hôn, vì trước khi chưa kết hôn, tất cả các chàng trai đối với mình rất đẹp. Sau khi kết hôn lại biến thành một thảm kịch. Trừ ra một vài chàng trai khờ khạo, kỳ dư thì không nên gần gũi họ.

- Thành thật mà nói, nếu phụ nữ trên đời nầy tất cả đều giống em, thế giới sẽ sanh ra đại loạn.

- Nếu thế thì thế giới nầy là của phụ nữ.

- Chúng ta không nên bàn những việc trống không nầy nữa. Riêng em hiện giờ có tính gì chưa?

- Báo cơm cha mẹ ba bốn năm nữa sẽ hay.

- Chị không phản đối hành động của em, nhưng chị không muốn thấy em buồn bực mà sanh bịnh.

- Chị khỏi lo điều đó.

- Thôi, đến giờ chị phải đi.

- Đi đâu? Tìm Khổng Vân hả?

- Không, đi học.

Lộ Ni ôm cặp sách đi rồi, Lộ San vô cùng hứng thứ, vì chuyện riêng của nàng và Tạ Cách Luân không ai biết chi cả. Nếu đáng thưởng thưởng thì phải thưởng nàng thủ diễn vai chánh rất tài tình, phần thưởng đạo diễn phải về

phần Tạ Cách Luân.

Diễn viên và đạo diễn mà kết hôn nhau cũng là thường sự, do đó, nàng tự xét duyên nợ của chàng và nàng cũng do trời sắp đặt. Đang lúc nàng say sưa trong mộng đẹp, mẹ nàng rầu rầu nét mặt đến bên nàng:

- Lộ San! Sao con không dậy mà ăn uống gì chớ!

- Con không đói.

Bà Châu sợ con mang bịnh, bèn bước đến rờ trán nàng:

- Cũng may, nhờ Bồ Tát hộ trì cho con khỏi buồn rầu mà mang bịnh. Nhưng con rán gượng làm vui, đừng sầu khổ mãi không tốt.

- Không sao đâu má, con chỉ nghỉ ngơi trong ít hôm là bình phục.

- Được vậy thì má nhẹ lòng lo, má vừa nói với ba con, nên dắt con đi xem xi-nê.

- Con nào phải trẻ lên ba, mà ba má phải dẫn con đi.

- Vậy thì con nên tìm bạn học mà vui chơi cho khuây khỏa.

Nghe mẹ nói, Lộ San phát tức cười, nàng giả bộ nói:

- Má à, con không muốn đi đâu hết, một người đàn bà ly hôn, có vui vẻ gì mà đi chơi?

- Do đó mà ba má khuyên con không nên ly hôn.

- Nếu ba má muốn con kéo dài sự sống với Cốc Minh thà là con ly hôn hay là chết.

- Từ nay má không muống nghe con nói những lời không tốt ấy nữa.

- Mà à, chiều nay con sẽ đi xem chiếu bóng một mình.

- Được, con đi thì đi! Nhưng nên về sớm một chút.

- Má bảo con đi chơi, mà lại muốn con về sớm.

- Con đi một mình, mà về trễ má không yên lòng.

- Khi chưa có chồng, con thường đi về trễ có sao đâu.

- Chỉ vì con...

- Vì con mới ly hôn? Má đừng lo, không ai khi con đâu mà sợ.

- Tóm lại, con nên về sớm là hay hơn hết.

Lộ San tỏ ra ngoan ngoãn. Bà Châu ra khỏi phòng là nàng tốc mền dậy, bước xuống giường đến kéo màn cửa ra.

Bỗng nhiên, nàng nhớ đến buổi sáng tân hôn, Cốc Minh còn ngủ, nàng cũng đến kéo màn cửa sổ ra. Có lẽ hiện giờ nàng rất chán ghét đêm tân hôn, nên nàng dùng nắm tay đấm và đầu mình, như đấm cái hồi bực tức cho quên mất đi.

Ánh mặt trời soi vào nét mặt xanh mét của nàng, vì đã diễn vỡ kịch ly hôn rất lâu nên mất sức, nay ly hôn với Cốc Minh rồi thì đã mãn nguyện, nét mặt ấy bắt đầu tươi tắn

lại. Nàng bước đến đứng trước gương tự nói với mình:

- Hà Lộ San! Không ngờ mầy là một con đàn bà độc ác như thế, nở lòng loại bỏ thằng chồng đang tha thiết yêu mầy và hai đứa con mầy, lại đi yêu đương cùng một gã gian phu, mầy có biết tương lai sẽ ra sao không?

Nói xong, bèn vả vào đôi má mình, sau đó nhìn vào gương mà hét lớn:

- Tao cấm không cho mầy nói thế đó nữa.

Giây lâu nàng bình tĩnh lại, sự lo lắng hoang mang đã hết, trở nên vui đẹp. Nàng nhớ những yêu đương say đắm cũng Tạ Cách Luân. Và chiều nay sẽ cùng Luân tái diễn những pha vui sướng đó.

Chiều nay Tạ Cách Luân muốn gì nàng đều cho Luân cái đó. Nếu chàng muốn phân nàng ra làm tám mảnh, nàng cũng không chối từ.

Nàng đưa tay lên, vuốt mái tóc, bỗng nhớ đến việc đi uốn tóc lại. Đối với nàng, mỗi lần đi gặp chàng là vấn đề tối

quan trọng, bất cứ giá nào cũng phải sửa soạn cho đẹp đẽ.

o0o

Sáu giờ chiều, nàng ngồi xe xích lô đến nhà Tạ Cách Luân. Khi nàng vào ngõ hẻm, khỏi cần nhìn trước xem sau, nàng đi lên thang lầu nhà Tạ Cách Luân rất tự nhiên, vừa đi vừa nghĩ đến chàng, lòng nàng vô cùng tươi đẹp. Nàng sẽ lén nhìn vào khe cửa, xem Tạ Cách Luân đang làm gì?

Nhưng, ngoài sự tưởng tượng của nàng, Tạ Cách Luân không có tại nhà. Nàng xô cửa bước vào, nhìn trên bàn thấy nào là thư từ, tin tức nhiều nơi gởi đến bừa bãi.

Lòng nàng sanh nghi, vì những lúc gần đây, nàng không được tin tức nào của chàng cả. Bỗng nàng phát giác ra một cuộn giấy viết còn dang dở rõ ràng là một lá thư viết

chưa xong. Nàng bèn lấy lên mở ra xem:

... Từ ngày nầy sang ngày khác, anh muốn viết thư cho em để nói lên nỗi lòng mong nhớ, và cầu chúc em sớm thành công. Nhưng không biết gởi cách nào đến tận tay em. Rủi ra lọt vào tay người khác thì công phu bấy lâu nay đành đổ vỡ.

Lộ San! Lòng anh rất nôn nóng được sớm kết hôn cùng em...

Nhìn vào lá thư thấy chàng không thể viết thêm nữa được. Nàng không vo tròn nó mà để lại y chỗ cũ, và đến cửa sổ nhìn xuống đường đi, nhưng không thấy bóng dáng của Tạ Cách Luân.

Nàng trở vào ngồi xuống bàn viết, lấy giấy viết thư lại cho chàng:

"Cách Luân!

Em đến anh, nhưng không biết anh đi đâu vắng. Chắc anh biết em đến để làm gì? Em không thể nói rõ cho anh biết

được. Lần nầy, em xin cáo biệt anh, xin anh đừng tìm em mất công, có lẽ em đã lên thiên đường rồi.

Em yêu anh.

Lộ San.

Viết vừa xong, bỗng nghe tiếng chân bước lên thang lầu. Chắc chắn Tạ Cách Luân đã về. Nàng lập tức núp sau tủ áo lén nhìn Cách Luân. Quả nhiên chàng đã về và đi ngay đến bồn nước mà rửa mặt, sau đó trở lại giường cởi giày và tháo cà vạt. Khi chàng cởi vừa xong một chiếc giày, bỗng nhìn thấy mảnh giấy trên bàn, lật đật bước đến lấy lên, xem xong chàng kêu lên:

- A! Lộ San đến tự bao giờ, tại sao lại làm thế nầy?

Nói xong, chàng lật đật cầm chìa khóa, sắc mặt hốt hoảng đi nhanh ra ngoài khóa cửa lại. Hành động của chàng quá đột ngột, khiến cho nàng phải giựt mình cấp tốc chạy ra đấm vào cửa đùng đùng:

- Ai ở ngoài đó?

- Cách Luân đây!

Cửa mở ra, chàng và nàng ôm chầm lấy nhau như đá nam châm gặp sắt:

- Lộ San! Chúng ta đang trong giấc mộng hay thật?

- Bộ anh ôm thân xác nầy không phải thật hay sao?

- Đúng là thật, nhưng tựa như mộng ảo, tại sao em viết tin để trên bàn làm gì mà khiến cho anh thiếu điều lên ruột vậy?

- Chờ lâu quá không thấy anh về, em giận ghê vậy đó!

- Em làm cho anh đến bây giờ vẫn còn hồi hộp.

- Anh đi đâu vậy?

- Không biết, nhưng nhứt định phải đi tìm em, dầu phải ở tận chân trời góc biển.

- Anh Luân, đến đây em mới thấy anh thật lòng yêu em, dọa cho anh giựt mình chơi vậy mà, chớ người ta nhớ gần muốn phát điên.

- Những ngày qua chưa đủ chứng minh anh yêu em sao?

- Gạt anh chơi vậy mà, chớ ngày hôm qua với hôm nay cũng như nhau.

Họ cùng vấn vít bên nhau như thời gian vô tận, như bản nhạc hay không đoạn kết. Mặt trời kia vẫn còn mãi ánh sáng không bao giờ muốn lặn.

Hai người cùng lặn ngụp trong bể ái nguồn ân, Tạ Cách Luân cười nói:

- Dường như chúng ta đã quên ngồi.

Chàng cười nũng nịu trong say sưa, với đôi mắt như nửa mê nửa tỉnh.

.....

- Lộ San! Anh đi nấu nước pha cà phê để đãi em nhé.

- Hạnh phúc lắm.

- Anh đã có duyên hưởng tràn trề hạnh phúc vì đã có em.

Có điều Lộ San lấy làm lạ, tại sao Cách Luân không hề hỏi đến tình hình giữa nàng và Cốc Minh ly hôn nhau? Có lẽ chàng chẳng hề lưu tâm đến? Khi gặp mặt, nàng chỉ hy vọng Tạ Cách Luân sẽ hiểu điều đó. Lòng nàng rất hờn giận việc chàng chẳng quan tâm đến vấn đề khó khăn của mình. Nàng tự bào chữa, có lẽ tại Cách Luân vắng nàng quá lâu, khi gặp mặt lại quên tất cả. Nàng toan ngỏ lời trước. Nhưng vừa mở miệng muốn hỏi, lại nghĩ thế nào đó, liền chuyển hướng khác:

- Anh châm cà phê nếu không để dường vào, chắc em uống cũng thấy ngọt như thường.

- À, để anh làm thử coi, nếu đúng như lời em thì anh sẽ bồng em mà nhảy một bản.

- Nếu bồng em mà nhảy được, quả là bản lãnh rất cao

cường.

Chàng cười ha hả tỏ vẻ rất thích thú. Đã từ lâu, Lộ San vắng nghe tiếng cười dòn dã của chàng, nàng hiếu kỳ hỏi:

- Cười đắc ý hả?

- Không, cười vì cảm kích chớ, cười vì em đã cho anh tất cả, mà còn ban tặng cho tước hiệu có bản lãnh cao cường nữa.

Nàng nhìn chàng cảm thấy thích thú quá nên cười mãi.

Ước gì có phép tiên để nhốt chàng vào quả tim nàng chừng đó mới không sợ nàng nào cướp Tạ Cách Luân yêu quí nhất đời của mình đi.

Thấy Luân chuẩn bị vật liệu nấu cà phê, nàng đùa cợt thêm:

- Anh Luân, chắc lúc ở Mỹ anh đã từng làm kẻ hầu bàn?

- À, sao em biết vậy?

- Thấy cử chỉ của anh quá rành rẽ, chắc anh đã có thụ huấn một vài khóa nấu bếp nào đó.

- Nếu ở Mỹ Quốc, Anh có thụ huấn mấy khóa nấu bếp, mục đích là để về nước phục vụ cho em đó.

Câu trả lời của Luân rất đẹp. Khiến cho Lộ San càng thấy say sưa hơn nữa, nàng tỏ thâm tình:

- Anh dạy em đi, để khi anh mỏi mệt, em sẽ thay công việc đó cho anh.

- Lộ San! Anh không muốn em làm việc gì cả. Chỉ cần em ngồi không mà thụ hưởng là đủ lắm rồi.

Lộ San bèn ôm cổ chàng mà hôn vào môi má tới tấp. Cách Luân hỏi:

- Em đến đây đủ cho anh quá vui thích, nên quên tất cả những chuyện khác. Vậy, kế hoạch của chúng ta hôm nay đã đến đâu rồi?

- Đâu anh đoán thử coi.

- Nhứt định đã thành công, bằng không thì chắc em chưa đến anh.

- A! Lộ San của anh! Thật vậy hả em?

- Ừa!

- Hay lắm! Thật hay lắm.

Luân vui mừng như bay bổng, hôn vào đôi mắt Lộ San, bỗng chàng phát giác ra mắt nàng rướm lệ Chàng nghi ngờ hỏi:

- Lộ San! Tại sao em khóc?

- Vì em quá đỗi mừng.

- Đôi giòng lệ em là cuộc đời của anh.

- Cách Luân, em chưa biết phải tính sao đây?

- Em đừng lo, anh đã có biện pháp rồi. Hãy uống cà phê xong, anh sẽ nói rõ biện pháp ấy cho em nghe.

Nàng ngoan ngoản như con mèo nhỏ, khi chàng trao cốc cà phê, nàng như giựt mình tỉnh giấc nói:

- Cám ơn anh.

- Em uống thử xem có ngọt không?

- Ngọt lắm, anh để bao nhiêu đường?

- Một miếng thôi, bởi em đã nói, cà phê chính tay anh pha, nếu không để đường em uống cũng ngọt mà.

- Anh nhớ dai quá đi.

- Do vậy mà gặp em tại An Bình Cổ Bảo chỉ một lần, anh vẫn nhớ em mãi.

- Thật anh quá mạo hiểm.

- Em mới là người dáng hãnh diện, vì em đã thành công

trong việc mạo hiểm. Không bao lâu nữa chúng ta kết đôi chồng vợ, chúng ta sẽ tự do yêu nhau say đắm.

- Đó là nguyện vọng của em.

- Đương nhiên, cũng là nguyện vọng của anh.

- Cách Luân! Em ly hôn cùng Cốc Minh...

Luân lập tức cắt đứt lời nàng:

- Lộ San! Kể Từ nay anh yêu cầu em nên xóa bỏ hai tiếng Cốc Minh trong cuộc đời chúng ta. Anh chỉ biết em đã ly hôn là đủ rồi. Việc quá khứ không nên đề cập đến nữa, hầu tránh những ký ức buồn bã xâm nhập vào sự vui vẻ của chúng ta. Từ nay nên bàn luận những vấn đề tương lai thì hơn.

- Duy có anh mới lo nghĩ chu đáo được.

- Nhờ có em anh mới có sáng kiến mà tìm ra những biện pháp chu đáo đó. Lộ San, em nên cho anh biết, hiện giờ ý của gia đình em thế nào? Cũng đáng ngại chớ.

- Anh nói sao?

- Nếu trước đây anh không tham gia bữa tiệc gia đình em đãi vợ chồng giáo sư Lưu Chấn Khải thì rất hay. Cha mẹ em không biết mặt anh, đến bây giờ mình trình diện thì hay biết chừng nào.

- Nhưng, không gặp lại nhau trong bữa tiệc đó, làm sao chúng ta yêu nhau như ngày nay.

- Đừng lo ngại lắm, trong bữa tiệc đó quan khách rất đông đảo, ba má em mới gặp mặt anh một lần chưa chắc đã nhớ. Hơn nữa, ông bà cũng hay quên, có lần em dắt bạn học đến nhà chơi, lần sau ba má lại quên phứt đi. Lúc đó em rất tức, nhưng bây giờ theo em nghĩ là điều may cho chúng ta.

- Tất cả đều do Thượng Đế đã sắp đặt.

- Bây giờ em dắt anh đến nhà em nhé.

- Ngày đó anh đã ước ao từ lâu.

- Chắc chỉ lo chị Lộ Ni của em không quên anh.

- Chị ấy đâu gặp anh lần nào mà lo.

- Từ Mỹ Quốc anh gởi về bao nhiêu thư đều do chị ấy bắt được.

- Thực vậy thì chị ấy không mấy cảm tình với anh.

- À, chỉ còn biện pháp nầy, anh cải tên được không?

- Tên họ không thể đổi thay vĩnh viễn được.

- Chừng gia đình em biết mà phải đối thì chuyện đã rồi.

- Em đúng là con chim họa mi rất thông minh.

- Anh đồng ý không?

- Vì yêu em, bất cứ việc gì anh cũng đồng ý. Nếu hiện giờ em muốn tắm dầu xăng vào mình anh mà châm lửa thì anh cũng chẳng chối từ.

- Em cũng vậy, chẳng có việc gì mà không nghe theo anh.

- Thế thì anh muốn...

- Tùy anh.

- Em hãy tìm cho anh một cái tên khác đi.

- Để em suy nghĩ, Tạ, Tạ....

- Tạ Khoái Lạc?

- Không, Tạ Văn Chi được không?

- Hay lắm.

- Văn chi. Gọi dễ dàng lắm.

Lộ San bèn cười đắc ý, nàng nghĩ đến tương lai đẹp đẽ vô ngần của nàng và chàng vừa ló dạng như ánh bình minh.

o0o

Lộ San và Tạ Cách Luân cùng nhau đi du ngoạn một thời gian. Lộ San mới tính ra một kế hoạch. Ngày nọ, bà Châu đang ngồi tại phòng khách chờ con, trong lòng bà không ngớt lo đến việc con gái vừa ly hôn, bà đang nôn nóng mong chờ, bỗng nhiên con gái quí của bà về đến; nàng chạy vào nói:

- Má, sao chừng nầy má chưa ngủ?

- Má đang chờ đợi con.

- Bữa nay con về đâu mà trễ, mới 11 giờ mà!

- Như vậy là sớm hơn hôm qua một giờ.

- Ba ngủ rồi hả má?

- Ngủ rồi. Lộ San, con hãy ngồi xuống đây để má nói

chuyện cho con nghe.

- Nghe mẹ nói, nàng ngầm lo lắng, không biết bà nói những chuyện gì? Nàng bèn chui vào lòng mẹ nói:

- Chuyện gì má nói đi! Con còn phải đi ngủ.

- Lộ San! Con nên biết, má rất lo đến tương lai của con, gần đây con thân thiết với bạn trai nào, nên nói rõ má nghe?

- Nếu con không có bạn trai thì sao?

- Bổn phận làm cha làm mẹ phải lo cho con.

- Hay má không muốn cho con ở tại nhà này, gây tốn kém cho cha mẹ?

- Không phải má sợ tốn kém, nhưng phận con hiện giờ phải có chồng.

- Nếu gần đâu con có bạn trai vừa ý thì nói má nghĩ sao?

- Má không phản đối, nhưng con phải dắt bạn trai con đến đây để cho người nhà xem mắt mới được. Lộ San, con là gái đã thất bại trong việc hôn nhơn một lần rồi, lần nầy má muốn con nên chọn kỹ lưỡng một chút, hiện nay trong xã hội nầy, hạng con trai giống Cốc Minh không phải dễ kiếm.

Lộ San bắt chước theo lời Tạ Cách Luân:

- Má à, hôm nay trong cuộc đời của con không còn danh từ Cốc Minh trong ấy nữa.

- Được, con muốn xóa bỏ thì bỏ, tùy ý con!

- Má muốn anh ấy chừng nào đến để ra mắt má?

- Con đã có bạn trai rồi thật sao?

- Má à, anh ấy là một chàng trai mà phái nữ khi trông thấy phải ưa thích ngay.

- Ngày mai là chủ nhật, con hãy dắt đến đây. Tên bạn trai của con là gì?

- Tên là Tạ.. Tạ Văn Chi.

- Làm nghề nghiệp gì?

- Chàng là lưu học sinh.

- Hễ cứ là lưu học sinh đều tốt đẹp như con hiểu biết hay sao?

- Sau khi về nước, chàng làm kỹ sư cho một hãng lớn. Con tin chắc, khi má thấy anh ấy thì má vừa lòng ngay.

Bà Châu ngáp dài nói:

- Nói thì nghe hay lắm, nhưng đợi ngày mai sẽ biết. Khuya rồi, hãy đi ngủ, má rất mỏi mệt.

Bà Châu vừa ngáp vừa đi vào phòng. Lộ San tạt sang phòng Lộ Ni.

Đến nơi, nàng khòm xuống ngó vào lỗ khóa, xem Lộ Ni đang làm gì, trong phòng tối đen, nàng biết Lộ Ni đã ngủ.

Nàng cũng trở về phòng ngủ, không biết cơn buồn ngủ đã đến tự bao giờ?

Trưa hôm sau, nàng dắt Tạ Cách Luân đến ra mắt cha mẹ. Quả nhiên cha mẹ nàng không còn nhớ mặt Tạ Cách Luân. Lộ Ni tuy thường nhận thư của Luân, nhưng cũng chưa gặp mặt lần nào.

Từ đó, Tạ Cách Luân thường đến nhà của Lộ San. Vợ chồng lão Châu đối xử với Luân rất tốt. Đúng ra Tạ Cách Luân chỉ là một gã gian phu, bỗng nhiên tới lui một cách quang minh chánh đại với gia đình Lộ San như thế làm sao Lộ San không hài lòng.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 22

Thời gian như gió thoảng phút chốc ba tháng đã trôi qua.

Trông thời gian đó, Tạ Cách Luân hết bồi bạn Lộ San khiêu vũ, đi chơi đêm. Chàng và nàng đã tự do nói chuyện trên xe hoặc trên đường phố, không còn sợ ai dòm ngó. Luân hỏi nàng:

- Lộ San, đến bao giờ em mới chịu kết hôn với anh?

- Lúc nào anh muốn là được. Anh có thích không?

Tạ Cách Luân càng dạn dĩ hơn:

- Anh nghĩ đã đến lúc anh thích, bây giờ anh muốn chính thức kết hôn cho rồi. Thực ra chúng ta cũng như vợ chồng

chánh thức chớ còn gì nữa.

- Anh hư vậy, lại còn nói nữa.

- Nói yêu em thì đúng hơn, chứ đừng trách anh hư.

- Hay, hay, hay...

- Bây giờ chúng ta nên chính thức bàn đến ngày kết hôn đi.

- Trừ ngày 13 và ngày thứ năm, còn anh chọn ngày nào cũng được.

- Anh đã xem lịch rồi, 10 ngày sau có một ngày tốt nhứt.

Lộ San rất thích thú, ôm chặt chàng vào lòng, nàng tỏ vẻ lo lắng:

- Anh à, sao em sợ tổ chức rầm rộ lễ cưới quá đi.

- Anh hoàn toàn tôn trọng ý kiến của em.

- Hay lắm, chúng ta sẽ tính lại xem.

- Em tính cuộc hôn lễ của chúng ta ra sao?

- Em rán sức thuyết phục cha mẹ em rồi.

- Thuyết phục điều gì?

- Em chỉ muốn lập chứng thư hôn nhân mà thôi.

- Thế thì hay lắm.

- Sau khi lập chứng thư hôn thú, không nên mời khách khứa nào đến dự cả.

- Rồi sau đó, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật?

- Không, kể từ đó anh vẫn đi làm việc như thường lệ.

- Ý! Coi sao được.

- Sau đó mình sẽ bổ khuyết không được sao?

- Được chớ. Lời của em đối với anh là thánh chỉ.

- Không phải vậy, mà mình biết tôn trọng lẫn nhau là đủ rồi. Cách Luân! Nếu em ở không phải với anh thì anh cứ thẳng tay phê bình những gì em làm sái quấy.

- Con chim nhỏ đáng yêu ơi! Em có gì gọi là ở không

phải với anh.

- Được anh ôm ấp thương yêu thì cũng đủ hạnh phúc rồi.

- Lộ San! Công việc của chúng ta cùng tính với nhau, ba má và chị của em đã đồng ý chớ?

- Em đã cố gắng thuyết phục, nên gia đình đã đồng ý.

- Thế thì hay lắm.

- Ngoại trừ vàng bạc của cha mẹ thì mình không có quyền chớ vấn đề hôn nhân thì mình phải quyết định lấy, cha mẹ em đã tôn trọng ý kiến của em rồi đó.

- Thế là chúng ta không còn trở ngại gì cả!

- Kết quả là không trở ngại gì cả!

Trong đầu óc Lộ San no lảng vảng những nghi thức hôn lễ cùng Tạ Cách Luân. Nàng nghĩ nghi thức nầy cũng như lần trước, nhưng thật đơn giản và long trọng hơn.

- Lộ San! Thấy nàng không trả lời, chàng lắc mạnh vai nàng hỏi tiếp? Lộ San!

- Hả! Anh nói gì, em ở đây chớ đâu?

- Mình đang ngồi trên xe xích lô. Em đang nghĩ gì vậy?

- Nghĩ đến việc hay lắm, bây giờ chưa tiện nói với anh.

- Anh cho em biết, sự làm việc của anh tại Đài Bắc cũng không khác gì tại nước Mỹ, khi anh và em kết hôn xong, anh sẽ viết thư cho cha mẹ và em của anh biết.

- Để gia đình không trách anh khinh xuất.

- Thực ra chứng thư kết hôn rất long trọng và đầy đủ lắm rồi. Em yên chí, cha mẹ anh không thể chê con dâu đẹp như em.

- Em rất mong muốn như vậy.

- Lộ San! Hãy vén mui xe lên.

- Chi vậy? Bên ngoài trời còn mưa lớn.

- Anh muốn hôn em, bằng không thì đâu còn dịp.

Bỗng nàng nhớ lại Cốc Minh, nàng xét ra bọn nam giới cùng thế đó cả. Nhưng Cốc Minh không thú vị bằng Tạ Cách Luân. Chẳng những Lộ San đối với Cốc Minh và gia đình chàng không chút hối hận, lại càng giận Cốc Minh nữa là khác.

Qua cơn mưa, xe về đến nhà. Hai người cùng dìu nhau vào nhà. Lộ San nói:

- Xe tới mau quá anh há?

- Lộ San! Anh không đưa em vào nhà nhé.

- Cũng được.

- Hẹn gặp lại.

Lộ San nhận chuông. Cô tớ gái mở cửa, nàng vào nhà, theo lời cô tớ gái thì cha mà nàng không có tại nhà. Nàng đến phòng của Lộ Ni mà xô cửa vào:

- Chị ơi! chị chưa ngủ sao?

- Chị đang xem sách. Chà, mắc mưa ướt dầm rồi hả?

- Nè chị xem, có ướt át gì đâu.

- Tạ Văn Chi đưa em về hả?

- Đương nhiên rồi! chị à, trên đời nầy em chỉ thấy có anh Khổng Vân là chàng trai không chịu đưa bạn gái đi thôi.

- Anh ấy thì ngẫu nhiên mới đưa chị đi.

- Chị không trách cái sự ngẫu nhiên ấy sao?

- Lắm khi ngẫu nhiên chị cũng không cho ảnh đưa nữa.

- Sao lạ vậy?

- Chỉ sợ lãng phí thì giờ của ảnh.

- Xin lỗi, em không bao giờ tán thành biện pháp của chị, nếu thế thì anh ấy không khác một đứa trẻ, vì anh ấy không hiểu ái tình là gì.

- Chị có lý do lượng thứ cho ảnh.

- Em rất phải đối anh Khổng Vân, may mà em không phải là con trai, bằng không thì em sẽ quyết đấu với ảnh.

- Thế mà chị rất thích hành động của anh ấy, chỉ vì chị rất chán cái thói dao búa. Khổng Vân thường nói: Những chàng trai dệt mộng tình bằng hình thức hào nhoáng là những lối làm tình bề mặt.

- Tuy anh ấy nói thì nghe hay lắm, nhưng chưa biết hành

động của ảnh có theo lời nói không?

Lộ Ni mỉm cười tin tưởng:

- Khổng Vân có tánh đặc biệt, nhưng lòng dạ của ảnh rất dễ dãi và tự trọng, chị chưa hề thấy một chàng trai nào khi gặp người đẹp thì giọng rất e thẹn và cúi mặt xuống.

- Em không muốn nói nhiều nữa, chỉ hỏi chị, bao giờ Khổng Vân đến nhà mình?

- Anh ấy bao giờ muốn đến là đến, nhưng ảnh rất lo...

- Mắc lo đánh giày hả?

Nói xong nàng sợ tổn thương lòng tự tôn của chi, nên nàng le lưỡi mà quay mặt sang nơi khác. Nhưng Lộ Ni không lấy đó làm xấu, trái lại nàng nói:

- Gần đây anh ấy vẫn nhờ vào công việc đánh giày, nếu ảnh đồng ý chị sẽ giúp ảnh.

- Chị giúp đánh giày hả?

- Có gì mà làm không được?

- Chỉ vì yêu mà giúp đánh giày với người yêu. chị à, tình yêu của chị quả thật là vĩ đại, nếu có giải "Nobel" về ái tình chắc chắn sẽ về tay chị.

- Đã bàn luận ái tình thì phải hiểu rõ ý nghĩa của nó, khi muốn kết hôn, phải tìm một chàng trai yêu chân thành, bằng không thì ở vậy còn hơn.

- Em cảnh cáo chị, người con gái với mớ tuổi 25 thì thời son trẻ bắt đầu chấm dứt rồi.

- Vì thế, em ly hôn không bao lâu lại làm ồn lên, phải kết hôn cho được mới nghe?

- Em không thể nào chịu nỗi cuộc sống trên đời nầy không tiền tài, không thế lực, lại không có chàng nào bên mình.

- Tạ Văn Chi đã tính gì với em chưa?

- Anh ấy đã xin cầu hôn với em.

- Em thì sao?

- Rán nhắm mắt mà đồng ý.

- Em à, chị khuyên em nên mở mắt ra, mà cần mở cho thật lớn nữa kìa.

- Chị nói thế là ý gì?

- Chị muốn hỏi, Tạ Văn Chi có thể tin tưởng được không?

- Điều đó thì khỏi cần nói.

- Chị nói thẳng với em một điều, theo nhãn quang của chị thì Tạ Văn Chi có những điểm không mấy chân tình, nhưng khó nói ra nó là điểm gì.

- Đương nhiên chị không mấy thích những chàng trai có tác phong hào hoa như Tạ Văn Chi.

- Không phải vậy, mà chị không muốn đi dự thêm một hôn lễ lần thứ ba của em.

- Thực ra, lần thứ hai nầy chúng tôi cũng không muốn nhọc lòng đến chị, chớ đừng nói lần thứ ba.

- Nếu không đúng theo suy luận của chị, khuyên em cũng đừng buồn.

- Chị nói gì em cũng không tức giận, bởi em không tin ở thuyết của chị là đúng.

- Tính chừng nào làm nàng dâu lần thứ hai đó?

- Chừng 10 ngày nữa, chúng tôi sẽ đến pháp đình làm chứng thư kết hôn, không muốn có ai tham dự.

- Kể cả ba má và chị nữa.

- Ờ! Em thấy rằng lễ cưới có người đông đảo sẽ không mấy thích hợp cho hoàn cảnh của chúng em. Em đã thuyết phục ba má đồng ý rồi, riêng ý chị thì sao?

- Hiện giờ việc hôn nhơn của em, chị không muốn có nhiều ý kiến, vì hiện giờ chị không còn là một người có ý

kiến tốt của em nữa.

- Chị yên chí đi, lần nầy em ưng Tạ Văn Chi, dầu có xảy ra thế nào chăng nữa, em không bao giờ ăn năn cả.

- Chị cũng ước nguyện đừng xảy ra ngày đó.

- Cám ơn chị.

Lộ San nắm tay Lộ San, tay người chị thương yêu em bỗng nhiên run lên. Lộ Ni cũng không hiểu mình đang lo sợ những gì xảy đến cho người em quá nông nổi? Khi Lộ San trở về phòng. Lộ Ni bỗng nhớ đến Khổng Vân, nàng khát vọng ngày trăng mật say sưa mau đến giữa chàng và nàng.

Ngoài vợ chồng lão Châu và Lộ Ni ra, không ai biết Lộ San và Tạ Cách Luân kết hôn nhau. Họ lặng lẽ dắt nhau đến pháp đình thành lập chứng thư kết hôn.

o0o

Sau khi Cốc Minh ly hôn, người âm thầm lo lắng cho Cốc Minh nhất là lão Vương, lão e cho chàng quá buồn rầu mà sanh bịnh, bởi chàng chính là giọt máu của lão sanh ra.

Ngày nọ, nhân công việc rảnh rang, lão bèn lái xe đến nhà Lộ San, tay lão run run nhận chuông, người tớ gái ra mở cửa, lão Vương ngỏ ý muốn gặp Lộ San, cô tớ gái vào gọi Lộ San, khi nàng ra cửa nhìn thấy lão Vương nên kinh ngạc hỏi:

- Chú Vương! Lâu quá mới gặp, chú mạnh giỏi chớ?

Nghe lời nàng hỏi lão rất ngạc nhiên vì lão lái xe đến đây là một việc rất mạo hiểm rồi. Giây lâu lão mới trả lời được:

- Thưa cô, lâu quá đến thăm cô, cô vẫn mạnh?

- Cám ơn chú, xin mời chú vào nhà.

- Cám ơn cô.

- Chú có chuyện chi cần cứ nói đi!

- Thưa cô, cô cho phép tôi được mời đến quán cà phê gần đây, dùng với tôi một ly lấy thảo.

... Nghe lão mời, Lộ San vô cùng kinh ngạc.

- Và cũng là điều cảm kích vô cùng. Sau đó, tôi xin phép bàn với cô một vài lời thô thiển.

Suy nghĩ giây lát, nàng dịu giọng:

- Chú Vương! Đối với chú tôi vô cùng kính trọng. Chú đừng dùng đến tiếng cảm kích hay không cảm kích. Khỏi cần phải uống cà phê, vào nhà ngồi nói chuyện đường hoàng, hoặc đứng tại đây nói chuyện riêng rẽ cũng được.

- Nếu cô cho phép thì đứng tại đây càng tốt.

- Chú vương, chú hãy nói đi! Tôi không bao giờ có thành kiến gì với chú.

- Xin cô tin nơi tôi, cuộc tiếp xúc với cô hôm nay, tự nơi tôi mạo muội đến đây, chớ hoàn toàn không chịu lịnh ai cả.

- Hay lắm.

- Thưa cô. Từ ngày cô ly hôn cùng cậu Minh, cậu ấy đã trở thành người buồn thảm trầm lặng, có lúc tôi đưa cậu Minh đến trường học, cậu Minh vẫn ngồi yên lặng, không biết xe đã đến đâu. Khi tôi gọi cậu Minh thì cậu mới giựt mình như tỉnh giấc chiêm bao, lắm khi tôi xót thương cho hoàn cảnh của cậu mà sa nước mắt. Bởi tôi biết cậu Minh vì quá thương yêu cô mà ra. Thưa cô, theo ý tôi hiểu, cậu Minh là người thành thật, đến người tôi tớ trong gia đình, cậu ấy vẫn luôn luôn tôn kính, chỉ vì một chuyện hiểu lầm mà đôi đàng xảy ra chuyện phân ly. Thưa cô, mỗi khi Tiểu Lộ và Nhị Lộ kêu khóc đòi má, cậu Minh chỉ ngồi bẹp trước mặt chúng mà khóc. Cô có biết, đôi đòng lệ của cậu Minh chỉ nhờ người mẹ hiền lau, khăn lau giòng lệ đó, đều do tay lão Vương nầy mang đến.

Lão Vương ngừng giây lát cho qua cơn xúc động rồi tiếp:

- Thưa cô, tôi rất lo ngại cho trẻ nít nó quá rầu buồn mà

sanh bịnh. Cô vẫn biết, trên đời nầy thiếu gì cảnh ngộ "gương vỡ lại lành", tôi chỉ có điều yêu cầu cô nên lượng thứ cho cậu Minh, cũng như cô thương đến Tiểu Lộ và Nhị Lộ, chắc chắn cậu Minh sẽ đến rước cô với sự vui mừng như điên loạn.

- Chú Vương à, thấy chú khổ tâm, tôi vô cùng cảm động. Nhưng việc vợ chồng nào phải trò đùa, muốn đi thì đi muốn về thì về. Tất cả trở thành quá khứ, tôi không còn xét suy gì nữa. Chú vẫn biết, người đàn bà tuổi còn trẻ, khi ly hôn tức nhiên phải tìm đối tượng mà kết hôn.

- Nhưng cậu Minh yêu cô, chắc phải hơn những chàng trai khác.

- Điều đó tôi cám ơn chàng, nhưng vấn đề yêu đương nó không phải đơn thuần phiến diện, nếu tôi yêu chàng thì không đến đổi phải ly hôn. Tại sao tôi không yêu chàng, chắc chú đã biết?

- Chỉ là điều hiểu lầm mà thôi.

- Dấu môi son trên áo lót, không phải là chứng cứ xác thực

hay sao?

- Chà! Điều đó chắc cậu Minh không lưu tâm đến.

- Chú Vương, lời chú vừa rồi, khiến cho tôi có một phản cảm. Nếu như Minh mà tiểu tâm, nếu tôi không phát hiện chàng có tình riêng, chắc chắn tôi sẽ bị chàng giả dối suốt đời.

- Cô đừng hiểu lầm, không phải tôi nói như ý cô nghĩ. Theo ý tôi, cậu Minh không biết dấu môi son trên áo lót từ đâu mà ra. Cô nên nhớ, cậu Minh đã quì mà thề với cô mấy lần, điều có chứng minh cậu đối với cô rất thật tình.

- Chú Vương, chúng ta đừng tranh luận nữa cũng chẳng ích gì. Bất cứ hoàn cảnh nào, tôi vẫn kính trọng chú là đủ rồi.

- Xin cô thứ lỗi, bởi tôi quá đường đột với cô.

Lộ San cười tỏ vẻ dễ dãi, rồi hướng sang đề tài khác:

- Xin mời chú vào nhà ngồi chơi!

- Cám ơn cô, cho phép tôi về. Hẹn gặp lại.

- Xin mời chú khi nào rảnh cứ tự tiện đến chơi.

- Nếu cô cần đến xe, xin gọi điện thoại, tôi sẽ đến ngay.

- Cám ơn chú.

Lão Vương mang tất cả sự thất vọng ra về. Lộ San đứng thẫn thờ giây lát bèn trở vào nhà. Lòng nàng cảm thấy cuộc tiếp xúc với lão Vương thật vô vị.

Mỗi ngày rảnh rang không có việc chi làm. Lộ San cảm thấy vắng lặng khó chịu. Nếu chưa tan sở thì không thể tìm Tạ Cách Luân. Nàng nghĩ đến Tiểu Lộ và Nhị Lộ nếu nó là con của nàng và Tạ Cách Luân thì hay biết mấy. Nếu cha mẹ của Luân được như cha mẹ của Cốc Minh, thêm có cả những tôi tớ trung hậu như lão Vương và bà vú thì hạnh phúc biết chừng nào?

Tuy nhiên, nàng chưa hề biết cha mẹ của Luân ra sao nhưng nàng hy vọng được hiền hậu như cha mẹ của Cốc

Minh.

Điều cần yếu là, nàng ước mong sau khi kết hôn với Luân, nàng và chàng sẽ ở riêng là hay nhứt.

Đó là vấn đề tương lai, điều tối cần là Tạ Cách Luân yêu nàng thì việc gì cũng vượt qua tất cả. Không cần có xe riêng, không cần nhà cao cửa rộng, chỉ ở chung với chàng trong một gian phòng nhỏ hẹp thì nàng cũng vui rồi.

Càng nghĩ chừng nào, nàng càng tự tin sẽ có đầy đủ hạnh phúc cùng Tạ Cách Luân.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 23

Sau buổi chiều Chúa Nhựt. Lộ San đi xăng xái về nhà, vẻ mặt nàng rất vui tươi, gọi to lên:

- Chắc ba má đang chờ con?

Bà Châu nắm tay con hỏi:

- Con đi đâu mà cả buổi sớm mai không về vậy?

Lộ San mím môi lại, làm dáng như quan trọng lắm:

- Con xin tuyên bố với ba má một việc rất quan trọng, xin ba má bình tĩnh để nghe con nói.

Lão Châu nhìn nàng hỏi:

- Chuyện gì mà hai già nầy phải đến nổi trấn tĩnh để mất hồn được? Con nói mau nghe thử.

- Thưa ba má! Con đã... con đã kết hôn với Tạ Văn Chi rồi.

Bà Châu như nghe không rõ hỏi:

- Con nói gì?

- Trưa nay con và Tạ Cách Luân đã đến pháp đình làm chứng thư kết hôn với nhau.

Bà Châu giọng run run:

- Sau con nói ba ngày nữa mới kết hôn?

- Tại con muốn Tạ Văn Chi lo sớm càng tốt.

Lão Châu lộ vẻ bực tức nói:

- Lộ San! Con đề nghị kết hôn sớn cũng không cần cho cha mẹ biết, thật chúng bây sắp đặt một cuộc gạt gẫm to

lớn, chẳng những gạt người ngoài, mà gạt luôn đến gia đình nữa.

- Hu... hu... Má! Đến ba cũng không tin con nữa.

Lão Châu lại càng bực thêm:

- Khóc! Mầy hãy đến trước mặt Tạ Văn Chi mà khóc! Mầy nghĩ lại xem có phải mầy không kể gì đến cha mẹ? Con cái muốn kết hôn chừng nào cũng tùy ý, mầy không coi vợ chồng già nầy ra gì nữa.

Thấy Lộ San than khóc, bà Châu đau lòng nên khuyên lão:

- Ông à, chuyện đã lỡ rồi, dầu ông có nổi giận cách nào chăng nữa cũng chẳng ích gì?

Lão Châu vẫn còn bực tức:

- Muốn ly hôn thì ly hôn, muốn kết hôn thì kết hôn, thật tánh nết của những người quá bông lung vô lễ giáo.

Bà Châu xô lão:

- Thôi ông hãy vào phòng mà nghỉ đi! Bọn nó không còn là trẻ nít, nếu nó làm chứng thư kết hôn thì mình khỏi lo nữa chớ gì.

Lão Châu vừa đi vừa quay lưng lại nói:

- Không phải tối nói chứng thư kết hôn không tốt. Tôi chỉ trách con cái vì kết hôn cũng không cần cho cha mẹ hay.

Bà Châu lộ vẻ giận chồng:

- Được rồi, ông còn nói gì nữa, bộ chưa vừa lòng sao?

Lão Châu đi vào phòng, bà Châu kéo Lộ San đến bên mình lấy khăn lau lệ cho con.

- Lộ San! Đừng trách cha con nổi giận, tại sao con kết hôn lại tránh không cho ba má tham gia?

- Má à, má nên hiểu cho con là đứa con gái tái giá không, trong cuộc tái hôn nầy có rất nhiều điều phức tạp, không dễ gì thuyết phục Tạ Văn Chi đến pháp đình làm chứng

thư kết hôn, do đó mà con không muốn cho ai đến tham gia, nếu không được như vậy thì tình duyên của con sẽ gẫy đổ,chắc ba má không muốn cho con phải gẫy đổ cuộc nhơn duyên lần nữa chớ!

- Để má đem chuyện khó khăn nầy mà nói lại với ba con, chắc chắn ông sẽ tha thứ cho con. Ông nổi giận cũng vì yêu con.

- Con không bao giờ dám trách ba.

- Được rồi, chúng con thuê nhà tại đâu?

- Khi lo xong, con sẽ đến rước má.

- Con không muốn má giúp gì con sao?

- Má! Con chỉ muốn ba má thứ lỗi cho con là đủ rồi.

- Ba má dĩ nhiên tha thứ cho con rồi, điều cần thiết là chồng con làm việc tại Đài Bắc, có cần gì thì con nên cho má hay.

- Cám ơn má.

- Bữa nay là ngày tân hôn của con...

- Má à, bất cứ việc gì, xin má tin nơi con.

- Thì má tin con rồi. Hôm nay là ngày hôn lễ, con nên về với chồng con là phải hơn.

- Má đối xử với con rất tốt. Con ghi ơn má.

- Văn Chi thì sao?

- Anh ấy bận làm việc. Một vài hôm con sẽ dắt ảnh đến thăm ba má.

- Lộ San! Con đã sớm trở thành vợ người khác nữa. Từ ly hôn đến kết hôn không khác một màn bi kịch, hay như một giấc mộng. Sau cùng, má căn dặn con, dầu xảy ra chuyện gì cũng nên trầm tĩnh mà giải quyết, đừng quá vội vàng để sanh ra những chuyện không hay. Má biết tánh ý con, nên việc riêng của con, má không hề phản đối. Má chỉ hy vọng lần nầy con được tràn đầy hạnh phúc.

- Con sẽ nhớ mãi lời má dạy.

Bà Châu ôm chầm lấy con gái mà nghẹn ngào.

o0o

Dùng hết những trò lừa bịp dối gạt và uy hiếp, tinh thần cha mẹ và nhà chồng, Lộ San và Tạ Cách Luân đã trở thành vợ chồng chánh thức.

Tạ Cách Luân vẫn ở nguyên căn phòng cũ. Gian phòng nầy nó không được sang cả hào hoa như gia đình Cốc Minh, vả lại thuê của người, nên mỗi tháng phải đóng tiền. Hiện tại, Lộ San không hề chú trọng đến điều đó, bởi nàng chiếm được Tạ Cách Luân là đủ mãn nguyện lắm rồi.

Đến bữa cơm thì chàng và nàng đi dùng cơm tiệm. Nếu ban đêm Lộ San không chung phòng với Luân thì chưa

chắc ai biết được họ đã kết hôn nhau.

- Lộ San! Kể Từ nay em đã chánh thức thành vợ anh rồi.

Lộ San vui vẻ mãn nguyện nói:

- Văn Chi, không, Cách Luân! Từ nay anh cũng chánh thức là chồng của em rồi.

- Anh so với Cốc Minh thì sao?

- Theo cảm giác của em, Cốc Minh chỉ là một hình tượng bằng chất nhựa.

- Anh thì sao?

- Anh là một búp bê dễ thương. Cách Luân, em so với Quảng Mai Châu ai đẹp hơn?

Luân bắt chước theo lời của Lộ San:

- Theo anh, Quảng Mai Châu là một cành Mai Quế rừng.

- Còn em?

- Em như những hạt mưa xuân triền miên, luôn luôn tưới cho quả tim anh tươi mát. Lộ San! Từ nay chúng ta không nên bàn đến hai cái tên Cốc Minh và Quảng Mai Châu nữa.

- Ờ, chúng ta nên rửa sạch hai tên đó, đừng để cho nó còn trong lòng ta nữa.

Khi hai người lên đến cửa phòng, Cách Luân trao chìa khóa cho Lộ San:

- Lộ San! Em hãy mở cửa hạnh phúc của chúng ta, anh sẽ bồng em vào phòng, đối với chúng ta hôm nay cái gì cũng đều mới cả.

Lộ San mở cửa xong, chàng bồng nàng vào để nằm trên giường, một trận hôn như bão táp khiến cho Lộ San muốn nghẹt thở. Nàng thở phào nói:

- Anh Luân, chúng ta chưa ăn cơm, đừng quá vội vàng, cho phép em nghỉ ngơi giây lát.

- Xin lỗi, chỉ vì quá yêu em mà quên cả ăn uống.

- Từ nay em đã thuộc về anh...

o0o

Sáng hôm sau, Lộ San dậy sớm. Cũng như đêm tân hôn với Cốc Minh, nàng luôn luôn thức sớm ngồi dậy, nhưng chỉ khác một điều, trong khi nàng thức dậy thì Cốc Minh vẫn ngủ vùi, đàng nầy khi nàng thức giấc thì Cách Luân cũng thức theo:

- Người yêu thức đã bao lâu rồi?

- Em mới thức.

- Em định xuống giường?

- Em muốn đến kéo màn cửa sổ để nhìn cảnh trời buổi sáng, anh hãy trao áo ấm cho em.

- Anh không đồng ý cho em bước xuống giường. Bởi vì chúng ta chưa say tuần trăng mật với bữa cơm sớm mai.

- Ăn tại giường sao?

Lộ San rất nghi hoặc. Hai người cùng nằm xuống. Lộ San đã quên kéo màn cửa sổ vì để thưởng thức buổi sớm mai. Tạ Cách Luân cười cười nói:

- Lộ San, không phải chúng ta đã say sưa bữa cơm sớm mai lại là gì?

- Hư lắm, anh là một chàng trai hư lắm.

- Được, em nói anh hư thì cho hư luôn.

- Không chịu đâu!

- Anh muốn, anh chịu, anh muốn...

Lộ San làm bộ giận dỗi, vừa xô ra vừa nói:

- Không đâu, đừng tạo đó thành lệ, em không chịu đâu.

- OK!

Họ cùng cười giỡn vui đùa nhau, giây lát sau, họ cùng mệt ngủ vùi. Khi thức giấc thì đồng hồ đã chỉ 11 giờ.

- Cách Luân, em đói bụng quá nè.

- Còn đói sao?

Nàng cười khanh khách, dùng ngón tay điểm liên tiếp vào mũi chàng nói:

- Nếu ôm em mãi vào lòng mà trừ cơm được thì cứ tiếp tục ôm.

- Điều đó anh đồng ý để em ra khỏi vòng tay anh.

- Em phải đi sắm đồ về tự thổi cơm mới được.

- Em tình nguyện làm trù phòng?

- Không đủ sức làm trù phòng, mà làm cơm cho anh ăn thì cũng đủ mãn nguyện rồi.

- Tổ chức làm bếp thử coi.

- Bộ nấu cơm cũng phải học nữa hả?

- Lộ San! Em khỏi lo anh chê khen, bởi anh đã tập để quen ăn cơm sống rồi.

- Tập quen tự bao giờ?

- Do Quảng Mai Châu đã biểu diễn nhiều lần.

- Nàng cũng biết nấu cơm?

- Cũng có lúc, răng anh còn bén nên nhai mới nổi.

- Anh hình dung em cùng loại với Quảng Mai Châu?

- Chúng ta đã cam kết không bàn đến bọn họ nữa. Dậy nè,

để chúng ta súc miệng rửa mặt cùng đi dùng cơm trưa.

- Chưa ăn cơm sớm lại nói đến cơm trưa.

Luân vừa mặc áo vừa đến bên nàng nói nhỏ:

- Chúng mình đã "dùng bữa sáng" quá say sưa rồi.

- Cũng thói hư đó nữa hè, mặc áo mau đi.

Bọn họ trang điểm xong, cùng dắt tay nhau ra khỏi ngõ hẻm. Có lẽ Tạ Cách Luân du học mấy năm nên đã bắt chước theo phong tục người Mỹ, trên đường đi có nhiều cặp mắt dòm ngó, chàng vẫn ôm ngay lưng Lộ San mà đi, có lúc kề sát vào tai của nàng. Lộ San e thẹn nên nhủ thầm với chàng:

- Anh Luân, trên đường đi đừng làm thế.

- Bên Mỹ là sự thường.

- Đó là bên Mỹ, còn xứ mình người ta thấy đôi vợ chồng trẻ đi ngoài đường mà ôm ấp nhau họ sẽ cười chết đi.

- Đối với bọn người thiển kiến, hơi nào mà kể đến họ. Nhưng thôi, Từ nay trên đường phố, anh sẽ làm con người gỗ.

- Em rất thích anh nói chuyện kiểu đó.

- Nếu muốn nói chuyện thú vị thì mỗi ngày em phải để cho anh hôn đúng một trăm lần.

- Ngày hôm qua không đủ số đó sao?

- Anh nhớ chỉ có 99 lần thôi. Bây giờ cho bổ túc thêm.

- Về nhà đã mà.

- Tại sao vậy?

- Bởi chúng ta không phải bọn người lỗi mũi cao.

- A! May phước mình là người Trung Quốc mà hành động được theo người mũi cao.

Lộ San nguýt chàng:

- Cũng thói hư đó nữa hè. Mình tìm quán cơm đi.

- Trong quá khứ em có thường đến quán cơm nhỏ lần nào chưa?

- Rất ít đến.

- Bây giờ làm bà Luân thì nên tìm những quán cơm nhỏ mà dùng.

- Em rất đồng ý, trái lại chúng mình ăn bao nhiêu mà lãng phí cho thêm tốn kém.

- Không ngờ em chẳng những đẹp mà còn là một người vợ trẻ có đức tính tốt nữa.

Có lẽ lời nói vô ý của Luân, khiến cho Lộ San cảm thấy chạm đến lòng tự tôn, có lẽ trong quá khứ chàng chỉ nhìn nàng là một món đồ chơi? Nhưng đau lòng giây lát rồi tự an ủi lấy mình. Không lẽ chàng nhẫn tâm như thế, nếu chàng không thật tâm thương tưởng sao lại theo đuổi

nàng đến cùng. Nàng mỉm cười tỏ ra hài lòng với lời khen ngợi của chàng:

- Tùy ý anh đến nơi nào ăn cũng được.

Sau bữa cơm, nàng hối thúc Tạ Cách Luân đi mua sắm đủ những dụng cụ làm bếp, kêu xe chở về nhà. Luân phụ trách với nàng dọn dẹp thành một khu trù phòng khang trang.

Luân vừa làm vừa hôn nàng từng chập, khiến cho trù phòng phải làm rất lâu mới sắp xếp xong những nơi để chén bát, bếp nấu nồi niêu. Sau đó họ kiểm điểm lại những gì còn thiếu, phải đi sắm thêm cho đủ.

Mọi việc Luân đều làm theo ý của Lộ San. Tạ Cách Luân xin nghỉ hai ngày kết hôn đã qua. Chàng bèn đi làm việc trở lại như lúc trước. Chàng và nàng kết hôn bạn bè của cả hai bên đều không hay biết chi cả.

Khi chồng đi làm việc, Lộ San chiếu lệ lên giường nằm ngủ một giấc. Khi nàng thức giấc thì đã 10 giờ. Nàng vừa giận dỗi Tạ Cách Luân vừa mến thương chàng. Nếu đêm qua

chàng tự khắc chế một chút, đâu đến nỗi hôm nay phải đi làm việc mệt mỏi. Nàng rất buồn vì không có điện thoại để gọi chàng về sớm để nghỉ ngơi. Do đó, nàng trông đứng trông ngồi cho mau đến giờ tan sở.

Lộ San khỏi đi chợ mua thức ăn về làm cơm, vì hôm qua nàng và chàng đã mua xong tất cả. Hiện giờ nàng phải tự mình làm cá thịt gọt rửa rau cải để làm cơm cho chàng về mà dùng. Đến khi nhúm lửa nàng chẳng biết phải làm sao mà đốt bếp cồn. Nàng làm thử nhiều lần nhưng cũng không xong. Hơn nửa giờ qua, nàng vô cùng nóng nảy. Vì đã gần đến giờ tan sở.

Lộ San cũng chưa đến đỗi mất cơ trí của cô gái tinh khôn.

Nàng bèn mở giây cởi áo tấm khăn choàng làm bếp ra.

Vội vã rửa tay, chải sơ đầu tóc, cầm một ít tiền đi ra bên ngoài.

Đúng 12 giờ nàng mua đủ món ăn cần thiết mang về, đặt cả vào chén đĩa. Xong đâu đấy ngồi chờ Tạ Cách Luân về.

Đúng giờ tan sở, Tạ Cách Luân hăng hái về đến, vừa đi lên lầu vừa gọi lớn:

- Vợ ơi vợ! Đã nấu cơm chưa?

Từ trước chưa lần nào nàng cảm thấy xấu hổ như lần nầy, nhưng nàng gượng làm vui mà nhoẻn miệng cười, đồng thời bước đến cửa phòng mà tiếp rước chàng, nàng không biết phải đáp thế nào cho ổn? Chàng đi nhanh lên lầu, thấy thức ăn đã bày sẵn trên bàn, chàng rất vui vẻ nói:

- A! Đúng là người vợ vừa đẹp vừa giỏi.

Tiếp theo đó, Tạ Cách Luân ôm nàng mà hôn lấy hôn để, chàng hôn nàng với vẻ trìu mến đáng yêu.

- Cách Luân, anh hãy ăn đi! Nhứt định anh đã đói rồi.

Hai người cùng ngồi vào bàn ăn. Lộ San chẳng dám dở những thức ăn trong dĩa ra. Luân cố ý làm ra vẻ thành khẩn.

- Rất mang ơn vị thần vạn năng, ban cho tôi một người vợ

rất dễ thương và hiều hậu, thật tôi cảm thấy kiêu ngạo mà được ăn một bữa ăn không thể quên được. Chúng ta phải thành tâm mà kính dâng thần dùng trước.

Cầu khẩn xong, Cách Luân tự tay mình dở dĩa thức ăn ra. Sắc mặt thích thú của anh ta trở thành kinh ngạc. Lộ San không dám nhìn thẳng vào mặt chồng. Cũng may, Luân ôn tồn hỏi:

- Lộ San! Đã xảy ra việc gì vậy em?

- Tại em chưa biết sử dụng lò đốt lửa, nên em...

- Em phải mua thức ăn bên ngoài?

- Ừa!

- Còn cơm?

- Cũng mua luôn.

- Ha... ha... ha...

Nếu bình thường nghe tiếng chàng cười ha hả, thì nàng vô cùng sung sướng. Nhưng hôm nay, giọng cười của chàng không khác chiếc gai nhọn xuyên thấu quả tim, khiến nàng vô cùng khó chịu. Nàng muốn chui vào mền mà trốn cho khuất mắt, sau đó cũng không còn muốn nhìn mặt Cách Luân. Ngày hôm qua hôn say sưa tin tưởng bấy nhiêu, hôm nay bị chiếc lò quỉ quái nó làm cụt hứng bấy nhiêu. Lẳng lặng giây lát, Lộ San nhỏ giọng:

- Anh Luân, xin lỗi, em đã làm anh thất vọng.

Luân vừa cười vừa nói:

- Em hơi nào mà lo cho mệt. Lâu lâu có xảy ra một chuyện như vậy mới có thú vị chớ.

- Cơm chiều em sẽ đền cho anh.

- Đừng lo, em hãy ăn đi! Anh sẽ chỉ cách sử dụng lò cho em.

Được chồng tha thứ, Lộ San không thể nào nói hết sự biết ơn chàng. Nàng thầm nghĩ, có lẽ mình không bằng Quảng

Mai Châu.

Nàng thấy chàng ăn rất ngon, bèn tự trào phúng:

- Cách Luân! Thức ăn mua ngoài chợ có nhiều chất dinh dưỡng.

- Bởi vậy anh nuốt như cọp đói mồi.

- Em rất lo cho anh, hôm nay đi làm việc tinh thần sút kém đi chớ.

- Tinh thần anh rất khỏe khắn chớ có sao đâu.

- Đêm qua anh ngủ rất ít.

- Chỉ nghỉ năm phút là toàn thân đủ khỏe khoắn rồi.

- Anh nên ngủ trưa để lấy sức.

Ăn xong, chàng thâu thập chén bát, nhưng bị Lộ San ngăn trở, nàng xô chàng nói:

- Anh để em làm, anh hãy nghỉ đi!

Khi Tạ Cách Luân nằm xuống, nàng ngồi bẹp xuống sàn mà cởi giày cho chàng, đồng thời dùng lời nói như ru như dỗ:

- Hãy nằm xuôi lại, ngủ đi!

- Em không ngủ sao!

- Em vừa làm việc vừa xem đồng hồ, khi đúng giờ sẽ kêu anh dậy đi làm việc.

- Anh không ôm em thì không thể ngủ được.

- Lúc trước thì sao?

- Thì ôm gối.

- Gối đây nè, ôm đi!

Giỡn cười giây lát, Luân ôm gối lăn ra mà ngủ. Lộ San ngồi bên cạnh giường nhìn chàng, bỗng nhiên người nằm

trên giường biến thành Cốc Minh. Nàng mơ thấy hình vóc chàng ốm o đáng thương hại. Giây lát lại biến thành Tiểu Lộ và Nhị Lộ, hai gương mặt nhỏ nhắn đáng thương đang ngồi mà khóc sướt mướt. Giây lát lại biến thành lão Vương, với gương mặt trung hậu của lão đang âu sầu trông rất thảm hại.

Lộ San bị vây khổn bằng những cơn đau khổ, do nhiều gương mặt hiện lên trong đầu óc nàng. Nhưng trong thoáng qua, nàng nhíu mày nhìn kỹ lại, người đang nằm tại giường là Tạ Cách Luân, một người chồng yêu quí của nàng.

Buổi trưa ấy, nàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Do đó, điều gì nàng cũng không làm nổi, nàng chỉ nằm ngay bên cạnh Tạ Cách Luân mà ngủ.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 24

Lộ San và Tạ Cách Luân qua ba tháng ái ân gắn bó như keo sơn, nhưng Tạ Cách Luân đã thấy cuộc đời bắt đầu buồn nản.

Chỉ qua ba tháng, bộ mã đẹp trai bên ngoài của Cách Luân không thể che dấu cái chất đểu cán bên trong, nên lần lần ló dạng nguyên hình. Điều đó chưa bao giờ Lộ San nghĩ đến, nàng không xét suy đến căn nguyên Tạ Cách Luân xui nàng áp dụng hết những phương cách độc ác để ly hôn với Cốc Minh.

Người như Tạ Cách Luân quả nhiên không có chút đạo đức nào.

Người mà không có chút đạo đức, thì việc gì mà họ chẳng

dám làm? Lộ San chỉ luôn luôn dung thứ và nhịn nhục để khuyên nhủ chàng:

- Cách Luân, mỗi ngày anh làm việc rất mệt nhọc, chiều nên về sớm một chút để nghỉ ngơi.

- Anh đã nói nhiều lần, em không nên can thiệp vào những sự tự do của anh.

- Anh cũng biết, chỉ vì em muốn lo cho anh và yêu anh.

- Bớt già chuyện một chút có được không?

- Anh Luân, yêu cầu anh đừng nói với em những câu nói quá gắt gỏng như thế.

- Có lẽ nói chuyện với em phải như chim oanh ca hót em mới vừa lòng hả?

- Đúng vậy.

- Xin lỗi, anh chẳng phải là thiên tài như em tưởng.

- Lúc chúng ta yêu nhau, trong thời gian thành vợ chồng hơn ba tháng nay, mỗi lời nói của anh không khác nào chim hoàng oanh ca hót, khiến cho người nghe phải say mê kia mà.

- Được rồi, nói thật cho em biết, tối ngày làm việc quần quật mệt mỏi trối chết, cho nghỉ ngơi một chút có được không?

- Thì anh nghỉ đi! Em hy vọng anh về đúng giờ khắc để nghỉ ngơi, nếu anh muốn đi du ngoạn nơi nào, em sẽ bồi bạn với anh đi chơi.

- Vợ ơi! Lúc trước sao dễ thương quá, bây giờ lại nói lăng xăng nhiều chuyện điên đầu chịu không nổi?

Tự mình đã biến đổi tâm tánh lại nói người khác.

Thật tức chết đi được, nếu là Cốc Minh thì nàng sẽ mắng lên đầu cho biết chừng. Lộ San đứng thừ người nghĩ ngợi, trong khi Tạ Cách Luân không kể chi đến nàng, anh ta lăn đùng ra ngủ ngáy khò khò.

Sự yêu mến say sưa bao ngày qua, nay đã trở thành giấc mộng. Hiện giờ nàng nghĩ lại cái người mà nàng yêu say đắm khi mới 14 tuổi đầu, nay thì đã lầm lẫn rất lớn? Bây giờ mà nàng cũng còn chưa hiểu rõ tâm tánh của Tạ Cách Luân.

Lần đầu nàng biết yêu trong một vũ hội, cho đến khi Luân từ Mỹ Quốc trở về, đã mấy lần nàng nằm gọn trong vòng tay của chàng, nàng đã yêu chàng, cho đến sợ mất chàng mà phải dùng những thủ đoạn hèn hạ để ly hôn với Cốc Minh, cho đến thân nhân nàng cũng không nghĩ đến.

Kể ra sự hy sinh của nàng cũng rất to lớn. nàng còn tự bào chữa, có lẽ tại Cách Luân làm việc quá mệt nhọc nên sanh ra cau có, không lẽ người chồng đáng yêu nay trở nên người khó khăn không thể gần gũi được?

Giữa đêm nay, Tạ Cách Luân như không biết đến có nàng bên cạnh. Nàng cúi mình xuống, thỉnh thoảng hôn nhẹ vào má chàng nhưng người chàng cũng như tượng gỗ, hơi thở chàng bay mùi rượu nặc nồng. Nàng muốn khóc, nhưng không ra nước mắt.

Đêm đó nàng khó dỗ giấc ngủ cho được. Nàng tự cảnh cáo mình, nếu tinh thần Tạ Cách Luân có biến đổi thì nhứt định nàng phải nhẫn nại, không nên để cho người ngoài họ nhạo cười mình.

Cũng may, cha mẹ và chị nàng chưa có đến nhà lần nào nàng cũng nhẹ lo khi Tạ Cách Luân nổi giận hoặc nói nặng nề gay gắt nàng bị gia đình hay biết. Nàng cố gắng cắn răng mà chịu, tuyệt đối không gây gổ với chồng. Chắc đến lúc nào đó, Luân sẽ nghĩ lại mà thương nàng. Nàng mơ màng mà đôi mắt lệ tuôn ràn rụa.

Trưa hôm sau, Cách Luân không về ăn cơm, buổi chiều chàng cũng không về luôn. Lộ San nấu những món canh mà Tạ Cách Luân ưa thích, mong chàng về để khen sự đảm đang của nàng.

Nàng chú ý mong tiếng giày nên lên nấc thang lầu, nhưng càng trông càng vắng bặt. Nàng quá đói nên phải ngồi ăn một cách vô vị.

Thương hại cho Lộ San, hiện giờ nàng chỉ sống trong kỷ niệm vui tươi khi chia từng miếng ăn trong bữa cơm có lúc

đang ăn dở dang, chàng ôm nàng mà hôn lấy hôn để. Chàng ăn vừa miệng thì hết sức ngợi khen, khiến cho nàng vô cùng sung sướng. Lúc ăn xong, chàng thường nhắc đến chuyện vui, khi thì những chuyện lý thú từ Mỹ Quốc, lúc thì hồi tưởng thuở còn đi học.

Bây giờ đã trở thành giấc mơ.

Nàng chỉ sống một mình trong gian phòng lạnh lẽo, bụng tuy đói nhưng nuốt không vô, tuy cố ăn chầm rãi để chờ đợi chàng về. Lúc thì đến giường mà ngồi, lúc thì đi tới đi lui trong phòng. Sau cùng, nàng nhấc một chiếc ghế ra đặt tại cửa phòng mà nằm. Thời gian khó kiên nhẫn, nhưng không kiên nhẫn được thì phải làm sao? Đến khuya, Tạ Cách Luân mới về đến:

- Ý kìa, sao em không ngủ.

- Chờ anh.

- Anh đâu phải trẻ nít ba bốn tuổi không biết đường về mà em phải chờ đợi?

Nàng nghẹn ngào nói:

- Cách Luân, anh dùng cơm chưa?

- Quá khuya rồi mà chưa ăn cơm là đồ ngốc!

- Nhưng em quá lo cho anh.

- Anh không hiểu lời em có ý nghĩa gì? Chắc là em mong anh bỏ ăn để sớm chết.

- Cách Luân, anh nói thế nghĩa là làm sao?

- Nghĩa là từ khi anh về nước đến nay anh đã nói toàn tiếng Trung quốc mà.

- Theo em nghĩ, có lẽ anh muốn cho em phải tức chết cho rồi.

- Ý! Tôi không hề muốn gây cho em phải tức mà chết. Chỉ vì tôi không thể chịu nổi sự phiền phức nữa.

- Hu... hu!... Em... Em không thể chịu nổi nữa... Hu... hu!

Lộ San không thể chịu đựng những lời cay đắng móc họng của Luân, nên nàng khóc lớn. Luân cũng không vì nàng mà thương tâm, biến đổi tánh, chàng lại nói tiếp:

- Hứ! Khóc la, kêu má kêu vú cũng không thấy ai. ối cha! Xin cô đừng khóc nữa, tôi chưa chết đâu.

- Má ơi! Ba ơi! Con đã mù đôi mắt! Hu... hu...

- Nè! Tôi xin nói rõ, tôi chưa hề khinh khi cô. Tại sao cô muốn gây ra to chuyện.

- Anh đã thay đổi trở thành người đáng sợ rồi.

- Được, anh sẽ dùng lời êm dịu để nói chuyện với em, bây giờ em muốn anh phải làm sao đây?

- Em chỉ muốn anh đừng để nửa đêm khuya khoắc mới về như hôm nay.

- Em nên biết, tôi là một Kỹ sư từ Mỹ Quốc về, mọi người đều biết như vậy, tôi phải lo công việc làm ăn chớ.

- Và anh không màng gì đến em?

- Em nên nghĩ lại, nếu tôi không nghĩ đến em thì về đây mà làm gì chớ?

- Cách Luân, em rất cảm động lời nói của anh, vì không thể tự chủ được nên cãi vã cùng anh, thật em có lỗi.

- Được rồi, anh không thề trách cứ em.

- Anh ăn thêm không? Hôm nay em đã nấu những món ăn thích khẩu của anh.

Cách Luân lập tức cầm tay Lộ San đặt trên bụng chàng nói:

- Em rờ thử xem, anh no quá rồi, nếu ăn thêm sẽ vỡ bụng mà chết không chừng.

Lộ San cúi đầu xuống, nàng cảm thấy bụng mình như trống không. Luân lại kêu, tiếng gọi không có chút thân ái nào như thuở trước:

- Ý! Áo ngủ của tôi để đâu rồi?

- Khi dọn dẹp giường ngủ, em đã để đồ ngủ của anh trong tủ áo. nàng vừa nói vừa đi lấy.

- Từ nay để đồ ngủ dưới gối cho anh, đừng đợi anh tìm không được mà phải bực mình.

- Đồ ngủ mà để dưới gối rất khó coi...

- Dọn đẹp cho sạch sẽ chỉnh tề cho ai coi đây?

- Từ ngày em dọn đẹp gian nhà nhỏ nầy, anh không hề có ý mời bạn nào đến chơi cả.

- Anh hãy mời bạn đến chơi đi, mỗi ngày em sẽ dọn dẹp sạch sẽ chỉnh tề, vì em ở nhà ngoài vệc nấu cơm ra, không còn bận việc gì khác nữa.

- Em có thể mời bạn của em đến chơi, chớ bạn anh không quen vào ngõ hẻm nầy.

- Trước kia anh đã nói, chỉ cần anh và em ở tại đây thì anh vui rồi.

- Nhưng không thể ở mãi vào chồ vắng vẻ khó chịu nầy, không khác nào ở trong một cái chuồng nuôi thú.

- Cái chuồng? Anh chẳng từng nói, nhà chúng ta như một cái chuồng, nhưng trái lại nó là một cái vườn vui vẻ sao.

- Tại lúc đó anh có ảo tưởng sai lầm.

- Hay rõ ràng hơn, anh không hề yêu em.

- Anh không dám nói như vậy.

- Anh...

Tạ Cách Luân lập tức ngăn trở:

- Đừng khóc, tôi rất khó chịu khi nghe tiếng khóc.

- Anh muốn em phải làm sao bây giờ?

- Tôi đâu có thể bắt em phải làm sao được? Vì em đã là vợ của tôi. Được rồi, tất cả lỗi đều bởi tôi mà ra!

Nước mắt Lộ San tuôn ràn rụa, nàng không nói nữa chỉ đem đồ ngủ đến cho chồng. Xem đồng hồ đã một giờ khuya. Nàng quyết định nhịn nhục trong uất nghẹn:

- Anh hãy ngủ đi!

- Câu nói đó nghe được.

Chàng thay đổi áo ngủ, bèn lấy mền trùm kín lại không thèm kể đến nàng. Chảng thản nhiên ngủ như bên mình không có ai. Lộ San vô cùng đau khổ, nàng đi thẳng xuống bếp rửa mặt. Nhìn thấy cơm canh ngay trước mắt, nàng tiếc gì không đổ nó phức đi cho rồi.

Bụng nàng quá đói, nên lấy đũa chén ra ăn đỡ. Bỗng nghe tiếng Cách Luân gọi lớn:

- Tắt đèn không được sao? Em không ngủ thì để cho người ta ngủ với chớ, em không biết, để đèn sáng tôi không thể ngủ được sao?

Nghe Luân nói thế, nàng bèn tắt đèn ngay. Trong bóng tối, nàng gục đầu xuống mà khóc nức nở.

Giây lát sau, nàng nghe Tạ Cách Luân ngủ ngáy pho pho. Đôi chân nàng như mềm nhũn, gắng sức đến bên giường. Dùng tay dở nhẹ chiếc mền ra mà chui vào. Luân bèn trở mình xoay qua phía khác mà ngủ. nàng dùng mền chùi nước mắt, nhưng nước mắt vẫn tuôn ra mãi, nàng không làm sao ngủ được. Hơi ấm trong cơ thể Tạ Cách Luân không đủ sưởi ấm lòng nàng lạnh tợ giá băng.

Trong đêm khuya, vạn vật như vắng lặng. Nàng mở toang chiếc áo cánh ve ra, chiếc áo mà Luân rất thích khi nàng mặc nó. Nhưng đêm nay, thân hình nàng gần như lõa thể, mà Cách Luân không hề đếm xỉa đến. Lộ San tự kiểm điểm lấy mình, không biết nguyên do nào mà chồng nàng bỗng nhiên lạnh nhạt? Nàng tìm hiểu đến khô cạn tâm tư cũng không biết được nguyên nhân. Vì nàng tự xét mình có đầy đủ những cá tính cần thiết như: siêng năng, dịu hiền và tình yêu khắn khít của một người vợ hiền.

Nàng đã hiến dâng cho chàng từ thể xác đến tinh thần với

tất cả sự nồng nhiệt, hăm hở mà Cốc Minh trước đây chưa được hưởng. Sự cố gắng đó rồi ra lại phản tác dụng nữa là khác. Theo nàng, trên đời nầy, bọn đàn ông thường là nô lệ cho đàn bà.

Hiện nay, nàng đã xử dụng hết phương cách để đối đãi với Tạ Cách Luân. Tất cả nàng cho là tại mình chưa nghiên cứu tường tận cá tánh của chàng. Nếu mà nàng nghiên cứu tường tận, thì đâu bị gạt đến đỗi phải ly hôn với người chồng quá chiều chuộng mình.

Nàng bỗng nhiên sực nhớ đến cuộc ly hôn giữa Quảng Mai Châu và Cách Luân, nhứt định nàng không thể chịu ni6?i sự bạc tình, ngược đãi, nên đành xách gói ra đi. Chắc chắn Tạ Cách Luân là một chàng đểu cán, xem phái nữ như trò tiêu khiển, khi chán chường thì hất hủi để tìm người mới.

Chắc chắn hắn đã bỏ Quảng Mai Châu mà trốn về nước, có lẽ nàng cũng là một Quảng Mai Châu nữa đây, nếu nàng bị bỏ rơi thì còn mặt mũi nào mà nhìn mọi người, nhứt là cha mẹ và chị. Ngoài ra nàng lại còn vô cùng xấu hổ với nhà chồng cũ. Họ sẽ cười ha hả nói tại mình làm thì

ráng mà chịu lấy. Nghĩ đến đây, toàn thân nàng run lên, tâm thần nàng đã sa vào tình trạng khủng hoảng tột độ. Đêm dài dằng dặc, nước mắt đầm đìa. Cùng nằm đây nhưng như đã kẻ đông người tây rồi.

o0o

Người mà tinh thần bị suy sụp như thân cây kia đã héo hết cành lá. Nhưng nàng còn chút tự tin mong manh, Luân sẽ có ngày hồi tâm. Đã mấy ngày qua, dầu Tạ Cách Luân đã quên nàng nhưng cũng chẳng sao. Cách Luân phát lên cau có cũng được. nàng chỉ lặng thinh mà hầu hạ chàng.

Có một ngày, Cách Luân bỗng nhiên về rất sớm, Lộ San chưa kịp nấu cơm, anh ta phát lên giận dữ:

- Bình thường thì em muốn anh về sớm, nay về sớm thì không có cơm ăn, bộ em không muốn cho ăn cơm để anh chết sớm hả?

- Em không ngờ anh về quá sớm, thường thì 5 giờ 20 phút mới nấu cơm, hiện giờ mới có 5 giờ nên chưa nấu chớ.

- Em vẫn có lý do của em, cũng được, em không cho ăn cơm nhà thì anh đi ăn cơm tiệm.

- Anh à, anh chờ chút, em nấu rất mau. Anh nằm nghỉ giây lát, em vào nấu liền cho anh dùng.

- Được, anh nghe theo em. Báo chiều đâu?

- Họ chưa đem đến.

Cách Luân cầm một trang báo cũ, dựa lưng vào ghế sofa như tự nói cho mình nghe:

- Chuyện gì cũng không hiểu, chuyện gì cũng không lo trước, nếu biết trước phá tan nó cho rồi.

Lời nói nầy dĩ nhiên Lộ San không nghe được, nàng bận lo làm cơm gấp dưới bếp. Luân cầm trang báo lật qua lật lại xem trang quảng cáo. Chú ý đến mục vũ trường, chàng

bỗng nhiên chú ý đến cô Lam Lam là một vũ nữ trứ danh, nhịp bước rất tuyệt vời: Mới hôm qua nàng hát tại Bạch Cung hý viện hay không chịu nổi. Tại sao hôm qua nàng không nói cho mình biết nghề vũ nữ của nàng cà?

Chàng nghĩ tới nghĩ lui, không ngờ Lam Lam lại là một vũ nữ tuyệt hảo. Do đó, chàng bèn đi xuống nhà bếp dùng lời êm dịu:

- Em đừng lo gấp lắm, anh không thể dùng cơm tại nhà được.

- Anh à, đã gần chín rồi.

- 6:30 được bạn mời dự yến hội mà anh quên đi, nếu xong em cứ việc dùng đi nhé!

- Không đi được không anh?

- Đương nhiên là không được!

- Nếu vậy, anh đi thì đi chớ sao. Nhưng đừng uống nhiều rượu lắm nghe anh!

- Bữa nay anh làm đúng theo lời em, không hề uống một giọt rượu nào cả!

- Thật em rất lo cho sức khỏe của anh.

- Cám ơn em.

- Anh à, tiền thuê phòng đã đến rồi.

- Ngày chí tối em chỉ nhắc đòi tiền nhà mãi, bộ em không nghĩ ra biện pháp gì sao?

- Em...

- Em không lo thì anh lo, để tối nay viết thư về xin tiền má anh. Trước khi nhà chưa gởi tiền đến, khuyên em đừng đòi tiền nhà mãi, gây cho lòng anh thêm phiền phức.

- Chừng nào chủ nhà đến?

- Chừng nào họ đến sẽ hay.

Không ngờ Lộ San nầy quá hèn yếu đến thế? Nàng tự than trách cho thân phận mình, rồi nàng dập tắt lửa củi, vì chàng không ở nhà thì nàng ăn sao cũng được. Luân hỏi:

- Áo lót của tôi bỏ giặt đã lấy về chưa?

- Đã lấy về rồi.

- Đem lại đây cho tôi.

Chàng đối với nàng như đối xử với kẻ ở. Lộ San vẫn cố gắng mà chiều chuộng chồng. Nàng chỉ mong đợi ngày nào đó, tâm tánh chàng sẽ trở lại như lúc trước, nàng sẽ khỏi bị chê cười gièm pha. nàng chẳng đã từng thích tánh tình hào phóng ngang tàng của Luân, nên nàng gắng chịu những biến đổi bất thường như hôm nay.

Chàng mặc Âu phục chải chuốt, đầu bóng loáng, dầu thơm ướp trên khăn tay, và thoa sơ trên cổ, trong rất hào hoa phong nhã, tinh thần hăng hái, đến đâu mùi thơm bay nồng đến đó.

Anh ta muốn chinh phục nàng nào đây? Dĩ nhiên không

phải Lộ San. Giây lát sau, chắc chàng sẽ ngả vào lòng của cô vũ nữ có cái tên là Lam Lam. Nhưng chuyện nầy Lộ San mờ mịt, nàng nào hay biết. Nàng chỉ thấy chồng ăn diện rất đẹp, trong lòng hồ nghi, nhưng cảm thấy đau khổ một mình chớ biết than thở với ai. Nàng chẳng hề cho rằng vấn đề đi dự hội lại không dắt nàng theo là một điều đáng buồn. Nàng chỉ hình dung lại lúc gặp gỡ chàng buổi đầu, nên khó dằn cơn xúc động, bèn chạy lại ôm chàng mà tỏ sự âu yếm, không ngờ bị chàng xô ra nói:

- Đừng làm áo quần anh nhăn hết đi!

Lời nói đó như nước lạnh trút vào đầu Lộ San, nàng bước lui hai bước, đứng ngẩn ngơ như tượng gỗ, không tìm được một lời nào để tự an ủi mình. Tạ Cách Luân vừa bước nhanh đi vừa huýt gió. Gian phòng trở nên vắng lặng, giây lát chỉ còn nghe tiếng sụt sùi nức nở của Lộ San.

o0o

Nụ cười của người mới, che lấp tiếng khóc của người cũ. Tạ Cách Luân nhẹ gót đến thềm nhà của Lam Lam, chàng sửa lại cà vạt và nếp áo cho ngay ngắn, rồi gõ cửa. Có tiếng bên trong hỏi:

- Ai đó?

- Anh đây, Lam Lam của anh chưa thức sao?

Cửa phòng mở, một cô gái ăn mặc lòe loẹt, trang điểm diêm dúa ra đón chàng vào. Nàng liếc mắt đưa tình:

- Em đang trông ngóng anh gần chết vậy đó.

- Ý! Tạ Cách Luân có phần kinh ngạc.

- Tưởng đâu anh không đến chớ?

Không rõ nàng nói thật hay đùả Chàng cười cười:

- Không phải anh chẳng đến, mà là quên đường thì đúng

hơn. Lam Lam! Khi gặp em, tên họ anh cũng quên luôn, chớ đừng nói gì khác nữa.

Lam Lam nở nụ cười rất hài lòng, nàng dùng cánh tay trắng nuốt cặp cánh tay chàng dắt vào phòng nàng. Lam Lam cũng không khác gì Lộ San, khi mới gặp Tạ Cách Luân lần đầu thì nàng đã yêu mê yêu mệt. Nàng xét thấy bọn đàn ông theo đuổi nàng như đoàn ong lũ bướm, nhưng chỉ có Tạ Cách Luân đúng là người lý tưởng. Nàng cũng không hơn gì Lộ San, không cần tìm hiểu Tạ Cách Luân là con người như thế nào?

Tuy Lam Lam là cô gái lịch duyệt sành đời, nhưng vẫn soi không thấu cái lốt bên ngoài của Luân. Giọng nàng rất ân cần:

- Anh dùng rượu, cà phê hay trà?

- Nên dùng một ly nước lã.

Nàng bước đi như rắn bò uốn khúc đến bên Tạ Cách Luân nhoẻn miệng tươi cười:

- Có lẽ anh là một chàng trai tân kỳ.

- Sợ uổng lời em ca ngợi, chớ thật anh chỉ là một con beo đất.

- Con beo đất rất đáng yêu. Lại đây, dùng "cô nhắc" thay cho nước lã được không nè!

- Người xưa đã từng nói, rượu mà đối ẩm với người đẹp không nên, bằng không, anh sẽ uống cạn ly với người đẹp chớ.

- Đó chỉ là lời khuyến cáo, còn em thì đặc biệt đối với anh mà.

- Chỉ một mình anh được cái diễm phúc đó phải không?

Lam Lam bỗng nhiên tỏ vẻ thương cảm:

- Đúng rồi, có nhiều người ép em uống say nhừ, lúc đó em chỉ còn là một cô gái đáng thương hại.

- Theo anh biết, khi em đã quyết định, không ai có thể ép

em uống say được.

- Anh đừng mong thấy em say, trái lại người hạn chế rượu như anh, trong giới giang hồ lão luyện cũng ít có.

- Em hãy cười lên đi. Chúng ta cụng ly nè! Chúc em đêm nay đại thành công tại Lục Lục vũ trường.

- Em muốn gây ngạc nhiên cho anh, tại sao anh lại biết trước?

- Vậy mà anh biết trước mới lạ chớ.

- Ai nói với anh vậy?

- Trang quảng cáo của báo chí nói với anh.

- Đêm nay anh đừng đến đó được không?

- Bất cần, có việc gì lạ sao mà không cho anh đến?

- Em không thích ai hoài nghi mình.

- Nên nói rõ cho anh biết, tại nguyên nhân nào em thay đổi chỗ?

- Một ca nữ lưu động, việc thay đổi chỗ không lấy gì làm lạ.

- Anh sẽ tặng em một bó hoa tại đó.

- Đó là một tục lệ thông thường.

- Nhưng không thể thiếu dâng hoa tại vũ trường.

- Lệ tục đó, em muốn để cho người khác họ làm, em chỉ muốn nhìn anh nở nụ cười cũng đủ cho em hăng hái rồi.

- Lam Lam! Em thật đáng yêu, trách nào bọn đàn ông không phủ phục dưới gót giày em.

- Đối với cảnh quì lụy đó, em chỉ hừ bằng mũi, nhưng em chỉ tiếp nghinh anh mà thôi.

- Niềm vinh dịu đó như một áng mấy trắng phủ lên đầu anh. Chúc em thanh xuân mãi mãi.

Cách Luân lấy ly rượu trên tay nàng và ly rượu của chàng mà để lên bàn. Lam Lam mỉm cười nói:

- Anh nhứt định không cho em uống rượu sao?

- Anh muốn đêm nay phong độ và lời ca của em gây cho mọi người xúc động mãnh liệt, khi em hát dứt, chắc chắn sẽ có tràng pháo tay vỡ rạp.

- Anh đối với em rất đẹp, khiến em cảm động vô cùng.

- Nếu cần, anh sẽ mổ banh ngực ra để dâng quả tim vàng cho em, anh cũng không ngại. Lam Lam! Anh rất thích em hát bài "Ý Nang Vong".

- Em cũng thích bài hát đó, anh muốn em hát cho anh nghe hả?

- Hay lắm, anh sẽ không quên khoản đãi em một bữa tiệc.

Nàng đi nũng nịu đến bên máy hát, lấy chiếc đĩa hát Ý Nang Vong đặt vào máy. Giọng oanh của nàng cất lên

nghe trong vút theo những vòng đĩa nhựa. Tạ Cách Luân say sưa như mê loạn trong âm điệu du dương của nàng:

- Cách Luân, nhảy cùng em một bản.

Chàng đứng lên, với dáng điệu sành sỏi đẹp mắt, quàng tay qua lưng nàng. Đối với Lam Lam đây là lần đầu tiên nàng khiêu vũng trong phòng riêng. Bởi nàng chưa một lần dắt bạn trai về phòng. Nhưng lần nầy, nàng bị Cách Luân mở cánh cửa phòng và mở luôn cửa tim nàng.

Lam Lam bên ngoài rất chải chuốt lòe loẹt vui tươi, nhưng bên trong là một Lam Lam với cõi lòng chua xót. Đã nhiều năm qua, tuy nàng được nhiều chàng bu quanh như bướm vờn hoa, nhưng lòng nàng vẫn cô đơn lạnh lẽo. Nhưng gió nào đã mang Tạ Cách Luân đến làm tươi mát lòng nàng giữa đêm hè thiêu đốt, nàng cảm thấy vô cùng sung sướng.

Khúc nhạt đã dứt, nhưng họ vẫn vấn vít như không nỡ rời nhau. Nàng say mê gục đầu vào vai chàng, tiếp tục bước theo nhịp nhàng xem như khúc nhạc vẫn còn.

Chàng hỏi:

- Lam Lam! Đêm nay em hứa cho anh đến vũ trường tặng hoa cho em nhé?

- Thật ra em rất khao khác đến sự có mặt anh, nếu có anh, em cảm thấy vui vẻ và hứng khởi thêm lên.

- Em không muôn cho anh dâng hoa?

- Em muốn anh lặng lẽ mà nghe em hát là đủ rồi.

- Được, lần nữa anh chúc em thành công.

- Vì cảm Tạ ơn anh, bài hát đầu tiên của em sẽ là bài "Ý Nam Vong".

- Đêm nay, anh là kẻ có duyên hơn những chàng trai khác tại Lục Lục vũ trường.

- Ý! Đĩa hát đã ngừng tự bao giờ vậy?

- Nó đã ngừng lâu rồi.

- Cách Luân, lúc em ở trong vòng tay anh, em đã quên tất cả.

- Anh ước sao được vĩng viễn thế nầy thì rất hay.

- Từ nay em cũng thích hát riêng cho anh nghe.

- Lam Lam! Từ trước anh không hề dám yêu em, nhưng bây giờ thì dám yêu rồi.

- Nghe lời anh cũng như cơn mưa rào làm cho vườn hoa xuân của em thêm tươi mát.

- Anh xem em như là mối tình đầu của anh vậy.

- Ha... ha... ha... Em đã 25 tuổi rồi, một người con gái lỡ thời không làm anh chán ghét hay sao?

- Rất ít người con gái nào bí mật như em.

- Một người được mọi người chú ý công khai, có gì mà gọi là bí mật?

- Anh rất yêu những cô gái có mớ tuổi như em, tuy tuổi có lớn, nhưng tâm hồn như đứa trẻ tại nhi đồng lạc viên vậy.

- Lời anh là hấp dẫn người nghe.

- Lam Lam! Em hãy trang điểm đi!

- Chỉ có anh mới thật tâm với em.

- Chỉ vì anh yêu em.

Chàng và nàng càng thân mật hơn, Lam Lam được Tạ Cách Luân hầu hạ, nàng khởi sự trang điểm.

o0o

Đến nửa đêm Luân mới về nhà. Khi lên lầu, chàng thấy Lộ San bắt ghế tại cửa buồng mà ngủ. Nàng nghe chân

chàng đi lên thang lầu liền giựt mình tỉnh dậy. đôi mắt chập chờn còn say ngủ, chưa kịp mở miệng, Tạ Cách Luân đã nói:

- Sao lại không lên giường mà ngủ vậy?

- Em nằm chờ anh nên ngủ quên chớ.

- Anh đã nói nhiều lần. Em đừng bắt ghế nằm tại cửa mà chờ anh, nếu rủi cảm nhiễm sương gió thì tiền đâu mà thuốc thang. Em vẫn biết, tiền nhà còn chưa trả cho người ta.

- Anh yên lòng, em biết bảo trọng thân mình.

Luân thấy nàng nhìn vào đồng hồ, chàng bèn nói:

- Hôm nay anh định về sớm, nhưng bạn bè quỉ quái quyết kéo đi xem cho được một chầu xi-nê. Dứt phim thì quá khuya rồi, em nghĩ coi, làm sao mà về sớm cho được?

- Em đâu có trách anh.

- Thế thì càng hay.

- Em múc nước cho anh rửa mặt nghen.

Thay đổi y phục và rửa mặt xong, Luân lên giường nằm. Lộ San lấy móc máng áo quần cho chồng. Chàng vì quá mệt mỏi nên trong khi mơ màng nhìn Lộ San biết thành Lam Lam, chàng vỗ xuống giường nói:

- Hãy lại đây nghỉ với anh. Anh rất yêu em.

Đã lâu rồi, nàng không được nghe tiếng êm dịu đó, khiến cho nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Nàng lại nằm xuống bên cạnh chàng. Không khác một con cọp đói, chàng hành động theo xác thịt đòi hỏi rất nhanh khiến cho nàng vô cùng hoang mang. Vấn đề nhục dục xong, chàng lăn đừng ra ngủ ngáy khò khò.

Nàng đã biến thành một món đồ chơi của chồng. Lộ San chỉ dùng nước mắt mà rửa mặt. Nàng không biết đến bao giờ chàng mới khôi phục lại bản tánh trước?

Nàng chỉ kiên nhẫn chờ đợi....

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 25

Màn bi kịch kiên nhẫn chờ đợi khó có thể kéo dài hơn nữa. Một chiều chủ nhật trong nửa tháng sau, sau khi Luân thức giấc ngủ trưa, Lộ San mang một tin mừng đến cho chàng, tin nầy chắc chắn chàng sẽ hài lòng mà đổi thay tâm tánh. nàng mang đến cho chàng một ly trà nóng, và ngồi xuống bên chồng với giọng êm dịu:

- Cách Luân! Em có một tin mừng nói cho anh nghe.

Luân vừa uống trà vừa buông giọng lạt lẽo:

- Thật vậy hả?

- Em... em đã có.

- Có giống gì?

- Anh à, anh không thích trẻ con sao?

Mặt chàng bỗng nhiên chừ bự, cầm ly trà dằn mạnh lên bàn. Chàng bước đến tủ kiếng lấy cà vạt thắt vào, Lộ San khúm núm bước đến bên chàng nói:

- Em biết anh không thích trẻ nít.

- Đúng rồi.

- Vì sao vậy?

- Đứa trẻ trong bụng em...

Lộ San ngắt lời chàng:

- Nó là kết tinh giữa tình yêu của chúng ta?

- Em dám quyết đoán rằng, nó là kết tinh giữa tình yêu của chúng ta?

- Anh đừng hoài nghi như vậy mà không nên.

- Tôi phải hoài nghi, vì tôi không thể nuôi một đứa trẻ không phải là con tôi.

Lộ San lộ vẻ khẩn cấp nói:

- Anh nói thế...

- Tự nhiên tôi hiểu rõ hơn ai hết.

- Chưa bao giờ em đối không phải với anh.

- Tôi cũng không bao giờ nghi ngờ em đối không phải với tôi từ sau khi chúng ta đã kết hôn.

- Tại sao anh hoài nghi đứa trẻ trong bụng em không phải là con anh?

- Đương nhiên tôi có lý do của tôi.

- Em muốn anh nói cho em nghe rõ ràng hơn.

- Anh cũng không dám võ đoán, nhưng anh hoài nghi đứa trẻ trong bụng em là giòng máu của chồng trước em, là con của Cốc Minh.

- Xin anh đừng nói những lời loạn xạ không thứ lớp như vậy.

- Trái lại, tôi khôngđồng ý nuôi dưỡng đứa trẻ đó, em muốn nuôi thì sanh nó ra mà nuôi.

- Thật lòng dạ anh vô cùng độc ác.

- Dầu em nói gì cũng được, nhưng tôi không muốn nuôi một đứa con không mấy minh bạch đó.

Lộ San nghe những lời nầy, như một ngọn roi vô cùng tàn khốc quất mạnh vào mặt mũi, nàng nằm lăn ra giường mà khóc ngất. Dầu tiếng khóc của nàng vô cùng thương tâm nhưng không cảm được lòng Luân, chàng mặc âu phục vào nói:

- Tôi muốn ở nhà mà nghỉ ngơi trọn buổi chiều nay. Nhưng, trời hỡi! Vợ con không cho một phút yên lặng,

không đi còn ở đây làm gì? Tôi ra đi, hy vọng em đừng khóc nữa, không ai dỗ đâu mà khóc cho mệt.

Nói xong, chàng chẳng kể chi đến nàng, vội vã ra đi. Lộ San khóc mãi cho đến khi không còn sức nào mà khóc nữa.

Nàng như mê man ngủ thiếp một tiếng đồng hồ, trong cơn ác mộng, nàng giựt mình tỉnh dậy. Rửa mặt xong nàng khóa cửa ra đi. Nàng đi rất xa mới tìm được một nhà điện thoại công cộng, bèn vào quay số mà gọi:

- A lô! Con đây má!

- Lộ San! Sao lâu quá con không về thăm nhà?

- Con bận công việc! Phần thì mắc đi học thêm Anh Văn buổi tối.

- Má không ngờ con tiến bộ như ngày nay, thế cũng được.

- Ba và chị Ni vẫn mạnh hả má?

- Vẫn mạnh.

- Được vậy con cũng yên lòng rồi.

- Lộ San! Văn Chi đối với con thế nào?

- Anh Chi con thường hỏi thăm ba má. Chỉ vì ảnh quá bận công việc nên chưa tiện về thăm ba má.

- Không rảnh thì thôi, miễn các con được mạnh giỏi và đối xử với nhau đẹp đẽ thì má vui mừng rồi.

- Má à, con muốn bàn với má một việc.

- Con nói hết cho má nghe coi.

- Gần đây con đi học thêm Anh văn và mua sắm y phục nên tốn rất nhiều tiền, con muốn xin má cho con mượn một số tiền. Vì con không muốn Văn Chi viết thư về nhà xin cho con. Khi nào chúng con rộng rãi hơn sẽ hoàn lại cho má.

- Không cần trả lại, bởi khi gả con, má chưa cho con một

món nào làm của hồi môn. Con muốn bao nhiêu, má sẽ nói với ba viết chi phiếu cho con.

- Má à, con không muốn cho ba và chị con biết. Nếu má chẳng đồng ý thì con cũng không hỏi mượn má nữa.

- Được rồi, má không cho một người nào biết, kể cả ba và chị con.

- Con cám ơn má, ngày mai con sẽ đến lấy.

Buông ống điện thoại xuống, Lộ San cảm thấy vô cùng khó chịu, lần hồi rồi nàng trở thành người dối gạt đến cha mẹ, nàng rời khỏi đây chẳng bao xa, bỗng nghe tiếng người gọi:

- Chào cô!

Nàng quay lại nhìn thấy lão Vương, nàng dụ dự giây lát bèn hỏi:

- Chú Vương! Chú vẫn mạnh giỏi chớ?

- Lâu quá không gặp cô.

- Vừa mới về đây.

- Cô đi đâu mà vừa về?

Lộ San nói dối:

- Tôi làm việc ở Đài Nam, xin nghỉ hai ngày về thăm viếng cha mẹ

- Cô muốn thăm Tiểu Lộ và Nhị Lộ không? Bọn chúng càng lớn trông càng dễ thương.

Nghe lão nói, dường như mũi kim đâm vào tim, nàng cúi đầu xuống cắn chặt hai hàm răng lại, lắc đầu nói:

- Kỳ sau đã! Bây giờ tôi quá bận, chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa mà thôi.

Lão Vương suy nghĩ giây lát bèn nói:

- Cô à, tôi không hiểu sao cô chẳng lượng thứ cho Cốc

Minh? Cậu Minh cũng chỉ vì cô mà thân xác gầy ốm như cây khô thiếu nước.

- Chú Vương à, sự tình đã trở thành quá khứ, xin chú đừng đề cập đến nữa.

- Xin cô lượng thứ cho tôi. Hiện giờ cô cần dùng xe không? Cô muốn tôi đưa cô đi đâu.

- Cám ơn chú, xin kiếu để đi lo công việc.

Nàng vừa đi vừa liếc nhìn chiếc xe của lão Vương chạy khuất dạng. Nàng thầm nghĩ, chiếc xe nầy từ trước nàng muốn sử dụng lúc nào tùy ý. Nghĩ đến chừng nào nàng càng căm hận Tạ Cách Luân chừng nấy, nhứt là chàng vẫn trơ tráo không nhìn nhận cái bào thai nàng đang mang là chính con của chàng. Trong khi đó, Tạ Cách Luân đang ôm trọn Lam Lam vào lòng mà đùa giỡn.

o0o

Lộ San nhận được tiền cha mẹ cho, nàng dùng số tiền đó theo những việc cần thiết. Nàng nghĩ rằng, có lẽ Tạ Cách Luân nghi ngờ cái bào thai của Cốc Minh nên hắn mới sanh tâm biến tánh. Nàng mưu tính phá thai để vãn hồi tình chồng vợ với chàng!

Nàng nằm lì trên giường mà chịu đau đớn với môn thuốc trụy thai. Nàng trông mong Luân về, nhưng đến một giờ khuya chàng cũng chưa về. Có lẽ hắn đã bị Lam Lam mê hoặc, bởi hắn là loại người yêu mới bỏ cũ.

Đến một giờ trưa hôm sau Tạ Cách Luân mới về đến. Khi chàng đến cửa phòng dùng tay đấm thình thình:

- Mở cửa, mở cửa.

Nàng giựt mình tỉnh dậy, tay chân cảm thấy rã rời, nhưng cũng cố gắng ngồi dậy đi mở cửa. Luân tỏ vẻ giận dữ nói:

- Nếu em không muốn tôi về thì Từ nay tôi không về nữa.

- Vì em ngủ nên phải đóng cửa, trong người của em rất mỏi mệt.

- Ăn rồi ở không nằm ngửa tại nhà, mà sanh chứng mỏi mệt nữa thật ít thấy.

Lộ San vẫn nhịn nhục nói:

- Cách Luân! Em đã...

- Tôi biết, trong bụng em đang mang cái bào thai. Nó không phải là của tôi, tại sao em cứ nói mãi như vậy?

- Để tránh cho anh khỏi hoài nghi, em đã uống thuốc trục nó ra rồi.

- Tôi phán đoán có lầm đâu! Hành động của em đã nói lên cái bào thai ấy là của Cốc Minh. Nếu tôi hồ đồ không kịp suy xét thì chắn chắn phải nuôi một đứa con hoang.

- Dầu không phải của Cốc Minh, nhưng em làm thế để anh không còn nghi giờ trách cứ em nữa.

- Tôi đâu có thì giờ rảnh rang mà trách cứ chuyện không đâu, đã trục nó ra thì thôi, còn muốn nói gì thêm nữa?

- Như vậy anh đã vừa lòng chưa?

- Tôi không hiểu cái gì gọi là vừa lòng.

- Cách Luân! Rốt cuộc anh cho em biết coi tại sao anh chẳng yêu em?

- Được rồi để anh nói, anh yêu em, anh yêu em...

- Những lời đó nào phải lời trung thực.

- Em muốn anh phải làm sao nữa? Có lẽ phải quì dập đầu dưới chân em mới vừa lòng?

- Em hy vọng anh thay đổi thái độ đối với em. Cách Luân, bởi muốn anh hài lòng, em không ngại sống chết mà giết đứa hài nhi chưa đầy ba tháng.

- Như thế đủ thấy lòng dạ em quá độc ác, chẳng kể nó là con tôi hay của Cốc Minh cũng đều do em cưu mang, em lại nỡ lòng giết hại nó cho đành.

Gương mặt Lộ San xanh nhợt, cơ thể run lên. Giây lát sau, nàng hôn mê đi. Bởi tinh thần nàng bị tổn thương quá nặng, thêm mới vừa phá thai còn yếu ớt, không thể chống đỡ nổi cơn xúc động mạnh.

Cũng may Cách Luân kịp thời đỡ bồng nàng khỏi té xuống sàn nhà. Qua cơn xúc động, nàng lần lần tỉnh lại. Nàng làm cho Tạ Cách Luân giựt mình lo sợ, dùng góc mền lau mồ hồi trán cho nàng. Bỗng nhiên chàng nghĩ ra cách giả làm dịu ngọt để dối gạt nàng:

- Lộ San! Xin lỗi em, Từ nay anh phải săn sóc và yêu em như tự thuở nào.

Lộ San gắng gượng nói:

- Cách Luân, em chỉ muốn anh hiểu rõ lòng em yêu anh, tất cả em không hề dám trách anh.

- Anh đã hiểu rồi, em hãy nghỉ ngơi đi! Anh đắp mền cho em. Có thấy lạnh không?

Thông thường gặp tình cảnh nầy thì chàng lập tức rước

thầy thuốc đến. Nhưng nay Tạ Cách Luân không hề nghĩ đến điều đó. Chàng gạt cho Lộ San ngủ đi, rồi ra ngồi tại ghế sofa mà hút thuốc, hai chân chàng gát trên ghế. Trong đầu óc chàng chỉ mơ tưởng đến việc ái ân cùng Lam Lam vừa qua. Chàng nhìn lên giường thấy gương mặt xanh xao của nàng mà châu mày. Nàng hiện giờ so sánh phong sắc gợi tình không bằng phân nửa Lam Lam.

Đêm nay Tạ Cách Luân rất ăn năn việc đã về nhà, bằng không, chẳng những tránh được sự phiền lụy, mà còn cùng Lam Lam vui vầy chăn gối nữa là khác. Luân nghĩ tới lui quay quần trong đầu óc, chàng ngủ thiếp tự hồi nào cũng không hay.

Đến 4 giờ sáng, Lộ San bị cơn ác mộng làm nàng thức giấc, nàng qườ quạng không chạm đến thân hình chồng, nàng thất kinh ngồi dậy. Nàng trông thấy chàng nằm trên ghế sofa liền lấy mền bước đến đắp nhẹ lên mình chàng. nàng lại nghĩ đến chàng ngủ ngoài ghế không được khỏe khoắn, nên lay nhẹ:

- Cách Luân! Hãy lên giường mà ngủ!

Cách Luân liếc xéo nàng, không nói lời nào, tay cầm cái mền mà đi thẳng lại giường. Lộ San nhìn chàng mà lắc đầu. Khi nàng nằm xuống, không thể dỗ giấc ngủ lại được.

Tạ Cách Luân vui vẻ đối với nàng được ba ngày. Nhưng Lộ San có cảm giác rất hài lòng. Chỉ vì nàng ao ước được chồng lần lần sửa đổi tâm tánh, nên không ngại chiều chuộng và chờ đợi. Đến ngày thứ tư, một sự kiện khác lại phát sanh. Tình tiết tuy chuyển biến, nhưng nhân vật vẫn như cũ. Vai chánh nam vẫn là Tạ Cách Luân, vai chánh nữ vẫn là Lộ San.

Đến 12 giờ đêm hôm ấy Tạ Cách Luân mới về đến. Chàng thay y phục bỏ lên giường, mặc áo ngủ đi rửa mặt. Lộ San vẫn làm y những công tác cũ, lấy móc áo máng từng cái treo lên.

Lần nầy nàng phát hiện ra một sự kiện mà run lên bần bật. Nàng móc đến chiếc áo lót trắng của chàng, bỗng nàng kêu lên, đôi dòng lệ tuôn xối xả. Luân trở lên nhà thấy thế chàng kinh ngạc hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Anh hãy hỏi lấy mình thì biết.

- Tôi không biết gì mà hỏi mình.

- Anh đã mê say theo con quỉ nào đây?

Chàng cười cười bèn lấy khăn lông đến bồn nước rửa mặt. Chàng như không xem là chuyện quan hệ gì hỏi:

- Em đã phát hiện chứng cớ gì rồi hả?

Lộ San tung chiếc áo lót đến chàng:

- Tự anh tìm ra thì biết.

Cách Luân thản nhiên quẹt lửa châm thuốc:

- Chà! Trên áo lót có in dấu môi hồng. Dĩ nhiên em đã biết rồi, anh còn nói thêm nữa là thừa. Những trò chơi với gái dối với anh như những pha luyến ái trên màn bạc.

- Anh là một người điếm đàng...

- Em đã đồng ý theo anh là chính em tình nguyện. Nhưng từ nay khuyên em chớ tước đoạt cái quyền yêu của anh.

- Em không ngờ anh là một gã bịp bơm...

- Trong quá khứ không muốn cho em biết, sợ biết rõ ra rồi em không được vui.

- Tạ Cách Luân, đúng ra anh là một người không chút lương tâm, em vô cùng tuyệt vọng.

- Phải em sớm tuyệt vọng là hơn, đến hôm nay mới tuyệt vọng cũng hơi muộn.

Nàng nắm chặt đôi tay, nghiến hai hàm răng lại ước gì không thể xé xác chàng ra từng mảnh vụn mới vừa lòng. Sau cùng, nàng không thể dằn lòng được nữa, buông tiếng khóc thất thanh. Tạ Cách Luân như lửa chế thêm dầu nói:

- Hở một tý là khóc. Tôi đã từng biết rất nhiều phái nữ, rất ít người thích khóc như cô. Xét lại Quảng Mai Châu thật

đáng thương, tuy bị bỏ rơi, nhưng nàng chưa hề nhỏ một giọt nước mắt.

- Nghĩ lại em rất ngu, không thể tìm hiểu anh là một người lật lọng bỏ rơi Quảng Mai Châu.

- Bây giờ cũng chưa muộn gì.

- Anh cũng đang có ý định bỏ rơi em?

- Tôi không thể nói ra những lời tổn thương tự tôn của người khác.

- Mới 14 tuổi em đã yêu anh mù quáng, chính anh là một kẻ yêu tinh, tất cả phụ nữa trên đời nầy cũng nên hợp lại mà đối phó với loại quỷ yêu đó.

- Trái lại, trên đời nầy rất nhiều phái nữ yêu tôi mới là lạ chớ.

- Chúng ta ly hôn nhau cũng vừa rồi.

- Đó là lời của em, thực ra tại Mỹ Quốc vấn đề ly hôn rất

dễ dàng và sự thường.

- Đúng là lời của em nói, em không thể chịu nổi sự ngược đãi của anh rồi.

- Được rồi, anh không chấp nhận thì không còn cách nào khác hơn. Đừng khóc nữa, nếu tính chuyện ly hôn thì nên trầm tĩnh để mà thảo luân, tôi cũng không thể chịu nổi sự khóc lóc kể lể của em. Em đâu biết, khi tôi nghe đến tiếng khóc khiến cho mình trở nên sợ hãi như sắp có đại họa đến cho mình.

Từ yêu đương trở thành giận dữ. Lộ San nguyền rủa:

- Ngày mai nhứt định xe sẽ đụng anh chết. Bằng không thì đi chơi về nửa đêm khuya cũng té xuống sông mà chết chìm. Hoặc giả gạt gẫm quá nhiều vợ người, cũng bị chồng con họ bắt gian phu mà giết chết. Tóm lại, người như anh sống thêm vô ích.

- Ha... ha... ha... Anh khó chết lắm.

- Đi, chúng ta đi ly hôn bây giờ nè!

- Ngày mai cũng không muộn mà!

- Không được.

- Bây giờ đã tối rồi.

- Dầu tối cũng phải đi.

- Ý! Em làm gì mà gấp dữ vậy! Bây giờ tôi có biện pháp giản dị nhứt, chưa biết em tán thành không?

- Bất cứ biện pháp gì mà cắt đứt quan hệ việc vợ chồng giữa tôi và anh thì tôi tán thành tất cả.

- Khó gì, chúng ta lấy chứng thư kết hôn ra xé tại đây, rồi dùng lửa mà đốt nó đi. Từ nay không còn bằng chứng gì, ai không thể nói đến ai được.

Lộ San không thể kiên nhẫn hơn nữa, bèn quả quyết:

- Được.

- Đồng ý thì tự em hành động trước! Để tránh khỏi sự hoài nghi cho anh làm lộn xộn sau nầy.

Nàng bước vào kéo mạnh hộc tủ lấy chứng thư kết hôn ra, tay nàng run lên bần bật, xé nát trước mặt chàng đồng thời lấy chân dẫm nát nó ra mà đánh lửa lên thiêu rụi tại chỗ.

Chờ đến khi giấy chứng thư cháy rụi, hai tay Luân giao nhau trước ngực nói:

- Việc làm nầy rất giản tiện.

Lộ San không thèm kể đến chàng, nàng đứng dậy lấy xách tay, thâu thập những đồ cần thiết. Tạ Cách Luân làm ra vẻ rảnh rang đứng một bên mà xem nàng hành động. Chờ nàng thâu thập đồ đạt xong liền nói:

- Em cũng nên ở lại đây một đêm cuối cùng, trời tối như mực đi đâu bây giờ?

... Lộ San không trả lời.

- Nói thật, anh đồng ý cho em ở lại một đêm nay.

- Khỏi cần.

- Lạ thật! Khi hết tình chồng vợ, anh lại yêu em.

Lộ San xoay mình lại giáng cho Luân một bạt tay đổ lửa. Trái lại Luân không hề giận lại cười lớn:

- Ha... ha... ha... Lộ San, nếu em là vợ thì anh không hề tha thứ. Đằng nầy anh bị người tình đánh cho bạt tay nên thân.

Nàng không thể ở lại gian phòng nầy một chút nào nữa, Lộ San mang xách tay bước nhanh đi. Khi đến cửa, nàng dừng lại, để xách tay xuống bước nhanh đến đầu giường, dở tấm drap tại đầu giường lấy số tiền của má cho nàng. Nếu nàng vội vã ra đi thì đã quên phức rồi.

Nàng ra đến đầu đường đứng lại giây lát rồi kêu xe đưa nàng đến lữ quán. Đêm nay đôi vợ chồng đã tạo ra những chuyệnc bất chánh, Tạ Cách Luân và Hà Lộ San đã tan rã.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 26

Đài Bắc tuy rộng lớn, nhưng dường như không có nơi nào Lộ San có thể dung thân. Nàng mang chiếc xách tay bên mình, và một nổi lòng ngổn ngang sầu khổ ngồi xe lửa đi Đài Nam. Khi xe khởi chạy đi, nàng gục đầu xuống ghế mà rơi nước mắt.

Nàng đã ngồi rất nhiều lần trên xe lửa, nhưng chưa lần nào buồn thảm cho lần nầy. Năm 14 tuổi còn là học sinh, mẹ nàng dắt đi đu ngoạn tại Bích Đàm. Cốc Minh và nàng kết hôn cũng cùng đi hưởng tuần trăng mật bằng xe lửa.

Những ngày qua, nàng cũng như một con chim nhỏ bay khắp mọi nơi. Hiện giờ chỉ còn sống với những ký ức đau buồn. Ngồi trên băng xe, nàng không dám

ngước đầu ngó lên, bởi có hằng trăm ngày cặp mắt quen biết nàng. Khi nàng quá mệt, nàng quay mặt ra bên ngoài mà nhìn cảnh trí đồng ruộng bao la. Bỗng nhiên nàng nhớ lại cũng trên chuyến xe nầy, Cốc Minh đã khắng khít bên nàng mà nói:

- Lộ San! Hôm nay em đi chơi ngoại ô rất xa, nên mỏi chân phải không em? Em hãy nằm xuống để anh đấm bóp cho em đỡ mỏi.

- Anh không mệt mỏi sao?

- Không, bởi anh đã được huấn luyện để theo làm hộ

vệ cho em mà.

- Được rồi, để thử xem công phu của anh ra sao.

- Cam đoan em sẽ vừa lòng ngay.

- Muốn mở giây lưng không?

- Điều đó càng hay.

- Nếu làm thế thì anh phải nhắm mắt lại.

- Tinh thần anh quá phấn khởi. Anh không thể nhắm mắt được.

- Anh nhắm mắt đi em mới chịu!

- Sao lại bắt người ta phải nhắm mắt?

- Bởi vì đôi mắt của anh rất tham lam.

- Ý! Nếu nhắm mắt lại anh sẽ đấm mạnh vào người em đó.

- Đấm mạnh càng hay.

- Đùi em rất đẹp. Lộ San! Anh vừa đấm bằng tay vừa dùng miệng mà tiếp cho tay được không?

- Không được đâu, đi chơi ngoại ô ra mồ hôi rất nhiều.

- Mồ hôi của em đối với anh rất thơm tho cơ mà...

- Ái! Nhột chết đi đừng làm vậy!

.....

Xe lửa dừng lại. Làm cho Lộ San chợt tỉnh. Nàng nhìn hành khách lên xuống tấp nập, tựa hồ như tinh thần của nàng đang rối loạn tơi bời. Nàng xét lại, Cốc Minh là người chồng tốt. Nàng lại tạo ra những trò ma thuật để ly hôn chàng, cho đến ngày nay nàng bị kẻ khác bỏ rơi.

Ngừng giây lát, xe lửa lại chạy nhanh đi. Tiếng ồn ào của hành khách không còn nữa. Gió lọt vào cửa sổ thổi tung mái tóc của nàng tơi bời. Nàng lần lần hồi tưởng lại sự sống chung với Tạ Cách Luân, có lần đến bữa cơm, chàng dằn mạnh chén đũa:

- Canh lạt cơm thường tôi ăn không quen, giao tiền cho em, em lại làm gì hết đi?

- Em không hề xài một đồng lãng phí chỉ dùng nấu nướng cho mỗi bữa ăn hằng tháng mà thôi.

- Tôi là thằng con trai hư đốn, ngàn dặm từ Mỹ Quốc về

đây, không ngờ em lo một bữa ăn cũng không xong nữa.

- Anh nên biết, em không phải là một tôi tớ của anh.

- Theo tôi, em chưa đủ tư cách làm một cô tớ của tôi.

- Anh...

- Trong quá khứ, anh nghĩ trăm phương ngàn chước để được gần em, hiện giờ thì quá thất vọng rồi.

- Anh muốn... em phải làm sao bây giờ?

- Cho em biết, kể từ ngày mai, khi mua một cắt bạc

cũng phải ghi vào sổ. Ba ngày tôi sẽ làm một cuộc tiểu tra. Bảy ngày sẽ mở cuộc đại tra. Như số mục không phù hợp thì em đừng trách từ nay tôi không giao cho em một món tiền nào cả.

- Em không thể làm như vậy được.

- Hứ! Làm không được? Làm không được cũng phải làm?

Em không sợ mỗi ngày chỉ nấu ăn bằng nước lã.

- Không hiểu con người của anh là người gì?

- Đương nhiên là người! Cho em biết, tôi là người Trung Quốc vượt biển cả về đây.

- Người Trung Quốc xuất dương như anh họ trở về rất tốt.

- Nói bậy.

- Anh đánh tôi đi! Tôi sẽ liều mạng với anh!

- Đi đi nào.

- Má ơi! Con ngu ngốc, nhìn không ra người. Hu... hu...!

- Kêu tổ tông tám đời của cô cũng được, từ trước tới giờ tôi chưa gặp người đàn bà nào mà hư đến thế.

Còi xe lại rít lên, gây cho Lộ San giựt mình tỉnh dậy, nàng cúi đầu xuống chùi nước mắt. Trong quá khứ nàng yêu Tạ Cách Luân tận đáy tim. Hiện giờ trí nàng cũng hận Luân

tận đáy tim.

Khi trời chiều mờ mịt, xe lửa mới đến trạm Đài Nam.

Lộ San mang xách tay, bước từng bước nặng nề. Đèn đường đã sáng choang. Nàng đứng lại bên đường, cảm giác của nàng như không có nơi nương tựa.

Nàng không lòng nào đi tìm Tạ Đào Ý. Chỉ vì Ý là em ruột của Tạ Cách Luân, nàng giận Luân lại giận luôn đến Ý.

Một chiếc xích lô đậu gần bên nàng, nàng liền bước lên xe, bảo xa phu chạy đến lữ quán của nàng và Cốc Minh tạm trú trong ngày hưởng tuần trăng mật.

Lộ San đã nhìn mặt người hầu phòng đã từng hầu hạ nàng và Cốc Minh. Thật cũng khéo sắp, người hầu phòng vẫn nhớ đến nàng, người ấy còn nhớ rất kỹ, phòng số 13.

Nhưng có điều khác nhau là lần nầy nàng chỉ là một người cô đơn.

Nàng không thể chịu nổi, bởi xúc cảnh sanh tình, khi

người hầu đem trà đến thì nàng mở toang cửa sổ ra.

Tắm rửa xong, rồi nhờ người hầu mua cho một tô mì để ăn đỡ đói. Lộ San không hề bước đi đâu, nàng chỉ nằm một mình nơi căn phòng vắng vẻ.

Bỗng nhiên nàng nghĩ đến má nàng, nếu bà không cho một số tiền thì hiện giờ thân nàng không biết phải ra sao? Tinh thần nàng quá suy sụp nên khó dỗ giấc cho yên. Nàng bèn ngồi dậy lục trong xách tay lấy giấy viết ra, miệng cắn cán viết để suy luận đề tài sắp viết thơ.

Nàng đâu ngờ khi lấy giấy và bao thư ra, nàng cảm thấy hổ thẹn và thương tâm vô cùng. Chỉ vì những giấy và bao thư nầy nàng mua từ lúc làm náo loạn cuộc ly hôn với Cốc Minh. Nàng đã từng dùng nó mà viết thư để uy hiếp Cốc Minh. Nàng từng dùng nó mà báo tin cho Tạ Cách Luân hay rằng, việc ly hôn với Cốc Minh đã tiến triển. Nào ngờ hôm nay nàng dùng nó để viết tin cho mẹ hay. Nàng không biết nói cho mẹ hay như thế nào? Có thể tiếp tục dối gạt? Chỉ còn có cách dối gạt thì mẹ nàng mới an lòng. Nghĩ thế, nàng viết:

"Má!

Lá thư nầy con chỉ viết riêng cho má. Xin má tha lỗi cho con, không thưa lại cho má hay mà đi về Đài Nam. Chỉ vì Văn Chi bận rất nhiều việc, nên bảo con đi trước, sau đó anh ấy đã được đổi về làm việc tại Đài Nam.

Má yên lòng, con vẫn mạnh khỏe, khi má không được tin con, tức là con được mạnh khỏe. Con không quên gởi lời thăm má và ba.

Con không kể má tin hay không, nhưng con không muốn má viết tin tức gì cho con. Vì con biết má chưa hề viết thư cho ai. Cha mẹ của Văn Chi cũng rất hiền lành, con cũng tin tưởng họ sẽ mến thương con. Chỉ cần má không lo lắng thì đủ cho con vui rồi.

Chúc má an khương

Con của má Lộ San"

Viết thư xong, nàng nhờ cô hầu phòng đem đi gởi giúp, riêng nàng thì trùm mền lại mà khóc. Trời hỡi! Hiện giờ ba

má và chị Lộ Ni tưởng mình là vợ của Tạ Văn Chi.

Không thể nào biết được nàng bị bỏ rơi đang trôi nổi nơi xứ người.

Hôm sau, Lộ San không hề trang điểm, nàng lầm lũi đi trên đường phố, nhìn thấy phẩm vậy bày bán chóa mắt, nhưng không còn lòng dạ nào mà thưởng thức.

Nàng loạng choạng bước đi. Không biết hôm nay ra sao, đừng nói nàng nghĩ đến ngày mai.

- Ê! Lộ San!

Lộ San giựt mình, sao lại có những việc trùng hợp thế nầy, muốn tránh mà vẫn gặp cô em gái của gã đàn ông hư đốn, tức là Tạ Đào Ý. nàng lại nghe đến tiếng kinh ngạc của Ý:

- Hà Lộ San! Bồ không nhận ra mình là Tạ Đào Ý hay sao? Vì cớ gì mà nhìn trân trối vậy?

Lộ San rất khó khăn trả lời:

- Ờ... mạnh giỏi hả?

- Trừ việc làm vợ người ta ra, tất cả đều như cũ. Chắc Lộ San biết anh Luân của mình từ Mỹ về đã lâu rồi?

Nàng lại sững sờ, đến đây nàng mới biết, Luân kết hôn với nàng không cho gia đình biết. Tạ Cách Luân thật làm rất nhiều điều đáng giận, nhưng bây giờ còn nói được gì nữa.

Nói rõ ra chỉ làm trò cười cho Tạ Đào Ý. Nàng giả bộ làm tỉnh:

- Mình không biết.

- Anh ấy hiện làm việc tại Đài Bắc.

- Vậy là tốt lắm rồi.

- Hà Lộ San! Mình nghĩ lại rồi, San không thiếu gì bạn tốt mà khi kết hôn lại không cho hay, viết rất nhiều tin cho San, San cũng không hồi đáp một chữ. Biết không, đến bây giờ mình vẫn còn bực tức Lộ San đó!

- Kết hôn quá vội vàng. Thư của bồ, mình cũng không nhận được lá nào, bây giờ xin để cho mình chịu lỗi chớ biết sao?

- Có lẽ anh tôi từ Mỹ gởi nhiều thư về, Lộ San cũng không nhận được tin nào?

- Không.

- Đến bây giờ Lộ San cũng không biết anh ấy yêu Lộ San đến mức độ nào sao?

- Xin bồ đừng đề cập đến chuyện đó nữa.

- Nếu mình chưa kết hôn thì mình sẽ lập tức viết thư cho anh ấy hay rằng, mình đã gặp bồ.

- Chắc anh ấy nghe đến không hề cao hứng đâu.

- Vì sao vậy?

Lộ San gượng cười nói:

- Chỉ vì... mình đã kết hôn rồi chớ sao.

- À! Mình quên hỏi, tại sao không có ai bồi bạn đi dạo phố vậy?

- Tại mình muốn đi một mình để mua chút ít đồ dùng.

- Đi với ai đến Đài Nam đây?

- Với... chồng mình.

- Chàng đang nghỉ tại lữ quán hả? Dắt mình đến ra mắt với nào.

- Xin lỗi, chàng đã đi Cao Hùng rồi.

- Đành để một mình bồ ở lại Đài Nam.

- Mình chỉ ở lại một thân thôi, bởi trong mình không được khỏe. Một vài hôm xong công việc chàng sẽ trở lại.

- Trong hai ngày cô độc, hãy đến nhà mình ở chơi cho vui.

- Không thể được.

- Không phải nhà ba má mình, mà nhà của mình và Bửu Bối.

- Thế là được rồi! Chờ chàng về hai đứa mình sẽ đến thăm tiểu gia đình chơi luôn thể.

- Bây giờ mời đi ăn cơm với mình.

- Cho kiếu đi! Mình tính về lữ quán sớm để nghỉ ngơi, chờ khi khác cũng không muộn.

Tạ Đào Ý mở xách tay ra nói:

- Được rồi. Lộ San hãy lấy địa chỉ trong danh thiếp và số điện thoại, nếu cần chi Lộ San cứ gọi. Ở tại lữ quán nào đó?

- Tại lữ quán đã trú ngụ từ trước.

- Thế thì mình biết rồi.

Sau khi chi tay cùng Tạ Đào Ý. Trong đầu óc nàng cảm thấy khó chịu vô cùng. Tứ chi nàng như mềm nhũn không thể chống đỡ nổi cơ thể. Cũng may, nàng kịp thời dựa lưng vào vách tường nên không té xỉu dưới đất. nàng gọi xe trở về lữ quán.

Càng nghĩ chừng nào chàng hận Tạ Cách Luân chừng nấy, nàng ước gì về được Đài Bắc mà phanh thây xẻ thịt hắn, nàng mới vừa lòng. Nhưng em gái của chàng rất tốt, nàng vẫn còn bản chất tự nhiên không thay đổi.

Mình sẽ ở lại Đài Nam bao lâủ Và đến Đài Nam để làm gì? Có lẽ theo đuổi giấc mộng những ngày qua? nàng tự hỏi lấy mình, nhưng không tìm ra giải đáp cho chính xác.

Nàng đang say sưa trong giấc mộng, bỗng cô gái hầu phòng gọi tỉnh dậy vì có điện thoại. Nàng đoán chắc là Tạ Đào Ý, vì nàng đến đây không người thứ hai biết. Nàng chải sơ đầu tóc, rồi đến tiếp điện thoại:

- A lô! Hà Lộ San đây. Tạ Đào Ý hả? Vì cớ nào mà khóc than thảm thiết vậy?

- Anh Luân của mình đã chết rồi.

- Ý chà! Chết! Vì sao mà chết bất đắc kỳ tử vậy?

- Theo điện tín thì lò điện trong công xưởng của ảnh đang làm việc bị nổ... A lô! Hà Lộ San! Tại sao bồ lại im bặt vậy?

- Mình... vì xúc động cho gia đình bồ bất hạnh.

- Mình phải theo ba đến Đài Bắc cấp tốc, không thể mời bạn đến nhà được.

- Không cần thiết.

- Hẹn gặp lại.

Nàng nói xong, không biết mình gác ống điện thoại lên hồi nào. Đứng thừ người như thân cây. Tuy nàng rất giận, nàng trù rủa chàng đủ điều, nào là xe đụng chết, nào là té xuống sông chết chìm, nào là gian phu bị người ta giết chết. Nhưng lời nguyền rủa của nàng không mấy hiệu nghiệm, trái lại, hôm nay chàng bị nổ mà chết.

Một đêm chồng vợ, ân nghĩa ấy thấm đượm đến hàng trăm ngày. Huống chi Lộ San yêu tha thiết Tạ Cách Luân, tuy chàng bội bạc, nhưng nàng nghe đến tin chẳng lành bỗng nhiên đôi giòng lệ tuôn tràn hai khóe mắt.

Tâm tình nàng giao động dữ dội. Lộ San ở Đài Nam được hai ngày rồi đến Cao Hùng. Đô thị này nàng cảm thấy xa lạ. Nàng vẫn ở lữ quán. Lưu lại Cao Hùng một tuần.

Ngày chí tối ngoài việc ăn ngủ ra, nàng chỉ xem xi-nê để giết thì giờ.

Tiền trong túi cạn dần, nàng càng khủng hoảng hơn. Nếu dùng hết tiền rồi phải làm sao? Nàng mới nghĩ đến tìm việc. Nhưng làm việc gì? Ai cần mình làm? Nàng đi ngang qua tiệm uốn tóc thấy nhiều người thợ phụ nữ, họ luôn nở nụ cười trên môi. Nếu nàng biết làm việc nầy thì rất thích hợp. Nàng lại nghĩ đến công việc bán vé xi-nê, công việc này rất dễ, nhưng ai giới thiệu cho mình làm gì? Đến công việc bán hàng tạp hóa, những cô bán hàng ăn diện rất đẹp, luôn nở nụ cười xã giao mời khách, phải chi được làm việc nầy cũng đỡ.

Bỗng nhiên nàng nhớ đến việc xem trang quảng cáo trên báo nơi cột tìm người làm việc. Nàng rất hứng thú, ghé vào tiệm bán đồ giải khát, vừa gọi thức uống vừa lấy viết chì lật trang quảng cáo đánh dấu những công việc thích hợp với mình để tìm địa chỉ.

Kết quả có ba nơi có thể đến thử việc được. Một là, nghiệp vụ viên sắp xếp hàng hóa, trình độ học lực vào cấp sơ trung cũng được. Hai là nhân viên bán hàng. Ba là nhân viên sao chép giấp tờ trong một công ty.

Trước nhứt, Lộ San đến nơi chọn nghiệp vụ viên, gọi nghiệp vụ viên là nhân viên thường đi gian hàng tìm mối bên ngoài. Nàng lắc đầu, không thể nhận công việc nặng nhọc đó được. Thứ đến, nàng tìm một tiệm bán hàng. Ông chủ là người trung niên cho nàng biết đã chọn người rồi. Lòng tự tín của nàng bắt đầu tiêu tan. Sau cùng nàng tìm đến một công ty nọ Nhưng người ta không chọn nàng, vì nàng không chuyên môn viết chữ trên bảng thiết.

Nàng hoàn toàn thất vọng, ghé vào quán ăn tô mì cho đỡ đói, mặc dầu ăn xong bụng nàng vẫn còn đói như cào. Qua hôm sau, Lộ San bèn đổi phòng nhỏ cho rẽ tiền hơn.

Nàng lại xem trang quảng cáo trên báo để tìm việc làm. Đến trời tối ngày hôm đó công việc vẫn y như ngày trước chẳng hơn gì. Nàng đóng cửa phòng đếm tất cả số tiền còn lại, tính tiền phòng và tiền ăn, nếu tiết kiệm thì chỉ khoảng nửa tháng mà thôi. Tất cả đều hy vọng vào ngày mai, tìm việc làm vô cùng khổ sở, nhưng nàng cũng cố gắng.

Mỗi ngày nàng bôn ba tìm việc làm, từ thất vọng nầy đến thất vọng khác, đến công việc làm của một cô tớ gái cũg không ai màng kêu nàng. Lộ San quá mỏi mệt, lắm khi nàng phát cáo cho rằng những người đăng tin cần người làm việc chỉ là gạt gẫm mà thôi.

Bởi trong quá khứ mình là một tiểu thơ đài các, một bà chủ trẻ được nuông chiều, bây giờ lại chen vào trong xã hội nghèo nàn mà tìm miếng sống. Nàng nằm dài trên giường, lòng lạnh như tro tàn. Đã ba bốn ngày tìm không ra việc làm, có lẽ tìm đến cõi chết thì dễ hơn!

Đến ngày cùng sẽ nhảy xuống sông Ái Hà thì muôn việc đều thôi.

Lộ San lập tức rời lữ quán đi xem chiếu bóng để an ủi tinh thần. Nàng vừa đi vừa nghĩ, Tạ Cách Luân đã bị nổ chết, cha mẹ cũng hay biết gì đâu? Nàng lại nghĩ đến thân mình hiện giờ, nếu tìm không ra việc làm thì có thể đói mà chết bên lề đường. Nàng vừa suy nghĩ vừa đi đến cửa rạp chớp bóng; bỗng nghe tiếng gọi:

- Ô! Hà Lộ San!

Nàng quay lại nhìn người đàn ông ăn diện chải chuốt:

- Ông là...

- Không nhìn ra tôi sao?

Lộ San cố lục trong trí nhớ, nàng mỉm cười:

- Xin lỗi, tôi đã quên quí tánh của ông.

- Hồ Mộc Kỳ, trong quá khứ bạn đồng học đặt cho danh hiệu là "Bất Ngưu Bì" đó.

Lộ San mỉm cười. Bởi Hồ Mộc Kỳ là bạn học hồi cấp hai

và cấp ba với nàng. Nhớ lại hồi đó, trong lớp bất luận là bạn học trai hay gái thường quây quần theo Hồ Mộc Kỳ. Không biết tâm tánh anh tốt xấu ra sao, nhưng con người vui vẻ có duyên nên bạn học mến chuộng mà đặt cho biệt danh là Bất Ngưu Bì. Lộ San như đang lạc lối giữa sa mạc lại phát hiện ra mạch nước. Nàng cười cười nói:

- Tự nhiên không quên Bất Ngưu Bì lúc đó, nhưng bây giờ lại quên lững đi.

- Sao vậy? Có lẽ hình dáng tôi thay đổi ghê lắm hả?

- So với lúc trước thì bây giờ anh lớn hơn nhiều.

- Sao cô đi xi-nê có một mình vậy?

- Không có luật lệ nào qui định đi xem điện ảnh phải hai người!

- Vậy thì đừng thèm xem làm gì, chúng ta đi tìm nơi du ngoạn còn hay hơn.

Những ngày qua, nàng vô cùng cô đơn, hôm nay gặp

được Bất Ngưu Bì, tìm nơi du ngoạn chuyện trò là phải:

- Nơi xứ lạ quê người mà gặp được anh là điều ngoài dự liệu.

- Chúng ta tìm nơi du ngoạn vừa bàn luận luôn thể.

Lộ San và Hồ Mộc Kỳ đến một tiệm bán nước trái cây, mỗi người đều gọi một ly, Lộ San vừa cười vừa hỏi:

- Anh vẫn mạnh giỏi?

- Cô biết cái tên Bất Ngưu Bì nầy, sau khi tốt nghiệp đại học, không được chọn sang Mỹ Quốc lưu học. Cũng vì ba tôi tuổi già hưu trí, phải thay ông mà coi sóc tiểu công xưởng...

Lộ San hỏi chận ngang:

- Tôi... tôi nên gọi anh là Hồ xưởng trưởng.

- Xấu hổ lắm, tôi không phải học về môn máy móc. Chỉ vì lịnh cha nên không dám cãi đó thôi.

- Tuy anh không biết về cơ giới, nhưng tôi tin anh là người lãnh đạo thợ thuyền rất giỏi.

- Cũng nhờ cái danh hiệu Bất Ngưu Bì mà công nhân rất thích tác phong của tôi. Thực ra, không có gì khó khăn, mình chỉ siêng gần gũi người, và đến kỳ phát lương đúng giờ khắc thôi.

- Có nữ công nhân không?

- Thuở ba tôi làm xưởng trưởng thì không.

- Bây giờ thì có?

- Còn hơi ít.

- Như thế cũng được chớ.

- Có lẽ cô muốn vào làm nữ công nhân trong xưởng của tôi sao?

- Đúng vậy. Thế nào, giúp cho một chén cơm được

không?

- Đừng nói chơi, chúng ta bàn đến chuyện khác!

- Không phải nói đùa đâu, tôi đang tìm việc làm thật mà.

- Tại sao lại đi tìm việc làm?

- Tôi...

Lộ San xét ra không thể nói rõ hoàn cảnh mình. Hồ Mộc Kỳ thấy thế bèn nói nhanh:

- Lộ San! Tha lỗi cho tôi xưng hô tự nhiên chút. Hiện giờ tôi tin cô không nói đùa. Tôi xin thành thật, nếu cô có gì khó xử xin cho tôi biết. Cô cứ xem tôi như một bạn học hồi trước, tôi không hề thay đổi. Tuy lúc đó cô là một nữ học sinh ở cấp hai, tôi là đại ca ở lớp cao tam, nhưng chúng ta thường ngày gặp gỡ và vui đùa.

Lộ San tỏ vẻ xúc động nói:

- Đúng rồi.

- Cô cho tôi biết, vì lẽ gì một thân đến xứ Cao Hùng nầy?

- Tôi đã kết hôn lầm người không xứng đáng, nay đã ly hôn, tự đi tìm việc làm để nuôi mình.

- Cô đã nói rõ, tôi hứa sẽ tìm cho cô việc làm xứng đáng và hợp với khả năng của cô. À! Tại sao cô không về nhà?

- Em rất sợ về nhà. Bởi em bị một chàng trai do em chọn, hắn bỏ rơi em, anh nghĩ, còn mặt mũi nào mà về nhà!

- Theo ý tôi, Lộ San nên về nhà chớ.

- Không.

- Làm cha mẹ, có ai lại không tha thứ cho con cái.

- Tại em muốn tự lực mưu sinh. Hy vọng được anh thâu nhận vào làm việc trong xưởng của anh thì đủ rồi.

- Em có thể làm được việc gì?

Nghe Kỳ hỏi, đôi má Lộ San đỏ bừng. Bởi nàng không biết làm việc gì cả. Hồ Mộc Kỳ lại hỏi tiếp:

- Làm đả tự viên Anh văn được không?

... Lộ San lắc đầu:

- Thơ ký kế toán?

... Lộ San lại lắc đầu.

- Thế là...

Lộ San cố gắng mạnh dạn hơn:

- Em... em chỉ giỏi ca hát và khiêu vũ.

- Có lẽ cô muốn làm nghề ca hát và vũ nữ?

- Trong khi cùng đường. Đối với nghề ca hát cũng hứng thú lắm chớ.

- Bạn học tôi có quen một nhà hàng trình diễn ca nhạc,

nhưng tôi cảm thấy không mấy gì hay cho lắm.

- Dựa vào nghề ca hát kiếm ăn, theo ý em không phải là điều mất đanh, yêu cầu anh giới thiệu giúp em.

- Được rồi! Để thí nghiệm xem.

- Vừa gặp mặt là gây phiền phức cho anh, nói thật em hiện giờ như gặp cảnh cùng đường, nhờ anh lo giúp bất cứ việc gì, em xin cảm ơn anh trước.

- Đừng nghĩ vậy, giúp người là điều căn bản làm người, huống chi Lộ San là bạn học. Vì hoàn cảnh thương tâm của Lộ San, nhứt định tôi sẽ hoàn thành nguyện vọng cho cô. Nhưng có thể cái nghề ca hát cũng gặp phải lắm cảnh ngộ đắng cay.

Nghe Hồ Mộc Kỳ nói, Lộ San rất đau lòng. Nếu chuyện riêng của nàng mà Hồ Mộc Kỳ biết rõ, chắc chắn anh ta sẽ mắng nàng tự mình làm thì rán mà chịu lấy. Nàng sợ Hồ Mộc Kỳ hỏi thêm, bèn nói:

- Để tôi ghi số điện thoại phòng cho anh.

- Đến nhà tôi dùng cơm và tiện đó giới thiệu vợ tôi cho cô biết luôn thể.

- Anh đã kết hôn rồi?

- Đã hơn hai năm.

- Nhứt định có những tí nhao đáng yêu rồi.

Hồ Mộc Kỳ gượng cười:

- Chưa có, và chưa có.

- Ngày khác tôi sẽ ra mắt chị nhé! Bây giờ trong mình không được khỏe.

- Tôi hoàn toàn tôn trọng ý kiến của Lộ San. Nhưng phải đồng ý cho kẻ nầy biểu diễn mời cô vào quán dùng cơm với tôi một phen.

- Anh nhứt định muốn phá của?

- Đừng khách sáo, chúng ta đi nè.

- Cũng được. Từ lâu chưa ngã mặn, bữa nay nhờ anh đãi cho một bữa thì hay lắm.

- Đừng nói những chuyện đáng thương hại đó nữa.

- Thật vậy đó! Nếu ba ngày nữa mà không gặp vị xưởng trưởng thì...

- Thì làm sao?

- Thì em sẽ nhảy xuống sông Ái Hà chớ sao.

- Ý! Đừng nói đùa chớ.

Lộ San và Hồ Mộc Kỳ vừa đi vừa chuyện vãn, giây lát đã đến quán cơm. Hồ Mộc Kỳ gọi rất nhiều thức ăn, hai người vừa ăn vừa chuyện trò. Sau đó, Hồ Mộc Kỳ cùng nàng đi xi-nê, Kỳ đưa nàng về phòng, nàng mời chàng vào ngồi chơi, Kỳ cự tuyệt. Khi Hồ Mộc Kỳ ra về, nàng lên giường nằm, sự mừng vui khiến nàng xúc động mà sa nước mắt. nàng bắt đầu tập hát.

Chiều hôm đó Hồ Mộc Kỳ gọi điện thoại:

- A lô! Phải Lộ San đó không?

- Phải rồi, Hồ xưởng trưởng...

- Lộ San hãy gọi tên tôi là được rồi, bằng không thì gọi là Bất Ngưu Bì.

- Vậy thì em gọi bằng Mộc Kỳ nhé?

- Được rồi, tôi đã tìm người bạn học, anh ấy đã đi Đài Bắc rồi, người nhà nói đâu một tuần mới về.

- Một tuần lễ...

- Đừng lo lắm, chỉ chờ đợi mấy hôm thôi! Tôi tin rằng, anh ấy sẽ đáp ứng mà lo liệu cho cô.

- Anh ấy cũng chưa biết mặt em.

- Không hề gì, cô có giọng ca hay, người lại đẹp.

- Anh cũng tin tưởng em ca hát hay nữa sao?

- Không thể quên lúc ở trường, cô có giọng hát rất hay, mỗi lần có cuộc lễ, hoặc vui chơi, Lộ San là ngôi sao sáng mà.

- Ước mong em không làm bạn anh thất vọng.

- Tin tưởng lắm. A lô! Cô có thể hát trong điện thoại để tôi nghe trước một bản được không!

- Anh muốn trắc nghiệm tôi trước hả?

- Không phải vậy đâu, chẳng qua cách xa nhau nhiều năm không nghe được lời ca của cô chớ. Tôi hằng nhớ giọng ca của cô.

- Ờ, để tô hát một vài câu cho anh nghe. Muốn bản gì?

- Bản gì cũng được.

- Để tôi hát bản "Ngũ Ngoạt đích phong" được không?

- Hay lắm.

... Gió tháng năm, thổi trên cành, trên những đóa hoa, tỏa mùi hương ngào ngạt, nếu hoa biết rõ giá trị của mình, cũng như người hiểu biết được bể hóa cồn

đâu...

- Hát dở lắm, em không hát nữa đâu.

- Hay, hay quá.

- Thật vậy hả?

- Không gạt cô đâu, cô nhứt định sẽ trở thành ngôi sao sáng.

- Nếu ngày đó có đến, vinh dự đều do anh.

- Không dám, a lô! Dùng cơm chiều rồi chưa?

- Ăn rồi, trong lữ quán lặng lẽ quá, dường như chỉ có mình

em là khách.

- Tệ quá, chiều nay bận hội hợp, nên không thể dắt cô đi du ngoạn được.

- Không sao em bây giờ cũng vui vẻ, hết ca hát đến xem tiểu thuyết giải trí.

- À, ngày mai lúc ban ngày tôi không được rảnh, chiều mai mời cô dùng cơm chiều, sau đó đi xem xi-nê hoặc du ngoạn.

- Khỏi lo, anh hãy lo công việc của anh đi! Lòng em rất yên ổn, chỉ ăn rồi ngủ hoài cũng được.

- Ý! Ghê vậy.

- Bởi vì em đã gặp anh là vị cứu tinh.

- Đừng nói kiểu đó không hay, chiều mai lúc sáu giờ cô không đến thì tôi đến rước cô đi.

- Hy vọng không làm bận rộn anh.

- Cô còn cần tôi giúp gì không?

- Không. Cám ơn anh.

- Chúc cô ngủ một giấc ngon. Hẹn gặp lại.

Buông ống điện thoại xuống, Lộ San vô cùng cảm kích Hồ Mộc Kỳ.

Bởi một người đang lâm vào cảnh gian nan khốn khổ lại được người khác giúp đỡ, tự nhiên cảm khích vô ngần. Nhưng nàng không khỏi sầu khổ, vì người bạn của Hồ Mộc Kỳ đi Đài Bắc chưa về. Tiền túi của nàng chỉ còn xài ba ngày nữa là hết.

Trong khi nàng mất tất cả niềm tin, bỗng nhiên gặp được Hồ Mộc Kỳ đáp ứng giới thiệu, tinh thần nàng phục phát niềm tin đôi chút. Xét lại, trên xã hội nầy rất khó tìm ra người có hảo tâm. Do đó, nàng đặt tin tưởng tất cả vào Hồ Mộc Kỳ.

Nhìn vào đồng hồ đã năm giờ, nàng trang điểm để chờ Hồ

Mộc Kỳ đến rước đi ăn cơm.

Trên 5 phút, Lộ San đã trang điểm xong. Đang lúc nàng xem đồng hồ thì có tiếng gõ cửa, nàng tưởng là cô hầu phòng:

- Tôi không uống trà, cô khỏi đem vào.

- Kẻ hầu hạ này không phải đem trà đến.

Lộ San nghe tiếng của Hồ Mộc Kỳ:

- A! Anh Mộc Kỳ. Cô bồi ơi, đem trà đây.

- Khỏi cần, cô xem đã sáu giờ thiếu năm rồi. Nếu cô chưa trang điểm thì tôi ra ngoài giây lát?

- Xong rồi, chúng ta cùng đi.

Nàng mang giầy cao gót vào, xùng đi song song với Hồ Mộc Kỳ ra cửa lữ quán. Hồ Mộc Kỳ tỏ vẻ lo ngại:

- Phòng nhỏ quá, cô chịu nổi sao?

- Đối với tình thế của em hiện giờ, như vậy cũng là sang cả lắm rồi.

- Theo ý tôi, cô có thể đổi phòng khác.

- Chừng có công việc làm sẽ hay.

- Ở phòng nầy bất tiện lắm, ngày mai tôi sẽ thay cô mà mướn phòng khác để ở tạm thời, chừng nào có công việc sẽ dọn đi.

- Không nên đâu anh à.

- Sao vậy?

- Em trả không nổi tiền phòng.

- Bao nhiêu đó mà lo, tôi sẽ tính cho.

- Chưa chi mà đã gây phiền phức cho anh rồi.

- Chỉ vì muốn lo cho cô có công việc làm, tôi sẽ ứng cho cô

mượn trước, chừng nào có sẽ hoàn lại chớ gì?

- Hiện giờ chẳng biết nói sao hơn, chỉ nói tiếng cám ơn anh mà thôi.

- Từ nay chúng ta không nên dùng những lời khách sáo ấy nữa.

- Từ nay tôi chỉ phục tùng theo mệnh lệnh của anh.

Đi ngang qua một nhà hàng cơm lớn, Hồ Mộc Kỳ nói:

- Chúng ta vào quán nầy nhé! Tại Cao Hùng có quán cơm nầy lớn hơn hết.

Lộ San dụ dự giây lát nói:

- Mộc Kỳ! Vào quán lớn làm gì cho tốn kém nhiều, chúng ta tìm một nơi nho nhỏ sạch sẽ dùng cũng được rồi.

- Từ nay sẽ hà tiện, hôm nay tôi chánh thức mời cô mà.

Hai người bèn lên lầu nhì, người hầu bàn dắt họ vào một

gian phòng sạch sẽ. Hồ Mộc Kỳ xem thực đơn. Lộ San nói:

- Anh đừng gọi món ăn nhiều quá như hôm trước.

- Đừng quên rằng, hôm nay tôi chánh thức mời cô.

- Anh nên tùy tiện gọi vừa đủ dùng thôi gọi thức ăn nhiều quá ăn không hết!

- Được, tôi tuân theo lời cô.

Hồ Mộc Kỳ gọi thức ăn xong, chàng nhấm nháp chung trà vừa nhìn nàng vừa cười nói:

- Lộ San! Cô hôm nay với cô hôm qua trông như hai người.

Lộ San cố đè nén sự hứng thú:

- Ý! Anh đừng quá lời.

- Hôm tôi mới gặp cô tại cửa rạp hát gương mặt cô xanh

xao, sầu khổ, dường như đã mất tất cả tinh thần.

- Chỉ vì em quá chán nản cuộc đời vô vị của mình, cũng như đi tìm việc làm đến đâu đều đụng vách đến đó.

- Hôm nay lại giống một đóa hoa chớm nở, chẳng cần cô có giọng hát hay, chỉ cần cô có sắc đẹp kinh người cùng đủ làm say mê lòng khách. Huống gì cô có giọng ca thiên phú.

- Nghe lời anh tán tụng, lòng tôi cảm thấy phơi phới. Mộc Kỳ à, em chỉ cần khách nghe em ca không bỏ ra về là mãn nguyện rồi.

- Yên chí, nhứt định đến lúc đó, em sẽ được tiếp nhận những tràng pháo tay vỡ rạp.

- Nếu đúng theo lời anh, em sẽ đem tất cả những tràng pháo tay cổ võ đó mà hiến trọn lại cho anh, để làm quà trả ơn người giới thiệu.

- Nếu cô làm thế thì người nhận rất xấu hổ, lại tỏ vẻ bất kính nữa là khác.

Họ trò chuyện thân mật nhau như đôi bạn tình, hay như đôi vợ chồng tuần trăng mật. Hồ Mộc Kỳ càng trông Lộ San chàng thầm nghĩ nàng có vẻ đẹp làm lay động tinh thần phái nam. Nếu đem so sánh, thì Lộ San 10 điểm, vợ chàng chỉ được khoảng 6 điểm thôi. Hồ Mộc Kỳ đang so sánh từ vẻ đẹp đến trang điểm giữa vợ chàng và Lộ San, người hầu bàn đem cơm canh đến, chàng tươi cười nói:

- Lộ San! Muốn dùng rượu không?

- Em không biết uống, anh tự tiện gọi mà dùng!

- Tôi cũng không uống luôn,

- Một vị xưởng trưởng mà không biết uống rượu, thật cũng hiếm thấy.

- Cũng tại mình không tập lâu ngày nó trở thành thói quen. Mời, chúng ta hãy dùng cơm.

Họ khởi sự dùng cơm và khởi sự thương lượng những việc cần thiết, phần lớn do Hồ Mộc Kỳ đề nghị:

- Ngày mai đổi phòng, trước nhứt phải chưng diện cho mới mẻ trang nhã.

- Không thể xét lại việc nầy sao anh.

- Khỏi cần xét lại gì cả, một người ở gian phòng phải cho đẹp, làm như thế cô mới hay say mà đi làm việc.

- Anh vì em mà sắp đặt rất châu đáo.

- Trang trí phòng cho đẹp mắt, đợi khi người bạn của tôi đi Đài Bắc về, lấy danh nghĩa của cô mà mời anh ta.

- Thực tế đều về phần anh tốn kém chi phí.

- Tạm thời là vậy, sau nầy sẽ hoàn lại chớ gì.

Nàng rất cảm ơn Hồ Mộc Kỳ, nàng gắp một miếng đồ ăn, hướng vào Mộc Kỳ nói:

- Xin lượng thứ cho em mượn hoa cúng Phật, nhưng đây là biểu lộ lòng thành biết ơn.

- Cô hãy tự mình dùng đi!

Dùng cơm xong, Hồ Mộc Kỳ gọi tính tiền. Chàng lại mở xách tay từ trong bóng tối lấy ra hai xấp chi phiếu, chàng vừa cười vừa nói:

- Đây là ngân phiếu hai ngàn đồng...

Lộ San mở to đôi mắt hỏi:

- Để làm gì vậy?

- Trước nhứt cho cô mượn mà tiêu dùng, chẳng hạn như thiếu y phục hay đồ trang sức phải sắm cho để. Vì lên sân khấu ca hát phải ăn diện cho đẹp mắt đúng thời trang. Từ lối trang phục đến đi đứng giao thiệp phải tỏ ra cao quí. Dầu đẹp như hoa Mẫu Đơn cũng cần những lá xanh tươi mướt che bên ngoài, mới đầy đủ cái vẻ đẹp ưa nhìn của nó.

Nàng có cái sắc vóc đẹp đẽ thì tin được, còn cái khí chất cao quí thì làm sao có được. Lấy những thủ đoạn thấy hèn

để bỏ chồng con mà theo trai, người như thế làm sao gọi là cao quí được? Lộ San đang suy nghĩ viễn vông, Hồ Mộc Kỳ nghi ngại hỏi:

- Cô không đồng ý theo giải pháp của tôi hả?

- À! Anh sắp xếp rất hay đó chớ.

- Nếu đồng ý thì cô hãy để tiền vào xách tay đi!

- Anh rộng rãi giúp cho em mượn trước số bạn khá nhiều nếu trường hợp em không thể lên sân khấu được, biết làm thế nào mà hoàn lại cho anh.

- Đó là vấn đề sau nầy. Hiện giờ theo ý tôi, hai ngàn bạc, cô không đủ tiêu dùng, ngày sau tôi sẽ trao thêm cho cô.

Lộ San vội vàng ngăn cản:

- Đủ rồi, em không dám mượn nhiều hơn nữa.

Hồ Mộc Kỳ chỉ cười cười, bọn họ cùng xuống lầu, hầu bàn cúi chào hai người. Hồ Mộc Kỳ tỏ thái độ vui vẻ:

- Nè, cô đi ra đường phố, chẳng những bọn trai nhìn cô, mà phái nữ thảy đều nhìn cô nữa là khác.

- Phái nữ thì họ vì anh chớ, bởi vì anh chẳng những hào hoa mà hình dáng lại hiên ngang nữa.

- Hãy nhìn lại coi nè!

- Chi vậy?

- Cô nói tôi hào hoa, hiên ngang, tôi sẽ mời cô đãi thêm một bữa nữa.

Nói xong chàng cười khanh khách. Lộ San xét thấy Hồ Mộc Kỳ khác hơn Cốc Minh cũng không giống Tạ Cách Luân. Hồ Mộc Kỳ có khí chất cởi mở, tinh thần rộng rãi nhẹ nhàng. Nàng nhìn Hồ Mộc Kỳ nói:

- Tuổi anh còn trẻ mà làm xưởng trưởng, người ta phải khen ngợi không tiếc lời.

- Tôi không bao giờ thích, vì làm xưởng trưởng nó thiếu

không khí nghệ thuật. Thôi, đừng bàn việc nầy nữa, mình hãy đi nè! Đã bảy giời rưỡi rồi, màn bạc gần vào phim rồi.

- Em không rành vấn đề nầy.

- Chỉ thích khiêu vũ hả?

- Còn anh?

- Chỉ ngẫu nhiên thôi, chớ không thích lắm.

- Chúng ta chỉ đi rong theo đường phố, tốn nhiều ngày giờ không ít gì.

- Ý quên, để tôi bầu bạn với cô đi sắm y phục nhé?

- Chờ bạn học của anh về sẽ tính sau. Nếu không trở thành ca nữ thì cũng làm nữ công nhân trong xưởng của anh, theo ý anh thích công nhân trong xưởng ăn mặc ra sao?

- Đến lúc đó sẽ hay, bây giờ tôi cùng cô đi sắm y phục.

- Vì tôi mà anh phải gấp rút lắm vậy.

- Hăng lắm, việc gì tính là làm liền.

Ngày nay, Hồ Mộc Kỳ bầu bạn cùng Lộ San đi mua sắm y phục, sau đó, Hồ Mộc Kỳ chỉ cách cho Lộ San đi đứng giao thiệp và cùng nàng đi bách bộ một vòng theo ven sông Ái Hà.

Lộ San cùng đi với Hồ Mộc Kỳ so vai đi bách bộ, nàng đã quên tất cả những ký ức đã trải qua. Nàng có hỏi thăm việc gì, Hồ Mộc Kỳ cũng trả lời rất gọn gàng không hoa mỹ nhưng rất dễ hiểu. Đến 11 giờ, Hồ Mộc Kỳ đưa Lộ San về lữ quán, Lộ San rất vui vẻ, nàng dệt nhiều mộng đẹp, cũng như người sắp chết lại được cứu sống, như cây khô lại đâm chồi nẩy lộc. Trước khi ngủ, nàng không quên luyện tập giọng hát.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 27

Không hổ danh là một kỹ sư về nghệ thuật, Hồ Mộc Kỳ thay đổi phòng cho Lộ San, và trang trí vô cùng đẹp mắt, không khí trong gian phòng khiến ai khó tánh cũng phải khen ngợi.

Lộ San hỏi Hồ Mộc Kỳ gian phòng nầy mỗi tháng thuê bao nhiêu tiền? Bao gồm cả phòng khách, và tất cả những đồ trang bị cho gian phòng thêm xinh đẹp. Hồ Mộc Kỳ chỉ cười mà không đáp.

Dọn về đây hai ngày, Lộ San vô cùng khỏe khoắn. Lắm khi nàng tưởng, đây là Kim ốc tàng kiều, Hồ Mộc Kỳ đã có vợ, Lộ San ước mong chàng đừng nghĩ đến chuyện riêng tư, mà gây thêm phiền phức.

Đến năm giờ thì Hồ Mộc Kỳ đến dùng cơm cùng bạn học, hiện giờ đã bốn giờ rưỡi nàng phải trang điểm. Đến bàn trang điểm, bỗng nhiên Lộ San cảm nghĩ, đời người không khác một màn hý kịch. Mới hôm nao lúc trang điểm phải quì gối bên chiếc bàn thấp mà thoa son đánh phấn. Hiện giờ đã biến thành một phụ nữ sang trọng.

Lộ San tự cảnh giác, cuộc gặp gỡ hôm nay vô cùng quan trọng, nếu vị bạn học của Hồ Mộc Kỳ không có ấn tượng tốt với nàng mà không buồn giới thiệu thì hy vọng sẽ tiêu tan theo mây khói. Nghĩ đến đó, nàng trang điểm vô cùng thận trọng, vì thì giờ vẫn còn nhiều, nên trang điểm cho kỹ lưỡng. nàng nhìn trong gương tự nói với mình.

Trang điểm xong, kim đồng hồ chỉ kém năm phút là sáu giờ. nàng mở tủ lấy bộ đồ mới màu không nhạt lắm mặc vào, trông giống như cô dâu mới. Nghĩ đến cô dâu mới, Lộ San nhớ mà buồn cho mình, một cô gái đã hai lần làm cô dâu mới, rốt cuộc không có người chồng nào cả. Thật đáng buồn.

Nàng mặc áo mới vào xong, đến trước kính mà xem lại một lần nữa, đang khi ngắm lại hình dáng, bỗng nghe tiếng

chuông cửa reo vang. Chắc chắn họ đã đến rồi.

Tim nàng đập mạnh, bước ra mở cửa. Quả nhiên Hồ Mộc Kỳ đến, anh có dắt theo một người trai dáng người khỏe mạnh, Lộ San nhoẻn miệng tươi cười mà tiếp khách. Hồ Mộc Kỳ giới thiệu:

- Cô Hà Lộ San bạn học cũ. Anh Dương Tương Hoa cũng là bạn học.

- Hoan nghinh Dương tiên sinh, xin mời vào.

Dương Tương Hoa liếc xem Lộ San như dò xét:

- Chúng tôi đến khuấy rầy cô Lộ San.

Lộ San mỉm miệng cười nói:

- Các anh đến, sợ e không đủ sức đãi đằng chu đáo chớ.

Hồ Mộc Kỳ giọng trầm trầm:

- Nếu các người cứ khách sáo mãi, dành để cho hai chân

tôi mỏi rụng sẽ phản kháng tức khắc.

Cả ba cùng cười, Lộ San mời đến phòng khách, ân cần rót hai ly trà. Hồ Mộc Kỳ nói:

- Lộ San! tớ gái đâu mà cô bận quá vậy?

Tớ gái? Có bao giờ mướn tớ gái? Trong phút chốc nàng hiểu rõ dụng ý của Hồ Mộc Kỳ, chàng muốn đỡ cho nàng có mặt mày với khách. Do đó, tay nàng bưng ly trà trao tận tay chàng, miệng nàng tươi cười nói:

- Cô tớ gái có việc nhà nên xin nghỉ rồi.

Chàng ngầm hiểu nàng chẳng những đẹp lại rất thông minh. Dương Tương Hoa tiếp ly trà, và nhìn kỹ nàng quả là một phụ nữ có vẻ đẹp rất hiếm. Chàng lấy làm lạ, tại sao từ trước không nghe Hồ Mộc Kỳ đề cập đến cô bạn học có vẻ đẹp mặn mà nầy. Còn Lộ San? Nàng nhận xét Dương Tương Hoa là nhân tài tuổi trẻ. Chỉ vì nàng rất kỳ vọng vào ngành ca hát, nhưng nàng nhớ lời mẹ thường nói: Những người tuổi còn quá trẻ, không nên quá tin tưởng vào họ. Ba người cùng nghĩ riêng theo ý mình, khiến cho gian nhà

khách trở nên vắng lặng, giây lát sau Lộ San nói:

- Nghe anh Kỳ nói, tiên sinh đi Đài Bắc.

Dương Tương Hoa đặt ly trà lên bàn nói:

- Đúng vậy, chỉ vì công việc giải quyết sớm, nên tôi về trước một ngày.

Hồ Mộc Kỳ bèn nói cà rỡn:

- Mình tưởng đâu Dương quá ham vui mà quên về chớ? Khi tiếp điện thoại, mình không dám tin tai mình nghe rõ.

Không khí trong gian phòng khách trở nên vui nhộn, họ cùng nhau nói nói cười cười, đầy tánh chất nghệ thuật.

Bỗng nghe tiếng chuông cửa reo vang:

- Nhứt định họ mang cơm đến rồi.

Lộ San vừa nói vừa đi ra, nàng trở vô nói:

- Tôi gọi mấy món đạm bạc để đãi hai vị cùng tôi dùng một bữa.

Dương Tương Hoa nói:

- Cô Lộ San quá khiêm nhượng.

- Đúng rồi, cô bạn học cũ của tôi quá khiêm nhượng.

- Xin mời hai anh dùng!

Hồ Mộc Kỳ lại đùa cợt:

- Nếu tôi biết cô gọi quá nhiều món ăn, thì tôi không dùng bữa trưa tại nhà.

Họ cùng ngồi vào bàn ăn, Lộ San tự tay rót rượu mời, Dương Tương Hoa đưa tay cản bình rượu lại nói:

- Cô hãy để đó cho tôi, chưa bao giờ nam nhi lại để cho người đẹp rót rượu mời.

Mộc Kỳ vẫn kiên trì nói:

- Càng hay! Dương, anh không nên cướp quyền chỉ nhơn.

Lộ San đắc ý nói:

- Bạn học cũ của tôi nói rất công bình. Dương tiên sinh mời ông cứ tự nhiên.

- Hồ! Hôm nay nhứt định không làm gì cả, chỉ biết ăn thôi.

Lời nói của Dương Tương Hoa khiến Hồ Mộc Kỳ và Lộ San cùng tức cười. Bọn họ đều xưng hô như thế, Dương Tương Hoa thì gọi Hồ Mộc Kỳ bằng Hồ. Hồ Mộc Kỳ gọi Dương Tương Hoa bằng Dương. Khi còn ở đại học, bạn học thấy Hồ Mộc Kỳ và Dương Tương Hoa cùng đi với nhau, họ bảo: Kìa "Dương Hồ tử" đã đến. Chỉ cần bao nhiêu đó, bạn học biết Dương Tương Hoa và Hồ Mộc Kỳ.

Qua ba tuần rượu, Lộ San muốn đứng dậy rót thêm, Hồ Mộc Kỳ cản lại nói:

- Lộ San! Dương không phải người khách xa lạ gì, kính rượu thì tôi đồng ý, nhưng đứng dậy để rót rượu thì tôi

không tán thành.

Lộ San bèn ngồi xuống nói:

- Hay lắm, Dương tiên sinh, tôi không biết uống rượu, trong khi đãi khách cho phép tôi tùy tiện, nhưng ý tôi vẫn thành tâm mời khách cạn chén.

Dương Tương Hoa khen thưởng:

- Cô Lộ San nói chuyện hay quá, tôi và Hồ không thể bì kịp.

Hồ Mộc Kỳ cất cao chén rượu:

- Dương! Nên cạn chén mới đúng.

- Hồ! Có lẽ nghe nói hay, nhà ngươi cũng tùy ý muốn uống thế nào cũng được sao?

- Đương nhiên rồi! Chỉ vì mình không nhận là mình nói chuyện thua Lộ San.

Dương Tương Hoa cười cười nói:

- Cô Lộ San! Cảm phiền cô lấy kính đến cho Hồ y soi thử gương mặt của y!

Lộ San liền khởi đầu uống một hớp nói:

- Chúng ta nên tùy ý! Vừa uống vừa nói chuyện.

- Ý kiến hay. Hãy ăn cho mau lên, bằng chờ đợi, tên này sẽ thèm rõ dãi đến sáu thước được.

Họ cùng nói cười thong thả không còn khách sáo nữa.

Hồ Mộc Kỳ thấy Dương Tương Hoa dùng ba ly đã chếnh choáng chàng đi thẳng vào đề:

- Dương! hãy lẳng lặng mà nghe mình giới thiệu cô Lộ San...

- Hay lắm. Sẵn sàng nghe.

- Cô Lộ San chẳng những đẹp, lại sang...

- Điều đó đâu cần Hồ giới thiệu, tự mình trông qua cũng đã có nhận xét quá nhiều rồi mà.

- Mình nói chưa hết, Dương tuy biết bề ngoài thôi nhưng Dương đâu có ngờ người đẹp lại có làn hơi tuyệt diệu.

Dương Tương Hoa lộ vẻ vui mừng:

- Đúng vậy à?

Lộ San khiêm nhường:

- Vì bạn học mà anh Hồ thổi phồng, chớ em ca hát dở lắm.

- Dương! Ba má của cô Lộ San hiện đi La Mã...

Đi La Mã? Bao giờ đi La Mã? Lộ San không khỏi kinh ngạc.

Nhưng trong chốc lát nàng biết Hồ muốn thổi phồng mình, nàng tự nghĩ mà cười thầm. Hồ Mộc Kỳ không phải là Bất Ngưu Bì. Dương Tương Hoa hiếu kỳ hỏi:

- Tại sao cô Lộ San không đi?

Hồ Mộc Kỳ đáp nhanh:

- Đương nhiên có nhiều lý do không đi. Cô Lộ San nhứt định mùa xuân năm tới sẽ đi cũng không muộn.

Dương Tương Hoa lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Hiện cô Lộ San đang ca diễn tại đâu?

- Em... Trong lúc Lộ San không biết trả lời thế nào cho ổn.

Hồ Mộc Kỳ cướp lời:

- Dương! Cô Lộ San chẳng những có giọng ca ngọt ngào mà có thiên tài về kiến tạo nghệ thuật ca hát nữa.

Dương Tương Hoa lộ vẻ khâm phục:

- Thật khó có người được như thế.

Hồ Mộc Kỳ lại mạnh dạn thổi phòng:

- Do đó, hôm nay tôi mạnh dạn nói rõ cơ hội khó kiếm nầy, cũng như đối với những bài hát đang lưu hành. Cô Lộ San là một cây ăn khách.

Đôi má Lộ San đỏ bừng nói:

- Vị lão đồng học khéo thổi phồng, thật tôi vô cùng khó chịu vì tài bộ non kém của mình.

Đối với Dương Tương Hoa, Hồ Mộc Kỳ càng thổi phồng chừng nào anh ta càng tin tưởng chừng nấy, nếu muốn anh ta lội nhanh đi tìm việc cho nàng thì càng thổi phòng nhiều hơn nữa.

Hồ Mộc Kỳ nghĩ thế, lại tiếp tục thổi phồng:

- Dương! Không phải tôi cố ý thổi phòng, vì hiện nay thính giả rất thích loại ca "Châu Toàn" nhưng cô Lộ San là một cây ca hát loại nầy.

Dương Tương Hoa vừa kinh hãi vừa vui mừng:

- Thế thì hay lắm. Chính tôi là một khách mê ca hát.

- Mình cũng thích loại đó.

- Theo tôi, chắc chắn cô Lộ San hát loại Châu Hoàn thì tuyệt diệu.

- Theo ý mình, Từ nay tai của Dương sẽ có cơ hội nghe no nê.

- Cô Lộ San, có thể dùng nơi nầy làm sân khấu được chăng?

- Theo ý tôi, nếu có cơ hội, cô Lộ San cũng nên cho bọn ghiền nầy thưởng thức.

- Hay lắm!

- Dương! Cô Lộ San sẵn yêu nghề ca hát. Mùa xuân sang năm nhứt định sẽ đi La Mã rồi. Trước khi cô xuất quốc, mình khuyên cô nên lên sân khấu một phen.

Dương có thể vì mình mà tìm cơ hội cho cô Lộ San thực hiện được chăng?

- Chỉ cần cô Lộ San đồng ý, còn việc thực hiện không mấy khó khăn gì.

- Mình đã hết lời van nài, cô Lộ San mới đồng ý với mình đó chớ.

Hồ Mộc Kỳ nói đến đây rồi nhìn Dương Tương Hoa giây lát đoạn nói tiếp:

- Vấn đề là đến hát tại sân khấu nào đây?

Dương Tương Hoa trả lời:

- Để mình sẽ tìm ra biện pháp.

- Như vậy mới đúng danh nghĩa là một vị ái mộ ca hát.

Lộ San chỉ ngồi nghe chớ không chen lời vào. Không chen lời vào là thông minh. Nhưng khi cô muốn mở lời, liền bị Hồ Mộc Kỳ dùng mắt mà ngăn trở. Dương Tương Hoa

cũng có đôi phần không mấy tin Hồ Mộc Kỳ nên chàng cười cười hỏi:

- Cô Lộ San! cô cũng đồng ý lên sân khấu chớ?

Lộ San vừa tin tưởng vừa khiêm nhượng:

- Theo em nghĩ, không một nơi nào chấp nhận cái bộ mặt xấu xa của em, trừ khi hai vị giúp cho cơ hội luyện tập.

Hồ Mộc Kỳ giả bộ vui mừng ra mặt:

- Tính sao đây? Mình là Hồ Mộc Kỳ có cái biệt hiệu là Bất Ngưu Bì rồi.

Dương Tương Hoa suy nghĩ giây lát:

- Để tôi đi tìm viên giám đốc Ngũ Duy Ca sảnh, vì anh ta cùng tôi có thâm tình khá lâu.

Hồ Mộc Kỳ lập tức cất chén lên:

- Lộ San! Chúng ta nên thưởng Dương một ly cảm ơn.

Lộ San nhoẻn miệng cười làm rung động lòng khách:

- Cám ơn Dương tiên sinh giúp đỡ, Từ nay nhờ tiên sinh chỉ dạy thêm nữa.

Dương Tương Hoa rất khó xử:

- Chơi trò này làm cho mình khó xử quá.

- Rất đơn giản, chỉ cần nhà ngươi đi tìm viên giám đốc ca sảnh vài lần thì chắc chắn sẽ OK chớ gì.

- Được rồi, nhứt định chiều nay mình phải gặp ông ấy để gọi là hết lòng giúp cô Lộ San.

- Cám ơn! Xin mời nhị vị dùng thêm.

Mời Dương Tương Hoa đến là dụng ý nhờ chàng giới thiệu cho Lộ San, nên Hồ Mộc Kỳ không bỏ qua cơ hội:

- Dương! Dầu thế nào trưa mai cũng gọi điện thoại để báo tin lành cho mình biết nhé.

- Thường gọi điện thoại ít khi gặp nhà ngươi, nếu sáng mai có tin lành mà nhà ngươi vắng mặt tại văn phòng thì sao?

- Nếu nhà ngươi rảnh thì đến thẳng cô Lộ San cho hay cũng được.

Lộ San ngăn:

- Sợ e làm phiền Dương tiên sinh!

- Không sao, gần đây tôi không bận chi lắm.

Như thế thì việc Dương Tương Hoa đã hoàn toàn đồng ý giới thiệu Lộ San với chủ rạp ca nhạc Ngũ Duy. Chàng đồng ý giới thiệu thì tám mươi phần trăm chắc ý. Nhưng vấn đề quan trọng là giọng ca của Lộ San chắc ý hay không?

Dùng cơm xong, ba người cùng nói cười đàm luận thêm, vì có ước hẹn, nên Dương và Hồ cả hai cùng từ giã Lộ San. Khi tiển khách ra cửa, Hồ Mộc Kỳ nghiêng đầu qua

nhìn Lộ San mỉm cười.

Nhìn theo bóng hai người khuất dạng, Lộ San thẫn thờ như trong giấc mộng. Nàng không ngờ Hồ Mộc Kỳ là một tay cao thủ. Việc nào chàng cũng độ trước mà dắt đường cho nàng làm theo. Nếu lỡ bị lộ thì làm trò cười cho người đối thoại.

Lộ San đóng cửa lại, nàng vô cùng cảm kích Hồ Mộc Kỳ, nàng rất hứng thú và hát lên bài "Ngũ Ngoạt Đích Phong".

o0o

Dưới ngọn gió chiều phe phẩy, Dương Tương Hoa và Hồ Mộc Kỳ cùng đi bách bộ một đoạn đường. Dương Tương Hoa vẻ ngưỡng mộ:

- Hồ à, bạn học của bồ đẹp quá.

- Nếu tên Bất Ngưu Bì nầy giới thiệu bạn học thì ít nửa cũng trên 80% cá lặn nhạn sa chớ.

- Không phải tánh Dương nầy hay bới móc chuyện thị phi xin cho biết Hồ phu nhơn được bao nhiêu phần trăm?

- Ý chà! Nàng đâu phải là bạn học của mình, chỉ tuân theo lịnh ca mẹ mà cưới nàng. Dương biết, mình không bao giờ làm trái ý mẹ cha, khi ông bà chọn dâu nơi nào thì mình đồng ý nơi đó. Từ ngày mẹ mình qua đời, ba mình thì tuổi khá cao, mình hết sức nhịn nhục vợ con, thế rồi trở lại thành nhu nhược. Có lúc nàng khi dễ chồng, mình vừa bực bội, vừa tức cười, chịu trường kỳ đối diện với người đàn bà thiếu giáo dục. Dương nghĩ, tình chồng vợ như vậy còn hứng thú nổi gì chớ?

- Đừng bàn đến chuyện không vui nữa! Trong khi buồn rầu đến ngồi đàm luận với Hà Lộ San, theo ý mình, ai ngồi nói chuyện với nàng sẽ quên hết cả ưu phiền.

- Năm đó mình ở lớp cao tam, nàng vừa sơ nhị, lúc ấy tuổi nàng tuy còn bé, nhưng rất đẹp và dễ thương. Hiện giờ nàng có vẻ đẹp quyến rũ.

- Mới gặp nàng lần thứ nhứt, lại phá của nàng hết một bữa ăn, lòng mình cảm thấy khó nghĩ quá đi.

- Lo gì, Dương rán giúp đỡ cho nàng. Muốn đưa nàng góp mặt vào làng ca nhạc là theo ý mình, chớ nàng chỉ ngẩn ngơ nhàn hạ tại nhà không hề nghĩ đến.

- Thật nàng muốn đi La Mã hả?

- Ba má nàng đã đi rồi, nàng chưa đi, và có lẽ sẽ không đi.

- Vì sao? Có dây ái tình trói buộc nàng?

- Không, theo ý nàng thì sinh hoạt tại nước nhà có ý nghĩa hơn, nên nàng không đi chớ.

- Câu nói đó xuất phát từ cửa miệng nàng?

- Mình ăn lộc gì mà thổi phồng nàng chớ?

- Trước mắt chúng ta khó tìm ra người phụ nữ như vậy.

- Nàng thích ca hát, lúc nào ca hát lên thì vui vẻ. Nàng đã gởi thư cho ba má nàng biết là không đi La Mã.

- Hay lắm, Hồ nè, mình rất ngại một điểm về giọng ca của nàng...

- Giọng ca nàng tuyệt diệu quá đi. Dương không tin thì bảo nàng hát thử trước mặt giám đốc rạp cho mà xem.

- Ước mong đúng theo lời Hồ nói.

- Nàng hát về loại Châu Toàn thì chuyên môn.

- Biết rồi. Ngày mai mình gặp nhau bằng điện thoại.

o0o

Vừa đến phòng giám đốc ca sảnh, Dương Tương Hoa thấy viên giám đốc Hứa Thế Lâm lắc đầu vẻ mặt buồn dàu

dàu, chàng hỏi:

- Lão Hứa! Có việc gì mà trông lão không được vui vậy?

- Ý chà! Đừng đề cập đến nữa. Mời ngồi.

- Có thể cho mình biết việc gì vừa xảy ra?

- Tuy anh không hưởng lương hướng của rạp Ngũ Duy, nhưng đối với tôi, anh là một Cố vấn cao cấp, dĩ nhiên phải cho anh biết.

- Có lẽ chuyện xảy ra do bà nhà...

- Không, gần đây bà ấy không còn lồng lên như sư tử cái nữa. Mà mình đang bực một cô ca nữ cáo bịnh ra đi.

- Chỉ một cô?

- Nếu cô nào ra đi thì mình không hề than thở, đằng nầy cô Tiểu tước Vân mà ra đi thì mình không thể chịu nổi. Anh đâu có biết hai đêm qua trong rạp khán thính giả không được 60%.

Dương Tương Hoa ngầm vui mừng, vấn đề nầy cũng do trời sắp đặt. Chàng bèn vỗ ngực nói:

- Lão Hứa! Kẻ nầy có cách giúp lão.

- Trừ thầy thuốc ra, căn bịnh của Tiểu Tước Vân không ai có thể lo giúp được.

- Điều đó không đáng gì lo ngại.

- Anh nói chuyện nghe rẻ khô hà.

- Một con chim Tiểu Tước Vân mang bịnh ra đi, tại sao mình không tìm một con chim khác thay vào.

- Trong nhất thời biết đâu mà tìm?

- Mình có một con chim nhỏ, chỉ đặt vấn đề lương hướng hậu một chút, cam đoan sẽ đông nghẹt rạp.

- A! Vậy mà quên đến để nhờ anh lo điều đó.

- Lúc nào cần nàng đến hát thử.

- Càng sớm càng hay, hiện giờ nàng đang hát tại đâu?

- Khỏi hỏi nhiều, khi anh thấy nàng nhứt định sẽ giựt mình mà xỉu cũng không chừng. Nàng chẳng những có giọng hát thiên phú, trình độ nghệ thuật cao. Mùa xuân năm tới sẽ đi La Mã. Trước ngày xuất dương, nàng muốn cống hiến cho nước nhà thưởng thức nghệ thuật của nàng. Đối với anh, chắc chắn là vận may đưa đến.

- Biết nàng có đáp ứng lời mời của mình không?

- Có tên Tiểu Dương nầy thuyết phục thì điều đó không đặt thành vấn đề quan trọng cho lắm.

- Ước mong đúng theo lời anh, thì hay lắm.

- Nàng chuyên hát loại Châu Toàn. Nè! Nếu cần mình sẽ đi rước nàng đến đây cho ông Giám Đốc nghe thử.

- Nàng chịu đến không?

- Nếu nàng có tại nhà thì nhứt định mình rước nàng đi ngay.

- Tôi đặt tất cả tin tưởng vào Tiểu Dương.

- Anh chờ tôi đi rước nàng.

- Khi nàng đến, anh thấy cần mời nàng lên sân khấu hát thử vài bản có nên không?

- Được rồi, anh hãy rán chủ ý mà nghe.

- Tiểu Dương đi bây giờ?

- Tiểu Dương nầy xem việc của lão Hứa như việc nhà của mình vậy. Đi nhé.

- Tiểu Dương, hy vọng anh "mã đáo thành công".

o0o

Dương Tương Hoa vội vàng nhận chuông. Lộ San ra mở cửa, nàng cảm nhận ngoài sự tưởng tượng của mình:

- A! Dương tiên sinh thật tôi không ngờ. Mời vào.

- Cô Lộ San! Tôi đến để báo tin.

- Cám ơn. Mời ngồi!

- Cô Lộ San! Xin đừng rót nước, tôi uống đã quá nhiều.

- Không lẽ khách đến lại chẳng mời trà nước.

Dương Tương Hoa ngồi xuống nói:

- Tôi đã tiếp xúc với người bạn Giám đốc rạp Ngũ Duy, sau cuộc đàm luận, anh ấy có nhã ý mời cô chiều nay đến hát thử.

- Được rồi, chiều nay tôi cũng rảnh.

Dương Tương Hoa càng cao hứng:

- Theo ý tôi thì cô chỉ ca cho ông Giám đốc nghe thì đủ rồi. Nhưng ông ấy muốn cô lên sân khấu để giàn nhạc họ hỗ trợ thêm cho giọng ca của cô.

Lộ San thầm nghĩ, mình chưa quen lên sân khấu, nhưng khi còn học, không một lần hội họp nghệ thuật nào mà thiếu giọng ca của mình. Do đó nàng khiêm tốn:

- Lên sân khấu không thành vấn đề, chỉ e đến lúc đó hát không được hay mà thôi.

- Đừng khách sáo nữa, chúng ta hãy đi nào!

- Chờ em thay y phục.

Phòng khách và phòng ngủ của nàng chỉ cách một tấm vách, nàng vừa đổi y phục vừa nói chuyện với Dương Tương Hoa:

- Dương tiên sinh, tôi có một lời yêu cầu nhỏ, không biết ông có đồng ý không?

- Chỉ điều nào thực hiện được thì không bao giờ tôi từ chối.

- Khi đến trước mặt Hứa Giám Đốc, tôi muốn dùng một danh hiệu riêng.

- Hay lắm chớ.

- Xin ông giới thiệu tôi là ca sĩ Lộ Minh.

- Lộ tức là Lộ Châu Minh tức là quang minh?

- Phải rồi.

- Được, danh hiệu đó nghe hay lắm.

Trang điểm xong, nàng ra trước phòng khách, cười bẽn lẽn nói:

- Thật có lỗi, để cho ông chờ đợi lâu.

- Cô Lộ San, à không, Lộ Minh thật đẹp.

Mười phút sau, Dương Tương Hoa dắt Lộ San đến văn phòng của Hứa Thế Lâm, chàng giới thiệu:

- Đây là Hứa Giám Đốc. Còn đây là cô Lộ Minh ca sĩ.

Cặp mắt chuyên môn của Hứa Thế Lâm rất bén nhạy, tuy anh ta chưa nghe Lộ San hát, nhưng đối với sắc vóc của nàng, anh ta rất khen ngợi. Lâm cười vồn vã nói:

- Cô Lộ Minh, mời cô ngồi. Chiều nay xin mời cô lên sân khấu trình diễn vài bản ca, chẳng những giúp cho bản sảnh vinh diệu mà cũng cho khách hiếu ca có diễm phúc thưởng lãm nữa.

Lộ San tỏ vẻ khiêm nhượng:

- Chỉ e cho Hứa Giám Đốc sẽ thất vọng.

Dương Tương Hoa hối thúc:

- Chúng ta hãy mời cô Lộ Minh đi thử giọng đi nè!

- Được, cô Lộ Minh, xin cô cho tôi biết cô hát bản gì?

Lộ San nhìn Dương Tương Hoa, chàng hội ý nói:

- Cô Lộ Minh chuyên hát loại Châu Toàn, riêng tôi đây cũng thuộc vào giới mê loại Châu Toàn ca. Theo ý tôi...

Lộ San tiếp lời:

- Xin hát bài "Ngũ Ngoạt Đích Phong" và "Úc Lương Nhân".

- Hay lắm! Mời cô theo tôi.

Giây lát sau, máy phóng thanh giới thiệu:

- Xin thông báo cùng quí vị yêu ca nhạc một tin mừng. Chúng tôi vừa mời ca sĩ Lộ Minh đến trình diễn thường xuyên tại bản rạp. Cô Lộ Minh xin cống hiến cho quý khán thính giả thưởng thức bản Ngũ Ngoạt Đích Phong. Đây cô Lộ Minh.

Tiếng vỗ tay vang dậy. Lộ San chậm rãi bước ra, nhìn

khán giả nhoẻn miệng cười duyên. Nàng theo tư thế của người đã từng lão luyện sân khấu đứng trước máy phóng thanh mà hát...

Lộ San hát dứt bản Ngũ Ngoạt Đích Phong. Ngoại sự tưởng tượng của mọi người, toàn thể khán giả vỗ tay muốn vỡ rạp, tiếng hoan hô không dứt. Giới yêu nhạc bị sắc đẹp và giọng ca của nàng làm cho họ mê mẩn tâm hồn.

Tiếp theo đó, máy phóng thanh lại giới thiệu: Sau đây, cô Lộ Minh sẽ hiến quí vị bản Úc Lương Nhân. Tiếng vỗ tay lại nổi lên, nàng bước ra sân khấu chào khán giả lần nữa và tiếp theo đó, hát bài Úc Lương Nhân...

Nàng đã thành công và thâu phục cảm tình khán giả trọn vẹn. Bỗng Hứa Thế Lâm bước ngay lên sân khấu cúi chào khán giả nói:

- Thưa quí vị! Giọng hát của cô Lộ Minh có lẽ không phụ lòng quí vị. Từ ngày Tiểu Tước Vân ngã bịnh đến nay, bản hí viện vô cùng lo lắng, đến nay mới tìm được Lộ Minh ca sĩ thay vào. Bản hí viện không ngại tốn kém, mời cô Lộ

Minh hát thường trực kể từ đây. Xin quí vị hãy mua vé trước, để chọn chỗ tốt. Có điều chi sơ sót xin nhờ chỉ giáo, bản hí viện rất tạ ơn.

Tiếng của viên Giám đốc vừa dứt, không khác nào một chất kích thích tố chích vào huyết dịch của khán giả. Một tràng pháo tay kéo dài hơn mấy phút đồng hồ.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 28

Lộ San được ký bản hợp đồng với rạp Ngũ Duy tiền thù lao rất hậu. Từ đó cái danh hiệu Lộ Minh nổi như cồn tại rạp Ngũ Duy. Nàng thành công là nhờ nhiều yếu tố hổ trợ, thân hình đẹp, có nụ cười chinh phục lòng người, dáng điệu cao sang, lời lẽ hoạt bát, thêm vào đó với giọng ca trong ấm, khiến cho mồi đêm rạp Ngũ Duy không còn một chỗ trống.

Hứa Thế Lâm xem Lộ San như là một danh ca hữu danh được mọi người mến mộ Dương Tương Hoa thường đứng trước mặt Hứa Thế Lâm mà bộc lộ về sự giới thiệu của anh ta không hề lầm lẫn.

Thù lao của Lộ San càng ngày càng tăng, nàng thường được khách mộ điệu đến tiếp xúc liên miên không giờ phút

nào rảnh. Trong đó cũng có một số lưu manh đến gây phiền phức cho nàng.

Khi nàng còn ở một lữ quán nhỏ, chưa tìm ra việc làm, nàng cảm thấy xã hội đối với mình vô cùng lạnh nhạt.

Hiện giờ danh vọng bắt đầu rạng rỡ, nàng lại thấy có nhiều điều phức tạp, hiểm nguy. Nàng tự cảnh giác, nhứt định không để cho người ta xem mình là món đồ chơi.

Hồ Mộc Kỳ tìm cho nàng người làm công lớn tuổi siêng năng, có lúc kiêm nhiệm luôn bà mẹ nuôi mà săn sóc cho nàng.

Nàng vô cùng cảm kích vị xưởng trưởng vóc người tuy gầy ốm, nhưng tâm tánh rất chân thành. Nếu nàng không gặp Hồ Mộc Kỳ thì chắc chắn sẽ có người vớt thây nàng trên giòng nước Ái Hà mà chôn rồi.

Nàng xem đồng hồ tay đà đúng 10 giờ. Có tiếng người đến phòng khách hỏi bà Lý:

- Lộ San thức chưa vậy bà?

- A! Đúng là tiếng của Hồ Mộc Kỳ.

Nàng rất vui mừng như đã nhiều năm chưa gặp lại Kỳ, nàng mặc y phục vội vàng đi ra phòng khách. Hồ Mộc Kỳ vừa trông thấy nàng tỏ vẻ thương mến:

- Ngủ chưa thẳng giấc thì ngủ lại đi. Xem sắc diện em rất mỏi mệt.

- Không cần lắm. Anh mới vừa đến hả?

- Bà Lý vừa đi chợ mới về.

- Hôm nay không làm việc sao?

- Có lẽ cô đã quên xưởng trưởng không có quyền nghỉ hay sao?

Nàng mỉm cười, hai chân gát tráo lên thành ghế sofa.

Giọng nàng thân thiết:

- Mộc Kỳ! Em muốn phân kỳ mà trả lần món tiền đã nợ anh.

- Tôi không phải đến đây đòi nợ, chỉ vì hai ngày rày không gặp em nên đến thăm vậy thôi.

- Anh đối với em rất tốt, thật không biết lấy gì mà đền trả ơn ấy.

- Từ ngày mới gặp đến nay, tôi chưa bao giờ muốn cho em trả ơn trả nghĩa gì cả.

- Chỉ vì điều đó mà khiến cho lòng em càng tăng thêm sự quí mến anh.

Nghe Lộ San khen ngợi, Hồ Mộc Kỳ sáng mắt lên. Tim chàng rung động. Trước mắt chàng Lộ San như một bức tranh tuyệt hảo. Trong khi chàng nghĩ đến vợ nhà, lòng càng sôi sục căm tức.

- Lộ San! Em làm việc nầy cảm thấy vui vẻ không?

Nàng trả lời với giọng điệu đê mê nhẹ nhàng:

- Vui lắm, thích lắm.

- Ca hát khiến cho người ta vui vẻ, nó cũng là môn thuốc hàn gắn những con tim rạn nức. Những lúc tôi nghe em hát, lòng tôi cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái. Do đó, tôi rất hâm mộ cái nghề của cô.

Hâm mộ? Nếu không phải là nghề sanh sống cũng không nên tập nghề ca hát mà làm gì. bọn đàn ông ăn không ngồi rồi theo vấn vít chịu không nổi. cũng như bọn lưu manh, tay dao búa, khi nàng thấy bọn họ thì toàn thân phát run lên, có một tên hình vóc to lớn mãi theo bén gót nàng. Hồ Mộc Kỳ hiển nhiên không phải là bọn lưu manh, nhưng hắn là gì, thật cũng đáng sợ Hồ Mộc Kỳ thấy Lộ San đang suy tư trầm lặng, chàng hỏi:

- Lộ San! Em đang nghĩ gì vậy?

Nàng chuyển lời hỏi lại chàng:

- Em... Có lẽ quả tim anh đang rạn nức hả?

- Đúng vậy, nhưng không nên cho người ngoài biết.

- Bởi duyên cớ nào?

- Ý chà! Anh tưởng không nên nói cho em nghe.

- Sao chẳng thổ lộ một phen. Chắc anh đã yêu bóng hình nào rồi. Còn vợ anh thì sao?

- Vợ anh... ý chà!

- Sao mà thở dài vậy?

Nói xong, nàng đứng dậy nói tiếp: Mộc Kỳ để em dặn má Lý mua thức ăn nhiều để anh dùng cơm trưa tại đây.

Hồ Mộc Kỳ cũng đứng dậy ngăn:

- Lộ San! Để bà Lý đi mua gì thì anh ăn nấy với em. Đừng dọn thức ăn thịnh soạn làm gì. Tại đây anh dùng cơm hẩm canh lạt, còn hơn là ở nhà ăn thịt béo cá to.

- Được rồi. Mời anh ngồi xuống.

- Em cũng ngồi chớ.

- Em cũng ngồi để bầu bạn với anh, vì anh nào phải khách xa lạ.

- Có khách lạ nào thường đến đây không?

- Từ khi em dọn về đây chưa hề dắt ai đến. Từ ngày em vào làng ca hát đến nay có rất nhiều người xin đến với em, em vẫn chối từ, luôn cả Lâm Giám Đốc cũng thế.

Nghe nàng nói như thế, Hồ Mộc Kỳ có cảm giác khỏe khoắn lạ thường. Nhưng chàng không hề biểu lộ ra ngoài vẻ mặt. Chàng thản nhiên hỏi:

- Mấy hôm nay không biết Dương nó đi đâu. Gọi điện thoại cũng không có hắn trả lời.

- Cũng lâu rồi em không gặp anh Dương. Anh ấy là người hay hoạt động, anh và Dương có điểm trái ngược nhau. Anh cũng mất cái chất Bất Ngưu Bì hồi trước. Nếu em không lầm, chắc anh buồn rầu vì chuyện gia đình.

- Khi anh về đến nhà thì tinh thần như rách nát ra.

- Có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?

- 10 ngày hết 9 ngày vợ tôi nó tìm tôi mà cãi cọ rầy rà, vợ tôi ngược đãi tôi không khác người điên.

- Anh đối phó cách nào?

- Vẫn thản nhiên không cãi lại một lời, để một mình nàng càu nhàu mắng nhiếc, nhưng tinh thần tôi khổ sở vô cùng. Có lúc, tôi rời khỏi sở đi rong cho đến nửa đêm mới về. Bởi về sớm hay trễ cũng bị rầy rà.

- Em nhớ rõ, anh đã từng mời em về nhà.

- Phải rồi, chỉ vì chúng ta gặp nhau lần thứ nhứt, anh biết thế nào em cũng từ chối, chỉ lễ mạo một lần thôi, em nhớ, anh có đề cập đến lần thứ nhì đâu!

- Em xin hỏi anh, lúc trước vì lý do nào mà yêu nhau? Và lý do nào mà kết hôn nhau?

- Anh và nàng chưa từng quen biết và yêu nhau.

- Em không tin.

- Lúc trước chỉ tuân theo lệnh của cha mẹ

- Anh vẫn tuyệt đối không đồng ý.

- Anh không bao giờ làm cho cha mẹ buồn.

- Hiện giờ hai bác vẫn biết anh và chị không được đầm ấm?

- Má anh đã qua đời. Ba anh thì ăn năn, nhưng ông không thể khuyên bảo được nàng đâu hung dữ.

- Anh có chuẩn bị gì không?

- Không có biện pháp nào tốt, chỉ lấy công việc mà quên chuyện nhà của mình, đành để cho vi trùng buồn rầu nó gậm nhấm.

Nàng rất thương hại cho Kỳ, bèn thành khẩn:

- Mộc Kỳ! Nếu như em có thể làm cho anh đỡ bớt sự buồn bực, thì em rất hoan nghinh anh đến chơi đây thường hơn.

- Em hiện giờ rất bận rộn, anh không muốn mất nhiều thì giờ quí báu của em.

- Cũng không có gì cho lắm, bởi em có tiếp rước ai đâu.

- Nhân cơ hội nầy anh có lời khuyên em, bất luận tiếp rước ai, em cũng nên cẩn thận.

Lời của Hồ Mộc Kỳ khiến cho Lộ San cảm động vô cùng, nàng nhè nhẹ cắn vào môi:

- Lời anh nói rất đúng, trên xã hội hiện giờ rất nhiều

phần tử phức tạp và nham hiểm.

- Em có điều gì bận rộn không?

Lộ San gượng cười:

- Khó mà khỏi được, nhưng không đáng ngại lắm, em còn ứng phó được.

- Nếu em chán công việc nầy, em nên giả bịnh mà rút lui, lúc đầu, anh không hề tán thành, nhưng thấy em thích, buộc lòng anh phải lo. Có lẽ việc nầy chưa phải là việc làm tốt với em.

- Tuy không tốt với em lắm, nhưng em cảm kích anh điều đó, anh đúng là một ân nhân cứu mạng em.

- Em đừng nói thế nữa. Lộ San! Em muốn cần hỏi điều gì, anh sẽ sẵn sàng nói rõ cho em nghe.

Lộ San vẫn thâm tình:

- Từ ngày gặp anh tại rạp chớp bóng, không giây phút nào em xem anh như người xa lạ. Cho đến việc thuê phòng, mướn người làm công đều do một tay anh lo liệu.

- Những chuyện đó có quan trọng gì.

- Đối với người đang lâm cảnh khốn cùng, những điều đó khó mà quên được.

- Anh còn ngại em ăn ở không được chu đáo.

- Để mùa xuân sang năm, em đi La Mã sẽ trả gian phòng nầy lại cho anh.

Hai người bỗng phát cười không dứt. Nghĩ đến lời nói đóc rất tài, Hồ Mộc Kỳ quả có tài hoạt kê, Lộ San nói:

- Em không biết chừng nào có cơ hội đi La Mã.

- Nếu em thích, gian phòng nầy sẽ vĩnh viễn là của em.

Lộ San vừa mừng vừa kinh ngạc:

- Thật vậy sao? Rất tiếc em không giàu, nếu giàu có, em sẽ trở thành bà chủ phòng rồi.

- Chỉ có điều thiếu ông chủ phòng.

Có lẽ lời của Hồ Mộc Kỳ vừa nói làm Lộ San đau nhói ở

tim. Nụ cười trên môi nàng tắt hẳn. Nàng nghĩ đến sự tàn khốc của Tạ Cách Luân, tuy Luân đó chết, nhưng chưa làm tiêu tan được lòng uất hận của nàng. Nếu không vì lời ngon tiếng ngọt của Luân, thì đâu đến nỗi nàng phải bỏ rơi người chồng tốt với hai đứa con ngoan. Hiện giờ nàng thường thấy Tiểu Lộ và Nhị Lộ trong giấc mộng, và phải chịu một thân cô độc nơi đây, nàng vô cùng sầu khổ. Hồ Mộc Kỳ thấy Lộ San không vui, chàng ngỡ là mình đã nói sai lầm, bèn xin lỗi:

- Lộ San! Xin lỗi em, anh nói đã sai lầm điều gì.

- Không... em đang nghĩ...

Đang suy nghĩ những điều khiến cho lòng nàng tan nát, nàng muốn nói cho Hồ Mộc Kỳ hiểu rõ, nhưng thốt chẳng ra lời. Hồ Mộc Kỳ lại hỏi:

- Em đang nghĩ chuyện gì?

- Em nghĩ anh nên cải tạo tình chồng vợ giữa anh và chị, để không khí nó nhẹ nhàng hơn.

- Ngoài việc ly hôn ra, không còn biện pháp nào khác.

Ly hôn? Chính nàng đã ly hôn hai lần. Chịu rất nhiều đau khổ và ân hận, hiện giờ khi nghe đến ly hôn thì nàng vô cùng khó chịu. Vì ly hôn mà thiếu chút nữa phải nhảy xuống sông Ái Hà. Lộ San nghĩ đến việc của mình, nên không tán thành biện pháp ly hôn của Hồ Mộc Kỳ. Do đó, nàng lặng thinh không trả lời. Hồ Mộc Kỳ cúi đầu xuống, tỏ ra vô cùng khổ não:

- Chắc vấn đề ly hôn em không tán thành. Lộ San! Em nên giúp anh mạnh dạn lên.

- Em... em đâu có đủ sức giúp anh việc đó.

- Tự nhiên em không thể hiểu được việc nầy.

Hồi tưởng những ngày qua, nàng nhớ đến chừng nào càng đáng sợ chừng ấy. Lộ San đổi thế ngồi lại, nàng ngửa đầu dựa vào thành ghế sofa. Hai tay nàng dang ra như đóng đinh trên thập tự giá. Trong tia mắt của Hồ Mộc Kỳ, không bao giờ vợ chàng lại có tư thế đẹp như Lộ San. Nếu không vì lý trí trói buộc, nhứt định chàng sẽ vượt

ngay.

- Mộc Kỳ! Em đã quên rửa mặt.

- Thì em hãy tự tiện đi rửa đi! Lộ San! Chờ khi nào em rảnh, anh sẽ mời em đi khiêu vũ một chầu.

- Chắc anh thường khiêu vũ?

- Từ ngày có vợ đến nay, anh chưa khiêu vũ lần nào.

- Bà nhà biết khiêu vũ không?

- Bà ấy biết khiêu vũ, nhưng không thích cho anh nhảy.

- Thật đáng thương.

- Bị ngược đãi dài dài, đến tâm hồn cũng biến thành gỗ đá nếu không có em khích động, chắc tâm hồn anh như chất sắt phẳng lì.

Lộ San tỏ vẻ thương xót cho Kỳ, nàng trả lời rất rõ ràng:

- Được rồi, anh muốn chừng nào đi thì cho em hay. Chỉ vì để cảm thông sự thống khổ của anh, em dầu phải làm bất cứ việc gì để anh được lãng quên đôi phần buồn rầu chuyện gia đình.

Hồ Mộc Kỳ như van vái lầm nhầm:

- Cảm ơn Thượng Đế! Tiết nghiêm hàn có lẽ sắp qua. Trời xuân sẽ trở về không lâu lắm.

Người chưa thấu triệt tư tưởng, nên không nhận xét rõ người đàn ông đã có vợ như Hồ Mộc Kỳ. Lộ San không xem đó làm trọng mà cùng Hồ Mộc Kỳ thường gần gũi nhau. Không khác nào Tạ Cách Luân đã vấn vít theo nàng, mặc đầu nàng không vấn vít theo Hồ Mộc Kỳ, nhưng nàng cũng lạnh lạt và thận trọng.

Có lẽ nàng đã quên Lam Lâm ca nữ đã cướp Tạ Cách Luân trên tay nàng.

Tất cả nàng đều không lưu ý đến. Nào là Đại Bối Hồ, Xuân Thu Các, Thọ Sơn, Ái Hà, quán cà phê, rạp chớp bóng và vũ trường không một nơi nào chẳng ghi dấu kỷ niệm Hồ

Mộc Kỳ và Lộ San. Nàng nghĩ làm cách nào cho cuộc đời của Hồ Mộc Kỳ vui tươi lại thì nàng cũng đủ vui rồi.

Có lẽ vì vui tươi hứng khởi, nên giọng hát của Lộ San càng hay thêm? Rạp Ngũ Duy thường đông nghẹt khách, khán giả quá say mê cô Lộ Minh sắc tài song tuyệt.

Giám Đốc Hứa Thế Lâm ngậm ống vố to tổ bố, lão vừa đốt thuốc vừa mỉm cười mãn nguyện, lão chẳng những tăng lương cho Lộ San mà còn tặng nàng nhiều đồ vật quí giá.

Thỉnh thoảng Dương Tương Hoa đến rạp nghe ca và viếng Lộ San. Có lúc chàng nói những lời nho nhỏ, khiến Lộ San phải tức cười.

Tuy đôi mắt chàng lắm khi nhìn Lộ San với dáng điệu đam mê, vì thói quen, khi anh ta gặp người đẹp thì không ngớt liếc mắt đưa tình. Nhưng chàng không bao giờ lợi dụng chuyện ân nghĩa mà làm bận lòng Lộ San, bởi anh ta rất có nghĩa khí. Dương biết Hồ Mộc Kỳ đối với Lộ San rất tốt, chàng cũng đồng tình, nếu ngày nào, Hồ và vợ chàng ly hôn, kết hôn cùng Lộ San thì anh ta vô cùng hoan nghênh vì anh ta biết cuộc sống của gia đình Hồ khá rõ.

Nhiều ngày trôi qua, Lộ San quên tất cả ưu sầu. Nhưng nàng bắt đầu lo sợ một gã đại hán luôn luôn đeo đuổi theo nàng. Một hôm, sau khi Lộ San hát xong, từ phía không rạp Ngũ Duy nàng theo hàng lang đi ra, nàng đang chờ gọi xe để ra về, bỗng nhiên, có một gã mặc Âu Phục chững chạc, đi giày bóng loáng, đến gần nàng nói:

- Cô Lộ Minh, được mạnh giỏi chớ.

- Ông là...

- Tự nhiên cô không biết tôi, ban đêm mà đeo kiếng đen, tuy không phải người chánh phái, nhưng cô đừng nên kinh sợ, tôi không hại cô đâu, chỉ yêu cần cô đừng la lên thôi.

Toàn thân Lộ San run lên bần bật. Lần thứ nhứt trong đời nàng mới gặp cảnh thế nầy. Giây lát sau, nàng run run hỏi:

- Ông cần gặp tôi có việc gì.

- Xin cô cứ tự nhiên, cô hãy đi theo tôi một đoạn đường, sẽ rõ mục đích tôi gặp cô để làm gì.

- Tôi không thể theo ông đến nơi nào khác.

- Một lần nữa, tôi khuyên cô hãy bình tĩnh, chúng ta chỉ đi theo đại lộ để nói chuyện mà thôi!

- Có chuyện chi ông hãy nói rõ, vì trong mình tôi không được khỏe.

- Cũng được, nhưng xin cô nên ghi nhớ, chỉ cần cô ngoan ngoãn một chút, bằng không thì lưỡi dao nầy sẽ xuyên vào quả tim cô.

- Ý?

- Cô đừng sợ.

- Tôi hy vọng ông hãy nói mau đi.

- Được rồi! Chỉ vì cô là một ca sĩ nổi danh tại rạp Ngũ Duy, không, cô đúng là ngôi sao sáng trong làng ca nhạc của xứ Cao Hùng, mỗi tháng tiền cô thâu vô rất khả quan.

- Tôi không có thâu món tiền nào khác, ngoài lương hằng tháng ra.

- Cô Lộ Minh! Cần nói rõ, tôi chính là một anh chị lớn bên ngoài rạp Ngũ Duy, cô nên biết, những ngôi sao sáng trong rạp nầy chúng tôi xem không hơn một ngón tay.

- Tôi có lầm lỗi gì đâu.

- Tôi cũng không hề nói cô lầm lỗi.

- Tôi thật ngốc, có chuyện gì, ông nên nói rõ.

- Những ngôi sao trong làng ca nhạc hiện giờ, chỉ có cô là khiêm nhượng hơn tất cả. Được rồi, cô muốn tôi nói rõ, gần đây bọn anh em chúng tôi vô cùng khẩn bách, nếu không lâm vào cảnh khốn cùng nầy thì tuyệt đối không hề mở miệng với các cô.

- Ông nên biết bọn ca nữ như chúng tôi, chỉ dựa vào

nghề ca nhạc mà sanh nhai, nếp sống thật là chua xót.

- Ngôi sao sáng như cô Lộ Minh, chúng tôi chỉ hỏi mượn một vạn đồng, cô không tin chúng tôi trả nổi sao?

- Trời! Chúng tôi làm gì có số tiền đó?

- Cô chỉ mỉm cười thì số mục đó vào với cô không mấy khó.

- Ông nhận xét tôi là hạng người thế nào?

- Một ngôi sao vượt bực trong làng ca nhạc, có rất nhiều người mến chuộng. Cô Lộ Minh! Chúng tôi là bọn người tay trắng, chỉ cần cô giúp đỡ, bằng lời nói của tôi sẽ giúp cô đến cùng. Chỉ một lời nói của tôi thôi, không ai dám làm phiền cô đâu.

- Không phải phiền hay không phiền, đúng ra tôi không thể tìm ra số tiền mà ông đòi hỏi.

- Tôi không bao giờ bức bách cô tìm trong số tiền có sẵn có trong mình hiện giờ.

- Ông cần chừng nào?

- Đêm mai trước khi cô lên sân khấu hãy mượn giúp tôi, xong xuôi, cô vẫn bình an mà lên sân khấu ca hát như thường. Tôi tin rằng, trọn ngày mai, cô tìm số tiền giúp tôi rất dễ dàng!

- Được rồi! Tôi sẽ đáp ứng lời ông.

- Ngoài ra cô phải theo một điều kiện.

- Lại điều kiện?

- Yêu cầu cô đừng báo cáo cho cảnh sát. Bằng không... tôi tin rằng sanh mạng cô khó an toàn.

- Được, tôi không báo cảnh sát.

- Tối mai lúc 8 giờ, tự cô mang số tiền đến sân vận động, trước mặt là cầu Ái Hà, cô không nên đi sớm lắm, cũng không nên đến trễ lắm, chỉ trước sau năm, ba phút, tôi đứng tại cầu mà chờ cô. Nên nhớ, cô chỉ đi một mình, nếu đến lúc đó cô mà báo cảnh sát, hoặc kêu la lên thì trước nhất là tôi lấy mạng của cô. Sau đó, tôi sẽ đến cảnh sát

mà thú tội.

- Xin ông đừng căn dặn lần thứ hai!

- Sau cùng, cô không nên vì chuyện này mà kém vui, được, ngày mai sẽ gặp lại.

Nói xong, người đeo kiếng đen chui vào một ngõ hẻm mất dạng. Lộ San hồn phách chưa định, nàng chỉ đi thẳng đến đàng trước, không dám ngó lại.

Nàng đi bộ khoảng ba phút, chân nàng cảm thấy mỏi rụng, bèn kêu xe xích lô đến Hương Cảng đại Vũ sảnh.

Hồ Mộc Kỳ đang chờ nàng tại vũ trường. Khi thấy nàng, chàng bước đến nghinh tiếp và trả tiền xe.

Hồ Mộc Kỳ bỗng nhiên kinh ngạc hỏi:

- Lộ San! Em làm sao vậy? Anh có cảm giác như thân thể em phát run.

Nàng nghĩ kỹ, không thể cho Hồ Mộc Kỳ hay được, không

thể để cho chàng phải kinh sợ việc ngày mai phải giao cho người lạ một vạn đồng. Do đó, Lộ San trấn tĩnh cười cười nói:

- Em đến trễ sợ làm phiền anh chờ đợi chớ.

- Không sao, em muốn khiêu vũ không?

- Đáp ứng lời của anh, em không thể để anh thất vọng.

Nàng dùng nụ cười để che giấu trong lòng đang sợ hãi, Hồ Mộc Kỳ dìu nàng vào vũ trường. Đêm nay khách thưa thớt, họ cùng ngồi xong, Lộ San tuy cố ý trấn định tinh thần, nhưng nàng cảm thấy bất an. Nàng chỉ nhớ đến gã đeo kiếng đen và những lời hăm dọa của hắn. Hồ Mộc Kỳ đưa tay ra choàng lên vai nàng. Nàng vẫn gượng nở nụ cười.

Hồ Mộc Kỳ nói:

- Lộ San! Chúng ta nhảy một bản nhé?

- Tùy ý anh.

Họ cùng dìu nhau ra sàn nhảy, có lẽ Lộ San vì quá sợ, nên úp mặt vào ngực của Hồ Mộc Kỳ, như một thiếu nữ đang say mê trong cuộc tình. Nàng vẫn lẳng lặng không nói lời nào.

Nhưng Hồ Mộc Kỳ trong lòng rất vui thích. Chàng ôm chầm lấy Lộ San như ôm lấy nguyện vọng bấy lâu. Chàng nhỏ giọng:

- Lộ San! Em là của anh, được không?

- Em không biết.

- Lòng em như gượng gạo đối với anh vậy?

Nàng từ từ ngước đầu lên, đôi nhãn quang nhìn chàng đầy vẻ cảm mến. Nàng tự nghĩ, Cốc Minh và Tạ Cách Luân không có nét u uất và thương mến chân thành như Hồ Mộc Kỳ. Nàng có cảm giác chàng là người đàn ông đáng thương.

- Lộ San! Em nhìn anh khá lâu rồi.

- Em rất thích nhìn gương mặt của anh.

- Một gương mặt đầy vẻ u uất!

- Không, chỉ một ít thôi, em thích anh ở điểm đó.

- Em muốn cho anh nhỏ lệ suốt đời, anh vẫn tuân theo.

- Mộc Kỳ! Nhảy xong bản nầy, em muốn về ngay.

- Đêm nay dường như cơ thể em không khỏe?

- Không, em thích sự vắng lặng tại nhà.

- Được, anh sẽ đưa em về.

- Xin lỗi, em đã làm anh mất hứng.

- Không đâu, với em thì ở đâu anh cũng thấy vui vẻ cả.

Lộ San và Hồ Mộc Kỳ rời khỏi vũ trường.

o0o

Về đến nhà, họ cùng vào ngồi nơi phòng khách. Lộ San đứng dậy nói:

- Mộc Kỳ, để em vào thay đổi y phục.

- Anh không vào giường ngủ của em đâu mà ngại.

- Giường ngủ của em rất bừa bãi, anh vào thấy sẽ cười nôn chớ làm gì.

Nàng vừa thay đổi y phục vừa nói chuyện với Hồ Mộc Kỳ. Lộ San nghe tiếng chung trà lên bàn, nàng kêu lên:

- Má Lý ơi! Ngủ rồi sao, khi anh Hồ về, thì mình đóng cửa lại chớ.

Bà Lý lên tiếng chạy ra, Lộ San cũng thay đổi y phục trở

ra.

Hồ Mộc Kỳ nói:

- Lộ San! Em có dáng điệu làm nam nhi phải điên đảo.

- Nếu em được vậy thì đâu bị bỏ rơi.

- Chàng trai nào bỏ em, không thể gọi là người được.

Những người trai như vậy không có gì thành công được.

Hồ Mộc Kỳ nói rất đúng. Chỉ vì Tạ Cách Luân chạy theo quá nhiều phái nữ, cho đến ngày anh ta bị nổ chết đi. Hiện giờ Lộ San vẫn còn những kỷ niệm đau buồn. Nàng không dám hồi tưởng lại sự giả trá và bộ mã bên ngoài của Luân. Nàng uống một hớp trà, liếc sang Hồ Mộc Kỳ, với giọng u buồn:

- Mộc Kỳ! Anh đang suy nghĩ gì vậy?

Đôi má Hồ Mộc Kỳ nóng bừng nói:

- Anh... anh đang nhìn em, bỗng nhớ đến rượu.

- Thật vậy hả?

- Bởi người đẹp và rượu không thể chia hai ra được.

- Anh muốn uống rượu không?

- Anh không sành uống rượu, không uống càng tốt, nếu rủi say thì làm sao mà về?

- Điều đó rất đơn giản, em sẽ treo anh tại đầu giường.

Nói xong Lộ San cười sằng sặc, Hồ Mộc Kỳ nói:

- Nếu được treo tại đầu giường của em thì anh rất vui. Thế nào? Em cũng muốn uống rượu nữa sao?

Đương nhiên là vậy rồi! Đêm nay đặc biệt nàng muốn uống rượu, huống chi hôm nay nàng bị gã lưu manh bắt buộc nàng làm theo ý hắn, chuyện nầy làm buồn chết đi được. Uống chén rượu có lẽ tâm hồn được thơ thới hơn. Lộ San đem ly và rượu để trên bàn, nàng lại đi xuống nhà

bếp đem lên hai đĩa thức ăn:

- Trưa nay không ăn cơm, bây giờ vừa ăn vừa uống.

Hồ Mộc Kỳ cầm chai rượu lên nói:

- Để anh rót, rượu cao lương ngon lắm.

- Trên đầu giường em có cái móc, nếu anh say em sẽ móc anh lên.

- Được, trước nhất tạ ơn em đã móc anh trên đầu giường mà khoản đãi.

- Cạn ly.

- Không, chúng ta uống tự do. Lộ San! Mến cảm làn hơi của em, uống ít để trợ hứng, uống nhiều quá sẽ say nghiêng ngửa.

- Cũng được, chúng ta hãy uống từ từ, nhưng phải dùng một ly làm nguyên tắc.

- Hay lắm. Nầy, cụng ly, chúc người đẹp và chúc cả bản thân mình.

- Sao lại chúc cả bản thân mình nữa?

- Trong đêm thâu vắng vẻ mà được cùng người đẹp cụng ly, há không đủ vinh hạnh lắm sao?

- Hay lắm! Hãy uống đi! Nam nhi không thể xa rời rượu ngon và người đẹp.

- Lộ San! Được cùng em gần gũi, anh cảm thấy hứng thú quá, từ lâu anh chưa lần nào dùng rượu giải sầu.

- Hãy dùng một miếng đồ nhắm đi! Má Lý nướng cá ngon đáo để.

- Anh còn sợ bà ấy không biết nấu cơm canh nữa chớ?

- Anh mướn nhà, thuê người làm công cho em, lo tất cả mọi mặt, em không biết làm cách nào cảm tạ ơn anh.

Mỗi người đều uống hai ly. Lộ San đã chếnh choáng

gương mặt trắng xanh của nàng đã biến thành hồng nhuận. Hồ Mộc Kỳ cầm bình rượu rót cạn vào ly, uống một hơi hết sạch, Lộ San gục đầu xuống ghế:

- Mộc Kỳ! Em đã say. Rượu cao lương quá mạnh.

- Thì em hãy nghỉ đi!

- Anh thì sao? Em không còn đủ sức treo anh lên đầu giường nữa rồi.

- Anh không say, chỉ hơn chóng mặt chút thôi.

- Anh không say thì hay lắm. Không say thì đỡ em lên giường, em buồn ngủ ghê lắm.

Rượu mạnh chỉ là một nguyên nhân. Nhưng nguyên nhân làm họ say thì rất nhiều, chẳng hạ như chưa dùng cơm, bụng đang rỗng không mà uống rượu vào thì rất dễ say.

Lộ San được Hồ Mộc Kỳ đỡ vào giường ngủ, đồng thời cởi giày cho nàng. Bỗng nhiên Lộ San câu cổ chàng nói:

- Anh đừng đi, em sợ lắm, dường như người ta muốn giết em.

- Lộ San! Em...

- Em không muốn anh đi, anh nhẫn tâm để người ta giết chết em sao! Hãy đóng chặt cửa lại, bằng không gã đeo kính đen sẽ xông vào đây. Mau đi! Vì cớ gì mà chậm vậy?

- Em không buông anh ra, làm sao đi đóng cửa được.

- Được, em buông anh ra. Mộc Kỳ! Anh đừng trốn chạy bỏ em một mình.

- Không trốn chạy đâu, anh đã chẳng đóng cửa đến ngồi bên em đây, lại là gì?

- Tắt đèn đi, để tên mang kiếng đen không nhìn thấy em ở tại đây.

Đưa tay ra tắt đèn, Hồ Mộc Kỳ rất nghi ngờ khó hiểu, tên mang kiếng đen là ai? Lộ San nói hay rượu nói?

- Mộc Kỳ! Hãy ngủ đi! Em sợ chết lắm.

- Anh ngủ tại đây?

Đương lúc Hồ Mộc Kỳ kinh ngạc, Lộ San kéo chàng nằm xuống. Họ cùng nhau nằm ngủ.

- Mộc Kỳ! Hiện giờ em hết sợ rồi. Phải em đang trốn vào lòng ngực anh không?

- Không nhìn ra em.

- Phải rồi, tên đeo kiếng đen cũng không nhìn ra em.

Vì hoảng sợ, vì uống cạn một ly rượu mạnh. Lộ San trở thành bất thường. Tất cả đều bất thường.

Sáng hôm sau, bà Lý dậy rất sớm, đến phòng khách thấy trên bàn chén ly bừa bãi, bà biết rằng Hồ tiên sinh về rồi, nên có bữa tiệc nầy. Bà sợ làm ồn kinh động đến cô chủ, bà nhẹ tay dọn dẹp đồ đạc. Bất cẩn làm đụng chiếc ly rớt xuống đất gây một tiếng động mạnh. Lộ San giựt mình tỉnh dậy, nàng thấy một người đàn ông nằm cạnh mình, đưa

tay rờ khắp thân mình nói:

- Đêm qua...

Nàng như nhớ rõ ràng. Nàng nhìn Hồ Mộc Kỳ đang ngủ say, dường như sự buồn phiền đều tiêu tan, nàng gọi lớn:

- Má Lý ơi! Hãy đi chợ mua đồ ăn, tôi còn ngủ nữa.

- Cô hãy ngủ đi! Tôi đi về sẽ dọn dẹp.

Hồ Mộc Kỳ cũng bị hai người nói chuyện làm cho chàng tỉnh giấc, chàng hoang mang:

- Tôi đang...

Lộ San lập tức bụm miệng chàng lại và nở nụ cười bẻn lẻn. Hồ Mộc Kỳ thấy nàng không trách mình, chàng yên lòng nói:

- Lộ San! Đêm qua đối xử không phải cùng em, thật anh không ngờ được.

- Không phải hoàn toàn lỗi tại anh.

- Cám ơn em đã lượng thứ cho.

- Mộc Kỳ! Sau tiệc rượu nầy, em... vô cùng cảm kích và đền trả ân huệ của anh.

- Lộ San! Anh không bao giờ lợi dụng ân huệ chi cả.

- Em biết điều đó.

- Lúc anh học cao tam, đối với em lòng anh đã nẩy mầm yêu đương cô bé sơ nhi, nhưng vì anh tốt nghiệp ra trường, nên không có dịp tiếp xúc với em nữa. Không ngờ hôm nay...

- Đừng nói hết lời, em đã biết trước anh muốn nói gì rồi.

- Lộ San! Em có thể cho anh yêu em vĩnh viễn?

- Em rất cảm kích, nhưng chúng ta không thể sống chung trong cảnh éo le.

- Lộ San! Chỉ trừ em không yêu anh, em muốn sao anh cũng chiều theo em cả.

- Chỉ vì anh đã có vợ. Em rất sợ chia xẻ vợ chồng người, bởi em đã bị người chia rẽ.

- Vợ chồng anh tuy đang cùng sống chung nhau, nhưng hai tấm lòng đều cách biệt, hận oán, nếu em có chia rẽ ra tức là em đã làm một việc phải. Nếu em đồng ý thì đừng lo chi cả.

- Mộc Kỳ, em không đẹp như anh tưởng đâu.

- Bất cứ em nói điều gì, anh chỉ tin vào nhãn quang của mình, đôi nhãn quang kinh nghiệm đã yêu em thật sự và thật sự giúp đỡ em.

- Em cũng tin lòng thành thật của anh, nhưng...

- Lộ San! Xin em đồng ý cho anh ở chung...

- Ở chung?

- Phải rồi, chờ anh và vợ anh ly hôn xong, sẽ cùng em kết hôn.

- Mộc Kỳ, anh đối với em rất thâm tình, em vô cùng cảm kích. Nhưng anh không dễ gì ly hôn.

- Sao em biết được?

- Bởi vợ anh không phải một người đàn bà hèn yếu.

Nghe nàng nói, Mộc Kỳ lặng yên. Quả đúng như lời nàng, vợ chàng rất dữ, chàng làm cách nào đối phó được.
Chàng tỏ vẻ cương quyết:

- Lộ San! Anh đã có biện pháp. Tuy nhiên tránh không khỏi phiền phức, nhưng anh không hề sợ, chỉ vì anh đã quyết tâm, nếu anh không ly hôn được thì kể như đời anh phải chết hẳn. Lộ San! Anh rất yêu em, em đáp ứng lời anh không?

- Chờ em suy nghĩ lại.

- Còn nghĩ gì nữa, chúng ta tuy chưa có danh nghĩ là vợ

chồng, nhưng thực tế đã thành đôi vợ chồng.

- Anh muốn chúng ta cùng ở chung nhau trước?

- Phải rồi, em nhứt định phải đáp lời anh.

Sau cùng, Lộ San gật đầu tỏ vẻ ưng chịu. Hồ Mộc Kỳ mừng rỡ nhảy phóc lên:

- Lộ San! Từ nay em là của anh, anh là của em, nếu ai xâm phạm đến em, anh nhứt định sẽ liều mạng với họ. Lộ San! Đêm qua chúng ta tạm gọi là đêm động phòng hoa chúc.

Lộ San đã trải qua ba gã đàn ông, đối với một người đàn bà trẻ tuổi như nàng thì không tốt gì. Lộ San đã qua từng cơn chua xót, hiện giờ gã đàn ông đang cần gần nàng cũng không phải vợ chồng chân chánh. Nàng và Hồ Mộc Kỳ gặp nhau cũng gọi là mối tình lạ lùng...

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 29

Đúng 8 giờ đêm sau, Lộ San mang theo một vạn đồng, nàng run rẩy, một mình đi đến cầu Ái Hà, nàng lo sợ nhắm trước nhìn sau, đã 8 giờ 3 phút rồi, mà người đeo kiếng đen đâu không thấy.

Có lẽ hắn sợ mà không dám đến, thật ra nàng không đi báo cảnh sát, một mặt vì nàng bị uy hiếp, mặt khác, tốn bao nhiêu nàng cũng không ngại, miễn đổi lấy sự an ninh, nếu đi báo cảnh sát thân mình khó bảo toàn.

Nàng đang suy nghĩ lộn xộn, bỗng nhiên có chiếc xe chạy tới thắng sát bên nàng, có tiếng gọi:

- Cô Lộ Minh, mau lên đây, bằng không thì lưỡi dao nầy nó không vị tình.

Nàng liếc mắt nhìn thấy đúng là gã mang kiếng đen hôm qua, mặt hắn lầm lì hung ác nói với nàng:

- Lẹ đi.

Lộ San quá kinh sợ, nàng mất tất cả chủ ý, nàng bị người mang kiếng đen kéo lên xe. Xe rồ máy vọt nhanh đi. Nàng còn nghe hắn nói:

- Cô Lộ Minh, nếu có cảnh sát bao vây, tôi và cô cùng chết cả.

Lộ San run lên:

- Xin ông đừng sợ.

- Cô không có báo cảnh sát?

- Không, tôi chỉ muốn giúp cho ông số tiền cần thiết.

- Ha... ha... Cô thật xứng đáng là ngôi sao sáng.

- Tiền cho ông đây.

- Cám ơn cô cho tôi tạm mượn.

- Xin ông để tôi xuống xe.

- Cô hãy yên lòng, tôi tuyệt đối không hại cô đâu chỉ muốn cô rộng rãi cho tôi đôi chút.

- Ông muốn mang tôi đi đâu đây?

- Đến một nơi an toàn, sẽ thả cô xuống.

- Xin ông đừng hại tôi.

- Cô Lộ Minh, bây giờ tôi xem cô là tình bậu bạn, có lý nào tôi hành động một cách thiếu lương tâm sao.

- Ước mong từ nay ông đừng tìm tôi gây thêm phiền phức nữa.

- Tôi hoàn toàn không hề gây phiền phức cho cô, trái lại cô nên cảm kích tôi nữa mới phải chớ.

Bắt buộc phải lo nhiều tiền lại còn phải cảm kích, cảm kích gì đây? Trời bảo cũng không cảm kích một tên cường đạo nữa. Lộ San đang nguyền rủa thầm bỗng nhiên xe thắng lại:

- Cô Lộ Minh, xin mời cô xuống xe. Cám ơn cô.

Nàng xuống xe, mới có cảm giác mạng mình được sống sót. Đôi mắt nàng nhắm tới trông lui thấy người đi đường thưa thớt. Người đeo kiếng đen đã cho xe chạy đi mất hút. Như tỉnh cơn ác mộng, Lộ San nghĩ đến giờ hát tại rạp. Nàng kêu xe chạy thẳng lại rạp Ngũ Duy.

Xe chạy nhanh đưa nàng đến rạp hát. Giám Đốc Hứa Thế Lâm thấy nàng đến, gương mặt nóng nảy chờ đợi của ông đã tan biến, nhường chỗ cho nụ cười nở hẳn ra:

- Cô Lộ Minh tôi sợ cô không đến chứ!

- Làm sao không đến được.

- Cô hãy nghỉ ngơi chút đi, hôm nay rạp đông khách không

còn chỗ trống. Theo ý tôi, muốn đền đáp thạnh tình của khách mộ điệu, yêu cầu cô ta liên tiếp hai ba bản?

Trong lòng đang cơn lộn xộn, lại phải ca nhiều bản thì phiền chết đi được. Lộ San không mấy vui, nhưng gắng gượng cười:

- Đại Giám Đốc căn dặn, phải vâng lời chớ sao.

- Ờ! Từ ngày cô hát ở rạp nầy danh cô mới nổi danh như diều gặp gió.

- Ông đừng khen quá lời, tôi lên sân khấu đây!

- Trễ một chút, để tôi thưa ít lời cùng khách.

Nói xong, Hứa Thế Lâm bước ra sân khấu. Bỗng nhiên Lộ San nghe tiếng trong mấy phóng thanh:

- Thưa quí vị! Cô Lộ Minh hôm nay trong mình không được khỏe, nhưng cô rất cảm tạ tình quí khán giả chiếu cố, nên phải đến giúp vui cho chư vị ngày cuối tuần. Cô Lộ Minh sẽ hát cống hiến quí vị bài hát Yến Song Phi.

Tiếng vỗ tay vang dậy. Lộ San bước ra sân khấu, nàng nhoẻn miệng cười cúi đầu chào khán giả, sau đó nàng hát bài Yến Song Phi...

Dứt bản ca, tiếng vỗ tay như vỡ rạp, khiến cho nàng đứng trên sân khấu, chàng ở dưới khán phòng thảy đều hài lòng. Đêm nay Lộ San hát rất nhiều, nàng cố gắng để cho vừa lòng chủ. Hứa Thế Lâm miệng cười tích toét, lão muốn mời Lộ San đi dùng cơm tối tại nhà hàng.

- Cô Lộ Minh, muốn ủy lạo công cô mệt nhọc đêm nay, tôi xin mời cô dùng cùng tôi một bữa cơm đêm.

- Thưa ông, tôi lấy làm vinh hạnh, nhưng không thể bầu bạn cùng ông được.

- Ăn uống chút ít có hề gì, tốn bao nhiêu mà cô sợ.

- Nếu mời, xin ông mời toàn thể ca nhạc sĩ.

- Bọn họ đâu so sánh với cô được.

- Thực ra có nhiều chị hát hay hơn tôi, cũng như chị Phi Phi, ca rất hay, hiềm vì tuổi đã lớn nên không còn sức hấp dẫn phái nam nữa.

- Tôi muốn đãi cô một bữa, cô lại nói chuyện ngoài đề không vậy.

- Thưa ông Giám Đốc, bà nhà có quy định cho ông mấy giờ về nhà không?

- Cô làm sao biết được?

- Chỉ vì điều đó nửa công khai nửa bí mật.

Hứa Thế Lâm cười cười tỏ vẻ do dự Lộ San thấy thế bèn nói tiếp:

- Thưa ông, ngày mai gặp lại.

Lộ San vừa ra đến cửa, bỗng thấy Hồ Mộc Kỳ bước đến đón nàng:

- Lộ San! Anh ở đây chờ em.

- Em tưởng anh đã về rồi chớ. Thôi mình đi.

Hai người đi ra đến đường phố, Hồ Mộc Kỳ nghi ngờ hỏi:

- Thật em trong mình không khỏe hả?

- Không có.

- Sao mà ông Giám Đốc nói như vậy?

- Đó là nghệ thuật câu khách của Giám Đốc.

- Vậy mà làm anh giựt mình. Muốn dùng gì trước khi về?

- Em không đói.

Hồ Mộc Kỳ bèn kêu xe đi thẳng về nhà, cùng ngồi chung xe với Hồ Mộc Kỳ, Lộ San rất hứng khởi. Nhưng nàng không khỏi chua xót chuyện vừa qua. Kiếm được tiền rất khổ, nhưng bị người làm tiền một cách trắng trợn. Bỗng nhiên Hồ Mộc Kỳ hỏi:

- Lộ San! Một tuần lễ rồi, sau khi tan sở anh không về nhà.

- Anh càng này càng to gan, chưa chuẩn bị gì hết, mà trọn tuần lễ không về nhà.

- Anh gạt mụ vợ ngược đãi anh và nói khùng rằng tuần nầy anh phải đi Đài Bắc để mua sắm vật liệu.

- Chị ấy cũng tin sao?

- Tin hay không là do bà ấy, miễn là anh tránh được bà ta mà thôi. Lộ San! Gia đình ta tuy nhỏ, nhưng đầy đủ ấm êm và hạnh phúc.

- Chị ấy không gọi điện thoại đến xưởng điều tra.

- Bà ấy làm gì có được hành động thông minh như vậy.

- Ước mong anh đừng làm thế nữa, khi anh chưa ly hôn mà có cuộc rầy rà thì khó chịu lắm.

- Em yên chí đi, không có gì phiền phức đến em đâu.

- Anh à, chỉ còn hai tháng nữa thì giao kèo của em đã mãn.

- Anh không hy vọng em ký hợp đồng tiếp thêm nữa, vì anh không muốn những gã đàn ông bu quanh mình. Nói cách khác, họ gây nhiều khó khăn cho em.

- Thật ra em cũng cảm thấy chán ngán lắm rồi.

- Lộ San! Hiện giờ em là vợ của anh rồi, em bất tất phải đi hát ca cho nhọc, cần gì anh đều có cả.

- Em đồng ý, mãn hợp đồng em sẽ nghỉ luôn.

- Em đáng yêu, cho anh bồng em nhé.

- Không được, anh bồng em không nổi đâu. Không được.

Hồ Mộc Kỳ bồng Lộ San đặt lên giường, chàng cùng nằm xuống mà thở ồ ồ. Lộ San bật cười lên sặc sụa.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 30

Vừa qua bốn ngày, tên mang kiếng đen lại xuất hiện trước Lộ San. Nàng kinh ngạc hỏi:

- Ông lại còn tìm tôi làm gì?

- Cô Lộ Minh, xin cô cảm phiền, với thiện ý, tôi tìm cô để bàn một vài câu chuyện.

- Tôi thanh minh trước cùng ông, nếu bắt tôi chạy tiền nữa, thì nhứt định không có.

- Hiện giờ tôi không yêu cầu gì nơi cô, nhưng khi cần yêu cần thì không phải một vạn mà tám vạn hay mười vạn cũng không chừng.

- Ông đem giết chết tôi cũng không có số tiền đó.

- Chúng ta bàn đến chuyện đó nữa làm gì, hôm nay tôi không phải tìm cô để yêu cầu tiền.

- Ngoài tiền ra còn có chuyện gì cần bàn?

- Mục đích tôi tìm cô hôm nay để chúc mừng.

- Chúc mừng? Tôi chưa sanh, cũng chưa kết hôn.

- Chúc mừng cô gặp Hồ Mộc Kỳ, một vị chủ hãng giàu có lớn, nên tôi tìm cô mà chúc mừng.

- Ông...

- Tôi không phải nói càn nói bướng. Cô Lộ Minh, tài sản của Hồ Xưởng trưởng, có lẽ từ một trăm vạn trở lên...

- Ông ấy là bạn học của tôi.

- Nhưng hiện tại hai người đã ở chung nhau.

- Ông nói càn.

- Ha... ha... ha... Đối với những ngôi sao ca hát, không bao giờ tôi nói càn, cũng như cô chẳng hạn.

- Ông lại còn có mục đích gì?

- À! Tôi đã nói hôm nay không có mục đích gì.

- Thế thì hẹn gặp lại.

- Cô Lộ Minh! Tôi còn ít lời xin cho cô biết rõ.

- Xin ông nói mau đi.

Lộ San dừng chân lại, tỏ vẻ rất khó chịu, trong lòng nàng vừa nghi ngờ vừa đau khổ. Gã đeo kiếng đen cười nói:

- Xin cô thong thả đi, tôi có làm điều gì không phải với cô đâu.

- Xin ông hãy nói, yêu cầu ông nói mau.

- Được, tôi nói đây, xem lần trước cô rất hào phóng giúp tôi một vạn đồng, do đó tôi phải chiếu cố đến cô.

- Cám ơn ông.

- Cô Lộ Minh, chuyện quan hệ là do Hồ xưởng trưởng...

- Nghĩa là sao?

- Ông ấy là người đàn ông đã có vợ, cô nên biết điều đó.

- Biết rồi.

- Thế mà cô...

- Tôi đã nói, tôi và Hồ Mộc Kỳ là bạn học nhiều năm bây giờ mới gặp lại nhau, không có quyền giao thiệp với nhau sao?

- Ở chung nhau thì vượt ngoài tình bạn rồi cô ơi! Theo ý tôi thì không có gì.

- Thế là được rồi, ông còn muốn nói gì nữa?

- Nhưng đối với vợ Hồ xưởng trưởng mà nói thì không thể nào tha thứ được.

- Bởi chị ấy đối không phải với chồng.

- Người đàn ông có vợ lẽ nào không nói xấu vợ nhà.

- Chị ấy đã biết?

- Sao lại không biết.

Lộ San rất lo sợ, nhìn gã đeo kiếng đen, nhưng nàng trấn tĩnh nói:

- Ông muốn làm trung gian dở trò gì đây?

- Ha... ha... ha... Cô Lộ Minh, cô đừng nhìn tôi làm một trò cười, bộ cô nghĩ, tôi chỉ làm trung gian để đùa cợt với cô sao?

- Thế là ông vấn vít theo tôi làm gì?

- Đến nước nầy tôi phải nói rõ cho cô biết, bằng không cô cho rằng tôi vấn vít theo cô để gây ra những trò bất hảo.

- Sớm giờ ông mãi nói vòng vo, chưa nói rõ chủ đề.

- Chỉ vì cô là Lộ Minh lần trước đã giúp tôi một vạn đồng...

- Thì giao tiền cho ông rồi.

- Do đó, tôi xin giúp cho cô một việc.

- Tôi không phải là kẻ phạm tội.

- Không thể chẳng nói cô đã có tội phạm gia tình người khác.

- Tôi...

- Nói thật, tôi đã được bà Hồ Mộc Kỳ mướn...

- Làm gì?

- Điều tra hành động bên ngoài của Hồ xưởng trưởng.

- Ông sẽ báo cáo với người chủ đã mướn ông?

- Bây giờ bàn đến chuyện tôi giúp cho cô Lộ Minh! Tôi...

Lộ San đã đoán trước nói:

- Đúng rồi! Tôi còn chưa biết tiên sinh gọi là gì?

- Tùy Tiện.

- Được rồi, vậy tôi gọi ông là Tùy Tiện tiên sinh, xin ông tiếp tục nói đi!

- Cô Lộ Minh, cô chẳng những là một ngôi sao sáng đang lên, mà lại có nghĩa khí nữa, còn tôi? tôi sẽ đối với chủ mướn tôi mà nói rằng, Hồ xưởng trưởng không có hành động nào sái quấy ở bên ngoài, đừng nói có bạn gái thật sự, cho đến bạn dắt đi xem xi-nê, đi vũ trường cũng không có nữa.

- Ông nói dối rất tài, chắc chắn chủ mướn ông sẽ tin?

- Điều đó không phải tôi cố ý thổi phồng trước mặt cô, tôi chỉ nói một câu, cũng bằng Hồ xưởng trưởng nói hàng trăm câu.

- Tôi rất đồng tình với chủ của ông, chẳng những tốn tiền mà còn bị gạt.

- Nếu tôi cứ nói thực, thì đối với danh dự của cô....

- Ông khỏi cần nói hết lời.

- Tôi cũng đồng ý với Hồ xưởng trưởng, bởi vợ của ông không khác một con hổ cái, huống chi cô là một người đẹp hoàn toàn?

- Ông còn chuẩn bị gì nữa đây?

- Tôi chỉ tìm cơ hội để gánh vác trách nhiệm cho cô.

- Ông nên nói rõ muốn chừng bao nhiêu?

- Tôi đã nói hôm nay không thể mở lời với cô. Phải rồi, Hồ xưởng trưởng đi Đài Bắc về rồi chớ! Cô thấy chưa, tôi là

thằng hay quên, ông ấy nói đi Đài Bắc một tuần là để gạt vợ mà thôi.

- Ông điều tra thật chính xác.

- Đó cũng là công tác đáng kể, mà không báo cáo với chủ mướn, chỉ nhận tiền chủ mướn mà tôi. Nhưng sự kiện phải cần biết rõ.

- Ông rất lanh lợi.

- Tưởng thưởng làm gì. Cô Lộ Minh, sự tình đến đây không thể chấm dứt. Còn phải tính toán dứt khoát nữa chớ? Ý chà! Đời người sao lắm cảnh rắc rối giàu có như Hồ xưởng trưởng mà có vợ quá dữ, khiến cho ông ta tối ngày ăn ngủ không yên.

- Không có vậy, làm sao ông có cơ hội làm tiền hai bên.

- Ha... ha... ha... Cô nên hiểu rõ, túng thiếu nên cực chẳng đã phải lãnh mối kiếm chác, lúc đầu tôi rất lười biếng trong công tác nầy ghê đi.

- Ông chưa nói rõ cho tôi biết!

- Nếu có việc gì, tôi sẽ báo cáo cho cô biết. Phải rồi, à, tôi có nghe có một số người theo cô quấy nhiễu mãi phải không?

- Đúng vậy, bị họ vấn vít lắm khi ca hát không muốn được.

- Từ nay có bọn người đó thì cô nên nói Tùy Tiện muốn gặp họ là đủ rồi.

- Sao ông không tuyên bố cùng thủ hạ, bảo họ đừng nên làm phiền tôi nữa.

- Căn cứ theo qui luật thì tôi không thể tuyên bố như thế được. Cô Lộ Minh, Từ nay cô yên lòng, miễn tôi nói một lời thì cô khỏi bị phiền phức nữa.

- Cám ơn ông.

- Hẹn gặp lại.

Lộ San nhìn theo tên đeo kiếng đen đi mất hút trong

đường phố, nàng rất hận không thể gọi cảnh sát bắt hắn cho khuất mắt. Nhưng nàng không thể làm thế được, chỉ vì tên lưu manh đã nói là nàng có tội phạm vào gia đình người khác.

Nàng về đến nhà thì bà Lý đã dọn cơm trưa. Lộ San xem đồng hồ, nếu chờ tan sở Hồ Mộc Kỳ về thì chỉ chờ 20 phút nữa, tinh thần nàng hoảng hốt ngồi dựa tại ghế sofa.

Nàng ăn năn cho mình tại sao quá dễ dãi cho Hồ Mộc Kỳ cùng sống chung? Bằng không, thì đâu bị tên Tùy Tiện bắt buộc cho nàng phải khó xử. Hiện giờ phải đối phó với tên Tùy Tiện, bằng không thì hắn báo cáo với vợ Hồ Mộc Kỳ, nếu người đàn bà hung hăng có đến đánh ghen thì nàng không thể chịu nổi.

Nàng đang ôm đầu sầu khổ, bỗng nghe tiếng chân đi tiếp theo đó, Hồ Mộc Kỳ với giọng thân thiết:

- Lộ San!

Nàng đứng lên lấy lượt chải sơ đầu tóc, nói:

- Mộc Kỳ! Em đang ở đây.

- Bà Lý đã dọn cơm rồi.

- Em đang chờ anh về đó chớ.

- Cám ơn em.

- Má Lý có nấu những món anh ưa thích.

- Lộ San! Từ nay cứ theo ý kiến của em, em thích gì thì anh dùng nấy, còn anh thì "tùy tiện".

- Tùy Tiện? Nghe chàng nói đến tùy tiện, nàng bỗng nhớ đến gã đeo kiếng đen.

- Chuyện gì? Sao bỗng nhiên mặt biến sắc vậy?

- Không có chi, em chỉ mừng vui có anh bên em.

- Cùng em ở chung, dầu phải ăn cơm nguội canh lạt anh cũng cảm thấy vui vẻ vô cùng. Lộ San! Một người không thể đủ sinh hoạt, đau khổ nầy, không thể lấy vật chất mà

bù đắp cho được.

- Mộc Kỳ! Anh hãy ăn đi!

Chàng ăn ít miếng rồi nói:

- Lộ San! Trên đời nầy không hiếm chi người không biết bao giờ mới thoả mãn dục vọng, chỉ có anh là ngoại lệ, được chung sống cùng em là anh thấy đầy đủ quá rồi.

Lộ San chăm chú nhìn chàng:

- Mộc Kỳ, em không có cách nào không yêu anh cho được.

- Anh cũng thế, không thể yêu ai ngoài em ra. À, Lộ San, đến lúc nào rảnh, chúng ta cùng đi viếng An Bình Cổ Bảo...

- Không, em không đi đâu hết...

Lộ San bỗng nhiên thất thần kêu lên, chỉ vì nàng nhớ lại cũng tại An Bình Cổ Bảo mà khởi đầu cho cuộc đời nàng

như chiếc thuyền trôi trong cơn sóng gió. Hồ Mộc Kỳ sững sờ giây lát bèn hỏi:

- Lộ San! Em làm sao vậy?

- Không, chỉ vì An Bình Cổ Bảo em có đi qua rồi, không có gì vui mà du ngoạn, do đó em không muốn đi.

Dùng cơm xong, hai người cùng lên giường mà ngủ. Lộ San nghĩ đến những người chồng nàng đã đi qua. Cốc Minh thì trước khi ngủ, chàng sờ mó hôn hít rất lâu. Tạ Cách Luân trước khi ngủ trưa cũng có thói quen rất xấu đó. Duy có Hồ Mộc Kỳ, trước khi ngủ, chàng nằm rất êm thắm, không hề làm rộn nàng. Đời nàng đã trải qua nhiều biến đổi bể dâu. Hiện giờ nàng rất yêu tánh trầm tĩnh chân thật của Hồ Mộc Kỳ.

Nàng lại nghĩ đến gia đình, đã hơn một năm rồi, nàng không viết một giòng chữ gởi về thăm cha mẹ và chị.

Có lẽ ba má nàng cho rằng nàng sống với Tạ Văn Chi rất yên ổn. Gia đình đâu có ngờ Tạ Văn Chi tức là Tạ Cách Luân nay đã chết? Gia đình đâu có biết nàng hôm nay đã

đắm chìm trong nghề ca nữ, lại cùng chung sống với người đàn ông đã có vợ. Nàng rất hổ thẹn, không còn mặt mũi nào mà viết thư về gia đình, mà viết thế nào đây?

Nhứt là hổ thẹn với chị nàng. Khi nghĩ đến Lộ Ni, nàng nhớ tới người bạn trai đánh giày của chị, không biết bây giờ họ đã kết hôn với nhau chưa?

Bỗng nhiên Lộ San rơi đôi giòng nước mắt, nhứt là nàng thương nhớ mẹ và hai đứa con thơ. Nàng cảm thấy vô cùng đau xót, cũng tại mình gây ra nên xấu hổ mà không còn mặt mũi nhìn con.

Nàng nhìn đồng hồ để gọi Hồ Mộc Kỳ đi làm việc, mỗi khi Hồ Mộc Kỳ ngủ trưa tại đây, khi chàng thức dậy thì sẽ lén ra đi, chớ không hề làm cho nàng mất giấc ngủ. Giây lát sau, chàng thức dậy, cũng như hằng bữa, chàng sẻ lén ra đi, nhưng Lộ San không hề ngủ được, nàng lăn qua chỗ nằm của chàng, nhờ hơi ấm mà nàng cảm thấy dễ chịu, nên nhắm mắt lại.

o0o

Sau khi hát xong, Lộ San toan trở về, bỗng nhiên nghe ông Giám Đốc gọi:

- Cô Lộ Minh ơi, có điện thoại của cô.

- Ai gọi tôi đó?

- Tiếng đàn ông.

Nàng bỗng thấy hứng khởi lên, chắc chắn Hồ Mộc Kỳ đã gọi để đến rước nàng. Lộ San lật đật chạy đến phòng Giám Đốc, nhìn thấy ông Giám Đốc đã đi ra. Nàng rất mừng:

- A lô! Có phải Hồ đó không?

- Cô Lộ Minh, tôi không phải là Hồ xưởng trưởng, mà chính là Tùy Tiện đây.

- À, Tùy Tiện, ông gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì?

- Mấy ngày qua không gặp mặt, cô mạnh giỏi chớ?

- Vẫn mạnh. Cám ơn ông.

- Tôi không nghĩ đến việc tìm cô. Nhưng có việc rất bất lợi cho cô, nên buộc lòng phải cho cô biết.

- Việc gì mà bất lợi cho tôi?

- Trong điện thoại bất tiện nói rõ, xin mời cô đến cửa chánh của sân vận động, nhưng cô chỉ đi một mình thôi, nếu trong 10 phút cô không đến thì kể như tôi không thể chờ cô.

- Được, tôi sẽ đến ngay.

Nàng buông ống điện thoại xuống, đứng ngẩn ngơ giây lát. Giám Đốc bước vào hỏi:

- Cô Lộ Minh, dường như có việc gì khó khăn cho cô?

- Không, tôi đang nghĩ cách... đối phó.

- Đối phó? Chuyện gì mà phải đối phó?

- Bọn đàn ông hôi thối, họ mời tôi dùng cơm. A, xin lỗi, tôi nói rất nhanh, vì ông Giám Đốc cũng là phái nam.

Hứa Thế Lâm cười cười nói:

- Tôi không hôi thối thì thôi chớ hề gì.

- Xin kiếu ông chủ, ngày mai gặp lại.

- Ý! Cô Lộ Minh nè, khách mộ điệu say mê cô chẳng những hát hay lại đẹp, tôi đề nghị cô thường thay đổi kiểu tóc, để cho họ có ấn tượng thấy cô mãi mới trong lòng họ.

- Có lẽ khách mộ điệu đã chán lời ca, và chán cả thân hình tôi nữa, tôi mong sao hợp đồng sớm mãn phứt cho rồi.

- Ý! Cô đừng nói vậy chớ, tôi rất vui vẻ tái ký hợp đồng với cô kia mà.

- Đến chừng đó sẽ hay. Nếu tôi không kẹt ca hát ở đây thì tôi đã đi La Mã rồi.

- Đêm mai có mấy người bạn từ ngoại quốc mới về. Họ muốn đến nghe cô hát, do đó, tôi cho cô biết đêm mai rất quan trọng, tôi sẽ đứng ra giới thiệu cô.

- Đêm mai sẽ hay, tôi bận chuyện phải đi ngay.

Lộ San đi vội vã đến chánh môn của sân vận động. Vì nói chuyện cùng ông chủ nên trễ hết mấy phút. Khi nàng vừa đi đến thấy Tùy Tiện ngồi sẵn tại đây, sắc mặt của hắn nghiêm nghị không nói một lời. Nàng bước đến nói:

- Xin lỗi ông, tôi trễ hết mấy phút.

- Thật tôi quá vô tình, cô đến trước mặt mà tôi không biết.

- Đừng nói không hay biết!

Hai người cùng bách bộ đi đến một nơi cây cỏ rậm rạp rồi dừng lại. Tùy Tiện trông bốn bên nói:

- Cô Lộ Minh, cũng may cô đến một mình, bằng không, tôi đã chạy rồi.

- Tôi đã nói, tôi không bao giờ báo cảnh sát, huống chi quanh mình tôi không thiếu lâu la của ông anh chừng. Nếu như tôi không đi đến một mình thì ông đã đi mất dạng rồi.

- Tôi rất khâm phục sự thông minh của cô.

- Nhưng không trốn thoát bàn tay của ông.

- Thật ra, tôi hết lòng bảo vệ cô.

- Ông nói gì bất lợi cho tôi.

- Đúng vậy, bằng không, đâu dám lãng phí ngày giờ của cô. Chỉ vì cô và Hồ xưởng trưởng như đã kết hôn rồi.

- Xin ông nói giùm vắn tắt.

Tùy Tiện bật lửa châm thuốc hút nói:

- Được rồi, chiều nay vợ Hồ xưởng trưởng nhờ tôi đi tìm

giúp, vì bà ấy nghe người ta nói lại gặp Hồ xưởng trưởng đi trên đường phố. Nên bà ta hồ nghi ông không đi Đài Bắc. Những ngày qua ông cũng không về nhà, khiến cho bà hồ nghi ông có tình bên ngoàỉ Do đó, bà đốc thúc tôi hết sức điều tra, nếu biết ông có vợ lẽ thì cho bà hay, bà sẽ thù lao trọng hậu.

- Rồi ông tính sao đây?

- Vì thế, tôi mới hẹn cô đến đây.

- Theo ý ông...

- Theo ý tôi, bà ấy là chủ mướn tôi, với thù lao không ít, dĩ nhiên phải trung thành theo bà, nhưng tôi không thể chịu nổi sự ngược đãi của người vợ đối với chồng. Chỉ vì, tôi đã vỗ ngực cam kết với bà, nếu Hồ xưởng trưởng có vợ lẽ thì tôi sẽ cho bà biết.

- Bà rất tin tưởng vào ông, bởi ông đã biểu diễn tài của ông như thật.

- Bà ấy cũng trả công cho tôi không ít, nhưng đúng vào lúc

tôi cần dùng mà tỏ ra không đẹp, và gần đây tiền của bà không đủ cung ứng những điều cần thiết của tôi.

- Theo ông...

- Cô Lộ Minh, thật cô là người thông minh, vạn nhứt đến lúc tôi không tìm đâu ra thì tôi phải cần thiết đến vợ của xưởng trưởng, nói rõ những nơi Hồ xưởng trưởng ở, cũng như người bạn gái của ông. Chừng ấy muốn bao nhiêu bà cũng chịu cả.

- Ý ông là vậy?

- Đương nhiên phải bảo toàn cho cô và Hồ xưởng trưởng. Tôi cũng không hy vọng làm những chuyện ngoài ý muốn của mình.

- Ông cần chừng bao nhiêu?

- Cô Lộ Minh, khi chưa nói rõ số cần thiết, tôi xin nói rõ cho cô biết. Điều quan hệ là do cô ở chung với Hồ xưởng trưởng, chỉ riêng mình tôi biết, nếu tôi không tố cáo với vợ ông thì chắc chắn cô và ông sẽ chung sống yên ổn. Còn

riêng tôi? Tôi tính đi Hương Cảng, sau khi tôi đi rồi thì cô và Hồ xưởng trưởng sẽ được tự do, chỉ vì tôi có nợ một món tiền lớn tại Hương Cảng, nếu muốn đến đây thì phải trả, vì thế, tôi phải tìm cô mà thương lượng.

- Rốt cuộc, ông cần dùng bao nhiêu?

- Tôi xin thề với có, Từ nay cô không hề gặp lại tôi nữa.

- Như thế thì không vẫn còn chút lương tâm.

- Tôi chỉ cần mười vạn mới đủ.

Lộ San như không tin vào tai mình:

- Ông nói sao?

- Cô Lộ Minh, không phải tôi cố ý làm tiền cô, nhưng ai ai cũng thừa biết, giá tám hay mười vạn đối với ông chủ hãng họ Hồ không thấm vào đâu. Cô nghĩ, giá một món tiền nhỏ mọn nầy mà đổi được sự yên ổn trường cửu thì đâu phải mắc.

- Quá nhiều, ông ấy lo không nổi đâu.

- Tôi đã nói rất rõ ràng, cô không chịu làm theo, đó là quyền của cô. Riêng tôi thì chỉ có đường đi của tôi. Cô Lộ Minh, chỉ vì việc của cô và Hồ xưởng trưởng mà tôi tìm cô để thương lượng, bằng không tôi chỉ nói một lời với vợ ông thì muốn bao nhiêu mà không được, thật đơn giản.

- Xin lỗi, tôi không sức cung ứng cho ông điều đó.

- Cũng được. Xin kiếu cô. Hẹn gặp lại.

- Ý!

- Cô Lộ San! Chỉ vì gần đầy tôi rất bận rộn, tự nhiên là bận lo việc đi Hương Cảng, cô đáp ứng hay không, tôi cũng chẳng hề thỉnh cầu với cô.

- Để tôi còn xét lại.

- Hay lắm.

- Ông cũng biết tôi không thể lo đủ số tiền của ông đòi hỏi.

- Điều nầy tôi cũng đã nói rõ.

- Ông có thể để tôi thương lượng với Hồ xưởng trưởng không?

- Không thành vấn đề, chỉ vì tiền của ông, nhưng cô Lộ Minh, nếu đợi ông ly hôn xong thì tài sản của ông hằng trăm vạn đều thuộc về cô. Do đó, cô nên cố gắng đạt thành số mục nhỏ cho tôi chớ gì.

- Anh ấy cùng ở chung với tôi không phải vì tiền.

- Nếu là tình yêu thì cô cần lo giúp cho tôi hơn nữa.

- Để tôi về thương lượng với anh ấy.

- Chừng nào cô cho tôi biết tin lành?

- Khoảng 10 giờ đêm mai được không?

- Theo tôi nghĩ, chuyện nầy có gì đâu mà phải dùng đến thời gian dài.

- Nếu anh ấy đồng ý thì còn chờ trù bị số tiền nữa chớ.

- Số tiền nhỏ nhoi nầy, bất cứ lúc nào nếu Hồ xưởng trưởng muốn mà không có. Cũng được, vậy thì 10 giờ đêm mai.

- Ông muốn bức tử người chớ chẳng chơi.

- Cô hãy yên lòng, đừng nói mười vạn, mà một trăm vạn đi nữa, cũng không đến nổi bức tử Hồ xưởng trưởng đâu.

- Có cách nào làm tiền hay hơn cách nầy.

- Nếu tôi hay thủ hạ của tôi phát hiện ra các người báo cáo với cảnh sát, đến chừng đó chẳng những giết cô mà giết cả Hồ xưởng trưởng nữa.

- Nếu lần nầy ông đạt được mục đích, sau nầy ông vẫn thực hành kỹ thuật cố hữu, chúng tôi thà là bị sát hại còn hơn.

- Cô yên chí đi, một lời tôi đã nói không khi nào thay đổi.

- Xin kiếu ông.

- Tôi hy vọng tất cả xem đây không phải là chuyện nói dối để làm tiền.

Lộ San sau khi từ giã gã đeo kiếng đen, có cái biệt danh là Tùy Tiện. Nàng gọi xe đi trở về, trong lòng vừa khó chịu vừa giận. Nàng tự hỏi tại sao mà mình phải chịu lệ thuộc bọn lưu manh?

Mười vạn? Trời! Làm thế nào mở miệng nói làm sao với Hồ Mộc Kỳ đây? Chàng không khi nào chịu nhượng bộ, nhứt định sẽ báo cảnh sát, chừng ấy chuyện sẽ xảy ra to lớn. Báo chí sẽ đăng tin tức nầy, chừng ấy gia đình và bên chồng nàng sẽ biết rõ.

Lộ San đang suy nghĩ rối loạn, bỗng xe đã ngừng tại cửa. Tay nàng run run nhận chuông cửa. Nàng rất sợ Hồ Mộc Kỳ ở nhà, nhưng chàng lại ra mở cửa:

- Má Lý đâu anh?

- Anh cho bà ngủ rồi. Lộ San, anh đang chờ em.

- Mộc Kỳ, em...

- Em có gì đâu!

- Em muốn tắm, nhưng rất mỏi mệt, lại không muốn tắm.

Chàng hôn lên mái tóc nàng:

- Em không tắm anh cũng không có gì chê em.

- Nhứt định là hôi hám hổng chỗ chr6.

Lộ San thay đổi y phục vui vẻ đối diện với Hồ Mộc Kỳ, nàng không thể đem chuyện tên lưu manh bắt buộc mà nói lại với chàng. Nếu không nói ra thì số tiền đó làm sao có mà dâng cho nó. Rốt cuộc Lộ San nói:

- Mộc Kỳ, em thấy anh hiện tại rất vui vẻ.

- Đúng vậy, bởi vì được ở chung cùng em.

- Nhưng em phải cho anh hay...

Chàng nghe nói đến đây lộ vẻ kinh ngạc:

- Lộ San! Em vẫn yêu anh chớ.

- Em thì yêu anh rồi, nhưng vì yêu mà phải mang lắm nỗi phiền phức.

- Nếu vợ anh không ưng ly hôn, chừng đó anh không để cho em phải phiền phức.

- Em muốn nói...

- Hiện giờ chúng ta không nên lo buồn làm gì. Đêm nay trăng sáng đẹp, chiếu vào cửa sổ, rọi đến gương mặt em, không khác nào một bức tranh tuyệt mỹ, anh sẽ họa lại bức tranh đó.

Hai hàng nước mắt Lộ San từ từ tuôn ra đôi má.

- Coi kìa, Lộ San, sao em khóc?

- Mộc Kỳ! Em đã hại anh.

- Không, Lộ San! Em là ngọn gió thổi bừng lên ngọn lửa trong lòng anh sắp tắt, sao lại nói là em hại anh được? Em đừng khóc nữa, chúng ta yêu nhau không sức mạnh nào chia rẽ được đâu.

- Mộc Kỳ! Có người muốn bắt buộc em.

- Ai bắt buộc em? Ai?

- Hắn xưng là anh cả bên ngoài Ngũ Duy ca sảnh, hắn có biệt hiệu là Tùy Tiện.

- Hắn đã bắt buộc em mấy lần rồi?

- Đây là lần thứ hai.

- Lần thứ nhứt bắt buộc em bao nhiêu?

- Một vạn đồng.

- Sao em không thèm đếm xỉa đến hắn?

- Không được, hắn muốn giết em.

- Tại sao không nói cho anh hay?

- Em không muốn để cho anh vì em mà lo sợ và khó khăn.

- Lần thứ nhứt rất dễ hăm họa để làm tiền, do đó lần thứ hai lại ăn quen nữa.

- Chỉ vì hắn nói một lần nầy thôi, sau nầy không tìm đến em nữa.

- Lộ San! Loại người đó không thể nào tin cậy được. Lần nầy hắn đòi bao nhiêu nữa?

- Mười vạn.

- Ý trời!

Lộ San bèn đem tất cả chuyện của tên Tùy Tiện mà kể rõ cho Mộc Kỳ nghe. Mộc Kỳ nói:

- Thật anh không hề tưởng đến.

- Nếu không lo đủ mười vạn cho hắn thì hắn sẽ báo cáo việc mình chung sống nhau đến vợ anh, chừng đó em sẽ bị tai họa không nhỏ.

- Hắn còn nói gì nữa không?

- Hắn nói chỉ cần số bạc đó, hắn sẽ đến ở tại Hương Cảng, chừng đó chúng ta sẽ sống yên ổn.

- Lộ San! Chúng ta không nên để cho bọn lưu manh nó lộng hành nếu nhượng bộ chúng thì hậu quả không thể lường được.

- Vậy phải làm thế nào bây giờ?

- Báo cảnh sát.

- Không nên, chúng sẽ giết mình, vì hắn đã nói như vậy.

- Hắn muốn em phải đem tiền đến lúc nào?

- Mười giờ đêm mai.

- Đến lúc đó thì bắt hắn ngay.

- Mộc Kỳ, không phải đơn giản như anh tưởng, hắn rất xảo quyệt không thể đo lường được.

- Theo ý em...

- Đem tiền cho hắn thì xong.

- Lộ San! Theo anh biết, không phải đem mười vạn đồng bạc mà đổi lấy bình an cho mình, khi bọn chúng xài hết tiền, rồi sẽ sanh nhiều thế khác nữa, chớ không bao giờ chịu lặng yên đâu.

- Chỉ vì em sợ bọn chúng hạ độc thủ.

- Đừng lo, anh sẽ yêu cầu cảnh sát bảo vệ.

- Mộc Kỳ, em nghĩ chúng ta nên rời Cao Hùng là hơn.

- Em muốn rời Cao Hùng, chầm chậm sẽ tính sau. Kể từ

ngày mai, em không nên đến rạp ca hát nữa.

- Hợp đồng chưa mãn mà.

- Để anh tìm Dương Tương Hoa nói rõ với Giám Đốc, không hát được là vì có những lý do.

- Theo anh, chúng ta sẽ đối phó thế nào.

- Luôn mấy ngày em đừng đi đâu cả. Em à, những người làm ác, đừng dung dưỡng cho họ ở ngoài luật pháp mãi.

- Anh quyết định báo cảnh sát?

- Trưa mai anh sẽ lén đến báo cho cảnh sát hay đến 10 giờ tối anh sẽ hiệp cùng cảnh sát mà bắt hắn.

- Muốn báo thì nên đi báo bây giờ.

- Theo anh thì trưa mai sẽ báo cáo thuận tiện hơn, trưa mai anh đến sở gọi điện thoại, như thế tránh khỏi bọn chúng theo dõi.

- Anh nghĩ cũng rất chu đáo.

- Chỉ vì em, anh muốn nhơn dịp nầy mà trừ hậu hoạn cho những người khác, để cho em được vững lòng mà chung sống cùng anh.

Nàng ôm chặt Hồ Mộc Kỳ, cảm thấy an toàn vô cùng. Nào ngờ Hồ Mộc Kỳ nói:

- Lộ San! Chúng ta có hai người đừng để phải lo lắng.

- Nếu trừ được đều lo lắng đó thì chắc chắn chúng ta sẽ được vui vẻ.

Cửa phòng đóng kín lại, chỉ còn nghe tiếng cười.

o0o

Lúc ấy có một bóng đen ngoài tường. Bóng đen ấy là gã

đeo kiếng đen đã đòi hỏi nàng. Nguyên hắn và Lộ San bàn luận tại sân vận động, sau khi chia tay, hắn biết Lộ San sẽ về tính việc cùng Hồ Mộc Kỳ. Hắn bèn trèo tường vào nhà trước, chỉ vì cửa sau không đóng, hắn thật cả gan lẻn vào, núp tại cửa phòng nghe trộm. Khi hắn nghe đến rốt câu chuyện, hắn phát giận lên, muốn xông ra mà giết chết phức cho rồi. Nhưng hắn nghĩ đến chuyện lời hơn là báo cáo cho vợ Mộc Kỳ hay còn kiếm được tiền, do đó hắn trèo tường ra ngoài. Hắn đi nhanh đến nhà Hồ Mộc Kỳ trước khi Mộc Kỳ đi báo cảnh sát. Đến nơi hắn bèn vỗ cửa đùng đùng. Vợ Mộc Kỳ hỏi:

- Ai vỗ cửa?

- Nhà đại trinh thám đến đây.

- Ban đêm đến làm gì?

- Xem hình thái, bà không muốn cho tôi vào. Được rồi tôi đi.

- Có chuyện gì hãy nói nghe mau đi!

- Người đẹp như bà mà không biết tại sao Hồ xưởng trưởng lại bỏ đi ăn nằm với con đàn bà xấu như quỉ. Thật lời tục nói không lầm, hoa nhà tuy thơm nhưng đã quen mũi, hoa đồng tuy không ra gì nhưng nó có mùi lạ.

- Lại, ta rất chán cái giọng nói của nhà ngươi. Mãi tìm cách nói loạn xà ngầu, sau rốt thì đưa tay xin tiền.

- Ha... ha... ha... Lại A- Hùng nầy làm việc rất cẩn thận không bao giờ gây oan uổng cho người khác, đã cầm chắc trong tay mới đến đây mà cho bà hay.

- Nói nghe mau, đừng múa tay động chân được không?

- Bà yên lòng, tôi cùng bà vấn vít nhau đến sáng mai cũng chẳng hề gì. Bởi Hồ xưởng trưởng đang...

- Đang ở đâu?

- Ngủ bên mình một ả.

- Sao nhà ngươi biết?

- Đừng quên kẻ nầy là Đại Trinh Thám, chính mắt kẻ nầy đã trông thấy, cũng như chúng ta đã biểu diễn những ngày vừa qua, đàng nầy họ biểu diễn còn hay hơn nhiều.

- Lại A Hùng! Nếu đêm nay nhà ngươi bắt ta đi bắt không được thì ta sẽ sát hại nhà ngươi.

- Muốn bắt thì đi bắt, chớ nói gì nghe quá nghiêm trọng vậy?

- Bắt được ta sẽ trả tiền.

- Đến bây giờ mà chưa chịu đưa tiền, thật là đến đây tốn công rất vô ích.

- Từ nay nếu xài không tiền của ta, cũng như đã xài sinh mạng của ta vậy.

- Được, một lời đã định, cho bà hay, Lại A Hùng nầy chỉ rõ cho bà biết, chớ không phải như lần khác. Bây giờ cho kẻ nầy thân mật trước một chút.

- Tôi không còn lòng nào mà tâm tình, hãy đi đến nơi sẽ

hay!

- Hơi nào mà gấp rút, ông ấy đang ngủ với người đàn bà khác, thì bà cũng nên ngủ với gã con trai khác.

- A Hùng! Đêm nay nhứt định bắt bọn họ cho được mới nghe.

- Tôi đưa hai tay lên tán thành.

- Chỉ sợ tôi làm không lại họ, Phải rồi! Hùng cho tôi mượn khẩu súng.

- Nó là súng lậu.

- Đừng lo, tôi chỉ dọa để bắt họ, chớ không giết chết.

- Được rồi, tôi sẽ cho mượn để dọa cho họ sợ. Nên nhớ, súng tôi đã lên đạn rồi.

- Đi mau.

Không khí đáng lo ngại, vì vợ Mộc Kỳ tay cầm khẩu súng.

Vợ Hồ Mộc Kỳ cùng gã lưu manh đi thẳng đến nơi gian phòng của Mộc Kỳ và Lộ San ở. Lại A Hùng thấp giọng:

- Chờ tôi trèo tường vào trong mở cửa, bà đừng gấp rút mà lộ mưu.

- Biết rồi.

Lại A Hùng trèo tường vào trong, nhè nhẹ mở cửa ra để cho vợ Mộc Kỳ chen mình vào. Hắn dắt mụ đi cửa sau mà vào. Lại A Hùng bồng mụ lên để xem hành động bên trong. Quả nhiên thấy Mộc Kỳ đang ôm một người đàn bà mà ngủ. Máu ghen đã tràn lên cổ, mụ bèn ra dấu cho Lại A Hùng đá mạnh cửa mở toang ra. Sức mạnh của A Hùng làm việc nầy không mấy khó, tông cửa xong, hai người tràn vào.

Mộc Kỳ và Lộ San giựt mình tỉnh dậy, cả hai đều run lên. Hồ Mộc Kỳ nhìn thấy người đàn bà cầm súng chính là vợ mình. Lộ San cũng tỉnh dậy, nhìn thấy gã đàn ông đúng là tên lưu manh mang kiếng đen. Hồ Mộc Kỳ run giọng:

- Em đến...

- Anh còn nhận ra tôi? Tưởng là anh ngủ với người khác nên đã quên tôi rồi. Anh đi Đài Bắc đây hả? Anh là đồ bất hảo, cả năm bỏ bê vợ con.

- Em hãy buông súng xuống để nghe anh giải thích.

- Khỏi cần phải giải thích, anh cùng một người đàn bà khác đã ngủ chung nhau, chính mắt tôi đã nhìn thấy mà còn giải thích nỗi gì?

Lộ San cầu khẩn:

- Thưa Hồ phu nhơn! Chính là tôi bất hảo. xin bà rộng dung.

Vợ Mộc Kỳ nhổ vào mặt nàng một bãi nước bọt nói:

- Đừng già hàm! Tôi không muốn nói với loại người hạ tiện như cô.

Hồ Mộc Kỳ không thể chịu nổi, hỏi gằn:

- Bây giờ em muốn gì?

- Tôi... ha... ha... ha...

Lại A Hùng đứng gần một bên nghiêm giọng:

- Cô Lộ Minh, tôi đã từng nói, khuyên cô đừng để cho tôi phải không còn đường đi, tôi đã nói thật và rất rõ ràng, cô lại phản bội lời hứa của mình. Hồ xưởng trưởng lại còn dở tánh điêu ngoa, tính ngày mai đi báo cảnh sát, đến tối, ông sẽ hợp cùng cảnh sát để bắt tôi, nhưng ông đã bắt được tôi chưa? Làm gì được lão đại nầy. Hồ xưởng trưởng ông đã phạm tội với vợ, cũng như cô Lộ Minh đã phạm tội phá hoại gia đình người khác.

- Ha... ha... ha... Trong khi nói thì vợ của Mộc Kỳ cười lên tràng cười rất rùng rợn. Chỉ nghe tiếng nổ chát chát luôn mấy tiếng thì Hồ Mộc Kỳ và Lộ San đã nằm lăn trên vũng máu. Lại A Hùng muốn co giờ tẩu thoát, vợ Hồ Mộc Kỳ nạt lớn:

- Đứng lại, mầy đã lừa dối tao quá nhiều rồi, mấy năm tao

ở không phải với chồng tao cũng do mầy đạo diễn. Ngày nay, là cơ hội tao đòi nợ mầy.

- Bà Hồ xưởng trưởng! Xin bà...

- Quì xuống, tao sẽ dung mạng sống cho mầy. Mầy là thằng không chuyện gì ác mà không làm, trong quá khứ mầy đã hại cuộc đời tao, lại hại luôn em tao trong tuổi vị thành niên. Lại A Hùng, tao cho mầy biết, hôm nay tao thay mặt cho họ mà trừ khử mầy.

- Ái! Xin bà cứu... một mạng tôi bà dung...

Một tiếng nổ chát chúa nữa vang lên, tên lưu manh nằm dài không nhúc nhích.

Vợ Hồ Mộc Kỳ cười lên một tràng cười như điên, sau đó, nàng kê khẩu súng vào màng tang mình mà lẩy cò, thân hình bà ta té nằm dài trên mình Lại A Hùng.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 31

Khi cảnh sát đến thì Lộ San chưa chết, lập tức cho chở đến bịnh viện.

Qua ngày thứ hai, bịnh của Lộ San phát lên dữ dội nóng đến 40 độ, nàng mê man không biết gì cả, sau khi bác sĩ tìm thấy nàng trúng hai viên đạn vào những nơi không đến nỗi nguy hại, chỉ vì một viên đạn trúng phía trên hai lá phổi, từ sau lưng trổ ra dưới vú. Bá sĩ nói: Nếu triệu chứng không biến hóa thì một thời gian dài có thể cứu nàng sống được. Chỉ vì hai vết thương đều nặng, nên bác sẽ không quyết đoán được.

o0o

Cốc Minh xem báo thấy vụ án mạng nầy, và xem ảnh nạn nhân là một ca sĩ đang lên tên là Lộ Minh, chàng nhìn kỹ thấy không thể lầm lộn được, chính là người vợ ly hôn của chàng. Xem xong, chàng chạy như điên xuống lầu kêu lên:

- Ba má ơi, hãy xem cái nầy nè.

- Cốc Minh! Xem vật gì vậy?

- Lộ San bị người ta bắn chết.

- Ý chà! Á Lâm!

Lão Lâm bèn bước ra nghi ngờ hỏi:

- Chuyện gì vậy bà?

- Ba! Lộ San bị người ta bắn chết rồi!

Lão Lâm xem sơ qua trong báo:

- Có phải nó hay không?

- Má à, sao con thấy khó chịu quá đi.

- Con à, đừng khóc, ba má biết con quá thương vợ con.

Khi lão Lâm xem kỹ bèn nói:

- Chưa chết, chỉ bị thương nặng mà thôi.

- Ba má à, con muốn đi thăm vợ con.

Lão Lâm than thở không dứt nói:

- Con à, vợ của con bây giờ không phải như xưa vì nay là vợ của người khác rồi.

- Trong lòng con, nàng chỉ là vợ của con vĩnh viễn thưa ba má, chỉ vì con thương vợ thì điều gì con cũng tha thứ tất cả.

Bà Lâm thở ra nói:

- Vợ con bị tai nạn, thật má không tưởng đến.

- Thưa ba má, xin ba má cho con đi thăm vợ con.

Vợ chồng Cốc Á Lâm lẳng lặng không nói gì, lão Vương cũng đứng một bên mà cúi đầu xuống. Sau cùng, bà Lâm nói:

- Ông à, nên để cho nó đi được không ông?

Lão Lâm hít một hơi thuốc xì gà nói:

- Cũng được, Cốc Minh! Nếu Lộ San nó hồi tâm chuyển ý thì cũng nên tha thứ cho nó.

Bà Lâm tiếp lời:

- Đúng ra, bản tánh Lộ San cũng hiền lành.

Lão Vương nhìn thấy Cốc Minh, vốn là con ruột của lão được như vậy lão cũng lấy làm thỏa ý, lão nhỏ lệ mà tiếp lời:

- Sao cậu không mang Tiểu Lộ và Nhị Lộ theo? Để cho mợ thấy hai đứa con ruột của mình, sẽ theo chúng nó mà về.

Vợ chồng lão Lâm do dự chưa biết tính sao, bà vú bèn ngỏ lời:

- Tôi xin theo để trong nom hai cháu.

Lão Lâm lặng lẽ giây lát nói:

- Cốc Minh, trước khi con đi thăm Lộ San, nên đến nhà bên vợ con, có lẽ ba má của nó được tin nầy thì khổ tâm lắm? Con sẽ tìm lời êm dịu mà khuyên nhủ họ.

- Con xin vâng lời ba dạy.

- Cốc Minh và lão Vương lái xe ra khỏi cửa, vợ chồng lão Lâm không hẹn mà cùng thở dài một tiếng.

o0o

Trước khi Cốc Minh chưa đến thì vợ chồng lão Châu đưa Lộ Ni đọc tờ báo loan tải tin nầy. Bà Châu khóc mùi, đứa con gái đã mất liên lạc hằng năm, nay được biết tin lại là một tin chẳng lành.

Bỗng nghe tiếng chuông cửa reo vang. Lộ Ni ra mở cửa, thì ra là Cốc Minh, nàng reo lên:

- Cốc Minh!

- Thưa chị, ba má có ở nhà không chị?

Lộ Ni nói có tại phòng khách, Cốc Minh liền đi nhanh vào:

- Thưa ba má, được mạnh. Có lẽ ba má được biết tin chẳng lành nầy rồi?

Vợ chồng lão Châu đồng thanh nói:

- Phải rồi, ba má đã biết.

- Xin ba má không nên buồn rầu, chắc chắn Lộ San vẫn mạnh.

Bà Châu run giọng:

- Con! Lộ San nó ở không phải với con, nhưng nay nó bị...

Bà Châu bỏ lửng câu nói vì xúc động.

- Thưa má, miễn là Lộ San tự giác ngộ, bất cứ trường hợp nào con cũng tha thứ cho vợ con.

Lộ Ni tiếp lời:

- Ba má à, hiện giờ không phải ở đây mà trách cứ hoặc giận hờn, con nghĩ nên tìm cách đi thăm Lộ San hoặc rước nó về đây.

Bà Châu tuôn nước mắt ràn rụa:

- Lộ Ni nói phải, ông à, có nên rước Lộ San về để đưa nó vào bịnh viện nuôi nó không?

- Tùy ý bà tính với Cốc Minh.

Cả nhà bàn tính chuyện rước Lộ San về để gần gũi mà săn sóc. Lộ Ni đưa Cốc Minh vừa ra tới cửa, bỗng nhiên thấy một người cầm tờ báo hớt hải chạy tới, tinh thần hoảng hốt kêu lên:

- Lộ Ni!

- Kìa, anh Khổng Vân!

- Anh đến cho em hay một tin rất quan trọng.

Lộ Ni tỏ vẻ đau khổ nói:

- Tin đó em đã hay rồi. Quả là một tin bất hạnh.

Cốc Minh tiếp lời:

- Chị hãy mời anh Khổng Vân vào nhà. Em phải đi gấp.

Khổng Vân nghi ngờ hỏi:

- Bạn đi đâu bây giờ?

- Cốc Minh muốn đưa má em đến đó rước Lộ San về đây.

Khổng Vân hối thúc:

- Vậy thì bạn hãy đi ngay, nhưng nhớ đừng nên chạy lẹ lắm.

- Tôi biết điều đó. Hẹn gặp lại.

Hai người nhìn bóng xe của Cốc Minh khuất đạng, Khổng Vân bèn hỏi:

- Lộ Ni, Cốc Minh vẫn đối xử đẹp với Lộ San chớ?

- Vâng, chỉ tại Lộ San quá buông lung mới ra kết quả như ngày nay.

o0o

Chuyến xe lửa từ từ rời trạm Đài Bắc, trên đường đi về Nam. Chỉ có hai đứa bé không hề biết gì về mẹ chúng. Tiểu Lộ lần thứ nhứt được ngồi xe lửa, nó vui thích vô cùng, Cốc Minh bồng bé hướng ra ngoài cửa sổ để nhìn cảnh sắc. Nhị Lộ thì lặng yên ngồi trong lòng bà ngoại, bà vú cũng ngồi lặng thinh. Trừ hai đứa nhỏ liếng xáo, mọi người trong lòng đều suy nghĩ chuyện riêng, không ai nói chuyện với ai.

Đến Cao Hùng trời đã sắp tối. Mọi người đều gọi xe thẳng đến y viện. Cốc Minh hỏi thăm người trong bịnh viện thì không có bịnh nhân nào tên Lộ San. Chàng hỏi tên Lộ Minh là một ca sĩ đang bị thương nặng, đồng thời lấy tờ báo chỉ cho người trong y viện thấy, cô ý tá liền hướng dẫn mọi người vào phòng Lộ San.

Lộ San nhìn thấy mẹ mình và hai đứa con, đôi mắt nàng bỗng nhiên lệ chảy dài. Nàng nghẹn ngào cho đến tiếng má mà gọi cũng chẳng ra lời. Bà Châu cũng khóc và nói:

- Lộ San! Cốc Minh đến thăm con, luôn cả bà vú nữa.

Đôi mắt Lộ San tỏ ra xấu hổ khi nhìn thấy Cốc Minh và bà vú, nàng cúi gầm mặt xuống, nhìn hai vết thương rất nặng. Cùng lúc đó, hai đứa con ngơ ngác nhìn nàng.

Bỗng nhiên, nàng ngước đầu lên, đưa hai tay ra muốn bồng hai trẻ, y tá đứng một bên lắc đầu ngăn trở. Cốc Minh bồng Tiểu Lộ hạ thấp xuống cho nàng thân mật với nó. Bà vú cũng bồng Nhị Lộ đến làm y như vậy. Lộ San tỏ vẻ rất khó khăn mệt nhọc mới gọi:

- Má!

Bà Châu ngồi cạnh mép giường vẻ hiền lành:

- Con! Hãy thong thả, cả nhà đều tha thứ cho con. Theo lời Y Tá thì vết thương của con không đến nỗi nặng lắm, một thời gian ngắn nữa sẽ khỏi.

Cốc Minh tỏ lòng thành khẩn:

- Lộ.. Lộ San! Quá khứ nó đã trở thành quá khứ, giữa hai

gia đình đều quên tất cả! Sở dĩ ba má của anh không đến muốn để cho anh đến mà an ủi em.

Bà Châu nắm tay con gái nói:

- Ba và chị con cũng bảo má đến mà an ủi con, tuy cả hai không đến nhưng đang chờ đợi tin con.

- Má! Hiện giờ chuyện gì con cũng không muốn nói cả.

- Má biết tinh thần của con hiện giờ đang giao động, con không nên nói gì là tốt hơn.

- Má! Con bị thương rất nặng, có lẽ ngày mai nầy chết cũng chưa biết chừng.

- Lộ San! Con hãy vững lòng, má không gạt con đâu.

- Con đã đối không phải với tất cả mọi người.

- Không ai trách con, ba của con cũng bảo má nên săn sóc con cho mau bình phục. Lộ San, má và Cốc Minh tính ngày mai nầy rước con về Đài Bắc để gần gia đình của đôi

bên mà tiện việc săn sóc.

Lộ San đã vào bịnh viện trong mấy ngày qua không ai săn sóc?

Bình thường thì bướm ong tụ tập đến rần rộ, bây giờ thì không thấy một bóng dáng nào. Lúc nàng là ngôi sao của rạp Ngũ Duy thì họ tranh nhau mà săn đón. Không gì đáng buồn hơn là viên Giám đốc Hứa Thế Lâm, không hề đến y viện mà thăm một lần, đừng nói chi là giúp đỡ tiền bạc thuốc men.

Rời bịnh viện nầy để về Đài Bắc để có người săn sóc, Lộ San nghe đến bèn cảm khái vô cùng. Do đó, nàng ngỏ lời rất lạnh lùng tha thiết:

- Má! Con xin theo ý má tính sao cũng được.

Mọi người đều mừng rỡ, nhứt là mong cho đôi vợ chồng có thể "gương vỡ lại lành" Cốc Minh khỏi phải mang chứng uất trong tâm mà thường rước thầy điều trị nữa.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 32

Bảy ngày sau, Bác sĩ tại bệnh viện Cao Hùng mới cho bà Châu và Cốc Minh rước Lộ San về Đài Bắc. Hiện giờ nàng đã thoát khỏi cơn nguy, chỉ cần tịnh dưỡng lần lần bịnh tình khôi phục, người khổ công nhứt là Cốc Minh, mỗi ngày phải dẫn hai đứa con đến thăm Lộ San để cho nàng vui vẻ bớt nghĩ đến chuyện khổ đau, một hôm Cốc Minh nói:

- Lộ San! Xin em lượng thứ cho anh, cũng tại anh mà ngày nay em mới ra đến nông nỗi nầy.

Nhìn Cốc Minh, nàng bèn quay mặt ra cửa sổ, nàng như muốn nói hết nỗi lòng mình, nhưng trước đôi mắt thành thật của Cốc Minh nàng khó nói ra lời. Những ngày qua, ngoài vấn đề Cốc Minh nhắc chuyện cũ ra, chàng chưa lần

nào nói đến vấn đề nầy. Hôm nay chàng mở lời xin lỗi, nàng tự thấy mình vô cùng xấu hổ.

Riêng Cốc Minh, chàng nhìn thấy nàng không trả lời lại cho rằng nàng còn hờn giận nên không muốn nói chuyện với chàng. Cốc Minh lại nói tiếp:

- Lộ San! Em hãy xem, Tiểu Lộ và Nhị Lộ chúng rất ngoan ngoãn dễ thương, mỗi khi về nhà ăn cơm, chúng cứ khóc la kêu má.

Câu nói nầy khiến co Lộ San rất an ủi, nàng an ủi vì nàng còn hai trẻ là chính giọt mái của nàng sanh ra. Nhưng nàng rất đau khổ, vì nàng đã có lỗi quá nhiều với hai con.

Một người mẹ hư đốn như nàng, còn có tư cách nào

mà giáo dục hai trẻ. Nhưng hai trẻ lại cần đến nàng, nàng nghĩ đến hai viên đạn của người đàn bà ghen, sao nó không xuyên vào những chỗ nhược để nàng giã từ cõi đời, còn tốt hơn sống đây để âm thầm tủi nhục với chồng con?

Nàng nghĩ khác, nhưng Cốc Minh lại tiếp lời:

- Lộ San! Đã nhiều ngày qua, em không chuyện trò với anh, tự nhiên là em chưa tha thứ lỗi lầm cho anh?

- Xin anh bồng em trẻ lại đây, em muốn giỡn với nó.

Cốc Minh bồng hai con lại cho nàng, hai trẻ ôm má nó và nằm xuống cánh tay mẹ. Nàng không cầm được đôi giòng lệ tuôn tràn theo hai khóe mắt. Có lẽ đôi giòng lệ không phải lệ thương con, mà là hai gọt nước mắt đã ăn năn ở chẳng phải với con.

Cốc Minh lấy khăn tay ra lau lệ cho nàng, ban đầu nàng cự tuyệt, sau lại cũng để cho Cốc Minh lau:

- Anh hãy mang chúng về cho chúng dùng cơm đi!

- Được rồi, ăn cơm xong, anh sẽ mang chúng đến.

- Em không muốn anh bồng chúng đến nữa.

- Nếu không bồng đến, chúng sẽ làm ồn lên đôi má.

- Em không muốn chúng đến lúc chiều tối.

- Được, anh sẽ dỗ chúng ở nhà.

Lộ San dùng đôi mắt đưa cha con Tiểu và Nhị Lộ ra về. Trong lúc sự xót chua đau đớn lại đến với lòng nàng, chẳng bao lâu Lộ Ni bước vào tay cầm rất nhiều sách; nàng kêu lên:

- Kìa, chị!

- Đâu em đoán coi ai đến thăm em?

- Không biết đâu.

- Khổng Vân, hãy vào đây anh!

Lộ San nghe qua cảm thấy vô cùng đột ngột, không biết phải nói sao, chỉ kêu lên:

- Chị!

Lộ Ni giới thiệu, em của tôi là Lộ San đây.

Lộ San nhìn Khổng Vân, liền nói:

- Lộ San em! Xin lỗi anh không đến sớm để thăm em.

Những chai nước ngọt nầy chính tay anh đã chọn lựa mua cho em, không biết em có thích uống nước trái cây nầy không?

- Cám ơn anh. Em...

Khổng Vân bèn cắt lời nàng:

- Tất cả đều thuộc về quá khứ, mỗi người đều gặp phải, nhưng hoàn cảnh có khác hơn đôi chút đó thôi.

Lộ Ni cười rất cởi mở nói:

- Anh Khổng Vân bằng xương bằng thịt, so với bức ảnh của anh thế nào?

- So với bức ảnh, anh Khổng Vân thật bên ngoài còn oai hùng hơn nhiều.

- A! Em Lộ San quá khen ngợi, anh không biết lấy chi mà đáp lại cho vừa.

Lộ San nở nụ cười trên nét mặt xanh xao, nàng cho chị biết rõ:

- Chị à, cho đến bây giờ em mới thấy chọn bạn đời không nên chú trọng đến bề ngoài, nếu gặp một chàng trai hào hoa, đẹp mã quá, phái nữ dễ cảm thì khó mà giữ, sẽ bị phụ nữ khác cướp đi, theo em chỉ cần chân thành, dầu cho một chàng trai mặt mày sần sùi cũng được. Cũng như em đeo đuổi theo một gã hào hoa dễ cảm là Tạ Cách Luân, đến hôm nay thân thể mới đến nổi nầy. Xin lỗi, em quên có anh Khổng Vân đứng đây.

Khổng Vân liền cười cười nói:

- Chẳng ngại gì, lời của em cũng như những trẻ đã chơi dao bị đứt tay, nay sợ dao là phải chớ.

Lộ Ni cũng cười và khôi hài:

- Vì vậy, mà chị chọn một chàng trai làm bạn xấu nhất, nhưng cũng dễ thương nhất.

- Chẳng những xấu mà là một gã đánh giầy trước mặt muôn người nữa chớ.

- Thật tình em rất khâm phục tình yêu của anh chị đó.

- À, Cốc Minh dắt hai cháu đến chưa vậy em?

Nghe chị hỏi đến Cốc Minh, nàng cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng Khổng Vân, bởi Khổng Vân và Cốc Minh là bạn học. Nhưng nàng cũng nhỏ giọng:

- Vừa ra khỏi đây giây lát thì anh chị đến.

Khổng Vân thành thật nói:

- Em Lộ San! Từ trước anh chưa bao giờ dám khuyên can ai, nhưng hôm nay anh xin khuyên em một điều, em hãy tin Cốc Minh mãi mãi vẫn yêu em. Anh cũng chưa bao giờ bội phục ai, nhưng anh rất bội phục Cốc Minh, vì anh ấy có một trái tim chung thủy cùng em. Trên đời nầy, một chàng

chỉ yêu duy nhất một người thật hiếm thấy.

Lộ San ngước mặt lên nhìn chàng nói:

- Em... em rất hân hạnh được nghe lời anh chỉ giáo, cũng như em rất thích thú thấy chị em chọn anh làm bạn đời.

- Anh cũng không khác Cốc Minh chi mấy, mãi mãi chỉ yêu một người.

Lộ Ni tiếp lời:

- Em nên bảo trọng lấy thân, đến giờ chị phải đi học.

Khổng Vân cũng tha thiết với Lộ San:

- Em nên yên tâm để sớm bình phục, anh sẽ thường đến thăm em.

- Cám ơn anh.

Khổng Vân đã đi rồi nhưng còn lưu lại cho Lộ San một ấn tượng tốt. Nàng rất khâm phục một gã đánh giày mà nên

thân danh, thật là một người đáng mến.

o0o

Qua ngày thứ hai, lão Vương sắp sửa đưa Cốc Á Lâm đến văn phòng. Nhưng bà Lâm bước theo gọi giật lại:

- Lão Vương, hãy chậm một chút.

Lão Vương ngừng xe lại hỏi:

- Thưa bà, còn dặn điều chi?

- Đưa ông đến văn phòng, hãy trở về mang những thức uống mà Lộ San thường thích dùng đến bịnh viện cho nó.

Lão Vương đưa lão Lâm đến văn phòng, rồi lập tức trở về mang thức uống và trái cây cần thiết đến y viện cho Lộ San. Đến nơi lão liền gõ cửa. Lộ San nghe tiếng lão

Vương nàng mời vào. Lão Vương bước vào nói:

- Thưa cô, hôm nay cô thấy đỡ nhiều?

- Cám ơn chú, tôi thấy ngày xuất viện không lâu lắm.

- Theo ý tôi không nên xuất viện gấp lắm, chỉ cần tịnh dưỡng cho thật mạnh sẽ về nhà cũng không muộn gì.

- Tay chú đang cầm vật gì đó?

- Bà chủ bảo tôi đem những thức uống hằng ngày cô ưa dùng đến cho cô.

- Là những thứ gì vậy?

- Tôi cũng không biết.

Lộ San tiếp lấy mở ra xem, trong ấy có hai quả năng đỏ. Nàng thấy vô cùng cảm động. Đối với bà mẹ chồng như má của Cốc Minh thật trên đời ít có. Đến nông nỗi nầy mà nàng chưa thấy trên nét mặt bà hiện lên vẻ khó chịu.

Bỗng nghe lão Vương nói:

- Cô à, tôi tuy là một gã lái xe...

- Chú Vương, chú là một người cha tốt, nếu tôi là con của chú thì tôi cảm thấy hãnh diện lắm.

Bỗng nhiên mắt lão Vương rưng rưng lệ, nàng không hiểu lão Vương thương tâm vì lý do gì? Nàng kinh ngạc hỏi:

- Chú Vương, có lẽ tôi đã lỡ lời với chú?

- Không đâu, thưa cô! Tôi đã xem cô như một đứa con từ trước, xin cô chớ trách lão!

- Có gì mà trách, chú đối xử với cháu rất tốt mà.

- Cũng như Cốc Minh, tôi cũng xem cậu ấy như con từ trước.

- Cũng bởi chú không con?

- Có, nhưng không tiện nói ra.

- Xin chú nói rõ, vì từ trước chú chưa từng nói qua thân thế của chú cho ai biết.

- .....

Lão Vương vẫn yên lặng, không nói ra lời, vì lão đã cam kết giữ bí mật, hay lão vì tương lai của Cốc Minh mà không tiện nói ra, sợ ảnh hưởng đến tâm lý của Cốc Minh, chàng lớn cũng nhờ vợ chồng Cốc Á Lâm nuôi dưỡng, thân sinh chàng bây giờ lại là một lão tài xế cho chàng. Đến lúc hiểu rõ thì phải làm sao? Do đó giây lát sau lão trả lời:

- Cô! Sau nầy có dịp tôi sẽ nói rõ cho cô nghe, khi cô nghe chắc cô sẽ vừa ý. Hiện giờ tôi chỉ yêu cầu một điều là cô nên lượng thứ cho cậu, nếu cậu Minh mà không được gần cô thì buồn thảm mãi mãi.

- Chú Vương, tôi...

- Lúc cô đi rồi, khi cậu ấy nhìn thấy hai cháu thì bỗng nhiên rơi nước mắt. Cậu ấy quả thật nhớ thương cô không sao

khuyên giải được.

- Thật ra, tôi không xứng đáng để cậu Minh yêu.

- Nhưng Cậu Minh vẫn yêu cô tha thiết.

- Chú à, chuyện đó thỉnh thoảng sẽ đề cập đến. Tôi cảm thấy mỏi mệt quá rồi.

- Cô hãy nghỉ đi, tôi xin kiếu cô.

- Cám ơn chú.

- Cô! Tôi sẽ thường đến viếng thăm cô.

o0o

Trong một tháng nằm tại y viện, mọi người đều khuyên Lộ San nên trở lại với Cốc Minh, nàng vẫn nói như nửa đùa

nửa thật và lắm khi tỏ vẻ bi quan, nhứt là mẹ nàng nói hết những tâm tình của hai gia đình., nàng vẫn hứa miễn cưỡng, người ta vẫn tưởng nàng còn giận Cốc Minh, nhưng tự nàng cảm thấy xót xa, không xứng đáng đáp lại tình yêu của chàng, nàng rất hổ thẹn mà không thể nói ra lời. Lộ San rất ước mong được xuất viện, một ngày ở lại y viện sao dài như một năm, mặc dầu nàng chưa được bình phục hẳn.

Một chiều nọ, Cốc Minh không dẫn hai trẻ đến, Lộ San vội vàng hỏi:

- Sao không dắt bọn chúng đến?

- Anh muốn đến bầu bạn cùng em trọn buổi chiều nay.

- Không có hai con, thì tôi và anh chỉ còn nhìn nhau mà không biết nói gì.

- Nhưng anh đã từ lâu chất chứa đầy tâm sự mong có dịp để nói hết với em. Nếu em vẫn còn có thể nghe anh.

- Có gì đáng nói, em là một con đàn bà...

- Nhưng lòng anh cảm thấy vẫn yêu em.

- Nói thật, em là một con đàn bà rất hiểm độc.

- Anh không bao giờ nghĩ đến điều đó. Lộ San, chắc có lẽ em không muốn xây dựng lại những gì đã đổ vỡ?

Nàng cảm thấy mình đối với chàng quá nhơ nhớp xấu hổ, không còn mặt mũi nào mà trở về gia đình họ Cốc nữa. Nhìn chàng chừng nào nàng tự thấy mình xấu hổ chừng ấy. Cốc Minh phá bầu không khí yên lặng:

- Lộ San! Em nên vì hai con mà lượng thứ hết mọi chuyện.

- Em...

- Chẳng những cho anh mà trong đó có ba má anh đến chú Vương và bà vú nữa.

- Em biết điều đó.

- Vậy thì em hãy vì anh mà gật đầu đi.

- Anh còn yêu em tức là anh không e ngại cho tương lai của anh sao?

- Vì em, anh không hề nghĩ đến cái gì gọi là tương lai cả. Hiện giờ anh yêu em còn hơn trước kia nữa.

- Em không biết phải nói sao bây giờ.

- Em hãy đồng ý về nhà anh đi, em.

- Cốc Minh! Em...

Lộ San lặng lẽ lắc đầu, nàng không còn lòng nào mang mặt mũi về nhà chồng. Cốc Minh thấy nàng lắc đầu, chàng thất vọng cúi gầm mặt xuống, đôi hàng lệ rưng rưng.

Lộ San đứng trước tình cảnh khó khăn gượng ép nầy nàng tuy rất xấu hổ nhưng cùng thương xót cho chàng bèn gọi:

- Cốc Minh!

Chưa biết nàng sẽ nói gì, nhưng nghe nàng gọi tiếng thân thiết lòng chàng vui mừng như ngày hội, lật đật lau nước mắt, hỏi:

- Lộ San! Em muốn gì? Phải chăng em muốn đáp ứng lời anh?

- Em... Mỗi khi nàng muốn nói, bỗng nhiên hồi nhớ những điều xấu do mình gây ra. Nhứt là trong khi mang thai mà Tạ Cách Luân không nhìn nhận, buộc lòng nàng phải phá thai, nhưng cũng không cứu vãn tình trạng giữa nàng và Luân được. Nàng lại nhớ đến lúc mình thọ thai với Cốc Minh chàng theo sát một bên mà săn sóc, không việc gì chàng không làm, nàng còn cơ hội chót đem ra so sánh.

- Lộ San! Em đang nghĩ gì vậy? Chỉ vì tinh thần em quá đau khổ chớ gì.

- Em nghĩ mình hiện đang ở tại đâu đây.

- Thì tại bịnh viện, anh đang bầu bạn với em đây.

- Do đó mà ký ức của em hiện lên những điều đau khổ vừa

qua.

- Em hãy quên đi! Em nhớ mình đang trị bịnh, không nên đau khổ.

Nàng nghĩ lại, tất cả cũng do mình, tại sao mình chẳng biết thận phận lại ở chung cùng Hồ Mộc Kỳ, nàng cũng nhớ ơn Hồ Mộc Kỳ nếu không nhờ chàng mà bị trọng thương thì chắc chắn nàng sẽ chết bằng cách khác. Như hôm nọ chẳng gặp Hồ Mộc Kỳ tại cửa rạp điện ảnh, thì ba ngày sau nàng sẽ nhảy xuống sông Ái Hà, thân xác hôm nay đã vùi sâu vào lòng đất. Nàng không trách Hồ Mộc Kỳ mà chỉ trách mình.

Nàng cũng không trách gã mang kiếng đen, nếu không nhờ hắn thì đâu có xảy ra vụ huyết án nầy. Bỗng nhiên Cốc Minh reo lên:

- Lộ San! Ba má anh đã đến kìa.

Lộ San ngước mặt lên, nhìn thấy vợ chồng lão Lâm đi vào cùng lão Vương và bà vú, nàng chưa biết phải xưng hô thế nào bà Lâm bước đến, giọng hiền lành:

- Lộ San đã mạnh rồi hả con?

Lộ San rất cảm kích và khó khăn lắm mới nói:

- Dạ.. đỡ lắm rồi.

Lão Lâm vui vẻ nói:

- Ngày nay cả nhà đến thăm con. Lộ San! Con không nhìn thấy cả nhà thương mến con sao?

- Phải rồi, con...

Bà vú lập tức cắt lời nàng:

- Cô! Ông và bà mỗi ngày luôn luôn tưởng nhớ đến cô.

Cốc Minh đến hỏi ba má chàng:

- Thưa ba má! Con vẫn yêu Lộ San, ba má không phản đối hai con chớ!

- Chẳng những không phản đối, mà còn tuyệt đối mến yêu hai con nữa là khác.

Vợ chồng lão Lâm thương yêu Cốc Minh vô cùng, nhưng niềm vui chưa trọn vẹn, bỗng nhiên phát sanh ra việc đau lòng. Bây giờ nếu Lộ San đổi ý về sum hợp với Cốc Minh thì vợ chồng lão rất vui vẻ, bởi vợ chồng lão rất lo sợ Cốc Minh vì quá buồn rầu mà sanh bịnh.

Trước tấm lòng mến phục của gia đình Cốc Minh, làm Lộ San nghẹn ngào chẳng nói ra lời. Nàng chỉ dùng hai giọt nước mắt mà thay cho lòng mình.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương 33

Lộ San xuất viện khi đã bình phục. Nhưng nàng rất lặng lẽ ít nói ít cười. Mỗi lúc có bạn trai của Lộ Ni đến là nàng lánh mặt về phòng mình mà đóng cửa lại.

Không bao lâu Lộ Ni thấy cử chỉ lạ của nàng bèn hiếu kỳ hỏi:

- Em à, em không hoan nghinh việc Khổng Vân đến nhà mình hả?

- Không.

- Sự thật là em không muốn gặp mặt Khổng Vân.

- Trước mặt chị và Khổng Vân em cảm thấy em có mặc

cảm tự ty.

- Không nên làm như vậy, nào phải Khổng Vân xem em tầm thường, huống chi em là em của chị.

- Em đã nghĩ rồi, nhưng phần em rất khó khăn.

- Bộ em không hề suy xét rằng Cốc Minh quá yêu em sao?

- Nếu đổi lại chị, chị phải cư xử làm sao coi cho được?

- Chị nghĩ hoàn cảnh của em là hoàn cảnh trùng viên, khi chị thấy mặt hai cháu là chị muốn cho hai em gần gũi nhau sớm chừng nào tốt chừng đó.

- Em muốn tự mình nên xét lại nhiều hơn.

- Cũng được, suy nghĩ kỹ thế nào đó, rốt cuộc cũng phải cùng chung sống với nhau.

- Em thấy điều tốt nhất là cạo đầu làm ni cô là hay hơn hết.

- Điều đó không phải tốt cho em lúc này vì chồng và con

em đang cần đến em.

- Đến em mà cũng chẳng biết pải làm thế nào, vì chính mình là một con đàn bà hư thân mất nết.

- Một người con gái tốt luôn luôn tự cảnh giác, đám con trai hư thân bu quanh dụ dỗ. Nếu không phải Tạ Cách Luân quyến dụ em thì ngày nay em đâu phải gặp những cảnh ngộ thảm khốc thế nầy.

- Chị đừng nên đề cập đến tử quỉ đó nữa.

- Phải rồi, càng đề cập đến, càng thêm thống khổ chớ chẳng ích lợi gì.

- Chị tính bao giờ mới kết hôn với anh Khổng Vân đó?

- Chị tính với anh ấy vào mùa xuân sang năm, nhưng ba má muốn sớm hơn càng tốt.

- Em rất khâm phục chị, chắc chắn chị vĩnh viễn được hạnh phúc.

- Em lại không vĩnh viễn hạnh phúc sao? Chỉ vì em không muốn tìm hạnh phúc với Cốc Minh mà thôi.

- Dầu sao em cũng bị vết thương lòng khó mà chữa cho lành.

- Do đó sống trên đời nên nghĩ đến câu "một lần sa chân để ngàn đời ôm hận". chị em mình đi xem một scene xi-nê nhé? Theo chị chắc lâu lắm rồi em không xem xi-nê.

- Cám ơn chị, em không muốn đi đâu hết.

- Nếu ở nhà thì chẳng nên buồn rầu, ba má buồn bực lo cho em lắm.

- Được rồi, từ nay trước mặt ba má em sẽ cố luôn luôn vui vẻ.

- Chị hy vọng sự vui vẻ của em nó xuất phát từ nội tâm.

Bỗng nhiên chuông cửa reo vang, Lộ Ni đi mở cửa thì ra Cốc Minh đến.

- Chị, Lộ San đâu?

- Nó không chịu đi đâu hết, Cốc Minh, dượng nên tìm cách rủ nó đi du ngoạn, sợ nó quá buồn rầu mà sanh bịnh.

- Được, để em thử xem. Khổng Vân có đến không chị?

- Anh ấy chỉ đến bất thường thôi.

Cốc Minh đến phòng Lộ San, chàng cúi đầu trông vào, thấy Lộ San đang ngồi dựa trên ghế, chàng cười cười đi vào:

- Lộ San, anh đến thăm em đây.

- Sao không mang hai con theo?

- Không phải anh từ nhà đến, nếu em muốn thì gọi điện thoại cho lão Vương mang chúng đến.

Lộ San lắc đầu liếc nhìn Cốc Minh. Chàng nói tiếp:

- Lộ San, em xuất viện đã lâu rồi, sao lai không đi ra khỏi

cửa, anh sợ em quá buồn mà sanh bịnh. Hôm nay đến rủ em du ngoạn, xem xi-nê, hoặc khiêu vũ anh sẽ bầu bạn với em.

- Hiện giờ dường như em sợ thế giới bên ngoài.

- Đừng nghĩ như thế nữa, anh hy vọng em sớm trở về với anh càng sớm càng hay.

Trở về? Còn mặt mũi nào mà trở về? Nhưng tình yêu của Cốc Minh rất bao la chờ đón, khiến cho nàng vô cùng cảm động:

- Cốc Minh! Anh đã nói với em biết bao nhiêu lần, em hãy bỏ đi tất cả mà trở về với anh.

- Đúng vậy, anh vẫn thỉnh cầu em lượng thứ hết anh vẫn chờ đến khi nào em lượng thứ thì anh mới thôi.

- Nếu em lượng thứ cho anh thì không biết lượng thứ chuyện gì đây? Thực ra anh đâu có lầm lỗi gì.

- Anh...

- Trái lại em xin anh lượng thứ cho em...

- Lộ San!

- Em đã đối xử không phải với anh, cuộc hôn nhơn của chúng ta chia rẽ, hoàn toàn lỗi ở em.

- Không phải vậy đâu.

- Có một việc nầy, anh hãy nghe em nói, bằng không, suốt đời em không bao giờ yên ổn.

- Lộ San! Có chuyện gì em hãy nói ra, bất cứ việc gì anh cũng lượng thứ cho em. Chỉ vì anh yêu em.

- Anh có nghĩ đến nguyên nhân khởi đầu cuộc ly hôn của chúng ta không?

- Nguyên nhân do những dấu môi son in trên áo lót, anh hướng vào em tỏ lòng sám hối xin lỗi rồi mà.

... Lộ San lại lắc đầu tỏ ra rất đau khổ.

- Anh đã nói dầu em phạt anh thế nào, phạt anh quì suốt đêm anh cũng chịu nữa mà.

- Em không thể đối xử tàn nhẫn với anh như vậy nữa.

Cốc Minh mừng như điên:

- Như thế thì em đã tha thứ cho anh rồi?!

- Cốc Minh! Dấu son môi in trên áo lót là hoàn toàn do em tạo ra.

- Anh... Cốc Minh vô cùng kinh ngạc, vì ngoài sự tưởng tượng của chàng.

- Anh đã chịu oan uổng, nhưng anh lặng lẽ mà nhận chịu.

- Vì yêu em, không muốn xa em, nên bất cứ việc gì anh cũng nhận chịu tất cả.

- Từ nay anh không nên làm như thế nữa, không nên vì yêu mà trở thành nhu nhược, đàn ông mà nhu nhược quá

không nên.

- Anh sẽ nghe lời em.

- Cốc Minh! Anh đâu có ngờ môi hồng in trên áo lót của anh là do em in vào!

- Lộ San! Em...

- Em cần thú thật với anh để lòng em vơi đi phần nào đau khổ.

... Cốc Minh sững sờ nhìn chòng chọc vào Lộ San.

- Do đó, không phải em tha thứ cho anh, trái lại xin anh tha thứ cho em. Cốc Minh! Điều đó cũng không phải do em chủ ý.

- Nhứt định là Tạ Cách Luân, nếu không phải hắn chủ ý cám dỗ thì anh đâu có mất em.

- Thật ra cũng không nên trách hắn, tuy hiện giờ em ghét hắn đến cực điểm, nhưng lúc đó em yêu hắn vô cùng, chỉ

vì năm em mười bốn tuổi đã biết riêng yêu một mình hắn mà thôi.

Nghe nàng nói Cốc Minh như qua một cơn mộng ảo, chàng nào ngờ những lời nói nầy xuất phát từ cửa miệng của Lộ San, nhưng nó lại là muôn ngày lần xác thật. Lộ San tiếp lời:

- Đến em cũng không bao giờ ngờ đến, hạnh phúc của mình bị bàn tay của người khác hủy diệt.

- Lộ San! Dầu thế nào anh cũng lượng thứ cho em.

- Vì sao lại có thể lượng thứ cho em được.

- Chỉ vì thần tượng trong tâm tưởng của em đã sụp đổ.

- Phải rồi, hắn chỉ còn gieo vào lòng em một ấn tượng xấu xa, và sự hận thù độc địa.

- Hiện giờ anh thấy tinh thần em đã trở nên tốt đẹp.

- Thật thế hả anh?

- Từ nay anh đã có một tình yêu trong một con tim chững chạc và kinh nghiệm.

- Cốc Minh! Em rất nhớ đến hai con của chúng ta.

- Em theo anh về thì bọn chúng vĩnh viễn là của em, và có một gã Cốc Minh sẽ vĩnh viễn yêu em.

Gió mát rượi ngoài trời ùa vào, vầng mây đen trên trời xa kia đã đem mưa bão đến. Trong giây phút bão bùng ấy, Lộ San đã hy sinh xác thịt và tình yêu cho kẻ khác. Nhưng mưa bão đã qua rồi thì bầu trời phải trong sáng trở lại, thuyền lại về bến, chim đã về tổ cũ. Trong đó có tình yêu lâu bền và rộng lượng đón chờ của Cốc Minh, chàng như ngư ông đón chờ hằng bao ngày để bắt được cá to.

QUỲNH DAO

Chim Mỏi Cánh

Nguyên Tác: Quyện Điểu

Chương kết

Nụ cười an lành của Lộ San đã trở về cho Cốc Minh.

- Lộ San! Em hãy xem cá lội trong ao nước trong veo.

- Còn có đôi thiên nga trắng nữa kìa?

- Trong khe còn có một cặp cá.

- Em bắt nó được không?

- Được, anh cởi giày cao gót cho em.

- Không, em không muốn bắt nó.

- Sao vậy?

- Em không muốn chia rẽ nó.

- Thật em có lòng tốt đối với loài vật.

- Lần sau có đi nên dắt hai con theo.

- Hai đứa nó là kết quả giữa tình yêu của chúng ta, mình nên đem tất cả sự yêu thương về cho chúng nó.

- Anh xem, lão Vương đậu xe tại đâu?

- Chú Vương dường như không được giây phút nào để nghỉ ngơi.

- Ông ấy không khác nào một người cha xứng đáng.

- Lại còn bà vú nữa. Lộ San! Chúng ta đã có đầy đủ hạnh phúc.

Lộ San liệng một viên đá xuống khe: Nàng trông những làn sóng gợn mà như gởi hồn theo. Cốc Minh dùng tay nâng cằm nàng lên hỏi:

- Lộ San! Đừng nên nhìn xa xôi như vậy. Em nhìn đôi mắt anh không thấy anh thật tâm yêu em sao?

- Nhìn thấy chớ.

- Con chim nhỏ xinh xinh hãy theo anh về nè!

Nghe Cốc Minh gọi mình là con chim nhỏ, Lộ San bỗng nhớ lại ngày xưa:

- Cốc Minh! Anh còn nhớ, anh đã thường gọi em là một con chim nhỏ phải không?

- Đúng vậy, bây giờ em vẫn là con chim nhỏ.

- Anh nói con chim muốn bay lúc nào thì bay?

- Lộ San! Lúc nào em cũng có thể sẽ cánh bay đi được cả.

- Thật vậy sao?

- Nhắm mắt lại rồi em hãy nghĩ đến việc bay đi! Bay cách nào cho thật cao và cho thật xa.

- Nếu bay cao và xa quá em sẽ trở thành một con chim mỏi cánh.

- Sau khi quá mỏi mệt sẽ trở về đậu bên anh.

- Anh còn thích một con chim mỏi cánh bất kham đậu bên anh hay sao?

- Rất thích, rất thích... À, Lộ San dường như lời nói đó anh đã từng nói với em rồi.

- Đúng vậy, Cốc Minh! Thân em đã cảm thấy như chim mỏi cánh bất kham rồi.

- Đừng lo, bây giờ em đã sống an toàn bên cạnh anh rồi.

- Đúng là em đã trở thành một con chim mỏi cánh.

- Hãy mau theo về với anh.

- Vâng.

Hai người âu yếm bên nhau bước đi từng bước nhẹ nhàng trên sỏi đá. Trong lúc đó lão Vương đã cho xe đến. Giây lát sau xe chở hai người mãi mãi bên nhau về đến nhà họ Cốc.

Ngoài kìa màn đêm từ từ rủ xuống.....

HẾT